

YIL:13

SAYI:21

FİYATI: 7 TL

DEVİRİMCİ TEORİ OLMADAN, DEVİRİMCİ PRATİK OLMAZ!

SINIF TEORİSİ

- Aktüel Gelişmeler Vesilesiyle Birlik/Birlikler Anlayışı Üzerine!
- Emperyalist Siyasi Süreç ve Kesintisiz Savaşlar Stratejisi
- Devrimimizin Zaferi İçin Sosyalist Halk Savaşı'nı Kavrayalım!
- Yeniden Komünist Enternasyonal; Başarabiliriz!
- Dünya Devrimini Hazırlamak İçin İleri! Komünist Enternasyonal Merkezi İnşa Edelim!

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ
MAYIS 2016
SAYI: 21

Aktüel Gelişmeler Vesilesiyle Birlik/Birlikler Anlayışı
Üzerine!

Emperyalist Siyasi Süreç ve Kesintisiz Savaşlar Strate-
jisi

Devrimimizin Zaferi İçin Sosyalist Halk Savaşı'nı Kavra-
yalım!

Yeniden Komünist Enternasyonal; Başarabiliriz!

Dünya Devrimini Hazırlamak İçin İleri!
Komünist Enternasyonal Merkezi İnşa Edelim!

SINIF TEORİSİ

TEORİK DERGİ
MAYIS 2016
SAYI: 21

KARDELEN BASIM-YAYIM REKLAM
GÖSTERİ ORGANİZASYON LTD. ŞTİ.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Serdar KAYA
Teknik Hazırlık: Mahmut Şevket Paşa Mah.
Sivas Sk. No: 2 Kat: 3 Okmeydanı/İSTANBUL
Tel-Fax: 0212 238 37 96
Baskı: Ezgi Matbaacılık
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk.
No: 10 A-Blok Yenibosna-Bahçelievler / İST.
Tel: 0212 654 24 18

Merhaba

Devrim ile karşı devrim arasındaki savaşımın iyice keskinleştiği ve bütün toplumsal güçleri saflaştırdığı bir süreçte Sınıf Teorisi'nin yeni bir sayısı ile tekrardan okurlarımızla buluşmanın devrimci heyecanını yaşamaktayız. Keskinleşen sınıflar mücadelesi gerçekliğinde ideolojik mücadele tartışmasız olarak tayin edici bir yerde durmaktadır. Hele ki bugün içinden geçmekte olduğumuz tarihi süreç açısından bu mesele daha da önem arz etmektedir.

MLM'ye yönelik ideolojik karşı saldırıların revaşa olduğu, post-Marksizm başta olmak üzere çeşitli tartışmalarla MLM zeminin altının oyulmaya çalışıldığı ve Uluslararası Komünist Hareket üzerinde de ciddi etkiler yarattığı su götürmez bir gerçek olan bu anti MLM ideolojik taarruzun püskürtülmesi proleter devrim hareketinin olmazsa olmaz temel devrimci görevlerinden biridir.

Bu ideolojik perspektifle yayın hayatına devam eden Sınıf Teorisi Dergisi istenilen düzeyde olmasa da MLM zemininde ideolojik mücadele cephesinde konumlanan önemli devrimci mevzilerden biridir. Sınıf Teorisi'nin bu sayısında da proleter devrim hareketinin önemli konularını ele aldık. İlgiyle okuyacağınızı ve tartışacağınızı düşündüğümüz konu başlıkları aşağıdaki gibidir;

Konulardan biri aktüel gelişmeler vesilesi ile birlik/birlikler meselesine dair proleter devrim hareketinin yaklaşımını içeren yazıdır. Özellik-

le içinden geçmekte olduğumuz süreçte başta HBDH(Halkların Birleşik Devrim Hareketi) olmak üzere bir dizi eylem birliği/cephe ve ittifakların olgunlaştığı ve çeşitli eleştiri/tartışmalara sebep olduğu bir gerçeklikte proleter devrim hareketinin birlik/birlikler ve cephe yaklaşımını ele alan bir yazı bulunmaktadır.

Konularımızdan bir diğeri ise bir önceki sayımızda da kısmen işlediğimiz ve dünyamızı yaşanamaz hale getiren emperyalist/kapitalist gerici dünyanın emperyalist siyasi süreç ve kesintisiz savaşlar stratejisini ele alan yazıdır.

Yine önemli konu başlıklarından biri daha önceki sayılarımızda kısmen işlediğimiz Sosyalist Halk Savaşı(SHS) Stratejisi'ni bütün yönleri ile ele alan kapsamlı bir yazıdır.

Bir diğer konumuz ise yeni bir Komünist Enternasyonal oluşturma tartışmalarına katkı mahiyetinde ele alınan iki yazı bulunmaktadır. Bunlardan birincisi geçmiş komünist enternasyonal süreçlerinin muhasebe edildiği ve dersler çıkarılmaya çalışıldığı bir yazı iken diğeri ise yine aynı devrimci kaygılarla ele alınan 1 Mayıs 2014 tarihli NKP(Maoist) imzalı yazıdır.

Mayıs ayına girmiş olduğumuz bugünlerde tüm okurlarımızı Mayıs'ın kızılıllığı ve komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın komünizmi kazanma bilinciyle selamlıyoruz.

Sınıf Teorisi Dergisi Yazı Kurulu

Aktüel Gelişmeler Vesilesiyle Birlik/Birlikler Anlayışı Üzerine!

Günümüzün sıcak-somut gelişmeleri ve birlik anlayışındaki bazı nüanslar bağlamında birlik ya da birliklerin bir kez daha masaya yatırılması faydalı olacaktır. Yalnızca stratejik birlik özelliğindeki nitelikli birlik sorunu değil, özellikle daha esnek ve geniş yelpazeye serpilen taktik birlikler sorununu ele alacağız. Stratejik ve taktik tüm karakterleri kapsamında genel olarak konu ettiğimiz birlik-ler sorunu tartışması, aynı zamanda stratejik karakteri kuvvetli olan birlik sorunu ve anlayışını da içeren bir tartışmadır. Birliğin tek anlamda kavranması ya da birliğin iki ayrı yapının tek örgütsel yapıya dönüşmesi biçimindeki birlik olarak tek biçim ve niteliğe sığdırılması hatalıdır. Genel olarak birlik denildiğinde tek birlik biçimi anlaşılmaktadır. Bu eksik ya da yanlıştır. Oysa aynı nitelik ve anlamlar taşımasa da, ön eklerle tarif edilen biz dizi birlik biçimi mevcuttur. Bunları birlik olarak algılamamak tekçi, mekanik ve ampirik anlayıştır. Aynı zamanda kaba materyalist formel mantıktır. Bundan hareketle yürüteceğimiz tartışmada bahis konusu olan şey; salt genel siyasi çizgi esasında aranan birlik zeminindeki örgütsel birleşme veya en nitelikli birlik biçimi değil, birlik veya birliklerin en genel muhtevası, değişik kategori ve biçimlerde nitelenen türevleridir. Bu türevler, eylem birliğinden ittifaka, güç birliğinden devrimci güçlerin mücadele cephesine kadar farklı isimlerle tarif edilen biçimlerdir. İdeolojide birlik, programda birlik, uluslararası çizgide birlik ve örgütsel ilkede birlik temelli ve katı ilkeler şartına dayanan, dolayısıyla stratejik, nitelikli ve en üst birlik biçimi olarak tanımladığımız örgütsel birlik ise elbette başka bir boyutu ifade etmektedir. Öte taraftan partide birlik olarak komünistlerin birliği, işçi sınıfı olarak sınıfın ve değişik ulus/azınlıklar-

dan devrimci sınıf ve ara sınıflar olarak halkın birliği çerçevesindeki üç stratejik köklü birlik de bu türevlerden kesinlikle farklı bir yerde durmaktadır. Ne var ki bu üç köklü stratejik birliğin(örgütsel birlik de bunların içindedir) sağlanması, birlik veya birliklerin türevleri, öncelleri ve hatta nüveleri olarak tanımladığımız birliklerin tecrübelerine, birikimlerine ve gerçekleşme aşamasına muhtaçtır ki, bu süreçler yaşanmadan kalıcı ve köklü stratejik birliklerin gerçekleştirilmesi esasta mümkün olmaz.

Birlik, birlikler kültürü ve anlayışı bilimsel sosyalizm teorisine uygun rotaya ve pratik deneyimler içinde gelişip sağlam zemine oturmadan stratejik ürünler elde etmek kuşkusuz zor olacaktır. O halde küçük eylem birliklerinden güç birlikleri ve ittifaklara kadar olan en geniş birlikler süreci, stratejik birliklere sağladığı vazgeçilmez katkıları itibarıyla küçümsenmeden önemsenmelidir. Yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için altını çizelim ki, stratejik birlik tanımı dışında taktik birlikler olarak tanımladığımız ittifak, eylem birliği, güç birliği şeklindeki göreceli birlikler, komünistlerin, sınıfın ve halkın birliği karşısında taktik aşamalar olsa da, bunlara dönük anlayış ve politika stratejik bir siyasettir. Ki söz konusu göreceli birlikleri taktik değerle tanımlarken kastettiğimiz esas şey; bunların stratejik dediğimiz diğer birliklerle kıyaslanması ve bu birlikler karşısında temsil ettikleri kategoriyi tanımlama özündedir. Tereddütsüzce söyleyebiliriz ki, somut eylem birliği taktik ama eylem birliği anlayışımız stratejiktir. Aynı şey ittifak, güç birliği gibi biçimlerin hepsi için de geçerlidir

Günümüzde yaşanan devrimci birlikler hakkında doğru ya da hatalı temelde yürütülen bir dizi eleştiri ve tartışma da, birlik-birlik-

Birlik, birlikler kültürü ve anlayışı bilimsel sosyalizm teorisine uygun rotaya ve pratik deneyimler içinde gelişip sağlam zemine oturmadan stratejik ürünler elde etmek kuşkusuz zor olacaktır. O halde küçük eylem birliklerinden güç birlikleri ve ittifaklara kadar olan en geniş birlikler süreci, stratejik birliklere sağladığı vazgeçilmez katkıları itibarıyla küçümsenmeden önemsenmelidir. Yanlış anlaşıl-maya mahal vermemek için altını çizelim ki, stratejik birlik tanımı dışında taktik birlikler olarak tanımladığımız ittifak, eylem birliği, güç birliği şeklindeki görece birlikler, komünistlerin, sınıfın ve halkın birliği karşısında taktik aşamalar olsa da, bunlara dönük anlayış ve politika stratejik bir siyasettir. Ki söz konusu görece bir-likleri taktik değerle tanımlarken kastettiğimiz esas şey; bunların stratejik dedi-ğimiz diğer birliklerle kıyaslanması ve bu birlikler karşısında temsil ettikleri kate-goriyi tanımlama özündedir. Tereddütsüzce söyleyebiliriz ki, somut eylem birliği taktik ama eylem birliği anlayışımız stratejiktir. Aynı şey ittifak, güç birliği gibi biçimlerin hepsi için de geçerlidir

ler meselesini gündem yapmamızın özel bir gerekçesidir. Ki, güncel ve aktüel olan bu tartışma vesilesiyle birliğin tek anlama sığ-dırılmadan geniş anlamda ele alınmasına yanıt vermenin bir ihtiyaç haline geldiğine inanarak, birlik anlayışına daha geniş bir ba-kış açısı getirmeyi hedeflemekteyiz. Tek bir-lik kavrayışını aşarak genel birlik kavrayışını geliştirme amacı yazımızın ana temasında önemli bir noktadır. Özellikle güç ve eylem birliği zemininde Kürt Ulusal Hareketi ve Ma-oist komünistlerin de bileşeni olduğu dokuz devrimci hareket arasında sağlanan devrimci birliğin önem ve niteliğinin doğru kavranma-sı, dolayısıyla devrimci zeminde vücut bulan bu gelişmenin geliştirilmesi görevi ve elbette birliklerin doğru kavrayış temelinde pratik-leştirilmesinin devrimimiz açısından taşıdığı önem vesilesiyle bu yazı ertelenemez bir ihti-yaç olarak değerlendirilmiştir.

Birlik sorunu, sınıflar mücadelesi ya da tüm devrimler tarihinde her devrim ve devrim-ci sürecin önündeki başat meselelerden biri olarak yer tutmuştur. Aynı gerçeklik coğraf-yamız sınıflar mücadelesi tarihi ve devrimci hareket tarihinde de yakıcı bir ihtiyaç olarak süregelmiş, kendisini hissettirmiştir. Ne var ki, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareke-ti tüm ihtiyaca veya kendisini dayatan dev-rimci birlikler sorununa son derece ürkek ve temkinli yaklaşmış, esasta sırt dönerek bö-

lünmeler yolunu tercih etmiş, objektif olarak gelişmesini baltalama durumuna düşmüştür. Oysa sınıf mücadelesinin yakıcı ihtiyaç olarak öne sürdüğü birlik gereksinimleri gibi, dün-ya devrim tarihi de zengin bir rezerv olarak birliklerin önemine ışık tutmaktadır. Mao ve ÇKP'nin devrimin nitelikleri ve aşamalarına bağlı olarak biçimlenen ve gündemdeki dev-rimin dost ya da ittifakları çerçevesinde deği-şik biçim ve niteliklerde tecrübe ettiği birlikler dikkate alındığında, özellikle geçmiş itibarıyla ülkemiz Maoist hareketi başta olmak üzere devrimci hareketin bu devrimci gerçekten fersah fersah uzak olduğunu söylemek yanlış olmaz. Çin Devrimi süreci gibi, Rus Devrimi süreci de aynı derecede eğiticiydi. Bolşevik Parti(Yeni tipte Leninist parti) dönemine gelmeden önce, Bolşeviklerle Menşeviklerin tek parti içinde yer aldığını bilmeyen yoktur. Rus-ya'da Marksist partinin oluşumu, Rusya'nın değişik şehirlerinde ve hatta fabrikalarında olmak üzere son derece dağınık olarak ör-gütlenmiş olan onlarca Marksist grubun bir-leşmesiyle veya birliğiyle mümkün olmuştur. Bu tarihsel tecrübe birlikler meselesinde son derece eğiticiyken, aynı tecrübe "Marksizm'i" sadece kendisine has gören ve kendileri dı-şında "Marksist" yapının, grubun ve partinin olamayacağını katı biçimde savunan sığ yak-laşımların yanılgısını gösteren özel bir önem de taşımaktadır.

Şüphesiz ki, nesnel gerçeğin ve bu gerçeğin ileri sürdüğü ihtiyaçların kavranarak bilince çıkarılması ve karşılanması için Rusya'ya, Çin'e ya da başka bir yere bakmak şart değildir. Yüz yüze olduğumuz somut şartlara bakmak yeterlidir. Devrimimizin kendi şartlarının işaret ettiği somut ihtiyaçları karşılamak veya karşılamaya dönük rota izlemek yeterlidir. Neticede atılması gereken adımları doğrulayan bu ihtiyaçlardır. İhtiyaçların doğruladığı adımlar ise doğrudur. Yazık ki, bugün hala nesnel gerçek ve devrimci sürecin açığa çıkardığı ihtiyaçlara bakmaksızın soyut teorik yaklaşım ve ezberlerle yaşanan devrimci gelişmenin yönü manipüle edilmeye çalışılıyor.

Özcesi, konu bağlamında darlıklar barındıran dünün günümüze düşen izdüşümlerine ve günümüzün kendine has darlıklarına dikkat çekerek, devrimci hareketin gündemindeki aktüel tartışmayı ve gelişmeyi derinleştirme çabasıyla birlik-birlikler anlayışını bir kez daha tartışmayı görev edindik. Yazı esasta bu görev ve ihtiyacın ürünüdür. Bu anlamda insanın plan ve amaçları doğrultusunda iradi olarak gerçekleştirdiği birlik ya da birlik biçimlerini açıklamadan önce, diyalektikteki birlik durumunu izah etmeye çalışarak tartışmamıza giriş yapacağız.

Çelişki, çatışma ve mücadeleden muaf olmayan birlik, asla monolitik bir durum/vaziyet değilken, tam ve değişmez mutlak bir süreç olarak da anlaşılamaz. Birliğin bağrında ayrılık, ayrılığın bağrında birlik vardır. Diyalektiğin temel yasası olarak zıtların birliği tüm "şey" in özüdür. Zıtların birliği ve bu birlik zemininde mümkün olan zıtların mücadelesi, yaşamı var eden ve yaşamın gelişip ilerlemesini, durmaksızın çoğalıp devam etmesini sağlayan temeldir. Zıtlar birlik olarak "şey" leri meydana getirir veya "şey" lerin var olmasının şartlarını yaratır. Birleşen zıtlar bu birleşme-birlik içinde mücadele ederek birbirilerine dönüşür, başkalaşır, biri egemen gelerek ötekini yadsır, yadsıdığı şeyin yerini alır... Bu helezon sonsuz bir döngü olarak sürer. Dolayısıyla mutlak bir durum ve son denen şey aslında yoktur. Durağanlığın, dengenin, mutlaklığın aksine her zaman bir hareket, ilerleme, değişim, gelişme, başkalaşma, yer değiştirme süreci yaşanır. Yaşamın sürmesi, gelişme ve ilerlemelerin gündeme gelmesi, değişimlerin yaşanması kesintisiz olan bu diyalektik zeminde cereyan eder

Eğer zıtların birliği denen şey olmasaydı hiçbir şeyden söz edilemez, mücadele de olamazdı. Ve eğer çelişki ve çelişkinin mantıki sonucu olarak mücadele olmasaydı, bir sürecin başka bir sürece, bir şeyin başka bir şeye dönüşmesi, onun yerine geçmesi, süreçlerin değişmesi yaşanamazdı. Her şey değişmez ve mutlak ka-

Çelişki, çatışma ve mücadeleden muaf olmayan birlik, asla monolitik bir durum/vaziyet değilken, tam ve değişmez mutlak bir süreç olarak da anlaşılamaz. Birliğin bağrında ayrılık, ayrılığın bağrında birlik vardır. Diyalektiğin temel yasası olarak zıtların birliği tüm "şey" in özüdür. Zıtların birliği ve bu birlik zemininde mümkün olan zıtların mücadelesi, yaşamı var eden ve yaşamın gelişip ilerlemesini, durmaksızın çoğalıp devam etmesini sağlayan temeldir. Zıtlar birlik olarak "şey" leri meydana getirir veya "şey" lerin var olmasının şartlarını yaratır. Birleşen zıtlar bu birleşme-birlik içinde mücadele ederek birbirilerine dönüşür, başkalaşır, biri egemen gelerek ötekini yadsır, yadsıdığı şeyin yerini alır... Bu helezon sonsuz bir döngü olarak sürer. Dolayısıyla mutlak bir durum ve son denen şey aslında yoktur. Durağanlığın, dengenin, mutlaklığın aksine her zaman bir hareket, ilerleme, değişim, gelişme, başkalaşma, yer değiştirme süreci yaşanır. Yaşamın sürmesi, gelişme ve ilerlemelerin gündeme gelmesi, değişimlerin yaşanması kesintisiz olan bu diyalektik zeminde cereyan eder

lırdı ki, bu, üremenin, ilerlemenin, değişimin, gelişmenin ve varlığın sonu demek olurdu. Birlik olmasaydı "şey"ler de olmazdı tezinin yalın biçimde anlaşılması su örneği ile mümkün ve sabittir. İki hidrojen ve bir oksijen molekülünden oluşan su, hidrojen veya oksijen elementinden biri olmasaydı olamazdı. "Şey"lerdeki hareket, değişim ve dönüşüm de yine su örneğinde açık biçimde görülebilir. Isınarak buhara dönüşen su başkalaşım buhara dönüşürken, buharın belli bir hava koşuluyla buluşmasıyla tekrar suya dönüşmesi gerçekleşmektedir... Özcesi eğer birlik olmasaydı değil gelişme, ilerleme, güç olma, hiçbir şey olmazdı. İşte birliğin önemi felsefi açıdan budur. Doğal ve toplumsal yaşamda geçerli olan bu felsefe, günümüze de geleceğimize de ışık tutan projektördür. Öyle ki, günümüzdeki her basit gelişmede, her siyaset ve stratejide bu felsefe tayin edici rol oynamakta, oynamaya devam etmektedir... Dolayısıyla doğa ve maddedeki birlik, tezat ve çelişkideki birlik aynılıkla toplumda da, toplumsal-sınıfsal çelişkilerde de aynılıkla geçerlidir. Tabiatıyla insan ve insan yaşamı da bu diyalektik kanun çerçevesinde faaldir...

Tanımlanan tüm şeylerin özünde bulunan çelişki ve birlik, diyalektik bir süreç ve tezahürdür. Şeylerin özü ya da temelini oluşturan zıtların birliği, insan iradesi dışında nesnel olarak kendiliğinden var olan diyalektik bir süreç veya yasadır. Maddede veya şeylerdeki çelişki, maddenin zihne yansımaları olan düşüncede de çelişkiyi koşullar. Bu anlamda çelişki ve çatışmadan söz edilen her durumda birlik, birlikten bahsedildiği her yerde de çelişkiden söz etmek diyalektik felsefenin doğru anlaşılmasıdır. Birliğin bir hali de; eşyanın özünde olan birlikten(birlikten kasıt zıtların birliğidir) bağımsız olmamak şartıyla insan iradesine bağlı veya insanın iradi olarak oluşturduğu birlik biçimidir. Ki bu birlik biçimi ya da birlik hali diyalektik yasaya rağmen bir birlik olmamakla beraber, belli şartlarda düşünce veya üst-yapının da belirleyici olma gerçeğine uygun olarak gerçekleşen bir birlik durumudur. İnsanın iradi olarak birlik oluşturması mümkün(ve zorunlu) olmakla birlikte,

iradi olarak sağlanan bu birlik nesnel-kendiliğinden olan diyalektiğin temel yasasına uygun birliğe ters değildir. İnsanlar şartları değiştirebilir, değiştirme yeteneğine sahiptir. Değiştirdikleri şartlarla süreçleri, sistemleri ve üst-yapıyı nicel veya nitel anlamda değişime uğrattırırken, değiştirdikleri üst-yapıya ve alt-yapıya hükmederek onu kendisine uygun biçimde değiştirir veya düzenler. Dolayısıyla üst-yapının, bu anlamda düşüncenin de belli şartlar altında belirleyici olduğu-olabileceği MLM doğrudur. Yani insan iradi müdahaleyle değişimler-devrimler yarattığı gibi, birlik süreçleri de yaratabilir, yaratır.

Zıtların birliğine uygun olarak, doğada da toplumda da şeyler varlık gerekçesi olarak karşıtlarına muhtaçtır ya da karşıtlarıyla var olabilirler. Tüm önermeler karşıt iki yandan meydana gelir. Patron olmasaydı işçiden, işçi olmasaydı patrondan söz edilemezdi. Bunlar arası ilişki ve çelişkiden de bahsedilemezdi... Çelişkinin yansıdığı her sürece birlik, birliğin yansıdığı her sürece de çelişki yansır. Gelişme, ilerleme, değişim ve yenilikler-yeni şeyler tamamıyla bu süreci takiben mümkündür. İnsan iradesinden bağımsız olan bu diyalektik süreç ve varlık zemini, insan faaliyetiyle veya iradesi ve müdahalesiyle değişik süreçlere tanık olur. Karşıtlık temelinde bir arada, aynı toplum içinde ve o toplumu oluşturan öğeler olarak birlik halinde olan karşıt sınıflardan insanlar, sınıf çelişkilerine bağlı olarak birbirleriyle mücadele içinde bulunurlar. Hem birlik hem de mücadele vardır bu süreçte. Toplumun temel tezadını oluşturan ezen sınıflar ile ezilen sınıflar arasındaki birlik halinde yaşanan mücadeleye, bu mücadeleye uygun olarak somut ve iradi birlikleri ihtiyaç haline getirir. Kendiliğinden ve diyalektiğin özü bir süreç olan zıtların birliği, sebep olduğu mücadele sürecinde bu mücadelenin doğasına uygun olarak iradi birliklere tanık olur. Bu birlikler, kendiliğinden ve diyalektiğin özü olan birlik halinden farklı olarak, birlik zemininde vücut bulan mücadelenin ihtiyaçları temelinde insan iradesiyle oluşturulan-oluşan birlik biçimleridir. Elbette her birlik gibi bu birlikler de sonsuz ve kalıcı değil, toplumsal ve tarihsel şartlar içinde an-

lam bularak geçerli olan birliklerdir. İhtiyaç ve zemini ortadan kalktığında bu birlikler de dağılmaya, bölünmeye, ikiye parçalanmaya muhtaç ve zorunludur. Mutlak bir birlik hali ve biçimi yoktur. Her birlik ayrılığı ve bölünmeyi içinde barındıran bir süreçtir. Fakat bu iradi birlikleri diyalektik süreç dışında tanımlamak da mümkün değildir. Bilakis bu birlikler de diyalektik sürecin doğrudan devamı durumundadırlar.

Birlik geçici, çelişki esas ve evrensel, mücadele ise sürekli. Nesnel ve diyalektik süreç olan zıtların birliği belirli şartlara bağlı olup, bu birlik durumunda çelişki esas ve mücadele sürekli. Dolayısıyla su örneğinde görüldüğü gibi, toplumda da ya da toplumdaki karşıt sınıflar arasındaki birlik de göreceli ve şartlara bağlı olup değişime gebedir. Zira toplumda ki karşıt sınıflar arasındaki birlik şartlara bağlı olup, bunlar arasındaki çelişki esas ve mücadele sürekli. Bu çelişki ve mücadele dinamiği değişim yolunu izleyerek yeni biçimler, yeni çelişkiler ve yeni birlikler meydana getirir; eski birlik hali bozularak yeni birlik halleri doğar. İşte düşman sınıflar arasındaki göreceli ve şartlara bağlı birlik zemininde esas olan çelişki, mücadeleye sebep olarak yeni, başka birlikleri gündeme getirir. İradi olarak sınıf kuvvetleri arasında meydana gelen birlikler bunlardır ve bu birlikler değişimin anahtarıdır. Bu birlikler olmasa sürecin değişmesi, değişimin gerçekleşmesi ve tarihin ilerlemesi düşünülemez, mümkün olamaz... Doğada geçerli olan zıtların birliği, çelişkisi ve mücadelesi, aynılıkla sınıflı toplumlarda da vardır ve sürekli. Ancak diyalektik felsefi derinlik olarak tarif edilen birlik ile güncel yaşamda kullandığımız ve somut durumu tarif etmek için kullandığımız birlik, bir ve aynı şeyler değildir. Örneğin, toplumu oluşturan karşıt sınıflar bir toplum içinde bir arada bulunup birlik halinde olsa da, bu felsefi derinliğin tersine günlük somut yaşamın tanımlanmasında bu sınıfların birliğinden değil, dost sınıfların birliğinden söz ederiz. Bu durum aslında birbiriyle çelişen değildir. Olan tam da şudur: Belirli şartlarda birlik halinde bulunan karşıt sınıflar, bu birlik içindeyken aynı zamanda çelişki-karşıtlık ha-

linde ve mücadele içindedirler. Bu mücadele, mevcut birliği dışlayarak yeni birliklere yol açmakta, gelişerek değişimlere doğru ilerlemektedir. Bu tam da diyalektik bir süreçtir. Fakat kendiliğinden diyalektik süreç devrimci değişime yol açamayacağından, devrimci değişim için çelişkiye dıştan müdahale gerekmektedir. İşte insanın müdahalesi veya devrimci sınıfın iradi müdahalesi bunun ifadesidir. Devrimci değişim doğrultusunda devreye giren bu müdahalenin bir biçimi de, değişim dinamiği olan devrimci sınıfların kendi sınıf güçleriyle birleşme eylemidir.

Genel muhtevasıyla insan faaliyeti kapsamındaki birlik, insanın yaşamak ve varlığını sürdürme kaygısıyla parçası olduğu doğayla ya da yabancı doğayla savaşımı tarihine dayanan, bu tarihin ihtiyaç olarak koşulladığı ve bu tarihte kaynak bulan kadim bir meseledir. İlk insan yırtıcı yabancı hayvanlardan korunmak, doğa olayları karşısından kendisini koruyarak yaşamını sürdürmek, kendi dışındaki insan gruplarıyla avlanmada ve/veya av hayvanları üzerine yaptığı savaşlarda-kavgalarda daha verimli avlanabilmek ya da av yapabilmek için kabileler biçiminde bir araya gelerek birlik yapmıştır. Yani güçlerini birleştirerek ihtiyaçlarını karşılamak, doğaya karşı olduğu kadar, yabancı tehdit ve saldırılara ya da düşmanlara karşı kendisini korumak için bir arada yaşama-birleşme gibi bir silah veya yöntem bulmuş, kullanmıştır. Başarılı da olmuştur. İnsanlık toplumları bu başarı yolunu ve aracını kullanarak ilerlemiş veya kullandıkça ilerlemiştir...

Tüm bu tarihsel birikimin ürünü olarak halkımız çok yalın ve anlaşılır biçimde ama aynı zamanda sayısız yaşam tecrübesinden edindiği derslerin öğrettiği deneyimle, "güç birlikten doğar" ya da "bir elin nesi var, iki elin sesi var" şeklindeki özdeyişlerle birliğin önemini en çarpıcı biçimde ortaya koymuştur. Buna kıymet vermek ya da vermemek, başarı yolundan mı gidilecek yoksa başarısızlığın terkürü yolu mu izlenecek ikilem sorusunda hangisinin tercih edildiği veya edileceğini açığa çıkaran önemdedir.

Devrimci sınıf ve siyasi partilerinin dostlarıyla düşmanlarını tahlil etmesi sınıflar mücadelesi sürecinin tayin edici önemde zorunlu görevlerindendir. Bu tahlilin esprisi, temelde devrimin sınıf düşmanlarına karşı kendi sınıf bileşenleriyle buluşması ve gerçek kuvvetlerine ulaşmasıdır. Dost-düşman ayrışımı, devrim veya devrimci sınıfın dostlarıyla sağlam zeminde birleşme bilincini açığa çıkararak birleşmenin ufkunu derinleştirip pratikleştirmesinin ve sınıf düşmanlarını netleştirerek bunlara karşı etkili savaşım yürütmesinin temel gereksinimlerinden ya da argümanlarından biridir. Nitekim noksanlıklarına rağmen devrimci güçler arasında yaşanan değişik formatlardaki ortaklaşma örnekleri de, esasta dost-düşman ayrımı zemininde cereyan eden gelişme ya da tecrübelerdir. Bu gelişme ya da tecrübelerin kısırlığı devrimci hareketin gelişmemesinde önemli bir etkenken, aynı tecrübelerin olumlu adımları da devrimci hareketin gelişme işaretleri ya da öğeleridir. Mutlak ve altın saflığında birlikler tasavvur edilemeyeceğine göre, değişik format ve niteliklerde oluşan veya oluşturulan birlikler de saf ve arı olmayıp, çelişkisiz mutlak bir uyumu ifade etmezler. Tersini düşünmek sınıflı toplum realitesini ve diyalektiğini anlamayan bir hayalden ibaretken, farklı niteliklerde olmak kaydıyla mümkün ve gerekli olan birliklerin gerçekleştirilmesini niyetten bağımsız da olsa ötelemektir. Oysa devrim ancak ve ancak geniş emekçi halk kitlelerinin birleştirilerek gerici sınıf diktatörlüğüne karşı seferber edilmesiyle olanaklıdır. Bu birliği başaramayanların devrim tasavvuru kitlelere rağmen ve öncülere dayanan bir devrim tasavvuru olarak ütopiktir. Son tahlilde küçük-burjuva komplo teorisinin ifadesidir

Salt tarihte değil günümüz sosyal pratiklerine de yansıyan bu başarı “formülünün” ya da başarıda mutlak bir silah rolü gören dolaşısıyla stratejik bir araç ve bilimsel bir metot ya da nesnel bir zorunluluk olan birlik-birleşme “tılsımının” bugün gerektiği gibi bilince çıkarılarak kullanılması ya da kullanılmaması tamamen bizlerin tasarrufundadır. Ancak keyfiyete bırakılmayacak kadar da her değişim dinamiğinin veya öznesinin belirli amaçlar temelinde iddialı olarak sahiplendiği role uygun olarak doğru orantılı bir tasarrufta bulunması zorunludur. Bu zorunluluk, amaç ve hedeflerin koşulladığı görev ve ihtiyaçların başarılmamasından doğmaktadır.

Bugün formel bakımdan farklı ihtiyaç ve gerekçelere oturup daha karmaşık hal de alsa, biçimsel ve nitelik açısından farklılıklar da gösterse, günün sınıflı toplum ve sınıf çelişki-

leri zemininde daha derin anlamlar ifade etse de, birlik meselesi öz itibarıyla aynı şeydir. Birlik ihtiyacı o gün de “düşmana” karşı savaşım da başarı ve yaşam mücadelesi temelinde varlığını sürdürerek ilerleme perspektifine dayanıyordu, bugün de öz itibarıyla “düşmana” karşı kendini koruyup başarı kazanmaya, zafere doğru ilerleyip gelişmeye dayanıyor. O gün birleşen güçler ile düşmanları belli kriterler üzerinde tanımlanıyordu, bugün daha başka kriterler üzerinden tanımlanıyor, hepsi bu... Ama her dönem değişmeksizin geçerli olan, düşman ile dost ayrımının birlik-birleşme meselesinde temel bir saptama, can alıcı bir konu olarak yer tutmasıdır. Birleşmenin gövdesi dostlardan, birleşmenin hedefi düşmanlardan teşekkül olur, olmuştur her dönem. Uyumlu dostlarla birleşme ertelenemezken, dostların tümüyle birleşme değişmez doğrultudur, doğrultu olmak durumundadır.

Dostluk ve düşmanlık ayrılığı ifade ettiği kadar birliği de ifade eden hem farklı hem de aynı olan zemindir. Düşmanlarla toplum içinde bir arada yaşayarak bu şartlarda bir birlik halindeyken uzlaşmaz çelişkiler ekseninde ve kökten bir kopuşla ondan ayrılır, dostlarla ise mümkün olan en geniş ölçekte birleşilir... Dost ile düşmanı doğru tanımlama yeteneği gösteremeyenler, doğru-gerekli birlikler gerçekleştiremeyeceği gibi, doğru-gerekli kopuşlar da sağlayamazlar. Dost ile düşman ayrışımını doğru yapmak her devrimin en temel sorunlarından biri olmakla birlikte, bu ayrımı isabetli yapmak birlikleri de doğru ele almayı gündeme getirir. Elbette çatışacağı düşmanı veya esas çelişkisini doğru tespit ederek doğru yönelim geliştirmeyi de gündeme getirir.

Devrimci sınıf ve siyasi partilerinin dostlarıyla düşmanlarını tahlil etmesi sınıflar mücadelesi sürecinin tayin edici önemde zorunlu görevlerindendir. Bu tahlilin esprisi, temelde devrimin sınıf düşmanlarına karşı kendi sınıf bileşenleriyle buluşması ve gerçek kuvvetlerine ulaşmasıdır. Dost-düşman ayrışımı, devrim veya devrimci sınıfın dostlarıyla sağlam zeminde birleşme bilincini açığa çıkararak birleşmenin ufkunu derinleştirip pratikleştirmesinin ve sınıf düşmanlarını netleştirerek bunlara karşı etkili savaşım yürütmesinin temel gereksinimlerinden ya da argümanlarından biridir. Nitekim noksanlıklarına rağmen devrimci güçler arasında yaşanan değişik formatlardaki ortaklaşma örnekleri de, esasta dost-düşman ayrımı zemininde cereyan eden gelişme ya da tecrübelerdir. Bu gelişme ya da tecrübelerin kısırlığı devrimci hareketin gelişmemesinde önemli bir etkenken, aynı tecrübelerin olumlu adımları da devrimci hareketin gelişme işaretleri ya da öğeleridir. Mutlak ve altın saflığında birlikler tasavvur edilemeyeceğine göre, değişik format ve niteliklerde oluşan veya oluşturulan birlikler de saf ve arı olmayıp, çelişkisiz mutlak bir uyumu ifade etmezler. Tersini düşünmek sınıflı toplum realitesini ve diyalektiğini anlamayan bir hayalden ibaretken, farklı niteliklerde olmak kaydıyla mümkün ve gerekli olan birliklerin gerçekleştirilmesini niyetten bağımsız da

olsa ötelemektir. Oysa devrim ancak ve ancak geniş emekçi halk kitlelerinin birleştirilerek gerici sınıf diktatörlüğüne karşı seferber edilmesiyle olanaklıdır. Bu birliği başaramayanların devrim tasavvuru kitlelere rağmen ve öncülere dayanan bir devrim tasavvuru olarak ütöpiktir. Son tahlilde küçük-burjuva komplo teorisinin ifadesidir

Eklemekte fayda var ki, değişik nitelik ve biçimlerde olmak üzere söz konusu birliklerin ele alınmasındaki anlayış sorunları ya da devrim açısından bir zorunluluk olan bu birliklerin gerçekleştirilmesi veya gerçekleştirilmemesinde rol oynayan anlayışın arka planı, demokrasi, devrim ve devlet kavrayışına dayanmaktadır. Ki, birliklerin gerçekleştirilmesinin önünde objektif ya da subjektif olarak engel olan anlayışlar, demokrasi, devrim, devlet üçlüsünde kesinlikle sakat olan anlayışlardır. Bunu temsil eden geri kavrayışlardır. Kuşkusuz ki bu geri anlayışların somut bir tezahürü de kitle çizgisi ve kitlelere biçilen rol meselesinde ters orantılı işlev gören pozisyonda anlam kazanmaktadır. Devrimi biz yapar, iktidarı biz kurar, biz yönetiriz diyen anlayış kaçınılmaz olarak burjuva diktatörlüğe yol alır. Zira bu anlayış kitlelerin rolünü yansıtmakla birlikte, kitlelerle birlikte yönetme anlayışına da uzaktır. Kitleleri yönetime dâhil etmeyen, iktidara taşıyıp iktidarlaştırmayan, dolayısıyla iktidarı belirli bir plan ve perspektif temelinde gerçek sahiplerine devretmeyi tasarlamayan ve iktidarı proletarya ve emekçi halk kitlelerinin iktidarı olarak öngörmeyen anlayış isterse komünizm adına hareket etsin, yozlaşarak çürümekten kurtulamaz. Özcesi, yarının demokrasi ve devlet-iktidar tasavvuru, bugünü ve bugün benimsenen demokrasi anlayışı ile kitlelerin devrimdeki rolü konusunu belirleyen anlayıştır. Elbette ki sakatlıkları bağlamında handikaplar taşıyan, kitle çizgisi ve kitlelerin birleştirilmesi meselesinde özürlü olandır.

Kitleleri birleştirmeyi ve kitlelerle birleşmeyi öyle ya da böyle ihmal eden anlayış doğru orantılı olarak ya da mantık tutarlılığı içinde değişik sınıf kesimlerinin siyasi temsilcileri-

partileri ya da güçleriyle birleşmeyi de ihtiyaç görmeyen ve benimsemeyen rotadadır. Kitlelerin birliği ve birleştirilmesinin önemli bir biçimi, bu kitlelerin siyasi temsilcileri-partileriyle birleşmedir ya da objektif olarak bu birleşmenin gerçekleştirilmesidir. Kitlelerin birleştirilmesi veya kitlelerle birleşmenin nesnel bir yolu onların siyasi partileriyle göreceli birliklerin sağlanmasından geçer. Bunu reddetmek kitlelerin birleştirilmesini ta başından sabote etmekle eş anlamlıdır. Devrimci sınıf ve halk kitlelerine mensup devrimci ve demokratik parti ve örgütleri adeta yok sayan bir demokrasi ve devlet anlayışı iktidarında bu nitelikteki siyasi partilere özgürlük tanımadığı gibi, devrim sürecinde de halk kitlelerinin birleştirilmesine gereken önemi vermez, birliğini de sağlayamaz. Tersinden, bugünden halk kitlelerinin birliğine gereken değeri vermeyerek önemsiz gören anlayış, devrim ve iktidar döneminde de bu kitlelerin siyasi partilerine hak ve özgürlük tanımaktan uzak kalır. Bu durumda gerçekleşen devrimin bağrında taşıdığı sakat anlayış gereği sorunlu olduğu açıkken, kurulan iktidar da en iyi ihtimalle küçük-burjuva bir diktatörlük olur.

Uzun sözün kısası, bugünün birlik-birlikler meselesini demokrasi ve devlet anlayışından bağımsız ele alamayız. Devlet ve demokrasi

anlayışı sağlam komünist perspektife oturmayan parti ve örgütlerin bugün birlik-birlikler meselesine doğru yaklaşması da düşünülemez. Bugün eylem birlikleri, güç birlikleri, ittifaklar yapma ve ideolojik-siyasi-örgütsel payda da örgütsel birlik'e gitme yeteneği gösteremeyenlerin yarın iktidar koşullarında iktidarı devrimci sınıf ve halk kitlelerinden kesimlerle paylaşması da düşünülemez. Ancak bu anlayışın çıkacağı yer önünde sonunda küçük-burjuva diktatörlüğü veya parti diktatörlüğüdür. Benimsenen bu yol, devrim ve iktidarın yenilgiye uğramasının yoludur. Geriye dönüşü bugünden koşullayıp döşeyen anlayıştır. Bu bağlamda Maoistlerin sosyalist iktidar koşullarında benimsediği çok partililik argümanı komünist yürüyüş için elzemdir. Aynı biçimde Maoistlerin, komünistlerin birliği, sınıfın ve halkın birliği biçiminde ortaya koyduğu perspektif ve kavrayış da son derece değerli, ileri bir kavrayıştır

Komünistlerin birliği yaşamsal önemdedir, ancak bununla yetinmek birliğin önemi ve geniş anlamı açısından noksanıdır. Dolayısıyla ihmal edilemez değerde olan komünistlerin birliğini takiben ve bu zemin esas alınarak sınıfın ve halkın birliğini sağlamak da bir o kadar değerlidir. Ki bunlar karşı karşıya konulamaz kadar bir bütünün bitişik parçalarıdır.

Uzun sözün kısası, bugünün birlik-birlikler meselesini demokrasi ve devlet anlayışından bağımsız ele alamayız. Devlet ve demokrasi anlayışı sağlam komünist perspektife oturmayan parti ve örgütlerin bugün birlik-birlikler meselesine doğru yaklaşması da düşünülemez. Bugün eylem birlikleri, güç birlikleri, ittifaklar yapma ve ideolojik-siyasi-örgütsel payda da örgütsel birlik'e gitme yeteneği gösteremeyenlerin yarın iktidar koşullarında iktidarı devrimci sınıf ve halk kitlelerinden kesimlerle paylaşması da düşünülemez. Ancak bu anlayışın çıkacağı yer önünde sonunda küçük-burjuva diktatörlüğü veya parti diktatörlüğüdür. Benimsenen bu yol, devrim ve iktidarın yenilgiye uğramasının yoludur. Geriye dönüşü bugünden koşullayıp döşeyen anlayıştır. Bu bağlamda Maoistlerin sosyalist iktidar koşullarında benimsediği çok partililik argümanı komünist yürüyüş için elzemdir. Aynı biçimde Maoistlerin, komünistlerin birliği, sınıfın ve halkın birliği biçiminde ortaya koyduğu perspektif ve kavrayış da son derece değerli, ileri bir kavrayıştır

Komünistlerin birliği devrim için olduğu kadar sınıfın ve halkın birliği için de önkoşuldur. Bu önkoşula paralel olarak sınıfın ve halkın birliği ise devrimin olmazsa olmazı ve zorunlu temelidir. Komünistlerin birliği olmadan sınıfın ve halkın birliğinden söz edilemeyeceği gibi, sınıfın ve halkın birliği sağlanmadan da bir devriminden söz edilemez

Komünistlerin birliği taktik siyaset ve tali meselelerde taşıdığı esneklik payına karşın, ideoloji, program-strateji, uluslararası çizgi, örgütsel ilke ve temel taktikler gibi unsurlarda esasta birlik aranan bir zemin olarak daha kesin koşullara dayanır. Kuşkusuz ki her birlik biçimi ilkelere dayanır, ilkeli olmak durumundadır. Fakat değişik birlik biçimleri doğal olarak kendine has ilkelere dayanır. Bu anlamda, komünistlerin birliği ile sınıf ve halk kesimlerinin birliği değişen muhtevasına bağlı olarak nüanslar taşır ya da aynı ilkeler zemininde cereyan etmez. Birincisi genel siyasi çizgide aranan uyum şartıyla daha sıkı ve sağlam ilkeler zeminine yaslanırken, ikincisi görelî-geçici ve genel hedef ve ortaklaşmalar zemininde daha esnek şartlara yaslanır. İkinci olarak sıraladığımız bu birlikler genel olarak devrimin çıkarlarına hizmet etse de, doğrudan devrimi gerçekleştirme misyonu ile stratejik bir kurumsallaşma ihtiyacından daha çok somut koşul ve ihtiyaçlara bağlı olarak bazen kısa süreli, bazen belirli bir eylem süreci, ortak bir hedef ya da görevin icrasında ve taktik bir süreç boyunca esasta geçerli olan birliktelik-birlikler biçimidir. Oysa birinci sıralamadaki komünistlerin birliği, doğrudan devrim ve komünist toplum yürüyüşünü esas alan, dolayısıyla bütün bu süreç boyunca geçerli olan ve elbette tarif edilen bu tarihsel sürecin bütünlüklü görevlerini üstlenen bir birliktir. İlk oluşumdan komünist topluma uzanan tüm süreç boyunca devrede olan stratejik bir araçtır. Ki bunun karşılığı ise komünist parti, komünist partinin birliğidir.

Gerici sınıf iktidarları ve düzenine karşı emekçi halk kitlelerinin tümünü olmasa da esas çoğunluğunu birleştirmeyi başarmayan ve

bu başarı çitasında örgütlenmemiş, dolayısıyla seferber edememiş olan hiçbir siyasi parti devrimi gerçekleştirme başarısına ulaşamaz. Tesadüfen gerçekleştirse bile ayakta tutup sürdüremez. Kitleleri birleştiremeyen ve onlarla birleşemeyen devrim esasta kitlelere rağmen gerçekleştirilmek ve sürdürülmek istenen bir devrimdir ki, bu realitenin teorik alt yapısı elitist devrim savunusu olarak her ayağında çürük olup, devrimin mantığından yoksundur. "Devrim kitlelerin eseridir" sözü bir ajitasyon değil, somut bir gerçektir. Şayet devrimin kitlelerin eseri olduğu doğru ise, o halde kitleler örgütlenip birleştirilmeden ve dolayısıyla seferber edilmeden devrimin gerçekleşmesi-gerçekleştirilmesi düşünülemez. Hiçbir komünist parti ya da devrim iddiasında olan devrimci hiçbir parti/örgüt devrimi halk kitleleri dışında salt kendi nitel kuvvetiyle gerçekleştireceğini iddia etmemiş, düşünmemiştir de. Komünist parti ne kadar güçlü olursa olsun salt kendi gücüyle devrimi gerçekleştirmeyi tasavvur etmez, etmemiştir. Ki, komünist ya da devrimci parti ve örgütlerin gerçek gücü ya da güçlülüğünün gerçek ölçütü; halk kitleleriyle bağı, kitleler içindeki örgütlülüğü ve kitleleri örgütleyerek birleştirme yeteneğidir. Kitlelerden yalıtık biçimde salt komünist ya da devrimci kadro ve militan bileşeniyle, daha açık ifadeyle kurtarıcı önder, üstün yetenek ve seçkin niteliğin meziyetiyle devrim yapmayı hayal edenlerin başarısız kalarak devrime ulaşmadıkları da tarihsel tecrübelerle kanıtlıdır. Bu devrim tasavvurunun elitist olduğu kadar, ütöpik bir devrim tasavvuru olduğu da açıktır. Son tahlilde devrimi devrimci komplo ve darbeye havale eden ve özünde orduya bel bağlayarak askeri darbeyi kitlelerin yerine koyan çürük anlayıştır. Ve yine kanıtlıdır ki, tüm devrimler siyasi partilerin önderliğinde gelişse de, bu partilerin önderliğindeki halk kitleleri devrimin gerçek mimarları olarak tarihi yazan gerçek kahramanlardır. Halk kitlelerine rağmen gerçekleşen bir proleter devrim olmadığı gibi, halk kitlelerine rağmen bir devrim muhtemel olsa da bu devrimin ayakta kalamayacağı kesindir. Sınıflar mücadelesinin tüm tarihi, elbette bu mücadeleden muaf olmayan ve hatta sınıflar

mücadelesinin daha da keskinleştiği demokratik halk diktatörlükleri ve sosyalist iktidar dönemlerinde yaşanan sınıflar mücadelesi tecrübesi kitlelere dayanmayan hiçbir devrimin veya iktidarın kesinlikle ayakta kalamayacağına gösterir. Büyük Proleter Kültür Devrimi tecrübesi, halk kitlelerinin devrimdeki rolü, belirleyiciliği gibi devrimin kitlelerin eseri olduğu gerçeğini de çıplak biçimde ve yeniden kanıtlayarak inkâr edilemez biçimde gözler önüne sermiştir.

Hatalı anlayışlara karşın, istisnasız olarak her devrim ya da komünist öncü ve devrimci partinin temel görev ve çalışma esasını kitlelerin

meydana gelen ve maddi gerçeğin temsil ettiği objektif şartların toplamından teşekkül olan plan zeminidir. Teorik temel ise; maddi temelden bağımsız olmayan ve bizzat bu temelin yankısı olarak vücut bulan ihtiyaçların bilinç ve düşünce düzleminde öngörünün de katkısıyla diyalektik ve tarihi materyalizm felsefesi ışığında formülasyona dönüştürülüp, belirli amaç, hedef ve görevler zemininde argümanlaştırılarak sistemli bir kurguda senteze kavuşturulmasından ibarettir. Kuşkusuz ki bu iki temel sınıflar mücadelesinde geçerli olup, devrimin iki temeldeki ihtiyaçları kapsamında anlam ve ifade bulur.

Hatalı anlayışlara karşın, istisnasız olarak her devrim ya da komünist öncü ve devrimci partinin temel görev ve çalışma esasını kitlelerin bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi ve birleştirilmesine oturtması rastlantı değildir. Bilakis bilimsel öngörüye dayanıp, nesnel gerçekten, toplumsal ve tüm sosyal pratik tecrübeden süzülerek sentezlenen teori-pratiğin ürünüdür bu gerçek. Devrimin uzun vadeli, ağır bedel ve fedakârlıklar ekseninde büyük emeklerle örüldüğü akıldan çıkarılmaması gereken temel gerçektir. Şüphesiz ki bu yorucu emek sürecinin bir parçası da devrimci kuvvetlerin biriktirilmesi-birleştirilmesi görevini ihtiva eden anlamlı emek sürecidir

bilinçlendirilmesi, örgütlenmesi ve birleştirilmesine oturtması rastlantı değildir. Bilakis bilimsel öngörüye dayanıp, nesnel gerçekten, toplumsal ve tüm sosyal pratik tecrübeden süzülerek sentezlenen teori-pratiğin ürünüdür bu gerçek. Devrimin uzun vadeli, ağır bedel ve fedakârlıklar ekseninde büyük emeklerle örüldüğü akıldan çıkarılmaması gereken temel gerçektir. Şüphesiz ki bu yorucu emek sürecinin bir parçası da devrimci kuvvetlerin biriktirilmesi-birleştirilmesi görevini ihtiva eden anlamlı emek sürecidir

Birliğin iki temeli vardır: Birincisi teorik temel, ikincisi maddi temeldir. Maddi temel; tamamen ihtiyaçlardan oluşan ya da somut teorik-pratik görevlerin koşullaması sonucunda

Birliğin, taktik-stratejik/kalıcı-geçici, örgütsel birlik-eylem birliği, ittifak-güç birliği, cephe gibi akla gelebilecek bütün biçimleri işaret ettiğimiz bu iki temel üzerinde vücut bulur. Bu anlamda birlik kavramının genel olarak bütün birlik biçimlerini dâhiline aldığı, dolayısıyla birlik ifadesinin birlikler kapsayıcılığında ele alınmasının doğru olacağını söyleyelim. Aynı ideolojik, siyasi ve örgütsel zemine sahip olan iki ayrı partinin birleşmesi bir birliktir. Aynı zamanda ideolojik, siyasi, örgütsel formasyon ve taktik kulvarda nüanslar taşıyarak farklılaşan iki ayrı partinin somut siyasi gelişmeler ve görevler ekseninde ve bu süreç zarfında gerçekleştirdiği ittifak, eylem birliği, güç birliği ve benzeri de bir ve aynı şeyler olmasalar da, son tahlilde hepsi birer birlik ya da birlik biçimidir. Bu gerçeği atlayan bir birlik anlayışı birlik sınavını asla geçemez.

Yukarıda işaret ettiğimiz üzere, salt komünistlerin birliği ile yetinmenin genel birlik anlayışı açısından yetersiz olduğu, dahası birliğin birlikler yaklaşımı düzeyinde ele alınmamasının tam bir birlik anlayışı olmayıp, devrim açısından zorunlu olan birlikleri sağlayamayacağı da su kadar berraktır. Komünistlerin birliğinde sağlam durmak ama bu birliğin mantık tutarlılığında gereksinim olan stratejik veya taktik birlikler karşısında sallanmak anlaşılmaz olmakla birlikte eklektizmdir de. Keskin biçimde ifade edecek olursak, genel birlikler anlayışında sığ olup geri düşmek komünistlerin birliği meselesini de son tahlilde anlamsızlaştırmaktır. Komünistlerin birliği, sınıfın ve halkın birliğini gerçekleştirme perspektifine sahip değilse yeteri kadar anlamlı değildir. Pratik olarak da devrime yol alması zordur. O halde birlik anlayışının genel olarak rektife edilmesi şarttır. Bu rektifikasyon, günümüz somutunda yakıcı bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkan ve olumlu adımlar olarak gündeme gelen devrimci birlikler sorununa dönük kısır eleştiriler açısından çok daha acil bir şarttır. Zira devrimin stratejik araçlarında olduğu gibi, devrimin gücü olan devrimci kitlelerde de birlik-birlikler anlayışının darlıklardan kurtarılarak doğru zemine oturtulması es geçilemez bir sorundur

Yukarıda işaret ettiğimiz üzere, salt komünistlerin birliği ile yetinmenin genel birlik anlayışı açısından yetersiz olduğu, dahası birliğin birlikler yaklaşımı düzeyinde ele alınmamasının tam bir birlik anlayışı olmayıp, devrim açısından zorunlu olan birlikleri sağlayamayacağı da su kadar berraktır. Komünistlerin birliğinde sağlam durmak ama bu birliğin mantık tutarlılığında gereksinim olan stratejik veya taktik birlikler karşısında sallanmak anlaşılmaz olmakla birlikte eklektizmdir de. Keskin biçimde ifade edecek olursak, genel birlikler anlayışında sığ olup geri düşmek komünistlerin birliği meselesini de son tahlilde anlamsızlaştırmaktır. Komünistlerin birliği, sınıfın ve halkın birliğini gerçekleştirme perspektifine sahip değilse yeteri kadar anlamlı değildir. Pratik olarak da devrime yol alması zordur. O halde birlik anlayışının genel olarak rektife edilmesi şarttır. Bu rektifikasyon, günümüz somutunda yakıcı bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkan ve olumlu adımlar olarak gündeme gelen devrimci birlikler sorununa dönük kısır eleştiriler açısından çok daha acil bir şarttır. Zira devrimin stratejik araçlarında olduğu gibi, devrimin gücü olan devrimci kitlelerde de birlik-birlikler anlayışının darlıklardan kur-

tarılarak doğru zemine oturtulması es geçilemez bir sorundur

Özellikle birlikler kapsamında gündeme gelen somut pratikleri(HBDH) olumlu bulmayarak eleştiriyle karşı çıkan ve objektif olarak bu gelişmeler karşısında geri pozisyon alan yaklaşımların izaha muhtaç olduğu açıktır. Bu yaklaşımların sosyalist, devrimci ve demokratik güçlerin devrimci savaş ve mücadelenin ihtiyaçları bağlamında sınırlı olarak tanımlanan birliklerine hangi gerekçe ve kaygıyla karşı çıktıkları yanıtlanmak durumundadır. Bu yanıt elbette yaklaşım sahiplerinin vermesi gereken yanıttır. Fakat yanıt beklemeden genel anlayış çerçevesinde söylememiz gerekenleri kısaca belirtebiliriz. Bu yaklaşım sahiplerinin varsayımlara dayalı olarak, ilerisi için öngördükleri muhtemel başarısız gelişme gerekçesiyle, sağlanan devrimci güç ve eylem birliğinin ambleminden isimlendirilmesine, yüklenilen siyasi misyonun abartılı olmasına kadar özellikle de dayanaktan yoksun soyut önyargılarla “yedeklenme” iddiasında bulunup ilgili devrimci güç ve eylem birliği pratiğine karşı çıkarak olumsuzlamaları haklı eleştiri ve yeterli gerekçeler taşıyan tutumlar

değildirler. On civarında parti ve örgütün ortaklaşma zemini olan bu güç ve eylem birliği özlü pratiğin, bileşenlerini yok sayarak belli bir siyasi perspektif temelinde dört dörtlük bir platform olmasını beklemek ise bütünüyle gerçeğe aykırıdır. Aynı zamanda eylem birliği, güç birliği, ittifak anlayışı açısından da hatalıdır. İki veya daha fazla komünist parti ve örgütün örgütsel birleşmesinde aranan kriterlerin, farklı çizgi ve ideolojik formata sahip mevcut devrimci parti ve örgütlerin güç ve eylem birliği esasında gerçekleştirdikleri birlik için ölçüt alınması tamamen hatalı yaklaşımdır. Mevcut birliğin mutlak ve stratejik değerinde kalıcı bir birlik niteliğinde olmadığı, aynı biçimde çelişkisiz ve mutlak uyumlu bir birlik olmadığı, bilakis temel farklılıklar ve temelden farklı ideolojik-siyasi kulvarlarda olma kadar ciddi ayrılıklar barındıran bağımsız siyasi yapılardan teşekkül olduğu açıktır. Mesele tam da burada tartışılmalı ki ideolojik, siyasi ve örgütsel formatta birbirinden tamamen farklı olan bağımsız devrimci parti ve örgütlerin bu farklılıklarına rağmen ortaklaşabildikleri paydada bir araya gelerek ortak düşmana karşı mücadelede olduğu kadar, devrim ya da devrimci mücadelenin çıkarları temelinde

birleşme yeteneği göstermiş olmaları esastır. Bu yeteneği göstermek olumsuz ve geri değil, olumlu ve ileridir. Bu adım burjuva değil, devrimcidir, ilerletilerek geliştirilmesi gerektirir.

Hemen altını çizelim ki, bu birlikler için ortak düşman gerekçesi önemli de olsa kendi başına yeterli bir gerekçe değildir. Yeterli ve esas olan, ortak düşmana karşı birleşmenin ötesinde birliğin temel halkasının devrim ve devrimci sınıf mücadelesine hizmet etme ve onun çıkarlarını karşılamaya dönük olması gibi belirli devrimci ilkelere yaslanan zeminidir. Elbette birliğin bağımsız siyasi iradeleri gölgelememesi, demokratik normlarda yaşam bulması, karar ve pratiklerinin ortak irade tarafından ve demokratik yöntemlerle alınması, birliğin amaç ve hedefleri gibi yürüteceği görevlerin de devrimci-demokratik muhtevada olması gibi bir dizi özellik de birliğin müspet konseptinde aranması gerekenlerdir. Oluşturulan birliğin, birlik bileşenlerinin mücadelesini ya da devrimi gerilettiği mi, yoksa ilerlettiği mi sorusu da önem arz eden noktadır. Devrimin çıkarlarını esas alan ve işlevsel pratiği bu esasta özetlenen, bunun da ötesinde devrimin mantığına uygun olarak devrimci birlikler

Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç şudur; her süreç ve sorunda çelişkinin esas yanı sürece damga vuran yandır, tali yan ise çelişkinin niteliğinde belirleyici değildir. Sürecin, çelişkinin ya da tanımlanmış herhangi bir şeyin esas yanı ile tali yanını tespit edip, esas yanı ölçüt almak aynı zamanda parça-bütün ilişkisine doğru yaklaşarak parçayı görmek bütünü esas almak demektir. Eğer bu metot izlenmeseydi 84 DEH Deklarasyonu komünist değil, revizyonist ya da oportünist değerlendirilir, hataya imza atılmış olurdu ya da hata sürdürülerek büyütülmüş olurdu... O halde bugün politik olarak devrimci rol oynayan Kürt Ulusal Hareketi ile sosyalist ve devrimci parti-örgütler arasında yapılan güç ve eylem birliği de zaafılarına karşın özü itibarıyla ve esasta devrimcidir, doğrudur. Gerek mükemmel bir birlik tasavvuru ve gerekse de esas-tali bağlamında meselenin özünün kaçırılarak mevcut birlik biçiminin mahkûm edilmeye çalışılması haklı bir yaklaşım değildir, olamaz da. Mükemmeliyetçi her anlayış özünde ve objektif olarak iş yapmama anlayışıdır. Ampirizm ve parçacı dar anlayıştan kurtulmadan ileri doğru adım atılamaz, gelişmeler karşısında doğru tavır alınamaz. "Halkların Birleşik Devrim Hareketi" pratiğini eleştiren yaklaşımların tutumu tam da budur

kültürünü geliştirerek devrimci mirası temsil eden her eylem ve hareket, bağrında taşıdığı eksikliklere rağmen ilerleme doğrultusuna sahiptir. Bu rota, devrimi, devrimci parti ve mücadeleleyi zayıflatan değil, aksine geliştirendir. Tali yanı oluşturan eksiklikler gerekçe edilerek bu devrimci gelişmeye karşı çıkmak esası, bütünü görmemektir. Nasıl ki muazzam bir plandan, dört başı mamur bir eylem ve çelişkisiz bir birlikten bahsedilemez ise, devrimci olarak nitelenen göreceli bir birlik biçimi de eksiksiz ve muntazam olamaz.

Bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç şudur; her süreç ve sorunda çelişkinin esas yanı sürece damga vuran yandır, tali yan ise çelişkinin niteliğinde belirleyici değildir. Sürecin, çelişkinin ya da tanımlanmış herhangi bir şeyin esas yanı ile tali yanını tespit edip, esas yanı ölçüt almak aynı zamanda parça-bütün ilişkisine doğru yaklaşarak parçayı görmek bütünü esas almak demektir. Eğer bu metod izlenmeseydi 84 DEH Deklarasyonu komünist değil, revizyonist ya da oportünist değerlendirilir, hataya imza atılmış olurdu ya da hata sürdürülerek büyütülmüş olurdu... O halde bugün politik olarak devrimci rol oynayan Kürt Ulusal Hareketi ile sosyalist ve devrimci parti-örgütler arasında yapılan güç ve eylem birliği de zaafılarına karşın özü itibarıyla ve esasta devrimcidir, doğrudur. Gerek mükemmel bir birlik tasavvuru ve gerekse de esastali bağlamında meselenin özünün kaçırılarak mevcut birlik biçiminin mahkûm edilmeye çalışılması haklı bir yaklaşım değildir, olamaz da. Mükemmeliyetçi her anlayış özünde ve objektif olarak iş yapmama anlayışıdır. Ampirizm ve parçacı dar anlayıştan kurtulmadan ileri doğru adım atılamaz, gelişmeler karşısında doğru tavır alınamaz. "Halkların Birleşik Devrim Hareketi" pratiğini eleştiren yaklaşımların tutumu tam da budur

Sosyalist Yol ile Halkın Günlüğü gazetelerinin sağladığı nitelikli birliğin eleştirilmemesi olumlu bir gelişmedir. Ki bu birlik, sosyalist nitelik esasında aynı kuldarda olmalarına karşın örgütsel olarak ayrı duran güçlerin birliği

olarak sosyalist bir birliktir. Buradaki birlik, tarafların birebir aynılık taşımayıp büyük esasta aynışması, dolayısıyla belli fikir farklılıkları barındırmalarına karşı gerçekleştirilen birliktir. Bu açıdan anlamlı ve öğreticidir de. Söz konusu bu birliğin bir anlamı da, sağlanacak birliklerin mutlak bir uyum barındırmasının şart olmayıp esastaki uyumun birlik için yeterli olduğunu kanıtlayarak göstermesidir. Kuşkusuz ki bu birlik ile diğer devrimci güçlerin sağladığı göreceli birlik arasında nitel fark vardır, iki birlik bir ve aynı değildir. Fakat bu birliğin kanıtladığı gerçek önemli ve eğitici. Ne göstermiş ya da kanıtlamıştır bu birlik: Tali durumda olup esası oluşturmeyen farklılıklara ya da belli fikir farklılıklarına rağmen birliğin gerçekleştirilebileceğini... İkinci olarak ne kanıtlamıştır bu birlik: Birlik biçimlerinin veya yöntem olarak benimsenen birlik biçiminin birliğin özü ve önemini yerine geçirilemeyeceği gerçeğidir. İlgili iki gazete arasında sağlanan birlik, tarafların ortak yaklaşımıyla, Sosyalist Yol'un Halkın Günlüğü'ne dâhil olması biçiminde gerçekleşmiş olsa da bunun birlik olarak adlandırılmasıdır. Dâhil olma biçiminde de olsa sağlanan bir birliktir, birliğin bir biçimidir. Esas olan birliğin gerçekleştirilmesidir, biçim veya yöntem değil. Zira aynı ideolojik-siyasi geleneğin, aynı tarih ve mücadele pratiğinin parçaları olan güçlerin birliği ayrıntılardan çok daha anlamlı ve değerlidir. Yine bu birlik bir şeye daha tanıklık yaparak kanıtlamıştır ki, bu da küçümsenemez bir şeydir. Son derece sevindirici ve sınıflar mücadelesi açısından değerli olan bu birlik eylemi abartılı yaklaşımlara taşınmamış, mütevazı bir coşkuyla olağanlaştırılmıştır. Bu birlik elbette önemli bir gelişme olup son derece sevindirici bir gelişme olmuştur. Fakat olması gereken ve hatta gecikmiş kabul edilen bir adım olarak olağanlaştırılmıştır. Olağan olan bu birliklerin abartılmaması davranışı, zorunlu olan birliklerin gelişmesi veya gerçekleştirilmesine hizmet edecektir. Bütün olumlulukları vesilesiyle Sosyalist Yol ile Halkın Günlüğü gazetelerinin birliğini selamlıyor, başarılarına olan inancımızı paylaşıyoruz. Aynı biçimde Kürt Ulusal Hareketi'nin de dâhil olduğu devrimci hareketlerin sağladığı güç ve eylem birliği geliş-

mesini de selamlıyoruz. Bütün bu pratiklerin geliştirilerek ileri taşınmasını içten devrimci duygularımızla bekliyor, ilerleyeceğine inanıyoruz. İnanıyoruz çünkü devrimci gerçekler inatçı, eğitici ve öğreticidir. Devrimcilerin kendi kuvvetleriyle buluşması gibi, aynı ideolojik, siyasi, örgütsel ilkeler dokusuna sahip olan sosyalist güçlerin nitelikli örgütsel birliği de sınıflar mücadelesi teori-pratiğinin devrimci akışı gereğidir. Örgütsel birlik'e vurgu yaptık, bu anlamsız ya da öylesine yapılmış bir tanımlama ve kavram değildir. Örgütsel birlik vurgusunun önemi veya içinde ne anlam taşıdığı üzerine kısa bir parantez açmak yerinde olacaktır. Çünkü esasta eksik olan örgütsel birliktir.

Evet proleter devrimciler örgütsel birlik bakımından her zaman ve durumda birlik halinde değildirler ama amaç ve görevler bağlamında

biçimde bulunurlarsa bulunsunlar aynı amaçlar için çalışır ve bu amaçlar doğrultusundaki görevleri yürütürler. Mekânsal, zamansal ve biçimsel farklılıklar, ayrı haller komünistlerin ortak amaç için çalıştıklarını, dolayısıyla bu anlamda birlik olduklarını yadsımaz. Ancak bu birlik biçiminde eksik olan örgütsel birliktir. İfade ettiğimiz anlamda birlik halinde olmaları örgütsel birliği önemsizleştirmez. Bilakis örgütsel birlik, bahsini ettiğimiz birlik zemininin mantığı sonucudur ve mutlak bir ihtiyaçtır. Örgütsel birlik, güç ve kuvvetlerin biriktirilmesi veya birleştirilmesi, dağınıklıkların giderilerek parçalı duruma son verilmesi, devrimin mantığına uygun olan örgütlülük veya örgütlenmenin sağlanması, devrimci sınıfın kendi bileşenleriyle buluşup etkili devrimci pratik sergilemesi, küçümsenemez önemdedir. Dolayısıyla, tek tek parçalardaki komünistlerin birliği gibi, uluslararası komünist hareketin birliği de şart ve zorunludur.

Amaç, görev ve tarihsel sorumluluk gibi tüm temel ayaklarda birlik zemininde bulunan komünistlerin bu yelpaze üzerinde neden örgütsel birliğe gitmedikleri, gidemedikleri asla anlaşılır olamaz. Kapitalizme ait öz olan "ben" ve "benimki" bencilliği komünistlere has olmasa da yaşadıkları sınıflı toplumdan bulaşan bu tortu ne yazık ki komünist partinin somut temsililerine etki yaparak dar grupçuluktan örgütsel birliklere kapalı durmaya kadar bir dizi burjuva hastalığa yol açmaktadır. Komünist zemin birliğine karşın örgütsel birliklere gidememenin altında yatan sebep kapitalizmin özü olan bu "ben-benimki" bencilliğidir. Bu, keskin biçimde kopulması gereken ağır bir hastalıktır kuşkusuz

esasta birlik oluştururlar. Bu anlamda birlik halindedirler demek yanlış olmaz. Şöyle ki, toplumlar tarihinin ilerlemesi zemininde motor güç olan sınıflar mücadelesinin, proletarya önderliğinde geniş halk yığınları cephesinden şart koştuğu devrimci görevlerin yürütülmesini omuzlayan proleter devrimciler, yürüttükleri bu görev ve omuzladıkları tarihsel sorumluluklar bağlamında ayrı coğrafyalarda ve hatta tek tek coğrafyalarda ayrı örgütsel yapılar biçiminde bulunsalar da, aynı amaç ve hedefler doğrultusundaki yürüyüşleri itibarıyla birlik halindedirler. Çünkü nerede ve hangi

Uluslararası birliğin ifadesi olan Komünist Enternasyonal Hareket bu birliği ifade eder ve bu anlamda gerekli bir örgütlenmedir de. Eski DEH örgütü komünistlerin uluslararası örgütü ve örgütsel birliğiydi. Yine eski enternasyonal örgütü-örgütlülüğü komünistlerin uluslararası örgütsel birliği ve örgütüydü. Bugün bu örgüt ve örgütsel birlik her zamanki kadar kıymetli, gerekli ve ihtiyaçtır.

Amaç, görev ve tarihsel sorumluluk gibi tüm temel ayaklarda birlik zemininde bulunan

Proletarya enternasyonalizmi sınıf birliği ve kardeşliği temelinde özetlenen büyük özgürlüğün temel mayasıdır. Özgürlükler dünyası olan komünist topluma ulaşmak proleter dünya devrimini gerçekleştirmekle mümkündür. Proleter dünya devrimi, sınıflı toplumlar gerçeği ve bunun egemen olan biçimi emperyalist dünya gericiliği şartlarında hüküm süren dengesiz/eşitsiz gelişme yasasının ürünü olan koşullarda tek parça devrimlerinin gerçekleştirilmesi yoluyla olanaklıdır. Emperyalist zincirin zayıf halkalarından koparılması, doğrudan emperyalist sistem ve eşitsiz gelişme yasasından kaynaklanan nesnel dünya şartlarının zorunluluk haline getirdiği tek ülke devrimlerinin proleter dünya devrimi doğrultusunda gerçekleştirilmesinin ifadesidir. Dünya proletaryanın her parçasındaki kolu olan proleter kurmayı enternasyonalist görevini esasta parça devrimini gerçekleştirmekle yerine getirir. Parça devrimlerinin gerçekleştirilmesi enternasyonalist görevin somut biçimidir. Enternasyonalizm, ezilen dünya halklarının sınıf birliği ve bunun önderliğinde tek dünya toplumuna muvaffak olmanın özüdür

komünistlerin bu yelpaze üzerinde neden örgütsel birliğe gitmedikleri, gidemedikleri asla anlaşılır olamaz. Kapitalizme ait öz olan “ben” ve “benimki” bencilliği komünistlere has olmasa da yaşadıkları sınıflı toplumdan bulaşan bu tortu ne yazık ki komünist partinin somut temsillerine etki yaparak dar grupçuluktan örgütsel birliklere kapalı durmaya kadar bir dizi burjuva hastalığa yol açmaktadır. Komünist zemin birliğine karşın örgütsel birliklere gidememenin altında yatan sebep kapitalizmin özü olan bu “ben-benimki” bencilliğidir. Bu, keskin biçimde kopulması gereken ağır bir hastalıktır kuşkusuz

Bu tartışma bağlamında eklenmelidir ki, komünist nitelik salt yaşanan coğrafyanın doğru tahlil edilmesi, bura devrimine ilişkin doğru program ve stratejinin çıkarılması ve hatta buradaki sosyal pratiğin içeriği ile sınırlı bir mesele değildir. Proletarya enternasyonalizminin benimsenmesi ve uluslararası çizgide temsil edilen hat, dünya halkları ve proletaryasının kurtuluşu bağlamında yana olup proleter dünya devrimi ve komünist toplum amacının taşınması, her düzeyde tüm teori ve pratiğin komünizmin ilkelerine uygun olması, devrimin zora dayanması, komünist partinin önderliği, proletarya ve emekçiler devleti-

diktatörlüğünün kabul edilmesi ve proletarya iktidarı altında devrimlerin sürdürülmesi gibi temel ilkelerin benimsenmesi komünist niteliğin temsil edilmesi için şarttır. Ancak bu teorik ve ilke zemini elbette ki somut teori-pratikte uyum sağlamak, maddi örgüt-parti aracı niteliğinde de ifade bulmak durumundadır. Bu niteliğin temsil edilmesinde partinin benimsediği ideolojik-teorik ilkeler zeminine koşut olarak, örgütlenme ve/veya örgütsel ilkesi, buna bağlı olarak biçimlenen merkezi yapısı ile demokrasi uygulaması ve anlayış niteliği de kuşkusuz ki atlanamaz önemdedir... Bu bağlamda söz konusu partinin amaç-araç ilişkisinde doğru zeminde olup, ilkesiz pragmatizmden bağımsız olması, strateji, program, örgütsel ilke, temel taktikler, uluslararası çizgi bağlamında billurlaşan genel siyasi çizgisinin de bütünlüklü bir komünist niteliğe sahip olması gerekmektedir. Ki bunlar komünist niteliği belirleyen unsurlar olduğu kadar, komünist güçlerin birliğinin de esas zemini.

İçine girdiğimiz somut tartışmaya devam ederek hatalı anlayış ve yaklaşımların karşıtı olan proleter devrimcilerin birlik veya birlikler meselesi kapsamındaki yaklaşımını kategorik

birlik biçimleri başlıklarında ele alarak somut-layalım. Böylece hem proleter devrimcilerin ilgili birliklere ilişkin anlayışı yalın biçimde ortaya koyulmuş olacak ve hem de birlik-le-re ilişkin hatalı anlayışların deşifre edilmesi sağlanmış olacaktır. Maoist komünistler tek-leştirilmiş birlik anlayışı veya tek birlik anlayışı yerine, birliğin değişik biçimlerinden söz eder veya birlik biçimleri yaklaşımını doğru kabul ederler. Bundan hareketle belli başlı birlik biçimlerini alt başlıklar halinde ele alarak so-mutlaştırmak isabetli olacaktır.

Ayrıca gerek birlik biçimleri ve gerekse de cephe biçimleri şeklinde aşağıda yürüteceği-miz tartışma, birlik ve cephe meselesinin esas olarak siyaset alanındaki ele alınışları üzerin-de yoğunlaşacaktır. Dolayısıyla aşağıda ortaya koyacağımız görüş ve yaklaşımlar böyle gö-rülmelidir. Genel stratejik ve ideolojik mesele-lerdeki yaklaşımımız sağlam olmakla birlikte, siyaset alanında daha başarısız kaldığımız ve ideolojik-stratejik anlayış ve yaklaşımlarımızı siyaset alanında iyi temsil edip pratikleştire-mediğimiz esasta doğrudur. Bundan hare-ketle, tartışma konusu yaptığımız meseleleri siyaset alanındaki kavranış ya da ele alınış açısından ele almamız da doğru olacaktır. Si-yaset ve taktik sorununun ideoloji ve strateji sorunundan tamamen yalıtık ele alınamaya-cağı da ayrı bir gerçektir. O halde ideoloji ve stratejideki güçlü zeminimizi siyaset alanında da güçlendirmemiz, güncel aktüel siyaset ve bura sorunlarına eğilmemiz kelimenin tam anlamıyla gereksinimdir.

Komünizm Yürüyüşünün Strajik Komutası Anlamında Komünist-lerin Birliği Olarak Partide Birlik

Proletarya, çağın ve tüm sınıflı toplumla-rın en ileri ve en devrimci sınıfıdır. Bu sınıfın ideolojik, teorik, örgütsel nitelikte en ileri-bi-linçli unsurları komünistlerdir. Komünistler, toplumdan yalıtık dehalar olmayıp, Marksist doktrinin açıkladığı sınıflar mücadelesi yasa-sına uygun olarak dünyayı değiştirme eylemini asıl alıp komünizm perspektifi temelinde sınıf devrimi görevinde örgütlenen sınıf bilinçli proleterlerdir. Proletaryanın aynı perspektif ve

somut görevler temelindeki ideolojik, siyasi ve örgütsel kurumsallaşması proleter parti ya da komünist partidir. Parti, komünist toplum amacı ve buna bağlı somut devrim hedefinde stratejik bir araçtır. Komünist partisinin nihai hedefi; kendisi de dâhil olmak üzere tüm sı-nıfların varlığına son veren koşullara vararak, sınıfsız, sömürsüz, sınırsız özgür bir dünya niteliğinde tek dünya toplumunun karşılığı olan komünizmdir. Gerçek sınıf kimliği bu amaçta biçimlenen proletaryanın, evrensel ve enternasyonalist karakteri esastır.

Proletarya enternasyonalizmi sınıf birliği ve kardeşliği temelinde özetlenen büyük özgür-lüğün temel mayasıdır. Özgürlükler dünya-sı olan komünist topluma ulaşmak proleter dünya devrimini gerçekleştirmekle mümkün-dür. Proleter dünya devrimi, sınıflı toplumlar gerçeği ve bunun egemen olan biçimi em-peryalist dünya gericiliği şartlarında hüküm süren dengesiz/eşitsiz gelişme yasasının ürünü olan koşullarda tek parça devrimle-rinin gerçekleştirilmesi yoluyla olanaklıdır. Emperyalist zincirin zayıf halkalarından koparılması, doğrudan emperyalist sistem ve eşit-siz gelişme yasasından kaynaklanan nesnel dünya şartlarının zorunluluk haline getirdiği tek ülke devrimlerinin proleter dünya devrimi doğrultusunda gerçekleştirilmesinin ifadesi-dir. Dünya proletaryanın her parçadaki kolu olan proleter kurmayı enternasyonalist gö-revini esasta parça devrimini gerçekleştirmekle yerine getirir. Parça devrimlerinin gerçekleşt-irilmesi enternasyonalist görevin somut bi-çimidir. Enternasyonalizm, ezilen dünya halk-larının sınıf birliği ve bunun önderliğinde tek dünya toplumuna muvaffak olmanın özüdür

Bütün bunlarda görülüyor ki, dünyayı yorum-lamakla yetinmeyip onu değiştirmeyi esas alan yönelimle, sınıfın ve sınıf temelinde ge-niş emekçi yığınların kurtuluşundan başlaya-rak giderek tüm insanlığın kurtuluşunu özgür dünya ile taçlandırmak için komünistlerin önderliğinde dünya devrimi perspektifiyle sınıf devrimlerini gerçekleştirmek zorunlu bir şarttır. Bu şartın yerine getirilmesinde komü-nistlerin, dolayısıyla komünist partinin varlığı tayin edici öğelerdendir. Ancak komünist par-

tinin varlığı kendi başına yetmez. Bu partinin komünistlerin birliği olarak anlamlanması veya komünist güçleri bağrında toplayarak birleştirmesi de bir o kadar tayin edicidir. Dahası, sınıfın ve emekçi halkın birleştirilmesi de zorunlu ihtiyaçtır. Sınıfın ve halkın birleştirilmesinin nesnel zemini sınıf çıkarlarıyken, bu birleşmenin aracı ve siyasi biçimi olarak komünist parti örgütsel temelidir.

Bir anlamda komünistlerin birliğinin ifadesi olan komünist parti, bu araçsal temsiline karşın, tüm komünistlerin fiilen birleştiği ya da örgütsel birliğini her durumda temsil ettiği anlamına gelmez. Pratik gerçek olarak da durum budur. Dolayısıyla komünist parti örgütsel yapısı dışında bulunan komünist güç veya komünistlerle birleşme hedefine daimi olarak sahip olmalıdır. Kuşkusuz ki bu çaba büyük-küçük ayrımı, grup-birey farkı gözetmeksizin komünist niteliğin birleşmesini sağlama anlayışıyla hareket etmelidir. "Bireyle birlik" bu yaklaşımın karikatürize edilmiş biçimidir. Komünist sıfatı taşıyan bireyin birey olarak durması esasta düşünülemez. Ancak belli tarihsel şartlarda komünist bireyin örgütsüz ve birey olarak kalması mümkündür. Bu bakımdan tek tek bireylerle birleşme yaklaşımı doğrudur. Burada yine birlik biçimi gündeme gelerek önem kazanmaktadır ki, bireyle birlik biçimi bireyin partiye katılması biçiminde gerçekleşen bir birliktir.

Burada bir ayrıntıya dikkat çekelim ki, parti içindeki birliği aşan komünistlerin birliği meselesinde komünist partinin tek taraflı çabası hemen sonuç vermez, vermeyebilir. Zira birlik muhatabı veya tarafı olan diğer komünist güçlerin ya da partinin de müspet bir görüş ve pratik benimsemesi ile taraflar şeklindeki iki iradenin örgütsel birliği sağlanabilir. Ancak bu, komünistlerin stratejik birlik anlayışı ve yaklaşımını değiştirmez. Komünistlerin birlik perspektifi stratejik olmakla birlikte, bireyden gruba, örgütten partiye ve hatta farklı biçimde de olsa evrensel muhtevada geçerli olan bir birlik anlayışı, kavrayışı ve kapsamını ifade eder.

Farklı örgütsel yapı durumundaki komünist partilerin ya da aynı nitelikteki iki örgütün birliği realitesinde, birlik zemini öz olarak genel si-

yasi çizgide aranan birlikle gerçekleşir ya da biçimlenir. İki ayrı komünist partinin-gücün birleşmesi için öngördüğümüz genel siyasi çizgi paydasından kastımız ya da bu kastın muhtevası nedir sorusunu, tekrar etme pa-hasına da olsa bir kez daha açıklamakta fay-da vardır. Komünist parti olarak demokratik-merkeziyetçilik ilkesine uygun örgütlenmiş olan ve komünizmin evrensel ilkelerini (temel ilkelerini) benimseyerek savunan durumdaki bu birlik muhatabı olan partinin genel siyasi çizgisi bağlamında aranan birlik özellikleri, sosyo-ekonomik yapıdaki uyumlu tahlilinden bağımsız olmamak kaydıyla; a)-ideolojide birlik, b)-devrim programında birliktir (bu bağ-lamda devrimin stratejisinde benimsenen temel taktiklerde ve örgütlenme ilkelerinde birlik). Bunlar komünist parti-örgütlerin bir-liği için yeterli olan şartlar olmakla birlikte, genel siyasi çizgide temsil edilen niteliği de belirleyen özelliklerdir. Maoist komünistler komünistlerin birliği meselesini bu özetteki gibi savunurken, bu çerçeve dışındaki muhtelif konulara ilişkin farklılıklar gerçeğini ve in-san iradesinden bağımsız nesnel gerçekliğin ürünü olarak var olan fikir farklılıklarını, esasa tekabül etmeyen tali ayrılıkları, ayrıntılara has tartışmaları, taktik siyaset gibi bir dizi mesele-deki fikir farklılığını; irade-eylem birliğini bal-talamamak, merkezi birleşikliği bozmamak kaydıyla, komünistlerin birliğinin önünde en-gel görmez, görülmesini kabul etmez. Nite-kim Sosyalist Yol ile Halkın Günlüğü arasında sağlanan birlik bu anlayış temelinde gerçek-leştirilmiş, siyasi boyutuyla Maoist bir birliktir.

Bir konuya daha dikkat çekelim ki, nitelikli birlik tarifinde izah ettiğimiz iki ayrı komünist yapının örgütsel birliği şahsında, birlik zemini olarak belli maddeler halinde özetlenen söz konusu şartlar ortadan kalktığında birlik gün-demi de objektif olarak ortandan kalkar, kalk-mış demektir. Tek taraflı da olsa MKP ile TKP/ML arasında uzun süre gündemde olan ve MKP'nin 3. Kongresi'nde gerçekleştirdiği bütünlüklü değişimle birlikte ortadan kalkan bir-lik gündemi buna örnektir. Ne var ki, değişen şartlara bağlı olarak gündemden kalkan birlik, şartların doğru orantılı değişimi durumunda

yeniden aktüel gündem haline gelebilir, gelir. Dahası söz konusu birlik biçimi gündemden kalkmış olsa da diğer birlik biçimleri kuvvetle geçerli bulunmaktadır. Ki, MKP ile TKP/ML arasındaki birlik gündemini ortadan kaldıran değişen şartlar, ideoloji ve komünist niteliğin temel ilkelerinde değil, ülkenin sosyo-ekonomik yapı tahlili ve buna bağlı devrim programı gibi şartlardır. Yani esasta somut meselelerdir. Dolayısıyla somut tahlil-tespit meselelerinin TKP/ML cephesinde doğru orantılı değişmesi esasta mümkündür. Yani şartların yeniden birlik gündemine uygun hale gelmesi mümkündür. Özellikle belirtelim ki, TKP/ML komünist olmanın temel ölçülerinde esasta komünist nitelik taşımaktadır. Devrimin zora dayalı olması, proletarya diktatörlüğü(bu konu da MKP’de biçimsel bir fark olsa da), komünist partinin önderliği ile devrimin proletarya iktidarı koşullarında sürdürülmesi -Kültür Devrimi devrimlerinin savunulması- ilkelerinde olduğu gibi, temel örgütlenme ilkesi olan de-

mokratik merkeziyetçiliğe dayalı örgütlenme ilkesi, ideoloji-uluslararası çizgi ve proletarya enternasyonalizmini benimseme gibi bir dizi esas meselede komünist pozisyonadadır. Değişen şartlar ülkenin tahlili ve buna bağlı olarak devrim programı, stratejisi gibi konulardır. Elbette bunlar önemsiz değildir. Önemsiz görmediğimizin kanıtı da somut birlik önerisini gündemden kaldırmış olmamızdır. Ülke tahlili çerçevesinde vücut bulan devrime ilişkin somut tahlil ve tespit meselelerinde hatalı olması onun komünist niteliğini esasta ortadan kaldırmaz. Fakat zaafa uğratır.

Başlığımızın sonuç sözlerinde, büyük-küçük, grup, çevre, örgüt-parti ve hatta tek tek bireyler olsun, hiçbir fark gözetmeksizin tanımladığımız birlik şartlarına sahip olan muhataplara örgütsel birlik çağrımızı yineliyoruz. Günün siyasi gelişmeleri devrimci eylem ve güç birliklerini, devrimci ittifak ve birlikleri ihtiyaç haline getirdiği gibi, komünistlerin birliğini

Hangi sınırlarda olursa olsun, komünistlerin birliği, proleter dünya devrimi doğrultusunda biçimlenen parça devrimlerinden komünizm yürüyüşüne kadar tüm tarihsel kalkışmanın stratejik bir mevzisi, bu kalkışma ve yürüyüşün stratejik kurmayı ve karargâhını temsil etmektedir. Komünistlerin birliği dünyanın özgürleştirilmesi eyleminin yaşamsal şartıdır. Bu inançla komünistlerin birliğini her dönemde içtenlikle dile getirdik, getirmeye de devam edeceğiz. Komünistlerin birliğini küçük burjuva hesaplara karıştıranların iflah olmaz pragmatistler olduğu su götürmezdir. Birlikle oynanamayacağı öğütlenirken, komünistlerin birliğinin anlamına gerekli vurgu yapılmıştır. Birlikle oynamamayı birlikten kaçma olarak anlayan yaklaşım asla bu öğüdü anlamamıştır. Birlik için çaba harcamak ancak devrim ve komünizm kaygıları güçlü olanların işi olabilir. İlkeli birlik evet ama ilkeli birlik asla birliklerden kaçmak değildir. İlkesizliğin kendisi de bir ilke ise, ilkesiz tek bir şey düşünülemez. İlkeli birlik, birliğin ilkelisi veya birliğin ilkesi, yukarıda özetlediğimiz maddelerde belirtildiğinden başka bir şey değildir. Temel ilke, proletarya ve halkların çıkarlarını temsilen devrim ve komünist toplum amacının teori-pratikte savunulmasıdır. Bundan daha anlamlı bir ilke olamaz. İlkesiz veya oportünist olan birlikler, bu temelleri unutup es geçerek, bu temellerde esasa dair ödün verilerek ve aynı ideolojik, siyasi, örgütsel ilkeler zeminine esasta sahip olunmadığı halde gerçekleştirilen birliklerdir. Elbette ilkesiz oportünist birlikleri onaylayamaz, komünistlerin birliğiyle oynanmasına rıza gösteremeyiz

daha yakıcı görev kılmaktadır. Komünistlerin örgütsel birliğinde olduğu gibi, devrimci güçlerin şartlı birliklerinin gerçekleşmesi veya gerçekleştirilmesinde de duyarlılığımız devam etmektedir. Dahası uluslararası komünist hareket ve devrimci hareketin birliklerini de aynı derecede önemsemekteyiz.

Hangi sınırlarda olursa olsun, komünistlerin birliği, proleter dünya devrimi doğrultusunda biçimlenen parça devrimlerinden komünizm yürüyüşüne kadar tüm tarihsel kalkışmanın stratejik bir mevzisi, bu kalkışma ve yürüyüşün stratejik kurmayı ve karargâhını temsil etmektedir. Komünistlerin birliği dünyanın özgürleştirilmesi eyleminin yaşamsal şartıdır. Bu inançla komünistlerin birliğini her dönemde içtenlikle dile getirdik, getirmeye de devam edeceğiz. Komünistlerin birliğini küçük burjuva hesaplara karıştıranların iflah olmaz pragmatistler olduğu su götürmezdir. Birlikle oynamayacağı öğütlenirken, komünistlerin birliğinin anlamına gerekli vurgu yapılmıştır. Birlikle oynamamayı birlikten kaçma olarak

rıda özetlediğimiz maddelerde belirtildiğinden başka bir şey değildir. Temel ilke, proletarya ve halkların çıkarlarını temsilen devrim ve komünist toplum amacının teori-pratikte savunulmasıdır. Bundan daha anlamlı bir ilke olamaz. İlkesiz veya oportünist olan birlikler, bu temelleri unutup es geçerek, bu temellerde esasa dair ödün verilerek ve aynı ideolojik, siyasi, örgütsel ilkeler zeminine esasta sahip olunmadığı halde gerçekleştirilen birliklerdir. Elbette ilkesiz oportünist birlikleri onaylayamaz, komünistlerin birliğiyle oynanmasına rıza gösteremeyiz

Yukarılarda değindiğimiz gibi temel ilkeler, genel siyasi çizgi veya belirtilmiş olan birlik kriterleri komünistlerin birliğinde aranması gereken özellikler iken, bunlar dışında kalan çeşitli fikir ayrılıkları, taktik siyaset konularındaki farklılıklar, bazı örgütsel mesele ve politikalar, güncel siyaset gibi tali konu ve ayrıntılarda ifade bulan bir dizi nüans komünistlerin birliği önünde engel olarak değerlendirilemezler. Bu ayrılıklar tek parti içinde de gün-

Temel ilke ve anlayış meselelerinin oylamayla, çoğunlukla, demokrasiyle karara bağlanmasının doğru olmadığına altını çizirken, taktik politika ve örgütsel sorun kapsamındaki tali sorunların demokrasi kapsamında çoğunluk iradesiyle karara bağlanmasının doğru ve gerekli olduğuna da dikkat çektik. Örneğin, “seçimlere girelim mi, girmeyelim mi” meselesinde izlenecek siyaset taktik siyasettir ve bunun demokrasiyle karara bağlanması tamamen mümkündür, doğrudur. Ancak taktik siyaset konularında da tüm meseleyi oylamaya-demokrasiye havale ederek, ideolojik mücadeleyi, değişip dönüştürmeyi ve ikna çabasını unutamaz, rafa kaldıramayız. Zira taktiğin stratejiyi kemirdiği tecrübeyle sabittir. Bu anlamda taktik politika sorunları tamamen boşlanarak önemsizleştirilemezler. Taktik politikada sistemli olarak izlenen sağ ya da sol siyasetin süreci ve stratejiyi de etkileyip renk vereceği unutulamaz

anlayan yaklaşım asla bu öğüdü anlamamıştır. Birlik için çaba harcamak ancak devrim ve komünizm kaygıları güçlü olanların işi olabilir. İlkeli birlik evet ama ilkeli birlik asla birliklerden kaçmak değildir. İlkesizliğin kendisi de bir ilke ise, ilkesiz tek bir şey düşünülemez. İlkeli birlik, birliğin ilkesi veya birliğin ilkesi, yuka-

deme gelen veya var olan farklılıklardır. Bu farklılıkların komünistlerin birliğinin önünde engel olmaması ve aynı zamanda mevcut birliğin bölünmesi için sebep olmaması, bu farklılıkların demokrasi ilkesine uygun iradeleştirilebilmesi gerçekliktir. Yani bu nitelik veya farklılıklar, parti içi demokrasi çerçeve-

sinde çoğunluğun iradesiyle karara bağlanıp irade tarafından merkezleştirilmiş olan görüş temelinde hareket edilmesiyle “çözüm” bağlanmış olur, sorun olmaktan çıkarılarak bir zenginlik ya da fikir mücadelesi konusu olarak kalırlar. Demokratik-merkeziyetçi ilke temelinde örgütlenen Maoist Komünist Partisi, fikir ve taktik meselelerine dair tali sorundaki tüm farklılıkları demokrasi temelinde merkezileştirerek ele alır ve bu farklılıkları nesnel bir durum olarak telakki eder. Evet bu nitelikteki farklılıklar ayrılığın gerekçesi olamaz ve birliğin önünde de engel görülemezler ama bunların üstünde esasa dair farklılıklar ya da ilke ve temel anlayış sorunları-farklılıkları elbette ki birliğin önünde engeldirler. Çünkü bu nitelikteki sorunlar hem genel doğrultunun saptanması veya tayin edilmesinde belirleyicidirler ve hem de bu sorunlar demokratiklik ilkesi çerçevesinde hal yoluna gidilecek sorunlar olarak görülemez, demokrasi metoduyla çözülemezler. Zira ilke ve anlayış sorunları, tali farklılık ve sorunlar gibi, çoğunluğun oyuyla veya iradesiyle karara bağlanacak sorunlar değildir, karara bağlanamazlar. İlke çoğunluğa göre belirlenemez, aynı biçimde anlayış çoğunluğun oyuna göre doğru ya da yanlış çıkarılamaz. Ancak tali değişim sorunları kapsamındaki meseleler esasta ilke ve anlayış sorunu değil, taktik anlayış-siyaset sorunudur, dolayısıyla bunlarda esnek olunabilir, tavizler verilebilir ve çoğunluğun oyuyla karara bağlanabilirler.

Temel anlayış ve ilke, devrimin zora dayalı gerçekleştirilmesidir. Halk kitlelerine zarar verilmemesi bir anlayış ve ilke sorunudur. Çoğunluğun kararıyla, yani demokratik metotla bu anlayış veya ilkeyi değiştiremez, değişimini kabul edemeyiz. Temel anlayış ve ilkede esasa dair farklılık gündeme geldiğinde elbette belirleyici olan demokratik yönetime göre çoğunluk görüşü değil, temel ilke ve anlayışın temsil edilmesidir. Bu temel sorundaki farklılık belirli şartlarla birlikte doğrudan örgütsel ayrılık gerekçesidir. Kuşkusuz ki, demokrasinin uygulanması ya da geçerli olup olmaması örgütsel ayrılıkta önemli bir unsurdur, fakat demokrasi tek başına ayrılma ya da ayrılma-

ma tavrını belirlemeye yetmez. Temel anlayış ve ilke sorunlarında gündeme gelen farklılıklar belirli bir iç ideolojik mücadele sürecinden geçer, geçmelidir. Bu süreç tüketildikten sonra, demokratiklik ilkesi geçerli de olsa ayrılma tavrı bir haktır ve doğrudur da. Tabi ki, ayrılıklara hemen-erken tevessül etmek doğru değildir. Ayrılık zemini nesnel olarak olmasına karşın içte ideolojik mücadele süreci yeterince tüketilmelidir. Temel sorundaki farklılık tespit edilir edilmez ayrılık yolunu tutmak en hafifiyle kolaycılıktır, basite kaçmaktır. Bu farklılıklar ikna ve dönüştürmeye dönük gerektiği kadar çaba gösterilmeden hemen ayrılık gerekçesi yapılarak erken ayrılıklara girilemez.

Temel ilke ve anlayış meselelerinin oylamayla, çoğunlukla, demokrasiyle karara bağlanmasının doğru olmadığını altını çizirken, taktik politika ve örgütsel sorun kapsamındaki tali sorunların demokrasi kapsamında çoğunluk iradesiyle karara bağlanmasının doğru ve gerekli olduğuna da dikkat çektik. Örneğin, “seçimlere girelim mi, girmeyelim mi” meselesinde izlenecek siyaset taktik siyasettir ve bunun demokrasiyle karara bağlanması tamamen mümkündür, doğrudur. Ancak taktik siyaset konularında da tüm meseleyi oylamaya-demokrasiye havale ederek, ideolojik mücadeleyi, değişip dönüştürmeyi ve ikna çabasını unutamaz, rafa kaldıramayız. Zira taktiğin stratejiyi kemirdiği tecrübeyle sabittir. Bu anlamda taktik politika sorunları tamamen boşlanarak önemsizleştirilemezler. Taktik politikada sistemli olarak izlenen sağ ya da sol siyasetin süreci ve stratejiyi de etkileyip renk vereceği unutulamaz

O halde, somut konu ve mesele ile temel ilke ve anlayış sorununu içeriklerine uygun olarak ele alıp isabetle ayırırken, tali-taktik dediğimiz meseleleri hiçleştirme düzeyinde tamamen önemsiz şeyler haline getirmemeliyiz. Yıllarca esas dediğimize sarıldık, tali dediğimiz şeyi adeta unuttuk. Bu hatalı kavrayış ve tutumun sonunda çok ciddi tahribatlara yol açıp kendimizi birçok alandan yalıtığımızı gördük. Oysa tali deme önemsiz demek değil, daha önemli olanın yanında daha az önemli olma demektir. Yani, esas karşısında daha az önem-

dedir ama bu önemsiz olduğu anlamına gelmemektedir. İşte bu kavrayışta sol yorum ya da kavrayışla ciddi tahribatlara sebep olduk. Taktiğin stratejiyi kemirmesi belirlemesi bu anlamda da son derece önemli, isabetli ve bilinç açıcı bir tespittir.

Devrimin Çıkarları Esasında Bir Mücadele Mevzisi Olarak Devrimci Cephe ve Biçimleri

Birlik kavrayışında olduğu gibi, cephe anlayışında da önemli sorunlar mevcuttur. Bu sorunlar daha çok tekleştirme diye ifade ettiğimiz yaklaşım ya da anlayışta ifade bulunmaktadır. Nasıl ki, birlik argümanı iki ayrı örgütsel yapının nitelikli örgütsel birliği biçiminde algılanıyor ve diğer biçimlerdeki devrimci birliklerden yalıtılıyor ise, cephe anlayışı da tekleştirilerek eski savunumuzdaki biçime özdeş tutuluyor, dolayısıyla bunun dışında devrimci güçlerin ortak zeminlerde ve belirli hedefler doğrultusunda güçlerini birleştirerek ortak mücadele cephesi oluşturmaları objektif olarak öteleniyor. Cephenin bu tek kavranışı sorunu esasta bizlerin saflarında egemen olan hatalı yaklaşımdır ve kökü eski Halkın Birleşik Devrimci Cephesi savunumuza dayanmakta.

Maoistler bir önceki merkezi oturumunda eski cephe(HBDC) anlayışını belli biçimlerde değiştirdiler. Birleşik cephenin belli şartlara endeksli olarak ileriye atılması veya şart olarak öngörülen koşulların oluşmasına havale etmesini değiştirerek; cephenin adımları veya oluşturulması bugünden ele alınabilir, bugünden oluşturulmasına girişilebilir, girişilmelidir şeklinde bir anlayış ortaya koydular. Ne var ki, bu gelişme muhtevası kadarıyla olumlu-ileri olsa da cephe anlayışında sorunu tam olarak çözen ya da ortadan kaldıran durumda değildir. Sınıflar mücadelesinin gelişmesi birçok değişikliği, yeni durum ve koşulu gündeme getirerek komünistlerin politikalarını bu gelişmelere uyarlamasını zorunlu kılıyor. Dolayısıyla, Maoistlerin cephe yaklaşımında gerçekleştirdikleri değişikliğe paralel olarak bu cephe anlayışını daha genişletmek ve yerine oturtmak gereklidir.

O halde cephenin tek kavrayış biçimindeki savunusunu geride bırakarak, cephe anlayışımızı salt Halkın Birleşik Devrimci Cephesi

biçimine indirgemekten kurtulmalıyız. Buna uygun olarak HBDC savunusunun temel argümanlarından olan cephe komünistlerin önderliği şartını da mevcutta ortaya koya-çağımız cephe anlayışı çerçevesinde ve bu nitelikteki cephe anlayışımız temelinde ortadan kaldırmalıyız. Eğer bunu kaldırmazsak bir önceki oturumda kararlaştırıp ve bugün savunduğumuz cephenin oluşturulması çabalarını hayata geçirmemiz olanaksızlaşır. Zira komünistlerin örgütsel, siyasi ve askeri güç olarak muhtemel bir cephe örgütlenmesi ya da adımlarına önderlik yapma rolü oynaması gerçeklikle örtüşmeyen subjektif bir durumdur. Dolayısıyla bu şartı gerektirmeyen cephe anlayışını benimseyerek bugünden devrimci cephe örgütlenmelerine girişmemizin önünü açmalıyız. Ki, pratik olarak da bu engel aşılmış durumdadır. Çünkü bugün Maoistlerin de aralarında bulunduğu on parti-örgütün eylem ve güç birliği zemininde oluşturduğu Halkların Birleşik Devrim Hareketi adı ne olursa olsun bir cephe örneği, biçimi veya pratiğidir.

Bu durumda cephe anlayışı veya kavrayışında çözmemiz gereken mesele, cephe tanımının her durumda eski HBDC kavrayışına denk olmadığıdır. Onunla bir ve aynı olmadığını bilince çıkarmamız gerekmektedir. Bu anlamda devrimci zeminde gerçekleştirilen her eylem birliği, güç birliği, ittifak, devrim hareketi gibi bütün biçimler bir cephe anlamı da taşımaktadır. Elbette devrimde kullanılan üç temel stratejik araç olarak kastedilen cephe anlamında değil, bilakis ifade ettiğimiz cephe kavrayışının geniş içeriğine denk gelen bir cephe anlamına gelmektedir.

Şayet cephenin nitelikleri ya da biçimleri tartışma konusu yapılırsa, elbette cephenin top-tancı yaklaşımla tekleştirilmesi görüşünde değiliz, olamayız da. Devrimin stratejik aracı olarak inşa edilecek cephe, nitelik olarak ve esas bakımdan bahsettiğimiz diğer cephe biçimlerinden elbette farklıdır. Stratejik değer-de olan cephe, doğrudan devrimin olmazsa olmaz araçlarından olup bu içeriğine uygun anlam kazanır ve ele alınır. Fakat devrimci güçler arasında gerçekleştirilip devrime, devrimci mücadelenin gelişmesi ve geliştirilmesi-

ne hizmet eden devrimci mücadele cepheleri tüm önemlerine karşın mevcut halleriyle doğrudan stratejik kurumlar değildir. Böyle olmalarına karşın stratejik cephenin alt yapısının hazırlıkları anlamıyla, devrimci ihtiyaçları ve devrimin gelişmesine hizmet etme özellikleri bakımından stratejik cephenin gerçekleştirilebilmesinde önemli rol ve işlevler gören değerdedirler.

Cephe kavrayışını bu zeminde ele almamak, objektif olarak stratejik cephenin kurulmasını da öteleyen ve en önemlisi de devrimci güçler arasındaki birlikleri-ortak mücadeleleri yadsıyan, dolayısıyla devrimin ihtiyaçlarını fiilen önemsemeyen duruma düşülmüş olur. Bugün devrimin ihtiyaçları, mücadelenin geliştirilmesi ve özellikle de karşı karşıya olduğumuz siyasi süreç ve gelişmeler karşısında devrimci güçlerin birlikleri yakıcı bir ihtiyaç olarak

olası değildir. Klasik cephe anlayışımızı gerekçe ederek bu birliklerin-pratiklerin geliştirilmesinden, dolayısıyla tam da rolümüz olan fonksiyonu oynamaktan geri durabilir miyiz? Elbette hayır. Pratiğimizle de geri durmuyoruz. O halde anlayışımızı da doğru olan bu pratiğimize, pratiğe uygun hale getirmeliyiz. Neden devrimci güçlerle devrimci mücadele cepheleri-birlikleri kurmayalım sorusu güncel pratiğimize uygun biçimde iyi yanıtlanmak durumundadır.

Bugün şunu söyleyebilir miyiz: Komünistler önderlik yapmadan devrimci güçlerin mücadelenin ihtiyaçları temelinde gerçekleştirdikleri birliklerde, mücadele cephelerinde yer almayız! Bir veya birkaç kızıl siyasi iktidar kurulmadan devrimci güçlerin ortak mücadele zemini olan cephe kurulamaz, kurulmasını benimsemeyiz! Evet bunları diyebilir miyiz?

Bugün şunu söyleyebilir miyiz: Komünistler önderlik yapmadan devrimci güçlerin mücadelenin ihtiyaçları temelinde gerçekleştirdikleri birliklerde, mücadele cephelerinde yer almayız! Bir veya birkaç kızıl siyasi iktidar kurulmadan devrimci güçlerin ortak mücadele zemini olan cephe kurulamaz, kurulmasını benimsemeyiz! Evet bunları diyebilir miyiz? Hayır. Elbette cephe anlayışını tek cephe anlayışından (tekleştirdiğimiz HBDC savunusu biçiminden) çıkararak ve cephe anlayışımızı geniş içerikte biçimlendirerek bu cepheler içinde yer almaya ve kurulmalarına hayır demeyiz, diyemeyiz. Eğer cephe anlayışımızı eski tek biçim kavrayışıyla sürdürürsek ya da her cephe biçiminden stratejik cephe misyonunu kastederseniz, elbette bugün sağlanan ve cephe dediğimiz bu birlikleri ya da cephe biçimlerini cephe olarak değerlendiremeyiz. İşte asıl sorun da buradadır. Yani cephenin, tek stratejik biçimdeki cephe olarak algılanmasından kurtulmalı, birden fazla halk sınıf güçleri niteliğindeki devrimci gücün, mücadelenin geliştirilmesi, devrimin görevlerinin şu veya bu düzeyde yerine getirilmesi ve devrimci ihtiyaçlarla yanıt olmak üzere oluşturdukları süreli, şartlı, geçici ya da nispeten uzun süreli mücadele birlikleri olarak kavramalıyız. Adı güç birliği, eylem birliği, ittifak olsa da son tahlilde hepsi birer birlik ve cephe biçimleridir

karşımıza çıkmakta ve buna uygun olarak pratikler geliştirmekteyiz. Bu teorik savunulara karşın devrimci gerçeğin önümüze koyduğu bir zorunluluktur ve bu zorunluluktan kaçmak

Hayır. Elbette cephe anlayışını tek cephe anlayışından (tekleştirdiğimiz HBDC savunusu biçiminden) çıkararak ve cephe anlayışımızı geniş içerikte biçimlendirerek bu cepheler

içinde yer almaya ve kurulmalarına hayır demeyiz, diyemeyiz. Eğer cephe anlayışımızı eski tek biçim kavrayışıyla sürdürürsek ya da her cephe biçiminden stratejik cephe misyonunu kastederek, elbette bugün sağlanan ve cephe dediğimiz bu birlikleri ya da cephe biçimlerini cephe olarak değerlendiremeyiz. İşte asıl sorun da buradadır. Yani cephenin, tek stratejik biçimdeki cephe olarak algılanmasından kurtulmalı, birden fazla halk sınıf güçleri niteliğindeki devrimci gücün, mücadelenin geliştirilmesi, devrimin görevlerinin şu veya bu düzeyde yerine getirilmesi ve devrimci ihtiyaçlarla yanıt olmak üzere oluşturdıkları süreli, şartlı, geçici ya da nispeten uzun süreli mücadele birlikleri olarak kavramalıyız. Adı güç birliği, eylem birliği, ittifak olsa da son tahlilde hepsi birer birlik ve cephe biçimleridir

Daha basitleştirirsek; bir insanın başka bir insanı hedefleyen mücadelesi söz konusu insanın ötekine cephe alması, cephe açması demektir. Bir parti veya örgütün bir başka parti ve örgüte karşı ideolojik mücadele yürütmesi, ideolojik mücadele cephesi açması veya cephe alması demektir. Birden fazla gücün bir veya daha fazla güce karşı ortak mücadele etmesi cepheleşmektir, cephe kurmaktır. İşgale karşı bir ulusun işgalci güce karşı mücadelesi bir milli cephe dir. Anti-faşist güçlerin faşizme karşı ortak mücadelesi anti-faşist cephe dir. Sınıf güçlerinin gerici sınıf iktidarlarına karşı ortak mücadele etmesi bir sınıf cephesidir... Bütün bu cephe biçimleri nüanslar taşır. İdeolojik, siyasi, örgütsel nitelik açısından her biri farklılıklar taşır. Ama son tahlilde hepsi birer cephe dir, cephe biçimidir. İdeolojik-siyasi nitelemelerde ayrılmakla birlikte, bu nitelemeler dışında ortak karakterleri hepsinin bir cephe olmasıdır, cephe biçimlerini oluşturmasıdır. Birlikler de böyledir. Nitelik ve biçimleri farklı da olsa son tahlilde hepsi birer birlik biçimidir. Bu anlamda birlik veya cephe anlayışında nitelikli, stratejik biçimleri bu nüanslarda ayrı tutarak, hepsini birlik ve cephe biçimleri olarak tanımlamamız yanlış değil, doğrudur.

Tartışmamız bağlamında dikkatten kaçırılması gereken önemli bir husus da, günlük yaşam dilinin ve pratik yaşam gerçeğinin te-

orik doğruların mutlak terbiyesine boğulmasıdır. Teorik doğruların pratik gerçek ve bu gerçeğin güncel yaşam dilinde daha düz ya da sade biçimleneceği unutulmamalıdır. Genel olarak günlük yaşam dilinin felsefi derinlik ya da teorik belirlemelerin muhakemesinde kısırlaştırıldığına tanıklık yapmaktayız. Kavramlar üzerine yürütülen tartışmaların bir bölümü bu yaklaşımın ürünüdür. Teorik doğrulara karşı hassasiyet aşırılaşarak günlük yaşam dilini adeta yasaklama, en azından kısırlaştırma noktasına varılıyor. Cephe ifadesinin kullanılmasındaki tutum ve anlayıştan birlik kavramının kullanılması konusunda yürütülen tartışmalar aynı minvalde gelişmektedir. Günlük yaşam dilinin bu basınç altında kısırlaştırılması, kavramsallaştırma ve argüman geliştirme gibi bir dizi meselede günlük siyaseti de sarmalamakta, kuşa çevirmektedir. Oysa günlük yaşam ve siyaset dilinin bu kıskacıdan sıyrılarak rahatlaması üretkenliğini sağlamakla birlikte, günlük siyaset yapmayı da aynı ölçüde kolaylaştıracaktır. Misal, felsefi derinliği-teorik doğruyu günlük yaşam diline mutlak biçimde uyarlamaya çalışırsak, duran bir cisimden söz edemeyiz ya da durma sözünü kullanamayız. Zira felsefi derinlik açısından bakıldığında hiçbir şey durağan değildir. Değişim halindedir. Diyalektik felsefeye göre bir dakika önce gördüğünüz şey bir dakika sonra gördüğünüz şey-cisim değildir. Çünkü bahis konusu cisim ya da şey hareket halinde ve değişim durumunda olup her dakika, her an değişmektedir, değişmiştir... Kısacası eğer günlük yaşam dilini, gerçeği olduğu gibi çıplak ifade etmez isek, gelişmeleri, olguları, şeyleri izah etme yeteneği sergileyemez, birçok şeyi isimlendiremez, tanımlayamayız...

İkinci husus olarak da şu gerçeğin altını çizelim. Pratiğin teoriden yaşlı olduğu doğruysa, pratiğin esas alınması veya pratik gerçeğin sesine önemle kulak verilmesi gerekliliği de doğrudur. Elbette pratik gerçeğin sesine kulak verilmesi teorinin dinlenmemesi, dikkate alınmaması anlamına gelmez. Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Bunda tereddüde yer yoktur. Teori pratiği aydınlatır, yönetip yönlendirir ve ona kılavuzluk yapar. Bunda da

İkinci husus olarak da şu gerçeğin altını çizelim. Pratiğin teoriden yaşlı olduğu doğruysa, pratiğin esas alınması veya pratik gerçeğin sesine önemle kulak verilmesi gerekliliği de doğrudur. Elbette pratik gerçeğin sesine kulak verilmesi teorinin dinlenmemesi, dikkate alınmaması anlamına gelmez. Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Bunda tereddüde yer yoktur. Teori pratiği aydınlatır, yönetip yönlendirir ve ona kılavuzluk yapar. Bunda da sorun yoktur. Fakat bu doğrular aynı kalmakla birlikte, teorinin pratikten çıktığı veya pratiğin kaynağından doğduğu da ayrı bir doğrudur ki, bu da unutulmamalıdır, unutulamaz. Aynı şekilde pratiğin teoriden yaşlı olduğu da doğrudur. Bütün bunlardan çıkarılması gereken şey veya varmak istediğimiz şey şudur: Teoride henüz tespit edilerek kavram düzeyine çıkarılmamış şeyler pratik gerçekte daha önceden bulunurlar. Bu gerçekte bulunanlar sonradan teori tarafından ifadelendirilir veya tespit edilirler. Aynı biçimde, teorik doğrunun pratiğe rehberlik yapmasına karşın, pratik gerçeğin genellikle teoriden önde gittiği, dolayısıyla pratik gerçeği teorinin kesin baskısına almanın yanlış olacağı açıktır. Teorinin pratiği yönettiği doğrusu ile pratiğin teoriden yaşlı olduğu doğrusu karşı karşıya konulamaz ve birbirilerini yadsıyan şeyler değildir. Teori pratikten çıkar ama döner onu yönetir, önünü aydınlatır, rehberlik yapar. Dahası, pratiği yönetip ona öncülük yapan esasta devrimci teoridir. Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz. Ama teori olmadan pratik vardı. Pratiğin teoriden yaşlı olması veya önde gelmesi bunu doğrular

sorun yoktur. Fakat bu doğrular aynı kalmakla birlikte, teorinin pratikten çıktığı veya pratiğin kaynağından doğduğu da ayrı bir doğrudur ki, bu da unutulmamalıdır, unutulamaz. Aynı şekilde pratiğin teoriden yaşlı olduğu da doğrudur. Bütün bunlardan çıkarılması gereken şey veya varmak istediğimiz şey şudur: Teoride henüz tespit edilerek kavram düzeyine çıkarılmamış şeyler pratik gerçekte daha önceden bulunurlar. Bu gerçekte bulunanlar sonradan teori tarafından ifadelendirilir veya tespit edilirler. Aynı biçimde, teorik doğrunun pratiğe rehberlik yapmasına karşın, pratik gerçeğin genellikle teoriden önde gittiği, dolayısıyla pratik gerçeği teorinin kesin baskısına almanın yanlış olacağı açıktır. Teorinin pratiği yönettiği doğrusu ile pratiğin teoriden yaşlı olduğu doğrusu karşı karşıya konulamaz ve birbirilerini yadsıyan şeyler değildir. Teori pratikten çıkar ama döner onu yönetir, önünü aydınlatır, rehberlik yapar. Dahası, pratiği yönetip ona öncülük yapan esasta devrimci teoridir. Devrimci teori olmadan devrimci pratik

olmaz. Ama teori olmadan pratik vardı. Pratiğin teoriden yaşlı olması veya önde gelmesi bunu doğrular

Bu felsefi tartışma ışığında söyleyebiliriz ki, cephe kavramını günlük yaşam veya pratik gerçekteki karşılığına uygun olarak kullanmak, dolayısıyla bir dizi devrimci birlikleri aynı zamanda cephe olarak isimlendirmek yanlış değildir. Ter-sinde ısrar ettiğimizde devrimci birlikleri veya bu zemindeki gelişmeleri anlaşılır biçimde izah edemez, anlatamaz ve ajitasyon-propaganda-mıza ya da siyaset yapmamıza kelepçe vurmuş, prangalamış oluruz.

Cephe meselesinde söylenmesi gerekenlere son olarak ve kesinlikle şu eklenmelidir: Komünistler büyük meydan okuyuşla yürütükleri devrimci sınıf mücadelesi pratiğiyle emperyalist gericilik ve bilumum uzantılarına karşı bir sınıf savaşı cephesi açmış durumdadılar. Komünistler açmış oldukları bu devrim-

ci sınıf savaşı cephesinde, devrimin sınıf müttefiki veya güçleri durumunda olan kesimleri bu cepheye dâhil etme bilinci ve göreviyle hareket eder, etmelidirler. Ancak ilgili devrimci sınıf kesimleri veya güçlerinin bu cepheye dâhil edilmeleri değişik aşama ve biçimlerde mümkün olur, gerçekleşir. Buna uygun olarak komünistler bugünden bunun çabasını ve mücadelesini nesnel gerçeklere uygun biçimde yürütmek durumunda olup, bu görevi yerine getirmekle yükümlüdürler. Bu görev ve sorumluluklarını yerine getirirken ilkede net durmakla birlikte siyasette esnek olma yeteneği sergilemek durumundadırlar. Yine bu görevi yerine getirirken, yani bu cepheyi geniş bileşenleriyle buluştururken bu eylemin bir süreç işi olduğu kavrayışından hareket etmek zorundadırlar. Dolayısıyla bu görev ve sorumluluklarını yerine getirirken, uzun bir süreç ve çeşitli aşamalardan geçileceğini, aynı biçimde değişik biçim ve yöntemlerin gündeme geleceğini bilmek durumundadırlar.

Stratejik cepheyi müttefiklerini kapsayacak biçimde gerçekleştirmek için bir dizi cephe ve birlik biçimleri aşamasından geçileceğini, bunların bir birikim ve deneyim oluşturarak sağladıkları tecrübeyle stratejik cephenin gerçekleşmesine hizmet edeceğini bilmek durumundadırlar.

Devrimin üç stratejik silahı; Parti, Ordu ve Cephe'dir. Bu değerdeki cephenin mevcut ismi veya niteliği HBDC'dir. HBDC nitelik ve öz olarak bahsini ettiğimiz diğer cephe biçimlerinden ayrışır ve farklıdır. HBDC, devrimin stratejik silahı iken, diğer cephe biçimleri ancak bu cephenin geliştirilmesi veya ön koşullarının olgunlaştırılmasına hizmet eden durumdadır. Elbette stratejik değil, geçicidirler. Ancak stratejik cephenin kurulmasının öncelleri, tecrübe ve deneme aşamaları, stratejik cephenin oluşturulması sürecinin güncel temelleri, somut siyasi sürecin ihtiyaçlarını devrimci güçlerin mücadeledeki göreceli birlikleri ve kurumsallaşmalarıyla karşılaşmanın pratik biçimleri olarak anlamlı, önemlidirler

Farklı devrimci yapıların gerici sınıf iktidarlarına karşı devrimci mücadele seyri içinde

belli şartlar ve ilkeler altında ortak paydalarda buluşarak mücadelenin görev ve ihtiyaçları temelinde demokratik şartlarda ortak kurumsallaşmalara gitmelerine; güç ya da eylem birliği, birlik biçimi anlamında birlik, somut görev veya siyasi kesitte geçerli olan ittifak, belli görev ve hedefler temelinde ortak cephe gibi isimlerin verilmesi tamamen mümkündür, bu bir. İki, her birlik biçimi nitelikli stratejik birlik biçimindeki komünistlerin birliği anlamına gelmeyeceği gibi, her cephe biçimi devrimin üç stratejik silahı olan HBDC anlamına da gelmez. Bugünden cephenin geliştirilmesi ve sağlanmasına dönük adımlar atılmalıdır derken, bugün gerçekleştirilen cephe girişimlerinin, sağlanan cephe biçimlerinin dört başı mamur HBDC'si olduğu tasavvur edilmemektedir. Ancak bugünden bu adımlar atılmazsa HBDC yarın kendiliğinden gerçekleşemez, olgunlaşmamış, hazırlanmamış boş zemin üzerinde kurulamaz. Dolayısıyla bugünden HBDC'sine doğru adımlar atıyor, örgütlenmelere giriyor, pratikler gerçekleştiriyoruz. Karşı-devrimci ve gerici olmayan, bilakis demokratik, devrimci ve sosyalist olan ya da halk sınıf katmanlarına dâhil olan tüm kesim ve güçlerle bu ortaklıklara bugünden gider, ortak mücadele ve pratikler temelinde belirli kurumsallaşmalara gireriz.

Bugün eleştiriler bağlamında gündeme gelen görüşler daha çok Kürt Ulusal Hareketi ile güç ve eylem birliklerinin gerçekleştirilmesine dönüktür. Kürt Ulusal Hareketi'nin stratejik yönelim ve çizgisi bu kaygıları besleyen temeldir. Daha somut olarak bu eleştiri ya da kaygılar, Kürt Ulusal Hareketi'nin devletle anlaşacağını, dolayısıyla bu birliklerin geleceğinin olmadığı ya da belirsizliklere gebe olduğu özetinde toparlanabilir. Ne var ki, Maoistler Kürt Ulusal Hareketi'nin stratejik yönelim ve çizgisi konusunda bocalayan bir siyasi analiz ya da tespiti sahip değildirler. Hatta ulusal sorun ve harekette en sağlam ve net tavrın Maoistlere ait olduğunu söyleyebiliriz. Ancak Maoistler, yarının muhtemel sorunlarına ve geleceğe ilişkin öngörülere rağmen, bugün yaşanan somut gerçeği, reel durumu, siyasi süreçte öne çıkan siyasi niteliği, anda yaşanan

çatışmanın niteliği, bu çatışma karşısındaki görev ve sorumluluklarını, aynı zamanda bu çatışma taraflarından olan Kürt Ulusal Hareketi'nin oynadığı politik rolü yok sayamaz. Bu temelde demokratik ve hatta politik olarak devrimci rol oynayan Kürt Ulusal Hareketi ile ortak mücadele paydasında güç birliği yap-

çatışmaya ve çatışma taraflarına karşı nötr ve kayıtsız kalamazlar. Dahası Kürt Ulusal Hareketi'nin içinde olduğu güç ve eylem birliği temelindeki birlik ya da cephe biçimi devrimci sınıf hareketinin ezici çoğunluğunun da içinde olduğu kapsayıcı bir birlik-cephe biçimidir. Devrimdeki ittifaklarımızın esası buna dâhil-

Komünistler yarın bozulacak diye somut siyasi sürecin veya genel devrimci mücadele sürecinin ihtiyaçlarına dönük gerçekleştirilmesi gereken adımlardan geri duramazlar. Bugünkü haliyle devrime hizmet eden, birlikte hareket etmeyi gerektiren yeterli zemini olan hiçbir birlik ya da ittifaktan kaçınamazlar. Elbette ki yarının sorunlarına hazırlıklı olurlar ama bu sorunları gündeme geldiklerinde gerekli siyasetleri devreye koyarak uygularlar. Aksi halde devrimin aşamalarına, gelişim sürecine ve uzun seyrine bağlı olarak gündeme gelen, gündemden kalkan ve değişen taktikler, siyasetler ya da ittifaklar pratiğini gerçekleştiremezler. Bugün politik olarak devrimci rol oynayan herhangi bir güç yarın gerici pozisyona geçebilir. Bundan hareketle bugünün devrimci dinamiğini devrimin çıkarları doğrultusunda ele almayı ihmal edemezler. Dev-Yol devrimci dününden bugünün ÖDP'sine, dünün devrimci TDKP'si bugünün EMEP'ine dönüştü. Dünü devrimci olan devrimci sınıf hareketi bileşenlerinden bazılarının bugün reformist potaya girmesi, dün bunlarla yapılan devrimci birlikleri yanlışlamaz. Ki, reformist güçlerle de belli demokratik mesele ve mücadelelerde geçerli olmak kaydıyla ortak eylemliliklerde bulunulabilir. PKK ideolojik-siyasi açıdan silahlı reformist bir hareket olmasına karşın, demokratik bir nitelik taşımakta ve bugün politik olarak devrimci bir rol sergilemektedir. Dolayısıyla bugünkü demokratik niteliği ve politik olarak biçimlenen devrimci rolü gereği, genel çizgi yöneliminde silahlı reformist olmasına karşın PKK ile ortak mücadele birlikleri içinde yer almak yanlış değil, doğrudur. Siyaset tam da budur. Siyasetten yoksun salt ideolojik yaklaşım elbette bu birlikleri anlayamaz

maktan asla sakınmaz. Siyasi sorumluluk gibi, ahlaki sorumluluk da bu birliği emreder. Kürt ulusuna uygulanan ırkçı-faşist kıyım ve kırım katliamları karşısında tavır almanın komünist bilincini asla bulandırmadan ve hiçbir soyut tartışmaya boğmadan sınıf tavrı cephesinden karşı durur, mücadele eder. Bu Kürt Ulusal Hareketi ile ortak mücadelede buluşmanın da bir zeminidir. Kıyasıya bir çatışma yaşanırken ve çatışmanın tarafları gerici cephe ile ilerci-demokratik cephe iken, komünistler bu

dir. Eğer bunda yer almayacaksak, kimlerle ve nasıl cephe ya da ittifak edeceğiz?

Komünistler yarın bozulacak diye somut siyasi sürecin veya genel devrimci mücadele sürecinin ihtiyaçlarına dönük gerçekleştirilmesi gereken adımlardan geri duramazlar. Bugünkü haliyle devrime hizmet eden, birlikte hareket etmeyi gerektiren yeterli zemini olan hiçbir birlik ya da ittifaktan kaçınamazlar. Elbette ki yarının sorunlarına hazırlıklı olurlar ama

bu sorunları gündeme geldiklerinde gerekli siyasetleri devreye koyarak uygularlar. Aksi halde devrimin aşamalarına, gelişim sürecine ve uzun seyrine bağlı olarak gündeme gelen, gündemden kalkan ve değişen taktikler, siyasetler ya da ittifaklar pratiğini gerçekleştirmezler. Bugün politik olarak devrimci rol oynayan herhangi bir güç yarın gerici pozisyona geçebilir. Bundan hareketle bugünün devrimci dinamiğini devrimin çıkarları doğrultusunda ele almayı ihmal edemezler. Dev-Yol devrimci dününden bugünün ÖDP'sine, dünün devrimci TDKP'si bugünün EMEP'ine dönüştü. Dünü devrimci olan devrimci sınıf hareketi bileşenlerinden bazılarının bugün reformist potaya girmesi, dün bunlarla yapılan devrimci birlikleri yanlışlamaz. Ki, reformist güçlerle de belli demokratik mesele ve mücadelelerde geçerli olmak kaydıyla ortak eylemliliklerde bulunulabilir. PKK ideolojik-siyasi açıdan silahlı reformist bir hareket olmasına karşın, demokratik bir nitelik taşımakta ve bugün politik olarak devrimci bir rol sergilemektedir. Dolayısıyla bugünkü demokratik niteliği ve politik olarak biçimlenen devrimci rolü gereği, genel çizgi yöneliminde silahlı reformist olmasına karşın PKK ile ortak mücadele birlikleri içinde yer almak yanlış değil, doğrudur. Siyaset tam da budur. Siyasetten yoksun salt ideolojik yaklaşım elbette bu birlikleri anlayamaz

Devrimci Mücadelenin Zorunlu Bir Biçimi ve Aracı Olarak Mütefiklerle İttifak ve Eylem/Güç Birliği

Komünist toplum öncesi tüm toplum biçimleri karşıt sınıflardan oluşur, sınıf damgası taşırlar. Sınıflardan teşekkül olan her toplumsal süreç veya toplum biçimi, içinde bulunduğu tarihsel aşamada topluma damgasını vuran sınıftan karakter alır ya da toplumsal sistemin niteliği egemen olan sınıfa göre şekillenir. Söz konusu tüm toplumsal aşamalar sınıflı toplumlar olmakla birlikte, farklı tarihsel koşullardaki toplumlar farklı sınıfların varlığına tanık olur. İlkel komünal, köleci, feodal, kapitalist, sosyalist toplumlar aynı zamanda bu toplumlardaki sınıfları da tanıtlar.

Her toplumsal aşama temel iki sınıf zemininde belirir. Burjuvazi ile proletarya sınıfı gibi... Ne var ki, toplumsal teşekkül anlamında her topluma damgasını vuran veya toplumun sınıflılık yapısını belirleyen esasta iki sınıf da olsa, toplumdaki üretim ilişkileri ile üretim biçimindeki gelişmeler, değişimler veya toplumların kendisinden ileri bir topluma geçiş süreçleri toplumu oluşturan temel sınıflarda çözümlere ve başka sınıfların doğmasına tanıklık eder. Dolayısıyla bu süreçlere maruz olan toplumlar veya toplumsal sınıflar toplumsal süreç boyunca esas karakterlerini ve pozisyonlarını korusa da, bu süreçler kaçınılmaz olarak ara sınıf ve katmanlarının doğmasına yol açar. Misal burjuva sınıfı feodal sınıfın egemen olduğu toplumsal süreçte ve feodal sınıfın egemen olduğu şartlarda onun bağrında doğdu. İşçi sınıfı da feodal toplumun bağrında gelişen burjuva sınıfa koşut olarak serf veya köylü sınıfın çözülmesiyle filizlendi. Daha sonra feodalizmin bağrında gelişen burjuvazi bağrından çıktığı feodal sınıfı tasfiye etti. Burjuva sınıf ile feodal sınıf arasında çatışma yaşanırken, henüz kendisi için sınıf olmayan sınıf bilincinden yoksun olan işçi sınıfı da belirli süreçlerde feodal sınıfa karşı burjuvaziyle ortak hareket etti ya da onunla birleşti veya yedeklendi diyebiliriz... Ki tarihin cilvesidir ki, burjuva-kapitalist toplum aşamasında, işçi sınıfı önceki toplumda peşine takıldığı burjuvaziye karşı mücadeleye başladı. İşçi sınıfının burjuva sınıfa karşı bu mücadelesi döneminde, daha öncesinin tam tersine bu kez de burjuvazi işçi sınıfına karşı feodal sınıftan destek aldı, işçi sınıfına karşı onunla kol kola girdi...

Sınıflar aralarında egemenlik ve iktidar mücadelelerine tutuşuyor ve toplumlar tarihi bu sınıf savaşları-çatışmaları veya mücadeleleri zemininde gelişip ilerliyordu. Üretim araçları karşısındaki pozisyonlarına göre veya egemen olup iktidara sahip olma durumuna bağlı olarak sınıfların niteliği oluşuyordu. Sınıflar bu mücadeleler boyunca değişiyor, yer değiştiriyordu. Bu değişime bağlı olarak sınıf ilişkileri ve ittifakları da biçimlenip değişiklikler gösteriyordu...

Toplum karşıt iki sınıf temelinde oluşurken, buna uygun olarak esasta iki sınıfın mücade-

lesine sahne oluyordu. Fakat toplum esasta iki temel sınıftan oluşup, bunlar arası mücadeleyi ifade etse de, ara sınıf ve sınıf katmanları da toplumsal gelişim sürecinin zorunlu sonuçları olarak gündeme geliyordu. Ve bu ara sınıf katmanları tarihsel şartlarla birlikte, kendi sınıf nitelikleri ve çıkarlarına uygun olarak, iki sınıf arasında cereyan eden mücadelede bu sınıflardan birinin yanında yer alıyordu. Toplumsal süreçte temel iki sınıf durumunda olan sınıflar da aralarındaki mücadelede bu ara sınıf katmanlarını yedekleyip yanına çekiyor ya da çekmeye çalışıyordu. Bu ara sınıf katmanları tabii olarak egemen ve iktidarda olan sınıfın sömürü ve baskısı altında olduğu için, ilerici-devrimci nitelik taşıyor ve tabiatıyla iktidar eden sınıfa karşı ilerici-devrimci olan diğer sınıf cephesinde, yanında yer alıyordur. Sınıf kökeni ya da pozisyonu gereği ilerici-devrimci sınıfın parçası, dostu, müttefiki durumundaydı, durumundadır.

Buradan çıkarılması gereken sonuç; 1)- Her toplum iki temel karşıt sınıftan teşekkül olsa da hiçbir toplumda salt iki sınıfın varlığından söz edilemeyeceğidir. Özellikle belirli aşamalarında her toplum bu ara sınıflara tanık olmuş, katıksız iki sınıf durumunda olmamıştır. 2)- Muhtelif toplumsal süreç ya da aşamada toplumun ana sınıflarından biri olan ve iktidar-

daki sınıfın baskı ve sömürüsüne maruz kalan, aynı zamanda üretim araçları karşısındaki pozisyonu gereği de devrimci-ilerici durumunda olan sınıfın, iktidar eden sınıfa karşı yürüttüğü mücadelede kendi sınıf cephesinde ilerici-devrimci nitelikte olan ara sınıf katmanlarıyla ittifaklar yaptığı gerçeğidir. 3)- Aynı sınıf kökeninden olarak ya da halk sınıf katmanları arasında yer alıp devrimci-ilerici olan ara sınıf katmanlarının bu nitelikleriyle birlikte sınıf çıkarları gereği devrimin müttefik güçleri olduğu gerçeğidir. 4)- Hemen hiçbir sınıf ya da tarihsel koşulda devrimci olan sınıfların hiçbir iktidardaki egemen sınıfa karşı mücadelesinde müttefikleriyle ittifak-birlik yapmadan devrim yapıp iktidara gelmemiştir. Her devrim süreci aynı sınıf kökenine sahip olan ilerici-devrimci sınıf ve ara katmanlarının ittifakı temelinde gelişmiştir. 5)- O halde salt sınıfçı yaklaşımla devrimin müttefikleri durumundaki halk sınıf tabakaları arasında yer alan demokratik ve devrimci güçleri kapsayan bir ittifak-birlik siyasetimizin olmasıyla birlikte, sınıfın birleşebileceği her devrimci dinamiğin istisnasız olarak devrime dâhil edilmesi perspektifi benimsenerek pratikleştirilmelidir. Sınıflar mücadelesi tarihi tecrübesi ve tüm deneyimi bunu açıklamakta, doğrulamakta ve kanıtlamaktadır.

Proletarya ve emekçi halk sınıf katmanlarının egemen burjuvaziye karşı iktidar mücadelesi

Sınıflı toplum realitesinde üretim ilişkileri maddi temeli üzerinde ve sınıfların karşılıklı ideolojik etkileşimi içinde farklı şekillenen sınıfsal unsurlarını yok sayıp tek sınıf biçimine sığdırmak, gerçeği reddeden iradeci ve mekanik kaba materyalist yaklaşımdır. Farklı şekillenen sınıf unsurları(ara sınıflar) realitesini reddetme inkârcılığı, tekçi-monolitik ve benmerkezci görüş açısı olarak sakat olduğu gibi, demokrasi kültürü ve devlet anlayışı açısından çürük bir görüştür de. Sınıf iktidarı, devleti, diktatörlüğü anlayışı devrimci sınıf güçlerini yadsıyan bir devlet anlayışı değildir. Proleter devlet anlayışı bu değildir. Sosyalist devlette, devlet veya diktatörlüğün sınıf niteliği proleter olmakla birlikte, bu devlet halk sınıf güçlerini ihtiva eden ve onların çıkarlarını temsil eden bir devlet biçimidir. Sosyalist devleti organik olarak saf proleter sınıf bileşeni olarak kavrayan anlayış tüm toplumsal gerçeğe ters olduğu kadar, bilimsel sosyalizm teorisine de aykırıdır. Bu devlet-demokrasi anlayışı şimdiden başarısızlığı davet eden proletarya diktatörlüğü adına parti diktatörlüğü anlayışıdır

bu yolu izleyecektir, izlemek zorundadır. İki sınıf cephesi esastır. Mücadelenin tümü son tahlilde bu sınıfların mücadelesi olarak ad alır. Ne var ki, her sınıf kendi kuvvetlerine dayanarak sınıf birliği ve cephesini inşa eder, bu zeminde zafere ilerler. Kendi sınıf bileşenlerini yadsıyan ya da bu bileşenleriyle birleşmeyip bu enerjiyi çarçur eden bir sınıf davranışı önünde sonunda karşıt sınıflara-sınıf düşmanlarına hizmet etmiş ve hatta kendi sınıf kuvvetlerini son tahlilde karşı-devrime itmiş olur.

Sınıflı toplum realitesinde üretim ilişkileri maddi temeli üzerinde ve sınıfların karşılıklı ideolojik etkileşimi içinde farklı şekillenen sınıfsal unsurlarını yok sayıp tek sınıf biçimine sığdırmak, gerçeği reddeden iradeci ve mekanik kaba materyalist yaklaşımdır. Farklı şekillenen sınıf unsurları(ara sınıflar) realitesini reddetme inkârcılığı, tekçi-monolitik ve benmerkezci görüş açısı olarak sakat olduğu gibi, demokrasi kültürü ve devlet anlayışı açısından çürük bir görüştür de. Sınıf iktidarı, devleti, diktatörlüğü anlayışı devrimci sınıf güçlerini yadsıyan bir devlet anlayışı değildir. Proleter devlet anlayışı bu değildir. Sosyalist devlette, devlet veya diktatörlüğün sınıf niteliği proleter olmakla birlikte, bu devlet halk sınıf güçlerini ihtiva eden ve onların çıkarlarını temsil eden bir devlet biçimidir. Sosyalist devleti organik olarak saf proleter sınıf bileşeni olarak kavrayan anlayış tüm toplumsal gerçeğe ters olduğu kadar, bilimsel sosyalizm teorisine de aykırıdır. Bu devlet-demokrasi anlayışı şimdiden başarısızlığı davet eden proletarya diktatörlüğü adına parti diktatörlüğü anlayışıdır

Proletaryanın enternasyonalist çizgi ve evrensel ideolojisi her parçada aynı olup değişmez. Sadece coğrafyaların somut koşullarına göre biçimler alır, somut çelişkilere göre somut siyasetlere bürünür. Evrensellelikle özgünlüğün iç içe olduğu doğrudur. Her genelde özel, her özelde de genel vardır. Bunun gibi, proletarya devleti ve bunun bileşenleri de evrensel ilkelerde aynı ama özgül ilkelerde farklı biçimler kazanır. Bunu reddetmek somut koşulların somut tahlili ilkesinde can bulan MLM'nin canlı ruhunu öldürmek, MLM felsefi

bilimi dogmaya dönüştürmektir. Proletarya tüm iktidar mücadeleleri boyunca evrensel ilke ve ideolojisine uygun strateji güderken sınıf düşmanlarına karşı sınıf müttefikleriyle ittifak yapmayı da ihmal etmedi. Dolayısıyla proletaryanın evrensel siyaseti, dost-düşman ayrımı temelinde müttefikleriyle birleşme, ittifak etme ya da ortak sınıf cephesini örme temelinde biçimlendi. Bu bir rastlantı ya da keyfi bir tercih meselesi değil, nesnel toplumsal gerçekten beslenen bir zorunluluk ya da gereksinimin ürünüydü. Proletarya burjuva sınıfa karşı iktidar mücadelesinde dostlarıyla ittifak yaparken, bu ittifaklarının çıkarlarını da iktidarda temsil etti. Bir biçimde ya da teorik esasta bu ittifaklarını iktidara taşımış oldu. Uygulamalar bir dizi hatayı barındırsa da, proletarya iktidarının teorik yönelimi veya doğrultusu bu iktidar biçimini öngören şekildedir. Buna karşın karşıt sınıfları ise iktidardan alaşağı etmekle birlikte, kendi iktidarında bunlara yer vermedi. Fakat bu durum sosyalist devlet veya toplumun sınıfsız olduğu, sınıf mücadelelerinden bağımsız olduğu anlamına gelmiyordu. Bilakis bilenmiş devrik sınıflar uluslararası burjuvaziyle ilişki içinde sosyalist devleti yıkmak üzere daha keskin mücadelelere girişti. Dahası buradaki sınıflı toplum realitesi, proletaryanın esas yanı oluşturup damgasını vurmasına karşın iki temel sınıf niteliğiyle karakterize oluyordu. İki temel sınıf toplumdaki sınıf çelişkileri ve ilişkilerine damga vursa da, toplum ortası kalın uçları ince bir çubuk misali büyük ara sınıf katmanlarıyla billurlaşıyordu. Sınıf etkileşimleri bu realitede çok daha etkili oluyordu. Ara sınıf durumundaki küçük-burjuvazi proletaryanın müttefiki olarak da olsa toplumun büyük yığınlarını temsil ediyordu. Kaypak sınıfsal niteliğe sahip olan küçük ve orta burjuvazi sınıflar arası geçişler yapmaya en uygun büyük yığını oluşturuyordu. Bu yığının kaypak sınıf karakteri gereği burjuva sınıf tarafından yedeklenmesi de olanaklı oluyordu. Bu durum ekonomik sınıf zemini ve siyasi sınıf niteliğiyle geri dönüşlerin nesnel zeminini güçlü kılıyordu. Doğru politikalar temelinde bu ara sınıfların proletarya ve iktidarıyla birleştirilmemesi bu tehlikeyi daha güçlü kılan hal alıyordu. Aynı sınıf etkileşimi içinde

ve nesnel zeminde proletarya ya da komünist parti de içten burjuvallaşma tehdidinden kaçamıyordu. Geri dönüşler bu zemin bütünlüğünde olanaklı hale geldi. Geri dönüşlere karşı yeni bir strateji ya da yönelim olarak Büyük Proleter Kültür Devrimi ile yeni bir süreç başladı. Bu süreç ideolojinin yeni bir nitel aşamaya ulaşmasının da tarihiydi... Ancak son tahlilde Kültür Devrimi'ne rağmen de geriye dönüşler gündeme gelerek nihai olarak önlenememiş oldu... Bu durum Maoist Komünist Hareket'in devlet-demokrasi anlayışında yeni arayışlara girmesine ve bu zeminde bir dizi tartışmalara vesile oldu.

Bu tartışmalar devlet ve demokrasi anlayışının yeniden ele alınması zemininde yürüyerek belli aşamalara ulaştı ve günümüzün önemli tartışması biçiminde devam etmektedir. Bu zeminde Maoist Komünist Partisi'nin sosyalist iktidarda çok partililik zemininde ortaya koyduğu tez, devlet ve demokrasi anlayışında temel bir ilerlemeyi ifade etmektedir. Bu yeni anlayış gereği, geleceğin devletin bugünden öngörülen demokrasi kültürü-anlayışıyla mutlak ilişki içinde ele alınıp, demokrasinin farklılıklarını tanıyarak saygı duyan ve hak-özgürlükler sorununda daha kapsayıcı bir devlet biçimi olarak demokratik güçlere sosyalist devlette ifade, irade ve örgütlenme hakkıyla anlam kazanan çok partililik biçimi olarak ortaya kondu.

Bütün bunların anlamı, proletaryanın devrimden çıkarı olan devrimci ve demokratik güçlerle birlikte yönetme ve onları iktidarın parçası haline getirerek söz ve örgütlenme hakkı temelinde demokratik haklarını tanıma, sosyalist anayasaya bağlılık kaydıyla iktidarı paylaşma, birlikte yönetme demektir. Fakat buraya gelmeden önce iktidar mücadelesi döneminde de geleceğin iktidar bileşeni olan bu devrimci veya demokratik güçlerle ittifaklar yapmanın zorunluluğu da tabii olarak gündeme gelmektedir. İşte eylem ve güç birlikleri, ittifak, birlik ve cephe biçimleri bu zeminde gereksinim olan stratejik yönelime bağlı somut siyaset ya da pratiklerdir. Ki, bunlar gerçekleştirilmeden devrimin zafere taşınması düşünülemeyeceği gibi, muhtemel devrimin

korunarak iktidarın elde tutulmasına hizmet eden koşulların da bugünden baltalanması anlamına gelecektir.

Yukarıdaki stratejik yaklaşıma paralel olarak, güncel siyasi görev ve mücadelenin yürütülmesi de bu ittifak, birlik ve cephe biçimlerini somut bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkarmaktadır. Değişik biçim ve konular şahsında gerçekleştirilen eylem ve güç birlikleri, her birinin somut görev ve içeriğine uygun olarak, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-kapitalist ve devrimci sınıf kuvvetleri niteliği temelinde tüm demokratik güçlerle gerçekleştirilen değişik biçimlere bürünürler. Değişik görev ve konulara göre değişik isim ve niteliklere ayrılırlar. Bir sorun, çelişki, konu üzerinde kısa vadeli eylem ve güç birlikleri gerçekleştirileceği gibi, nispeten kapsamlı konu ve çelişkiler görevinde daha uzun vadeli biçimlerde gerçekleştirilebilir-gerçekleşebilirler.

Bu ittifak, güç ve eylem birliklerinin gerçekleştirilmesinde muhatap güçlerin devrimci halk sınıf cephesinde olması dolayısıyla demokratik nitelikte olması ve sağlanan ittifak, güç ve eylem birliği biçiminin demokratik normlara uygun şartlara sahip olmasından öteye esasa dair başka bir şart ve ilke ileri sürülemez. İdeolojik, siyasi, örgütsel çizgide aynılık gibi şartların aranması bunlarda geçerli olamaz. Birlik, ittifak, cephe biçimlerinin temeli sınıfsaldır. Devrimden yana olan ve devrimde çıkarı olan sınıf ve ara sınıflar devrimci olup bu sınıfsal temel bileşenleri, dolayısıyla birlik-ittifak-cephe anlayışının dâhil alarak dışlamadığı kesimlerdir. Sadece stratejik zemindeki birlik ve ittifaklardan söz edip bunları siyasetin merkezine oturtmak siyasetteki kısırlığı aşmaz. Stratejik anlamda devrim saflarında olmayan ara sınıf kesimlerin, büyük burjuva veya egemen durumdaki burjuva nitelikte olmayan belli kesimlerin görel şartlar ve somut çelişki ya da siyasi şartlarda büyük burjuva/egemen sınıf durumundaki burjuvaziye karşı devrimci sınıflarla geçici ortaklıklar sağlaması, şartlı ve görel olarak ortak hareket etmesi ya da belli siyasi şartlarda ve belli çelişkiler şahsında eylem birliğine girmesi son derece mümkündür. Bunlarla devrimin çıkarları korunduğu müd-

detçe eylem birlikleri yapmak devrim lehinedir. Ki şartları ortadan kalktığında bu birlikler de objektif ve subjektif olarak ortadan kalkarlar. Ama ortadan kalkma koşulları gelişmeden, bilakis geçici de olsa birlikte hareket etme şartları olduğu halde eylem birliği yapmamanın haklı ve anlaşılır bir tarafı olamaz. Devrimci pragmatizm elbette benimsenmelidir. Son tahlilde yapılan şey, karşıt sınıf egemenleriyle bir sınıf işbirliği değil, somutta ya da mevcut siyasi konjonktürde ilerici olup devrimden yana yer alan, dolayısıyla sınıfsal köken itibarı

releri kapsayan birlik-ittifak-cephe biçimleri de ikinci yüzüdür. Burada madalyonun ikinci yüzünde kastedilen taktik politika ve pratikler, yani taktik biçimler kısa süreli olabileceği gibi, oldukça uzun bir süreci de alabilirler. Tekrar edelim ki, bahsini ettiğimiz somut ve tek tek birlik-ittifak-cephe biçimleri pratiği taktik iken, bunlara dönük politikamız stratejiktir. Bu anlamda birlik-ittifak-cephe gibi pratikleri devrim sürecinin zorunlu unsurları olarak stratejik anlayışla ele alırız. Fakat bu kapsamdaki birlik-ittifak-cephe biçimlerinin

Kürt Ulusal Hareketi'nin "Kürt Özgürlük Hareketi" olarak değerlendirilemeyeceği şeklinde itirazların yükselmesini öngörmekteyiz. Kuşkusuz ki, bu tanımlama sorunlu olup tam gerçeği ifade eden, dolayısıyla tam doğru olan bir tanımlama değildir. Kürt Ulusal Hareketi'nin "Kürt Özgürlük Hareketi" niteliğinde değerlendirilmesi ancak söz konusu hareketin ulusal nitelikten çıkıp sınıfsal niteliğe oturmasıyla olanaklı-isabetlidir. Daha yalın olarak sınıf orijinine oturup demokratik ya da sosyalist devrimi savunması durumunda "özgürlük hareketi" olarak değerlendirilebilir. Kürt Ulusal Hareketi'nin "Kürt Özgürlük Hareketi" olarak tanımlanmasındaki bu hatalı değerlendirme, ulusal özgürlük boyutuyla belli bir gerçekliği taşır. Ama ulusal dokusu gereği ve sınıfsal perspektiften yoksun olması nedeniyle özünde gerçek bir özgürlük hareketini karşılamaz. Çünkü ulusal temelde bir özgürlükten söz edilse de, bu ulusal özgürlük salt ulusal zeminde olup sınıf temelinde bir özgürlüğü getirmez, bunu hedeflememektedir de. Ulusal kurtuluş ya da özgürlük milli tahakküme karşıdır, sınıf egemenliği, sınıf çelişkileri, sömürü gibi temel sınıf konularında bir özgürlük hedefine, içeriğine ve hedefine sahip değildir. Bu anlamda ulusal hareketin temsili ulusal özgürlük anlamında belli bir karşılığı olsa da, gerçek özgürlük anlamında "özgürlük hareketi" olarak tanımlanamaz

rıyla ve politik açıdan devrimci olan muhtelif bir kesimle devrimin çıkarları uğruna gerçekleştirilen eylem birliğidir.

Stratejik değerdeki birlik-ittifak-cephe biçimleri farklı ama bunlardaki taktik biçimler daha farklıdır. Stratejik anlam taşıyan, böyle ele alınan veya devrimsel bir süreç boyunca başvurulmuş uzun vadeli birlik-ittifak-cephe pratikleri ya da politikaları madalyonun bir yüzü, taktiksel aşama ve değerinde belirli sü-

her birini somut bir mesele olarak somuttaki koşullarına göre pratikleştirmek ya da yapmamak taktik anlayış ya da siyasettir. Daha da önemlisi bu taktikler stratejik yönelim ve anlayıştan bağımsız olmayan değerinde önemli taktiklerdir. Kürt Ulusal Hareketi ile sağlanan veya benimsenen (güç-eylem birliği, ittifak gibi) birlik biçimleri anlamsızca yürütülen başat eleştirilerden biridir. Kürt Ulusal Hareketi'nin demokratik bir hareket olduğu, politik olarak devrimci rol oynadığı, bütün bunların

ötesinde ulusal kurtuluş savaşları ya da devrimlerinin (hareket(ler)in de denebilir) proleter dünya devrimin yedeği-müttefik olduğu gerçeği göz önüne alındığında bu eleştirilerin sorunlu olduğu, tersinden ulusal demokratik hareketle geliştirilen pratik ve anlayışların da sağlıklı olduğu açıktır.

Kürt Ulusal Hareketi'nin "Kürt Özgürlük Hareketi" olarak değerlendirilemeyeceği şeklinde itirazların yükselmesini öngörmekteyiz. Kuşkusuz ki, bu tanımlama sorunlu olup tam gerçeği ifade eden, dolayısıyla tam doğru olan bir tanımlama değildir. Kürt Ulusal Hareketi'nin "Kürt Özgürlük Hareketi" niteliğinde değerlendirilmesi ancak söz konusu hareketin ulusal nitelikten çıkıp sınıfsal niteliğe oturmasıyla olanaklı-isabetlidir. Daha yalın olarak sınıf orijinine oturup demokratik ya da sosyalist devrimi savunması durumunda "özgürlük hareketi" olarak değerlendirilebilir. Kürt Ulusal Hareketi'nin "Kürt Özgürlük Hareketi" olarak tanımlanmasındaki bu hatalı değerlendirme, ulusal özgürlük boyutuyla belli bir gerçekliği taşır. Ama ulusal dokusu gereği ve sınıfsal perspektiften yoksun olması nedeniyle özünde gerçek bir özgürlük hareketini karşılamaz. Çünkü ulusal temelde bir özgürlükten söz edilse de, bu ulusal özgürlük salt ulusal zeminde olup sınıf temelinde bir özgürlüğü getirmez, bunu hedeflememektedir de. Ulusal kurtuluş ya da özgürlük milli tahakküme karşıdır, sınıf egemenliği, sınıf çelişkileri, sömürü gibi temel sınıf konularında bir özgürlük hedefine, içeriğine ve hedefine sahip değildir. Bu anlamda ulusal hareketin temsili ulusal özgürlük anlamında belli bir karşılığı olsa da, gerçek özgürlük anlamında "özgürlük hareketi" olarak tanımlanamaz

Fakat bu doğru, en çıplak biçimde demokratik niteliğe sahip olan ve hatta mevcut siyasi şartlarda politik olarak devrimci rol oynayan, dahası mevcut konjonktürde ulusal hareketler düzleminde en ileri-modern bir hareket niteliğinde olan Kürt Ulusal Hareketi'yle ittifaklara girilmesini yadsımaz. En önemlisi de görece de olsa sınıf hareketine son derece olumlu tutum

içinde olup ittifaklar sağlama iradesi-pratiği sergileyen, egemen sınıflara karşı taktiksel de olsa yürüttüğü savaşla ciddi darbeler vuran ya da keskin bir mücadele içinde olan bir hareketle, salt ulusal hareket olduğundan dolayı ittifak yapmaktan imtina edilemez, hele bu sınıf tavrı adına hiç yapılamaz. Dolayısıyla mevcut ulusal hareketle güç ve eylem birlikleri, ittifak ve "cephé" zemini yeterince vardır.

Komünistlerin milliyete dayalı örgütlenme anlayışlarının olmamasına karşın bu zemin de vardır. Muhtemel ikinci itiraz noktasının da milliyetlere göre örgütlenme perspektifinin proletaryaya ait olmamasının oluşturduğunu öngörmekteyiz. Şüphesiz ki, komünistler, devrimciler milliyetlere göre örgütlenme anlayışını benimsemez, benimsememektedirler. Zira milliyetlere göre örgütlenme anlayışı proletarya ve halk kitlelerini milliyetlerine göre bölüp ayıran, son tahlilde milliyetçiliği körükleyen burjuva bir anlayıştır. Ancak proleter devrimcileri ulusal hareketle ortak mücadele birliklerine girmesi ulusa göre örgütlenme anlayışını onaylayan bir anlayış ve yaklaşım değildir. Bilakis sınıf perspektifi ve politikasıyla sınıf devriminin çıkarları esasına göre gerçekleştirilen ittifaklardır.

Proleter devrimciler ulusal hareketle girdiği ittifaklarda sınıf siyaseti ve perspektifini bir kenara bırakmış, ulusal harekete endekslenmiş, sınıf devrimi ve genel doğrultusunu terk etmiş ya da ederek ittifaklara girmiş değildir. Ulusal hareket ve ulusal sorun karşısındaki tavrı, sorumluluğu ve bütün bunlardaki anlayış ve politikası temelinde ittifaklara, güç ve eylem birliklerine girmiş, girmektedir. Ulusal sorun karşısındaki görevleri gibi, demokratik ulusal hareketle dayanışma veya ulusal hareketin ulusal demokratik muhtevasının desteklenmesi, bu çerçevedeki hak ve taleplerini ileriye götürek desteklemesi proleter devrimci politikanın ta kendisidir. Proleter devrimciler öngördükleri ve uygun buldukları şartlarda ittifak gerçekleştirmektedir. İstemedikleri ya da ilke ve genel perspektifleriyle temelde çelişen zeminde ittifak etmiş, etmeye zorlanmış değildir. Bizzat politika ve anlayışları temelinde iradeleriyle girdikleri ortaklıklardır. O halde komünistler açısından sorun yoktur

Proleter devrimciler ulusal hareketle girdiği ittifaklarda sınıf siyaseti ve perspektifini bir kenara bırakmış, ulusal harekete endekslenmiş, sınıf devrimi ve genel doğrultusunu terk etmiş ya da ederek ittifaklara girmiş değildir. Ulusal hareket ve ulusal sorun karşısındaki tavrı, sorumluluğu ve bütün bunlardaki anlayış ve politikası temelinde ittifaklara, güç ve eylem birliklerine girmiştir, girmektedir. Ulusal sorun karşısındaki görevleri gibi, demokratik ulusal hareketle dayanışma veya ulusal hareketin ulusal demokratik muhtevasının desteklenmesi, bu çerçevedeki hak ve taleplerini ilerici görerek desteklemesi proleter devrimci politikanın ta kendisidir. Proleter devrimciler öngördükleri ve uygun buldukları şartlarda ittifak gerçekleştirmektedir. İstemedikleri ya da ilke ve genel perspektifleriyle temelde çelişen zeminde ittifak etmiş, etmeye zorlanmış değildir. Bizzat politika ve anlayışları temelinde iradeleriyle girdikleri ortaklıklardır. O halde komünistler açısından sorun yoktur

Sınıf hareketiyle birliklere girme, sınıf devriminin çıkarlarına hizmet etme pratiklerinde bulunma ya da yer alma tavrı ulusal hareket açısından ulusal hareketin kendisiyle çelişmesi manasına geliyorsa, bu pratiklerde yer alması komünistlerin sorunu değil, doğrudan ulusal hareketin kendi sorunudur.

Somut siyasetler ya da taktikler, gündemdeki gelişmelere, aktüel durum ve pozisyona, siyasi şart ve anda devrim çıkarlarının temsil edilip edilmediğine, bu şartlarda oynanan role, bu rol ve pozisyonun ya da durumun somutta devrime hizmet edip etmediğine göre belirlenirler. Elbette faydalı olan her şey mubah görülemez. Dolayısıyla bütün birlik biçimlerinde belli ilkeler zemini, demokratik niteliğin olup olmaması ya da halk sınıf katmanları ve güçlerinden olunup olunmaması gibi ölçekler es geçilmeden gözetilir.

Üçüncü bir itiraz ya da eleştiri noktası ulusal hareketin gireceği muhtemel hatalı eylemlerin ulusal hareketle ittifak eden ya da güç ve eylem birliği gerçekleştirmiş durumda olan komünistlere de sorumluluk yükleyeceği veya komünistlere karşı tepkinin doğal zemin olacağı kaygısıdır. Bu kaygı elbette belli bir gerçekliğe dayanan ve anlaşılır olan bir kaygıdır. Fakat komünistler bu muhtemel hatalara karşı silahsız veya eli-kolu bağlı değildirler. Gerçekleştirdikleri doğru ittifaklar, komünist-

lerin ilkesel duruşlarını rafa kaldıran bir bağlayıcılığa sahip olamaz. Mevcut ittifak veya güç-eylem birliklerinin bağımsız iradeyi ipotek edemeyen anlaşma zemini veya prensipleri bunun açık göstergeleridir. Bu ittifaklarda kayıtsız şartsız bir uyum ve süreğenlikten bahsedilemeyeceği gibi, bağımsız siyasi iradelerin bağımsız tavrı hükümlerle karar altına alınmıştır. Dahası, komünistler özellikle halka zarar veren, sivilleri hedef alan hatalı eylemler karşısında hiçbir tereddüt taşımadan görüş ve tavırlarını açıklamış, tutum almış durumdadırlar da.

Öte taraftan ulusal hareketin mevcut pratiği-eylem çizgisi halka veya sivillere yönelim pozisyonunda değildir, esasta olumlu zemindedir. Bu durum elbette başkalaşabilir. Durum değiştiğinde ise gerekli eleştiri ve tutumlar da elbette gündeme gelecektir. Ulusal hareket cephesinde esasta istem-irade dışı gelişmeler temelinde sivil ya da halkın zarar gördüğü tekil eylem gündeme gelmiştir. Genel anlayış olarak halka zarar veren eylemlere karşı olduğumuz açıklanarak tavrımız net biçimde ortaya konmuştur. Kaldı ki, eylemi üstlenen TAK üzüntüsünü belirterek sivillerin zarar görmesini-ölmesini istem dışı bir kaza olduğunu açıklamıştır. Açıklamada tutarsızlıklar ve anlayış zayıflıkları-zaaflar olsa da, açıktan bir savunuyu yapılmamış, tersinden özür dilenmiştir.

Dahası KCK doğrudan halka zarar veren eylemler kimden gelirse gelsin karşı çıkılmalıdır diyerek karşı çıktığını deklare etmiştir. Bu zemin çelişkileri bakımından tartışmaya muhtaç olsa da, halka zarar veren eylemlerin savunulmaması anlayışın esasta olumlu olduğuna işaret etmektedir.

Bizler, ulusal hareketin kitlelere zarar veren eylemlerinin bir çizgiye veya genel eylem çizgisine dönüşmeden irade dışı gelişen tek tek eylemler biçiminde kalması durumunda genel anlayış temelinde yaklaşarak gerekli hassasiyetin gösterilmesinde uyarıcı eleştirilerde bulunuruz. Ancak halka zarar veren eylem biçimleri sistemli bir çizgiye dönüşürse, genel bir eylem ve yönelim çizgisi haline gelirse, işte o zaman sorunu ilkesel bir me-

ya da hangi şartlarda gündeme geldiği analiz edilmez ve buna uygun bir metotla bu tepkiler dikkate alınmaz ya da tepkilere karşı yaklaşım buna uygun belirlenmezse, kitle kuyrukçuluğuna düşmenin bir kader olmayacağı açıkken, aynı tepkiler nedeniyle silahlı eylemden ve hatta devrimci mücadeleden tümünden vazgeçme pozisyonuna düşmekten kurtulamayız. Öyle ya bu büyük kitleler silahlı eylemden, devrimci mücadeleden genellikle ürkmekte ve silahlı mücadele veya devrimci savaşın bırakılmasını istemektedirler. Dahası bu büyük kitlelerin önemli bir bölümü Erdoğan/AKP güruhunun destekçisi, savunucusu durumunda olup iktidara karşı her muhalefet ve eleştiriyi bile büyük bir tepki ve nefretle karşılamaktadırlar. Eğer tepkinin doğru

Bizler, ulusal hareketin kitlelere zarar veren eylemlerinin bir çizgiye veya genel eylem çizgisine dönüşmeden irade dışı gelişen tek tek eylemler biçiminde kalması durumunda genel anlayış temelinde yaklaşarak gerekli hassasiyetin gösterilmesinde uyarıcı eleştirilerde bulunuruz. Ancak halka zarar veren eylem biçimleri sistemli bir çizgiye dönüşürse, genel bir eylem ve yönelim çizgisi haline gelirse, işte o zaman sorunu ilkesel bir mesele olarak değerlendirir ve daha ciddi düzeyde tartışma ve tavır konusu yaparız. İlkesel tavrımızda bir tereddüdümüz olamaz. Özcesi bu zemindeki kaygı da ulusal hareketle mevcutta geliştirdiğimiz devrimci pratiklerimizin yanlış olduğunu doğrulamaz. Hele Türk hâkim sınıflarının Türk milliyetçiliği zehriyle etki altına alınmış halk kitlelerinin bu milliyetçiliğin etkisiyle gösterdikleri tepkilerden ötürü devrimci ittifaklardan ve özelliklede kıyımdan geçirilen Kürt ulusuyla dayanışma çizgimizden ödün veremeyiz

sele olarak değerlendirir ve daha ciddi düzeyde tartışma ve tavır konusu yaparız. İlkesel tavrımızda bir tereddüdümüz olamaz. Özcesi bu zemindeki kaygı da ulusal hareketle mevcutta geliştirdiğimiz devrimci pratiklerimizin yanlış olduğunu doğrulamaz. Hele Türk hâkim sınıflarının Türk milliyetçiliği zehriyle etki altına alınmış halk kitlelerinin bu milliyetçiliğin etkisiyle gösterdikleri tepkilerden ötürü devrimci ittifaklardan ve özelliklede kıyımdan geçirilen Kürt ulusuyla dayanışma çizgimizden ödün veremeyiz

Tepkinin niteliği, haklılığı haksızlığı gözetilmeden salt halktan tepki alınır gerekçesiyle doğrulardan taviz verilemez. Şayet tepkinin nedenleri ve nasıl

mu, yoksa yanlış mı olduğuna bakmaksızın derhal bu tepkiye uygun pozisyon alırsak asla devrimci bir çizgi ve politika yürütemeyeceğimizi bilmek durumundayız. Halkın hâkim sınıflar tarafından manipüle edilip bilincinin bulandırıldığı, somut durumda ırkçı-tekçi faşist Türk milliyetçiliği zehriyle zehirlendiği alenidir. Bu halkın tepkisine göre hareket edemeyeceğimizi söylemekten çekinemeyiz. Halkın her zaman ve her durumda doğru söylediği, doğru tepki verdiği bir safsatadan ibarettir. Ki tersi olsaydı, aydınlara, öncülere veya dışarıdan bilinç götürülmesine ihtiyaç olmazdı...

Maoist yelpazede olan-olmayan devrimci hareket

arasında gerekli olan dayanışma, işbirliği, yakınlaşma ve dostluk ilişkileri bugün umut verici mecrada somut gelişmeler biçiminde yaşanmaktadır. Bu gelişmeler stratejik değerdeki cephe ve birliklerin ön adım veya alıştırma safhası olarak önemlidir. Sosyalist ve devrimci hareket arasında devrimci kültüre ve devrimin ihtiyaçlarına uygun olarak gelişen bu süreç devrimci kitleleri sevindirirken ya da sevinçle karşılanırken, kendisine unvan biçen kimi “ileri-üstün akıllar” tarafından hoşnutsuzlukla karşılanmakta, eleştirilmektedir. Bu tavır ve tutumun tarihsel bir sınav değerinde önemli olduğu söylenebilir. Ne ki, en muntazam gelişmeler bile

karşı gösterilen ters orantılı reaksiyon asla anlaşılır değildir. Olağan olan devrimcilerin dayanışma ve birlikler pratiği içinde olmasıdır. Ülke devriminin ve devrimci hareketinin zaafı ve gelişmemesinin nedenleri tartışılırken herkes istisnasız olarak devrimcilerin dağınıklığını, parçalı mücadelelerin varlığını, gerekli birliklerin geliştirilememesini ve dostluk-dayanışma kültürünün zayıf olarak dar grupçu eğilimin egemen olmasını sıralar. Ancak bugün doğru orantılı adımların atılması ters bir reaksiyona yol açmıştır. Bu reaksiyon yelpazesinin güdük denecek kadar küçük olması ise olumluluğun başka bir boyutudur.

Halkın birliğinin gerçekleştirilmesi son derece çetin ve zorlu bir süreç olacaktır. Ama her şeye karşın halk kitleleri suçlanamaz, manipüle edilip kendilerine yabancılaştırıldıklarından sorumlu tutulamazlar. Israrla her türden burjuva gerici ideoloji ve kültürün etkisi kırılarak milliyetçi yarıklar kapatılıp, proletarya enternasyonalizmi zemininde tüm uluslardan halkların birliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkı/bağımsızlık hakkı ve büyük ulus küçük ulus şovenizmine düşmeden tüm ulusların tam hak eşitliği temeline dayanan ortak yaşamın sürdürülmesinin şartı olarak geniş bölgesel özerklik ve yerinde yönetim modeliyle, son tahlilde Sovyet, Komün, Konsey, Meclisler örgütlenmesi biçimi altında Sosyalist Cumhuriyetler Birliği propaganda edilmelidir

eleştiri ve muhalefet akınından kurtulamamıştır. Bu bir nevi diyalektiğin tezahürüdür. Zira özünde diyalektikte denge, eşitlik, teklik denen bir şey yoktur. Öte taraftan herkesin onayladığı veya muhalefetin-eleştirisinin olmadığı şartlar kuşkuyla koşullar olmakla birlikte, ilerleme dinamiği zayıf olan koşullardır da. Dahası demokrasinin dışavurumu olarak da eleştiri ve muhalefet son derece olağandır. Halkın birleştirilmesi gibi ulvi bir eylem ve amaç da geri dirençle karşılaşabilir. Ancak hiçbir ters kuvvet ve direnç devrimi yok etmeye muvaffak olmadığı gibi, devrimin ön şartı olan halkın birliğini de engellemeyecektir. Devrimci cepheden gelişen eleştiri ve muhalefet de bir ideolojik mücadele tahriki vesilesi olarak ve son tahlilde halkın birleştirilmesi çabasına hizmet etme işlevi görecektir. Ancak devrimci güçlerin çeşitli format ve görevler ekseninde birleşme biçimleri geliştirmesine

Halkın birliğinin gerçekleştirilmesi son derece çetin ve zorlu bir süreç olacaktır. Ama her şeye karşın halk kitleleri suçlanamaz, manipüle edilip kendilerine yabancılaştırıldıklarından sorumlu tutulamazlar. Israrla her türden burjuva gerici ideoloji ve kültürün etkisi kırılarak milliyetçi yarıklar kapatılıp, proletarya enternasyonalizmi zemininde tüm uluslardan halkların birliği, ulusların kendi kaderini tayin hakkı/bağımsızlık hakkı ve büyük ulus küçük ulus şovenizmine düşmeden tüm ulusların tam hak eşitliği temeline dayanan ortak yaşamın sürdürülmesinin şartı olarak geniş bölgesel özerklik ve yerinde yönetim modeliyle, son tahlilde Sovyet, Komün, Konsey, Meclisler örgütlenmesi biçimi altında Sosyalist Cumhuriyetler Birliği propaganda edilmelidir

Emperyalist Siyasi Süreç ve Kesintisiz Savaşlar Stratejisi

Genel Giriş

Her süreç bağrında taşıdığı çelişkilere uygun olarak çelişkinin esas yönüne göre karakter edinir. Çelişki, madde ve onun bilince yansıması olmak üzere her durum ve etkinlikte belirleyici olup; tüm yaşam ve tanımlanan her sürecin tek temeli, dinamiği ve varlık kaynağıdır. Siyasi gelişmeler de bu çelişkinin toplumsal yaşam ve siyasi arenaya yansımasının karşılığı ya da ifadesidir. Bu anlamda gerek dünya

ölçeğinde, gerekse de coğrafyamız ve her bir parçada yaşanan siyasi gelişmeler de egemen sistemin bağrında taşıdığı yapısal çelişkilerin ürünüdür. Dünya sisteminin sınıflı toplumlardan ibaret olan realitesi bu sistem egemenliğinde yaşanan çelişkilerin sınıf çelişkileri olduğunu tanıtlar. Yönetenler ile yönetilenler, ezenler ile ezilenler ve son tahlilde proletarya ile burjuvazi çelişkisinde ifade bulan ve bu çelişki zemininde teşekkül olan dünya toplumunun ekonomik-siyasi bakımdan iki ayrı

Toplumlar tarihinin rutin bir gelişme çizgisi izlediği yalanken, tarihin tekerrürden ibaret olduğu savı da burjuva safsatadır. Diyalektik ve tarihi materyalizm felsefesi görülen şeyin bile aynı şey olmadığını kanıtlarıyla ortaya koyarken, tarihin tekerrürden ibaret olduğunu savlayan idealizmin sefaletini ortaya koyarak burjuva idealist dünya görüşüyle muhakemesini üstünlükle tamamlar. Emperyalist neo-liberal burjuva ideologların zırvaladığı “tarihin sonu” tezi de, tarihin teker-rür edip değişmeyeceği-ilerlemeyeceği zırvası da aynı kaynaktan beslenir. Ortak dayanak noktası, emperyalist kapitalizmin sınıf çelişkileri ve mücadelesinden muaf son toplumsal sistem olup sınıf çelişkilerinin ortadan kalktığı, mücadelesinin geçersizleşerek anlamsızlaştığı, dolayısıyla emperyalist kapitalist toplumun son toplumsal aşama olduğu şeklindeki çürük, temelsiz, idealist ve çarpık tarih bilincidir. Bilinçli bir burjuva manipölasyon olmakla birlikte, neo-liberal stratejilerin en absürd tezlerindendir. Oysa tarih ve toplum sürekli bir birikim üretkenliği içinde olup ilerler, sınıflar mücadelesi vasıtasıyla büyük nitel değişimlere uğrar. Bu ilerleme, nicel birikimlerin belirli bir aşamaya gelerek nitel değişimleri zorlayıp patlamalara yol açması biçiminde sıçramalı bir gelişme çizgisi izler. Tarih ve toplum kendisini tekerrür edip yerinde durmadığı gibi, gelişme dinamikleri zemininde sürekli ilerler. Sınıflar mücadelesi toplumlar tarihinin ilerleme motoru olarak tayin edici rol oynar. Devrimler alt-yapı ile üst-yapının uyumsuzluğunda görece uyum yaratan ileriye dönük niteliksel değişimlerin aracıken, değişim ve ilerleme durmaksızın nicel birikimler temelinde de yaşanır

dünyaya bölündüğü bir gerçektir. Çelişkisiz, dolayısıyla mücadelesiz hiçbir şey tasavvur edilemeyeceği gibi, değişmeyen mutlak bir durum, bir saflık ve teklik de tasvir edilemez. Bu, idealizm ile materyalizm arasındaki en temel ayrımlardan biridir.

Toplumlar tarihinin rutin bir gelişme çizgisi izlediği yalanken, tarihin tekerrürden ibaret olduğu savı da burjuva safsatadır. Diyalektik ve tarihi materyalizm felsefesi görülen şeyin bile aynı şey olmadığını kanıtlarıyla ortaya koyarken, tarihin tekerrürden ibaret olduğunu savlayan idealizmin sefaletini ortaya koyarak burjuva idealist dünya görüşüyle muhakemesini üstünlükle tamamlar. Emperyalist neo-liberal burjuva ideologların zırvaladığı “tarihin sonu” tezi de, tarihin tekerrür edip değişmeyeceği ilerlemeyeceği zırvası da aynı kaynaktan beslenir. Ortak dayanak noktası, emperyalist kapitalizmin sınıf çelişkileri ve mücadelesinden muaf son toplumsal sistem olup sınıf çelişkilerinin ortadan kalktığı, mücadelenin geçersizleşerek anlamsızlaştığı, dolayısıyla emperyalist kapitalist toplumun son toplumsal aşama olduğu şeklindeki çürük, temelsiz, idealist ve çarpık tarih bilincidir. Bilinçli bir burjuva manipülasyon olmakla birlikte, neo-liberal stratejilerin en absürd tezlerindendir. Oysa tarih ve toplum sürekli bir birikim üretkenliği içinde olup ilerler, sınıflar mücadelesi vasıtasıyla büyük nitel değişimlere uğrar. Bu ilerleme, nicel birikimlerin belirli bir aşamaya gelerek nitel değişimleri zorlayıp patlamalara yol açması biçiminde sıçramalı bir gelişme çizgisi izler. Tarih ve toplum kendisini tekerrür edip yerinde durmadığı gibi, gelişme dinamikleri zemininde sürekli ilerler. Sınıflar mücadelesi toplumlar tarihinin ilerleme motoru olarak tayin edici rol oynar. Devrimler alt-yapı ile üst-yapının uyumsuzluğunda görece uyum yaratan ileriye dönük niteliksel değişimlerin aracıyken, değişim ve ilerleme durmaksızın nicel birikimler temelinde de yaşanır

Karşıtların birliği zemininde mümkün olan her sürecin barındırdığı çelişkiler esas ve tali çelişkiler olmak üzere iki karşıt kutupta toplansa da, sürecin bütünlüğü son tahlilde bu tezatların birliği olarak gerçekleşir. Her önerme karşıtını ihtiva eder ve bununla mümkündür. Her tez karşıtıyla koşulludur ve karşıtı yoksa

varlık koşulunu yitirir. Burjuvazisi olmayan bir işçi sınıfından söz etmek gerçek dışı bir savdır. Karşı-devrim olmadan devrimden, gericilik olmadan ilericilikten söz etmenin maddi temelden yoksun olarak olanaksız olduğu açıktır. Sürecin genel karakterini belirleyen şey, süreci oluşturan çelişkinin esas yanıdır. Ancak herhangi bir süreçte görece esas olan yan, çelişkinin tali yanıyla yer değiştirip tali duruma gelebilir, tali yan ise esas yan haline gelebilir/gelir ve çelişkinin ana yanıyla birlikte süreç de değişir. Bunu reddetmek, siyasi açıdan devrimi olanaksız görerek değiştirme pratiğini reddetmek ve felsefi olarak idealizmin kaderci sefaletine hapsolmakla eş anlamlıdır. Değişimi reddeden, değişimin önünde köstek olan gerici sınıflardan başkası olamaz. Bu ret bencil sınıf çıkarları adına yapılan bir inkâr olduğu kadar, idealist felsefenin koşulladığı çarpık tarih anlayışıdır da. Gericici kösteğe karşı devrimci diyalektik durmaksızın ileriye doğru değişimi hazırlar ve halk kitlelerinin devrimci eylemi toplumsal değişimi tamamlar. Diyalektik ilerleyiş kendiliğinden bir ilerleyiş olarak anlaşılamaz. Kendiliğinden ilerleyiş ya da diyalektik kanun zemininde zemin bulan gelişme nitel değişimleri hazırlasa da, nitel değişim zor unsurunun devreye girmesiyle insan iradesinin nesnel zeminle olumlu müdahalesi tarafından gerçekleştirilir.

Her süreç gibi gericiliğin egemen olduğu koşullar da çelişkilerden ve karşıtların birlik zeminindeki çatışkisından ibarettir. Dolayısıyla her şey, her süreç ve özellikle de gerici süreç değişime gebedir. Devrim, büyük devrimci eylemin gericiliğe karşı zaferi ya da gericiliği mağlup ederek devrimci olanı hâkim kılar sürecidir. Devrim süreci de aynı biçimde çelişkiler ve tezatlar barındıran niteliktedir. O halde burada da değişim kaçınılmazdır. Bu değişim komünist toplum perspektifine uygundur.

Gericici sürecin değişimi ile devrimci sürecin değişimi siyasi açıdan nitel nüanslar taşır. Siyasi bakımdan gerici her süreç mutlak biçimde zora dayalı olarak devrimci yoldan değişme esasına muhtaçken, kendiliğinden değişmez. Buna karşı devrimci süreç, kendi zemininde ve elbette bağrındaki çelişkiler ya da ilerleme dinamiklerinin temsil ettiği çelişkiler ışığında doğru orantılı bir rotada ilerle-

me biçiminde seyrederek. Bu sürecin çelişkileri antagonist niteliğe büründüğünde ise gerici süreç gündeme gelmiş olur ki, bu durumda doğrudan devrimci yoldan değişim ihtiyaç haline gelir. Ancak devrimci sürecin çelişkileri karşıt sınıf çelişkilerinin siyasi niteliğini temsil etme biçimine gelmediği sürece, devrimci süreç kendi içinde ilerlemeler göstererek siyasi devrim olmaksızın bir değişim süreci yaşar. Bu bir nevi evrim sürecidir ya da evrim sürecine benzer. Fakat bu özünde bir inşa süreci ya da inşaya dayalı süreçtir. Yeni Demokratik Devrim aşamasında çakılıp kalmadan sosyalist toplum inşasına girişme ve sosyalist toplumu inşa etme, aynı biçimde sosyalist toplumu komünist toplum perspektifiyle geliştirip inşasını derinleştirme süreci gibi... Ya da Marksizm'in Leninizm'e, Leninizm'in ise Maoizm'e ilerlemesi biçimindeki değişiminde olduğu gibi... Aynı biçimde, Partimizin TKP(ML)'den MKP' ye ilerleyişi-değişimi de, devrimci sürecin kendi içinde veya özü üzerinde olmak kaydıyla ilerlemesini tanıtlar. Elbette, sınıflara ve sınıflar mücadelesine tanık olan sosyalizmden komünizme ilerleyiş bir dizi devrimler yolunu izler. Ancak devrimci sürecin esasta kendi zemininde değişimler yaşaması esas yan veya genel doğrudur. Bu doğru, gerici sınıfların karşı-devrimci eylemi ve girişimleriyle sosyalizmde(devrimci süreçte) devrimlerin zorunlu hale gelmesi gerçeğiyle ortadan kalkmaz. Devrimci süreç, sınıf mücadelelerine ve devrimlere tanık olsa da, bu tamamen gerici sınıfların girişimlerinin sonudur. Eğer gerici sınıfın örgütlenip karşı-devrimi gerçekleştirme eylemi olmasa, devrimci süreç(sosyalizm) çelişkilerin barışçıl yollarla çözülmesine uygun şartları ifade eder. Ki sosyalizmde esas olan yan çelişkilerin çözümünün barışçıl mücadele biçimine dayanmasıdır. Ne zamanki gerici sınıflar ya da emperyalist gericilik devrimci süreci baltalayıp yıkmaya çalıştı, o vakit çelişkilerin çözümü şiddet metodunu devreye sokar. Kısacası sosyalizmin veya devrimci sürecin salt kendi doğası, çelişkilerin barışçıl yoldan çözülmesine uygun şartları ifade eder. Bununla sosyalizmde sınıflar mücadelesinin geçerliliği, hatta keskinleşerek devam edeceği gerçeği karşı karşıya konamaz. Buradaki sınıf çelişkisi ve mücadeleleri, sosyalizm şartlarındaki çelişki ve mücadeleler olmakla birlikte,

esasta devrik olan gerici sınıfların ve bunları destekleyen uluslararası burjuvazinin varlığı ya da tavrından beslenir...

Evrime ya da reformsal gelişmeler hemen tüm toplumlar tarihinde geçerli olup her mücadeleye sürecinin parçasıdır. Ne ki, devrimci sınıflar süreci evrime bırakmadan devrimci rolle değişimleri üslenerek evrim kaderciliğini aşarlar. Tarihin tekerleğinin ileriye doğru dönüşünü hızlandırmak ve öngörülen amaç ya da hedefi bilinçli bir plan temelinde geliştirip biçimlendirmek üzere, evrimsel ve kendiliğinden değişim belirsizliğine yön vererek iradi müdahalede bulunurlar. Dahası ne ahlaki sorumluluk ve ne de devrimci fikir ve tavır açısından gerici sürecin sürgit devam etmesine, yoksul dünyanın acılarının devam etmesine, vahşi sömürünün açık yolda yürütülmesine rıza gösteremez, kayıtsız kalamazlar. Tarihsel açıdan üstlendikleri görev ve sorumluluklar bu bilinç temelinde gündeme gelir. Yani, nasılsa evrim süreci işler, gerekli değişimler olur ya da nasılsa sınıf çelişkileri devrimi koşullayarak devrim patlak verir düşüncesiyle hareket etmez, kendiliğinden değişimi beklemeyiz. Tam tersine değişim sürecini hızlandırmayı asıl rol ve görevleri olarak telakki eder ve buna uygun pozisyon alır, mücadele kararına varırlar. Evrim süreci kesintisiz ve istisnasız olarak devam etmesine karşın, devrimci güçler bu rollerini yadsımaz, önemsiz görmezler.

Evrime süreci durmasa da devrim süreci esas hale gelerek siyasi değişim ve buna bağlı tüm değişimleri eline alarak değişimin en gerçek metodunu temsil eder. Evrim süreci tamamen ortadan kalkmadığı gibi, nicel değişimler temelinde işlevini koruyarak değişimde rol oynar. Bu anlamda evrim sürecinin devrim sürecini hazırladığı, devrimi koşulladığı söylenebilir. Siyasi değişim bir devrim meselesi olmakla birlikte, siyasi değişim dışındaki bir dizi değişim evrim yoluyla gerçekleşebilir, tamamlanabilir. Sınıf egemenliklerinin yer değişiminde devrim kaçınılmaz bir unsurken, her sınıf egemenliği kendi içinde evrim yoluyla gelişmeler ve değişimlere tanıklık yapar. Asra sığın bir evrim-iç başkalaşım sürecinde eğer devrim devreye girerek değişim rolünü oynamamış ise, evrimin değişimlere yol açmayan sonsuz bir rutin izlemesi düşünülemez. Devrimlerin

Evrim süreci durmasa da devrim süreci esas hale gelerek siyasi değişim ve buna bağlı tüm değişimleri eline alarak değişimin en gerçek metodunu temsil eder. Evrim süreci tamamen ortadan kalkmadığı gibi, nicel değişimler temelinde işlevini koruyarak değişimde rol oynar. Bu anlamda evrim sürecinin devrim sürecini hazırladığı, devrimi koşulladığı söylenebilir. Siyasi değişim bir devrim meselesi olmakla birlikte, siyasi değişim dışındaki bir dizi değişim evrim yoluyla gerçekleşebilir, tamamlanabilir. Sınıf egemenliklerinin yer değişiminde devrim kaçınılmaz bir unsurken, her sınıf egemenliği kendi içinde evrim yoluyla gelişmeler ve değişimlere tanıklık yapar. Asra sığın bir evrim-iç başkalaşım sürecinde eğer devrim devreye girerek değişim rolünü oynamamış ise, evrimin değişimlere yol açmayan sonsuz bir rutin izlemesi düşünülemez. Devrimlerin kaçınılmazlığı burada devreye girer. Öyle ya da böyle bir değişime yol açar evrim. Evrimin değişim temelinde oynadığı bu rol bir siyasi devrim niteliğinde değil, esasta mevcut siyasi sistemin kendi içindeki gelişim veya değişim biçiminde tezahür eder. İstisnalar kaideyi bozmaz ise, evrimin belli tarihsel şartlarda vardığı nitel değişimler, evrimin belli bir sistem içinde kalmak kaydıyla nitel değişimler yaratan genel gerçeğini değiştirmez, bu değişimleri evrensel doğru kıymetine yükseltmez

kaçınılmazlığı burada devreye girer. Öyle ya da böyle bir değişime yol açar evrim. Evrimin değişim temelinde oynadığı bu rol bir siyasi devrim niteliğinde değil, esasta mevcut siyasi sistemin kendi içindeki gelişim veya değişim biçiminde tezahür eder. İstisnalar kaideyi bozmaz ise, evrimin belli tarihsel şartlarda vardığı nitel değişimler, evrimin belli bir sistem içinde kalmak kaydıyla nitel değişimler yaratan genel gerçeğini değiştirmez, bu değişimleri evrensel doğru kıymetine yükseltmez

Evrimin siyasi karşılığı reformlar ya da reformsal gelişmeler süreci olarak da ifade edilebilir. Sosyal pratiğin yansımaları siyasi, ekonomik, teorik sahada karşılık bulur. Devrim düzeyine varmamış sosyal pratik süreci, ilerlemeler, değişimler kaydeder ama bu değişimlerin köklü nitel siyasi değişime varması için siyasi bir hamle ihtiyaçtır. Reformcu yol köklü sınıf iktidarı değişimlerini konu edinmez, esasta da yaratmaz. Ama sistemi kendi içinde iyileştirme, ilerletme rolü oynar. Bu tarzdaki değişim nitel biçimlere varsa da, bu nitel değişim aynı sistemin kendi içindeki nitel değişimidir. Koyu faşist diktatörlüğün burjuva demokrasisine dönüşmesi, aynı sınıfsal karakter ya da öz üze-

rinde gelişen bir nitel değişimdir ama devrim asla... Kaldı ki, bu reformcu yoldan sağlanan nitel ilerlemeler devrimci sınıf hareketi veya mücadelesinin basıncından bağımsız bir süreç değildir.

Bir sınıfın siyasi olarak öteki sınıfı tasfiye etmesi siyasi devrimdir, bu eylem evrimin değil devrimin işidir. Ancak egemen bir sınıfın kendi sistemi içindeki ve sisteminin parçası durumundaki bir sınıf katmanını tasfiye etme veya egemen sisteme entegre etme biçiminde gerçekleştirdiği evrimsel gelişme ve değişim, bir ilerlilik ve devrimcilik olarak tasavvur edilemez. Bilakis bu bir iç başkalaşım veya evrim konusu olup, bir sınıf egemenliği içinde-altında yaşanması mümkün olan gelişmedir. Bu gelişme veya bu zeminde yaşanan değişimden ötürü egemen sınıf devrimci olarak atfedilemez, eylemi devrimci değerlendirilemez. Daha da somutlarsak, günümüzde burjuvazinin feodal kalıntı ve feodal sınıf katmanlarını egemen sistemine entegre etmesi, onu kendisine katması veya onu evrimsel gelişme seyri-süreci içinde tasfiye ederek ya da tasfiyesinin

koşullarını yaratarak kendi sınıf niteliğini tam egemen kılması burjuvazinin devrimci olduğunu göstermez, kanıtlamaz. Aynı biçimde bu değişim ya da evrimsel-iç başkalaşım yoluyla yaşanan tasfiye sürecinin emperyalist sermayenin etkilerinin sonucu olarak yaşanması da emperyalizmi devrimci, ilerici kılmaz. Zira, iç başkalaşım ve birikim temelinde emperyalist sermaye ya da burjuvazinin gelişmesiyle tasfiye olan/edilen feodal kalıntı veya feodal sınıf katmanı başlı başına bir sınıf değil, dağılan bir sınıfın kalıntısı durumundadır. Yani bir sınıf tasfiye edilmiş değildir, kaldı ki devrimci yolla da tasfiye edilmiş değildir. Bu durumda egemen sınıfın sistemi içindeki ve parçası durumundaki sınıf katmanlarını tasfiye etmesi-tasfiyesine yol açması onun devrimciliğini gerektirmez, devrimciliğini tanıtlamaz. Şayet emperyalist sistem veya burjuva toplumsal sistem ve sınıflar gerici olmasa idi bu eylemleri, yani yol açtıkları tasfiye veya değişim devrimci olabilir, devrimci rol oynayabilirdi. Ancak burjuvazinin gerici olduğu tarihsel-toplumsal şartlarda devrimci rol oynaması düşünülemez. Burjuvazinin devrimci rol dönemi kapanmıştır. Burjuvazinin sistemini kendi sınıf iktidarı ve çıkarları ekseninde makul değişimlerle geliştirmesi devrimci değil, aynı gericiliğin tahkim edilerek üretilmesidir. Dahası tasfiyesine yol açtıkları sınıf katmanları -feodal sınıf kalıntıları da- mevcut şartlarda burjuvaziye alternatif değil, bilakis onun parçaları durumundadırlar. O halde nasıl olur da hiçbir devrimci özelliği kalmayıp tamamen gericileşen burjuvazinin kendi burjuva egemen sistemini geliştirmesi, bu kapsamda sistem içinde değişime yol açması veya sistemlerinin parçası durumundaki feodal sınıf kalıntılarının egemen sistem ve sınıfa entegre edilerek tasfiye olmalarına yol açan gelişim süreci devrimci değerlendirilebilir? Bu alenen kafa karışıklığı ve ezberci statik yaklaşım tutumudur.

Emperyalist gericiliğin kendisini üretme dinamiği ile geliştirdiği strateji ve siyasetler, bunlar temelinde geliştirdiği pratikler, sistemlerini biçimlendirme, dünyayı dizayn etme, talan politikaları ekseninde geliştirdiği üretim-sömürü ve sömürgecilik metotlarında üretimin planlanması ve merkezileşmesi zeminindeki gelişmeler, hegemonyalarını sağlamlaştırma

yolunda merkezileşme, uluslararası tekel biçimlerinde sağladığı merkezileşmeler düzeyi gibi attığı tüm adımlar emperyalizmdeki derinleşmenin açık kanıtları olup, nicel ve nitel değişimler gösterdiğinin kanıtıdır. Toplumsal aşamaların birbirine geçiş süreçleri incelendiğinde, devrimler gerçekleşmeden önce mevcut topluma damgasını vuran sınıfın bizzat bağrında yeni sınıfın doğup geliştiği, buna ait üretim biçimi ve ilişkilerinin şekillendiğine rastlanır. Bu süreç hemen her toplumsal aşamada izlenebilen bir gelişmedir. Şayet böyle olmasaydı devrimin koşulları hâsıl olmaz, dinamikleri boy vermez, nesnel şartları da oluşturmazdı... Devrim nitel bir patlama, sıçrama olsa da, bunun hazırlığı bir dizi gelişme ve birikimi barındırır. Bu süreci sınıfların çözülmesinden, tasfiye yoluna girmesinden bağımsız değerlendirmek mümkün değildir. Devrim ile önceki dönem nitel bir farkı ifade eder fakat bu süreçler bir iç içelik de taşırlar. Devrimden sonra burjuvazinin şu veya bu biçimde varlığını sürdürmesi, var olması realitesi tam da budur.

Emperyalist dünya sisteminin tıkanıklıklarını aşma ihtiyacı ile içinden geçilen sürecin yeni ihtiyaçlarına bağlı olarak sınıf karakteri üzerinde gelişmeler kaydedip giderek derinleştiği ve bu derinleşmenin bir dizi siyasi gelişmeye yol açtığı, bu gelişmelerin sürecin devrimci görevlerine yansıdığı objektif gerçektir. İtirazlara rağmen emperyalist gericiliğin kendisini üretme zemininde dinamik olduğu aşikârdır. Her süreç gibi emperyalizm de tek düze bir süreç değildir. Sadece can çekişen özelliği olan içsel çelişki veya esas özelliği görülür ama buna karşın kendisini idame ettiren tali özelliği görülmezse, mevcut süreç açıklanamaz. Ancak bu, onun kâğıttan kaplan olduğu, dünya halklarının kandan beslenen kan emici siyasi vampirler olduğu gerçeğini yadsıyan bir durum değildir.

Emperyalist sistemin kendisini aynı öz üzerinde tahkim ederek yaşatıp sürdürmesi, bu anlamda değişimler yaşaması ve onun siyasi açıdan dinamik bir süreç olması asla ona ilerencilik yüklemeyiz. Onun özünü de genel karakterini de değiştirmez. Tarihsel olarak miadını doldurup kokuşmuş ve çürümüş olma gerçeğini de değiştirmez. Nasıl ki, idealizm tarihsel materyalizmle mücadelesinde sürekli yeni ma-

nevralar yapıp yeni argümanlar geliştiriyor ve savunusunu materyalizmin oluşturduğu baskı noktalarında yeniliyorsa, dolayısıyla idealizm ilk günkü haliyle kalmayıp materyalizmle mücadelesi içinde sürekli geliyor/geliştiyse ve bu gelişme süreci-dinamiği onu idealizm olmaktan çıkarmıyorsa, emperyalist sistemin gelişmesi de onu gerici olmaktan çıkarmaz, ilerici yapmaz. Ve nasıl ki, gerici sınıflar baskı aracı olarak kullandıkları devleti biçimlendirip tahkim ederken ve günün ihtiyaçlarına uygun hale getirirken ilerici bir rol oynamış olmaları, emperyalist gericiliğin ihtiyaçlarına uygun

doğru olması, tartışmalar bütünü içinde bir dizi sapma ve hatalı anlayışların olduğu gerçeğini yadsımaz. İsbetli olmakla birlikte nesnel bir ihtiyaç olarak gündeme gelen önemli tartışmalar yaşanırken, aynı biçimde önemli hatalı fikirler de gündeme gelmektedir. İdeolojik-siyasi açıdan MLM'den ciddi kopuş ve sapmalar barındıran tartışmalar elbette sürecin negatif yanını temsil eder. Ne ki, bu sapmalar gerekçesiyle tartışma süreci olumsuzlanamaz, dahası ihtiyaçlar temelinde gündeme gelen objektif tartışmalar yabana atılamaz. Bu tartışmalar önemli olduğu gibi, önemsenmek

Emperyalist dünya gericiliği-sistemi aynı zeminde olmak kaydıyla, dikkat çekilmesi gereken yeni siyaset ve stratejiler de geliştirip uygulamaktadır ki, emperyalist savaş ve saldırganlık zemininde yürürlüğe koymuş olduğu bu yeni strateji ya da tipik özellik görülmeden gelişen siyasi süreç ve emperyalist barbarlık tam olarak tarif edilemez. Emperyalist stratejilerde bu yeni özellik kesintisiz ya da süreklileştirilmiş savaş stratejisidir. Bu strateji bağlamında aralıksız sürdürülen-süren savaş ya da çatışmalarda bölge ve ülkeler değişse de, hepsi emperyalist barbarlığın stratejileri temelinde, emperyalist çıkarlar doğrultusunda ve bizzat savaş kışkırtıcılığı temelinde cereyan etmekte, hepsinin arkasında ve içinde emperyalist güç veya bloklar bulunmaktadır. Söz konusu stratejinin kullanılması emperyalist bloklar arası dengelerin değişmesi, yeni dengelerin kurulması ve bu yeni sürece bağlı olarak biçimlenen emperyalist ihtiyaçlara dayanmaktadır. Ve bu süreç ciddi gelişmelere gebe. Bu gelişmeler sınıf mücadeleleri ve ulusal kurtuluş mücadelelerinden de bağımsız olmayacaktır...

olarak sistemlerini tahkim edip derinleştirmesi bağlamında değişim ve gelişmelere tanık olması da onu ilerici kılmaz. Evet, emperyalist dünya sisteminde birçok gelişmeden, değişimden söz etmek yanlış değil, isabettir. Emperyalizmin bu gelişmelerle bir derinleşme süreci yaşadığı reel bir gerçektir, doğrudur.

Emperyalist gerici sistemde gelişmeler yaşanırken, Maoist Komünist Hareket'te de değişim, gelişme ve ilerlemelerin yaşanması bir ihtiyaç olarak kaçınılmazdır. Bu ihtiyaç her bakımdan kendisini dayatmaktadır. Nitekim Uluslararası Maoist Komünist Hareket içinde oldukça ciddi tartışmalar mevcuttur. Bu tartışmaların ihtiyaç olması veya tartışmanın

durumundadır. Zira Maoist Komünist Hareket'in ihtiyaçlar bağlamında ilerlemeler ve değişimler yaşayarak gelişmesi bir zorunluluktur. Emperyalist gericilik siyasi süreci yöneten dinamizmi gösterirken, komünist hareketin gelişim ve ilerleme sürecini yadsıması veya bu sürecin gerisinde kalması düşünülemez. Elbette Maoist Komünist Hareket genel teorik çerçevede ilerleme ve değişimler ortaya koyma durumundadır. Bunun için MLM'yi yadsıması gerekmemektedir. Bilakis, temeli-özü üzerinde gelişmesi mümkündür ve gelişmesinin imkânı ancak özü üzerinde olanaklıdır. Ancak Maoist Komünist Hareket'in siyasi olarak önceleyeceği meselelerden biri hiç şüphesiz ki; emperyalizmin bir dünya sistemi olarak ye-

niden tahlile tabi tutmasıdır. Zira emperyalist dünya sistemi, emperyalist gericilik çağın baş çelişkisidir. Proleter dünya devrimi ve onun her bir parçası çok daha somut olarak ve doğrudan emperyalist gericilikle karşı karşıyadır. Proleter dünya devrimi, başka deyişle dünya halklarının baş düşmanı emperyalizmdir.

Maoist Komünist Partisi 3. Kongresi, emperyalist dünya gericiliği ve onun uzantısı olan bilumum gericiliğin kan-irin içinde kokuşmuş barbar siyasi egemenliği ve paslanmış bayat teorik safsatalarına inat, bilimsel sosyalizm teorisi ve onun yaşayan canlı ruhu olan somut koşulların somut tahlili ilkesini referans alarak yaptığı objektif analizler ışığında, proleter dünya devrimi ve onun parçası olan somut devrimimizin biçimlenmesi doğrultusunda bir dizi ileri kararlar alırken, bu kararlardan biri olarak emperyalist dünya gericiliği sistemindeki gelişmeleri de bilimsel yetenekle tahlil-tespit edip kamuoyuna duyurmuştu. Söylemeye gerek yok ki, emperyalist dünya sistemine, gericiliğine has anılan bu gelişmeden kasıt, müspet bir gelişme özelliği değil, bilakis emperyalizmin derinleşmesi anlamında gerici bir gelişmedir.

Bugün dünya ölçeğinde yaşanan ve özellikle de Ortadoğu coğrafyası ülkelerinde tam bir insani felaket ve emperyalist bloklaşmalar realitesinin ürkütücü sonuçlarını gözler önüne seren emperyalist haydutların dünya hegemonyası ve yeniden paylaşım uğruna girdikleri hesaplaşmalar sonucu yaşanan çatışma ve siyasi gelişmeler süreci, esas olarak emperyalist dünya sistemindeki ilgili gelişmeler zemininde nüfuz ve vuku bulmaktadır.

Emperyalist dünya gericiliği-sistemi aynı zeminde olmak kaydıyla, dikkat çekilmesi gereken yeni siyaset ve stratejiler de geliştirip uygulamaktadır ki, emperyalist savaş ve saldırganlık zemininde yürürlüğe koymuş olduğu bu yeni strateji ya da tipik özellik görülmeden gelişen siyasi süreç ve emperyalist barbarlık tam olarak tarif edilemez. Emperyalist stratejilerde bu yeni özellik kesintisiz ya da süreklileştirilmiş savaş stratejisidir. Bu strateji bağlamında aralıksız sürdürülen-süren savaş ya da çatışmalarda bölge ve ülkeler değişse de, hepsi emperyalist barbarlığın stratejileri temelinde, emperyalist çıkarlar doğrultusun-

da ve bizzat savaş kışkırtıcılığı temelinde cereyan etmekte, hepsinin arkasında ve içinde emperyalist güç veya bloklar bulunmaktadır. Söz konusu stratejinin kullanılması emperyalist bloklar arası dengelerin değişmesi, yeni dengelerin kurulması ve bu yeni sürece bağlı olarak biçimlenen emperyalist ihtiyaçlara dayanmaktadır. Ve bu süreç ciddi gelişmelere gebe. Bu gelişmeler sınıf mücadeleleri ve ulusal kurtuluş mücadelelerinden de bağımsız olmayacaktır...

Yeni Stratejiler ve Çatışmalar Gündeminde Emperyalist Siyasi Süreç

Uluslararası tekellerin damgasını vurduğu emperyalist dünya gericiliğinin bir paylaşım çatışması ya da süreci içinde olduğu Ortadoğu ekseninde cereyan eden gelişmelerle sabit olup, dünya savaşı tehdidiyle mana kazanan emperyalist blokların kombine çatışma süreci totalinde yeterince izah bulunmaktadır. Bu süreç, esasta ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizminin damgasını vurduğu ama üç emperyalist blokun arasında cereyan eden, dolayısıyla da tüm dünya sathında yaşanan ve kapsayıcılığı dünya ölçeğindeki gelişmeleri biçimlendirip belirleyen niteliktedir. Sürecin belirgin stratejilerle devreye somut biçimde sokulduğu dönem, "Arap Baharı" denen ve Suriye ayağında Rusya emperyalizminin açılmasını önleyen ya da kuşatan, derin hedefleri açığa çıkaran adımlar dönemiyle açıklanabilir.

Rusya emperyalizmini toparlayıp belli bir stratejik güce ulaştırma da rol oynayan Putin, artık tek kutuplu bir dünyadan söz etmek mümkün değildir diyerek, emperyalist blok ya da güçler arasında girilecek olan sürecin ipuçlarını, bir anlamda da startını vermiş oluyordu. Ki, bu aşamaya gelene kadar emperyalist bloklar belli stratejik hamlelerini hazırlamış, karşılıklı blok örgütlenmelerini geliştirerek dengeleri ABD emperyalizminin dünya jandarmalığı aleyhine değiştirmiş ve sarsmışlardı denebilir. Rusya emperyalizminin stratejik hazırlıklarının en belirgin olanı, esasta doğalgaz zengini olma avantajını son derece stratejik bir kurguyla kullanmasıydı. Emperyalist Avrupa Birliği bloku ülkelerinin birçoğu ve hatta ABD emperyalizminin işbirlikçisi iktidarlarına sahip

olan diğer bazı bölge ülkeleri Rusya emperyalizmine doğalgaz bağımlılığı nedeniyle muhtaç durumdadır. Ki, bu durumdaki ülkeler egemenleri Rusya emperyalizmine keskin biçimde karşı olup ABD emperyalizmine bağımlı ve/veya yakın durmalarına karşın, Rusya emperyalizmine keskin tavır almaktan sakınmakta, sakınmak zorunda kalmaktadırlar. Rusya bu bağımlılığı unutan bazı ülkelere kış ortasında doğalgazı kısarak, alış fiyatlarını gerekçe edip kısıtlamalara girerek bu ülkeler şahsında vermek istediği mesajı ilgili tüm kesimlere vererek gerçeği önlerine koyuyor, karışık bloklarda yer alan devletleri lehine frenliyordu... Öte taraftan Rusya ile aynı blokta yer alması kendiliğinden önemli olan Çin'in, ekonomik büyüme trendi ve devasa pazar olma avantajıyla birlikte ABD emperyalizmine karşı oynadığı rol de bu süreçte yabana atılacak bir durum değildir. ABD emperyalizmi de Çin'in durumu ve pozisyonu karşısında kayıtsız değil, dikkatle alakalıydı. Ki, Çin'in bir mesaj olarak doları elden çıkarma politikası güderek ABD ekonomisini sarstığını, ABD'nin uyarıları ile de kısa sürede bu duruma müdahale ederek durumu düzelttiği unutulamaz. Emperyalistlerin dünya ekonomisini etkileyen hiçbir kapitalist veya emperyalist-kapitalist ülkenin, ekonominin çökmesini istemeyecekleri somut olarak görüldü. İstememekteler çünkü söz konusu büyük ekonomilerin çökmesi ya da iflas etmesi genel kapitalist sistem ve ekonominin sarsılması anlamına gelir, gelmektedir. ABD ile Çin şahsında emperyalistler arası yaşanan bu gelişme ortaya koydu ki, emperyalist-kapitalistler kapitalist sistemin dünya egemenliğini korumak, sürdürmek için ulusal çıkar ya da hedeflerinden ödün verebiliyorlar. Bu durum, emperyalist dünya sisteminin derinleşme ve iç içe geçme, bir anlamda da uluslararasılaşma niteliğini de boyutunu gözler önüne sermektedir... Özcesi, Putin'in ABD emperyalizmine açıkça rest çekerek başlattığı süreç karşısında, ABD de duruma rıza göstermeyip karşı strateji ve adımlarını yoğunlaştırıp uygulamaya koydu. Arap ülkelerini kapsayan ayaklanmalar dalgası esasen bunun ürünüydü... Deyim yerindeyse, Rusya'nın kapısının önüne Suriye'ye dayanan ABD emperyalizminin ilgili stratejisinin Rusya emperyalizmi tarafından esasta sabote edilmesi de bu görüşümüzü doğrulayan sonuçtur...

"Arap Baharı" safsatasıyla geliştirilen emperyalist saldırganlık stratejisi Suriye'de emperyalist blokların açık çatışmasına dönerek tıkandı, ciddi bir sürece evirildi, aynı zamanda yeni gelişmelere yol açtı. Suriye iç savaşı biçimine sokulan veya sokulmak istenen bu emperyalist çatışma, tüm emperyalist blokların dâhil olduğu ve esasta da ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizmi arasındaki nüfuz ve egemenlik çatışmasıdır. Böyle olduğu gelişmelerle gün yüzüne çıktı. Ateşkes kararına dönük görüşmeler yapıp ateşkes anlaşmasını imzalayan güçler bizzat bu aktörlerdi. Suriye yönetimi ya da muhalefeti değildi. Çatışmanın derinliği askeri sahada karşılıklı geliştirilen bir dizi hazırlık ve adımlarla birlikte süreci dünya savaşının eşğine taşıdı. Dünya savaşının alenen dillendirilmesi şantaj-tehdit boyutu taşısa da, bundan geri adım atılmasının siyasi sonuçlara yol açmasının ciddiyetine bağlı olarak ciddi bir tehdit olduğu da inkâr edilemez. Yani, söz konusu tehdit zemini veya koşullarının bir dünya savaşının patlak vermesine son derece elverişli şartlar olduğu açıktır. Bu ciddiyetten ötürü, bu nitelikteki savaşı göze alamayan(ki, tehdidi yapan açısından da kolayca göze alındığı söylenebilir) emperyalist haydutlar Suriye'de ateşkesin sağlanmasında somut çabalara giriştiler. Karşılıklı çıkarlar esasına oturan anlaşmalarla belli biçimde bir ateşkesi sağladılar.

Ne var ki, bu ateşkes anlaşmasının emperyalist blok ve ilgili aktörler arasındaki çatışma ya da dalaş sürecini bitirdiği asla söylenemez. Nitekim emperyalist çatışma ve dalaş dinamik olup, bizzat ABD emperyalizminin açıklamalarıyla da kanıtlanabilir. ABD emperyalizminin sözcüsü, stratejik hedef, tehdit ve düşmanlarını açıklarken, ABD emperyalizminin Rusya'yı kendisine birinci tehdit olarak gördüğünü alenen duyurdu. Rusya, Çin, Kuzey Kore, İran ve İİD'i beş tehdit-düşman olarak duyururken, emperyalist çatışmanın derinliğini, nasıl biçimleneceğini de açıklamış oluyordu. Dolayısıyla emperyalist paylaşım sürecinden bağımsız olmayan emperyalist çatışma sürecinin dinamik olduğu, geçici anlaşmalara rağmen bu çatışma zemininin diri olup yeni gelişmelerle seyredeceği doğrudan aktörlerinin ağzıyla ispatlanmış olmaktadır.

Sürece böyle bakıldığında, emperyalist stratejiler temelinde savaş kışkırtıcılığının devam edip derinleşeceği ve hatta yaygınlaşarak

büyüyeceği, planlanmış kapsamda yeni savaşların devreye gireceği, gerici stratejilerin yürütülmesinde IŞİD gibi piyon ve araçların devrede tutulacağı söylenebilir. Ukrayna ve Uygur sorununa dönük kışkırtmalar emperyalist çatışma ve dalaşın ifade ettiğimiz yön ve niteliğini kanıtlamaktadır.

Denizin soğuk sularına gömülen Suriyeli çocukların(Aylan KURDİ'nin kıyıya vurmuş minik bedeni) ölüm dramı karşısında timsah gözyaşı döken emperyalist canavarlar bizzat bu insanlık dramının sorumluları ve yaratıcılarıdır. Öyle ki, çocuk ve bebeklerin yaşamları gerici çıkarlara feda edilmekte, çocuk cesetlerinin pazarlık malzemesi yapıldığı en aşağılık politikalarla bir barbarlık yürütülmektedir. Ortadoğu'da odaklanan emperyalist çatışma mazlum halkların kaniyla yetinmemekte, Suriyeli çocuk ve bebekleri deniz sularında acımasızca yutan korkunç bir pervasızlığa dönüşmektedir. Böylece emperyalist gericiliğin gerçek yüzü bir kez daha çıplak biçimde dünya halklarının gözleri önüne serilmiştir. Bu süreç emperyalist saldırganlığın tanımlanması ve somut nitelenmesi için son derece önemli bir tarihi kesit, çapıcı bir pratiktir.

Emperyalist haydutlar özellikle Ortadoğu ve daha çok da Suriye karasında gömülecek yer

sermayelerine alan açıyor yedi başlı devler... Tıpkı ormanları yok ederek iskân alanları açıp rantlarına alan açmak gibi... İşte emperyalist saldırganlığın bu vahşi ve acımasız yüzü onun somut niteliği hakkında en güçlü kanıt durumundadır. (Somut nitelikten kastımız kesintisiz savaşlar stratejisi uygulama gerçeğidir.) Emperyalist haydutlar artık saldırganlık stratejilerini "demokrasi götürme", "kimyasal silah, biyolojik silah" şeklinde gizlemeden, alenen kıyım uyguluyor, savaş ve çatışmaları yaratıp yönetiyor. Çatışmanın bitirilmesine dönük ateşkese karar verme ayrıcalığını gizlemeden, örtmeden açıkça ortaya koyan tutumları bunun katıksız delilidir...

Suriye'de emperyalist gericiliğin esasta da ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizminin gerici savaş-çatışma ekseninde geliştirerek yönettiği gerici süreç, özellikle IŞİD gericiliğine karşı savaşta başat rol oynayarak bölgenin demokratik gücü olarak öne çıkan Kürt güçlerin savaş şartlarının da lehte koşul yaratması ve Batı Kürdistan/Rojava'da Kürt özerk yönetimini ilan etmesiyle pozitif gelişmeye de sahne olmuştur. Bu gelişme birçok tartışma ve eleştiriye muhtaç olsa da, ora Kürtlerinin daha ileri bir statüye varmasının yanı sıra, reel politikte biçimlenen pozisyon itibarıyla

Emperyalist haydutlar özellikle Ortadoğu ve daha çok da Suriye karasında gömülecek yer bırakmadıkları için bebekleri, çocukları, kadınları ve yaşlıları denizlere gömüyorlar... Nihayetinde ezilen mazlum halk kitlelerini biçerek sermayelerine alan açıyor yedi başlı devler... Tıpkı ormanları yok ederek iskân alanları açıp rantlarına alan açmak gibi... İşte emperyalist saldırganlığın bu vahşi ve acımasız yüzü onun somut niteliği hakkında en güçlü kanıt durumundadır. (Somut nitelikten kastımız kesintisiz savaşlar stratejisi uygulama gerçeğidir.) Emperyalist haydutlar artık saldırganlık stratejilerini "demokrasi götürme", "kimyasal silah, biyolojik silah" şeklinde gizlemeden, alenen kıyım uyguluyor, savaş ve çatışmaları yaratıp yönetiyor. Çatışmanın bitirilmesine dönük ateşkese karar verme ayrıcalığını gizlemeden, örtmeden açıkça ortaya koyan tutumları bunun katıksız delilidir...

bırakmadıkları için bebekleri, çocukları, kadınları ve yaşlıları denizlere gömüyorlar... Nihayetinde ezilen mazlum halk kitlelerini biçerek

demokratik bir gelişmeyi ifade etmektedir. Emperyalist strateji denklemleri nasıl bir Kürt statüsü biçimlendirecek ve buna karşı de-

mokratik Kürt güçlerinin tavrı nasıl gelişecek soruları, söz konusu gelişmenin gelecekteki niteliğini biçimlendiren unsurlar olacaktır. Ancak dikkat çekmekte fayda var ki, emperyalist güçlerin-blokların bağımlı ulus ve ülkeler üzerinde egemenliği olsa da, bağımlılık ilişkisi bir anlamda karşılıklıdır. Yani söz konusu emperyalist haydutlar karşılıklı olarak giriştikleri çatışmada birbirilerine karşı örgütlenmekte ve güçlerini geliştirmektedirler. Dolayısıyla bağımlı durumdaki ülkeler bir bloka karşı diğer bir blokun örgütlenmesi içinde yer alıp o blokun gücünde yer almaktadırlar. Herhangi bir emperyalist blok veya güç, kendisine bağımlı olup cephesinde yer alan herhangi bir ülkenin kendi bağımlılığından çıkıp karşıt bloka katılmasını çıkarları gereği istemez. Dolayısıyla bağımlısı da olsa herhangi bir ülke, ulus ve gücü kaybetmemek, dolayısıyla karşıt tarafa iterek kendi gücünü zayıflatmamak için o güce, ulusa, ülkeye karşı bir bağımlılık taşır, ona belli ödünler verir ve taleplerini dikkate alır, almak zorunda kalır. Bu anlamda egemen

ra temelden ters olmamak kaydıyla kendi gücüne dayanarak kendi statülerini ilerletebilir, statü elde edebilir, bu statülerini dayatabilir ya da elde edebilirler. Kısacası, bölgede Kürt güçlere muhtaç olan emperyalist güçler Kürtlerin belli taleplerini pekâlâ karşılarlar. Yani emperyalist gerici stratejilere rağmen Kürtler kendi iradeleriyle bir statü dayatıp kabul ettirebilirler. Bu anlamda bölgede ilan edilen Kürt özerk bölgesi ve yönetiminin gelişerek resmi statüye oturması ve aynı zeminde başka gelişmelere sahne olması tamamen mümkündür. Emperyalist güçlerle belli ilişkiler içinde olup emperyalist stratejilere tabandan tezat olmaması bu statüde esas biçim olacaktır.

Kürtlerin buradaki durumu diğer parçalardaki Kürtleri etkilediği gibi, Kürt ulusunun bulunduğu dört ülkeyi de etkilemektedir. Güney Kürdistan Barzani yönetiminin Bağımsız Kürdistan'ı dile getirmesi rastlantı olmayıp, belli bir projenin ürünüdür. Batı Kürdistan'ın Güney Kürdistan ile elbette Barzani liderliğinde

Emperyalist paylaşım savaşına karar verecek olanlar bizzat emperyalist blok ya da güçlerdir. Hegemonya ve talan imtiyazı ekseninde anlam kazanan emperyalist çıkarların mevcut güç dengelerindeki bölüşümü ya da bölüşülememesi durumu büyük paylaşım savaşını belirleyen unsurdur. Ancak bu tehdidi ortadan kaldırmak emperyalist blokların anlaşma ve uzlaşmalarına havale edilemez. Gericici savaşılar karşı dünya proletaryasının, halkların ve ezilen uluslarının mücadelesi tayin edici esastır. Bu mücadelelerin gelişmesi özellikle emperyalist iç dalaş, çatışma ve gerici savaş şartlarında çok daha güçlü gerekçeler bulmaktadır. Emperyalist barbarlığa karşı boy veren anti-emperyalist hareketlerin sınıf mücadeleleri zeminine oturtularak geliştirilmesi önemli bir görevdir. Bu görevin proleter dünya devrimi ve tek tek parça devrimleri doğrultusunda etkili olarak yerine getirilmesi, güçlü bir komünist hareket ve önderliğin tesisiyle olanaklıdır. Sınıf mücadelelerinin gelişmesinin nesnel şartları uygun olmakla birlikte, subjektif unsur bu sürecin temel eksikliği olarak seyretmektedir. Bu durumda Uluslararası Komünist Hareket'in örgütlenmesi gibi, her parçadaki komünist öncünün örgütsel dinamizmini geliştirmesi temel sorun olarak öne çıkmaktadır

olan emperyalist bloklara ve güçlere rağmen, yerel güç ve uluslar da bölge siyasetinde etkili olabilirler. O halde bölgedeki Kürtler emperyalist strateji ve politikalara karşın ama bunla-

birleştirilmesinin ön yoklamaları veya bunu dayatan şantaj siyaseti, stratejisi bu söylemin arka plan kokusudur. Barzani'nin çıkışı haklı bir

talebi ifade etse de, masum bir siyaset olduğu söylenemez. Daha çok PKK'nin etkisinden rahatsız olan Barzani Kürt liderliğine soyunma iştahının yanı sıra, doğrudan ABD emperyalizmi ve dolayısıyla da "TC" devletinin bir kuklası olarak devreye girmekte, bunların siyaset ve stratejilerine uygun çıkışlar yapmaktadır. Elbette bağımsız Kürdistan meşru hak ve taleptir. Ancak, Batı Kürdistan'daki demokratik yapının Barzani merkezli inisiyatif altına alınarak bu niteliğinin sinsice öldürülmesi, PKK ile karşıt pozisyona çekilmesi, dolayısıyla "TC" için tehlike olmaktan çıkarılması amacıyla Bağımsız Kürdistan söyleminin dile getirilmesi görmezden gelinemez. Anlaşıyor ki, yeni sınırlar çizilecek, Kürtlerin statüsü de düzenlenecek ve Güney Kürdistan yönetimi Kürt statüsünde merkezi yönetim haline getirilecek veya Batı Kürdistan demokratik yönetiminin Güney Kürdistan'a yamanarak niteliğinin tasfiye edilip "TC" devletinin rızasına uygun biçime sokulacaktır... Mevcut emarelerden bu sonuca varmak mümkün, ancak bunun kanıta dayanan kesin bir tespit olmadığını belirtelim.

Özellikle yeni dengeler bağlamında gelişen emperyalist stratejiler, Suriye dâhil Ortadoğu'da yeni sınırların çizilmesine uygun olan ya da bunun işaretlerini veren durumdadır. Suriye'nin bütünlüğünden yana olma yalanları, Suriye pazarının tümüne sahip olma isteminin ya da bura pazarı üzerinde yapılan pazarlığın taktiksel söylemlerdir. Emperyalist bloklar veya güçler arası dengelere bakıldığında Suriye'de bir emperyalist bloka bağlı tek sınırlara sahip bir ülke pazarı bütünlüğünün korunması mümkün gözükmemektedir. Fiili durum da esasta bu bölünmüşlüğü ya da sınırlardaki değişimin aynası durumundadır. Tekrar edelim ki, emperyalist dengelerin karara bağlanmamış seyri farklı biçimlere evrilebilir, gidişat başkalaşabilir. Bunun yanında başka bir tayin edici rol de emperyalist talan ve savaşımlara karşı gelişecek mücadeleler ya da bölge ve ülke halklarının mücadeleleri de gelişim seyrini ters yüz ederek, farklı gelişmeleri gündeme getirebilir. Bu anlamda gelişme ve koşullar değişik olup oturmamıştır, dolayısıyla farklı biçimlerde şekillenebilir. O halde gelişmelerin sonuçları hakkındaki tespitler elbette yanlış taşıyabilir. Ama emperyalizmin yeni bir

paylaşım sürecinde olduğu ve bu yeni sürecin yeni emperyalist dengelerin oluşmasına bağlı olarak meydana gelen ihtiyaçlar temelinde geliştiği göz önüne alındığında, emperyalist sistemin tüm merkezileşme eğilimine karşın, böl-parçala-yönet ekseninde yeni sınırların çizilmesi mümkün olmaktadır. Suriye bu yönelimin somut bir deneği durumundadır... Emperyalist sistemin taşıdığı genel merkezileşme eğilimi, sadece genel bir eğilim olması itibarıyla gerçekleşmesi olanaklı olmayan bir süreçtir de. Dolayısıyla merkezileşme eğilimine karşın parçalanmalar biçiminde siyasetler izlemesi somut durumun tezahürü olarak gündeme gelmektedir. Emperyalist bloklaşmalar ve bunlar arası dengelerdeki değişim bölünmenin somut ifadesiyken, çatışmaları ekseninde "böl-parçala-yönet ve hâkim ol" siyasetini izlemeleri kaçınılmazdır. Bölünme ve parçalanmalar AB emperyalist örgütlenmesinin karşı karşıya olduğu sorun veya dağılma tehdidi açısından da destek bulmaktadır. Daha da önemlisi, emperyalizmin merkezileşme eğilimi anti-emperyalist ve devrimci sınıf hareketinin gelişmesi bağlamında da gerçekleşmesi olanaksız bir eğilimdir. Gelişmenin yönü olarak eğilim merkezileşmeye doğruyken, pratik yaşam gerçeği ve sınıflar mücadelesi realitesi bu eğilimin sonuca ulaşmasını olanaksız kılan somut bir gerçektir. Eğer dünya sınıf çelişkilerinden arındırılır ve sınıf mücadeleleri tarihe karışırsa, bu durumda bu merkezileşme eğiliminin sonuca ulaşmasından söz edilebilir. Fakat bu varsayımın tamamen gerçek dışı olduğu tarihsel ve toplumsal gerçeklerle sabittir. Bu anlamda neo-liberal ideolojik zırvallar temelinde ortaya atılan strateji ve politikalar da kof ve çürüktür. Sınıf mücadeleleri tarih olmadı, olması da mümkün değildir. Bu ancak ve ancak komünizm koşullarında söz edilebilir bir durumdur. Gerisi emperyalist ideolojik saldırı ve manipülasyondan ibarettir. Öte taraftan emperyalizmin kendi karakteri ve bağrındaki çelişkiler de merkezileşme eğilimini genel bir eğilim olmanın ötesine geçmesini koşullar.

Tırmanan Emperyalist Saldırganlık ve Devrimci Koşulların Gelişmesi

Dünya keskinleşen emperyalist iç çelişki, çatışmalara paralel olarak süreğenlikle seyreden savaş süreci ve kök tutarak sinyal veren derin ekonomik-siyasi kriz atmosferinin kaotik hükmünde hâsıl olan büyük çalkantıların eşliğindedir. Emperyalist gericilik ön ayaklarıyla gerici savaş batağına saplanmışken, kendisini taşıyan ayaklarda patlayan sınıf mücadeleleri ve ulusal direnişlerin serpilmesi tehdidiyle karşı karşıyadır. Emperyalist saldırganlığın gerici savaşlar eşliğinde küresel pazar ve nüfuz egemenliği uğruna yürüttüğü iç çatışmasının sonuçları, yoksul dünyanın mahvına yol açarak devrimci koşulları olgunlaştırmaktadır. Bir taraftan gerici savaş ve saldırganlığın kısımları, diğer tarafta devrimci durumun gelişmesi at başı gitmektedir. Nesnel şartlar devrimci sınıf hareketinin gelişmesine uygun ve elverişlidir. Gelişmelerin yönü devrimci dalganın yükselmesine uygun şartlar sunarken, egemen olan emperyalist gericiliğin süreç üzerindeki belirleyici rolü gelişmelerin ikinci ve gerici özelliğini ifade etmektedir. Gerici savaş ve krizler kuşağında seyreden emperyalist sis-

tem ve saldırganlık, sürdürülemez bir ekonomik-politik sistemsel gerici siyaset olduğunun sancıları içindedir. Sürdürülemez olan bu gericiliğin proleter dünya devrimi doğrultusunda gelişen devrimci sınıf savaşlarıyla tasfiye edilmesi tarihsel görev ve zorunluluktur. Bu yeni dönemin devrimci sınıf cephesinde biçimlenen savaş niteliğinin genel biçimi esasta Sosyalist Halk Savaşı niteliğidir. Kesintisiz savaşlar stratejisi biçiminde gündemde olan emperyalist savaş ve gericilik Sosyalist Halk Savaşları ile mağlup edilecektir.

Ekseninde kümelediği gerici iktidarlardan ek-lentiler dâhil olmak üzere, üç ana bloka bölünmüş olan emperyalist gericilik, iç çelişkileri ya da yapısal kriz ve kriz üretkenliği özelliğinin sonucu olarak keskin dalaş ve çatışma sürecine girmiş, batmıştır. Bu süreç aynı zamanda yeni dengelerin oluşması ve yeni stratejilerin yürürlükte olduğu dönemdir de. Emperyalist sistemin bağrında taşıdığı kaos, kriz, buhran ve savaş sorunsallığına ek olarak, bu gerici yelpazede oluşan yeni güç dengelerinin koşullamasıyla gündeme gelen yeniden paylaşım ihtiyacı-süreci, siyasi açıdan keskin çatışma ve lokal savaşları aktüel kıлып, bu savaşların faturasının mazlum ulus ve yoksul halk kitlelerine yığılarak kana boğulmalarıyla karakterize olmaktadır.

Emperyalist paylaşım savaşına karar verecek olanlar bizzat emperyalist blok ya da güçlerdir. Hegemonya ve talan imtiyazı ekseninde anlam kazanan emperyalist çıkarların mevcut güç dengelerindeki bölüşümü ya da bölüşülememesi durumu büyük paylaşım savaşını belirleyen unsurdur. Ancak bu tehdidi ortadan kaldırmak emperyalist blokların anlaşma ve uzlaşmalarına havale edilemez. Gerici savaşlara karşı dünya proletaryasının, halkların ve ezilen uluslarının mücadelesi tayin edici esastır. Bu mücadelelerin gelişmesi özellikle emperyalist iç dalaş, çatışma ve gerici savaş şartlarında çok daha güçlü gerekçeler bulmaktadır. Emperyalist barbarlığa karşı boy veren anti-emperyalist hareketlerin sınıf mücadeleleri zeminine oturtularak geliştirilmesi önemli bir görevdir. Bu görevin proleter dünya devrimi ve tek tek parça devrimleri doğrultusunda etkili olarak yerine getirilmesi, güçlü bir komünist hareket ve önderliğin tesisiyle olanaklıdır. Sınıf mücadelelerinin gelişmesinin nesnel şartları uygun olmakla birlikte, subjektif unsur bu sürecin temel eksikliği olarak seyretmektedir. Bu durumda Uluslararası Komünist Hareket'in örgütlenmesi gibi, her parçadaki komünist öncünün örgütsel dinamizmini geliştirmesi temel sorun olarak öne çıkmaktadır

Bilinen başat aktörlerin komutasındaki emperyalist gericiлик yeni stratejilerine bağılı olarak, daha doğrusu söz konusu yeni stratejilerinin ürünü olarak, keskin seyreden dalaşın göbeğine düşerken, yeni gelişmelere de gebe kalmaktadırlar. Yeni stratejiler bir dizi yeni politikanın yürürlüğe sokulması ve yeni adımların atılması anlamına gelmekle birlikte, somut durumda bir paylaşım sürecine denk gelmektedir. Emperyalist barbarlığın kontrolünde ve stratejik planlamaları güdümünde Ortadoğuda yaşanan çatışma-savaş ve kaotik koşullar süreci, her açıdan bir emperyalist paylaşım sürecini anlatmaktadır. Emperyalist dalaş ve yerel güçler üzerinden yürüttükleri dolaylı savaşın, şantaj ve basınç unsuru olarak kullanılsa bile dünya savaşının dillendirilmesi derecesinde ciddi bir aşamaya gelmesi, sürecin sıradan bir dalaş seansı olmayıp bir paylaşım süreci olduğuna işaret eden bir boyutudur. Bu dünya savaşı şartları için dinamik bir zemini de ifade etmektedir. En azından dünya savaşı tehdidi her zamankinden çok daha kuvvetli haldedir. Genel olarak da emperyalizmin varlığı veya egemenliği bu tehdidi olanaklı kılan koşuldur.

Emperyalist paylaşım savaşına karar verecek olanlar bizzat emperyalist blok ya da güçlerdir. Hegemonya ve talan imtiyazı ekseninde anlam kazanan emperyalist çıkarların mevcut güç dengelerindeki bölüşümü ya da bölüşümlememesi durumu büyük paylaşım savaşını belirleyen unsurdur. Ancak bu tehdidi ortadan kaldırmak emperyalist blokların anlaşma ve uzlaşmalarına havale edilemez. Gerici savaşlara karşı dünya proletaryasının, halkların ve ezilen uluslarının mücadelesi tayin edici esastır. Bu mücadelelerin gelişmesi özellikle emperyalist iç dalaş, çatışma ve gerici savaş şartlarında çok daha güçlü gerekçeler bulmaktadır. Emperyalist barbarlığa karşı boy veren anti-emperyalist hareketlerin sınıf mücadeleleri zeminine oturtularak geliştirilmesi önemli bir görevdir. Bu görevin proleter dünya devrimi ve tek tek parça devrimleri doğrultusunda etkili olarak yerine getirilmesi, güçlü bir komünist hareket ve önderliğin tesisiyle olanaklıdır. Sınıf mücadelelerinin gelişmesinin nesnel şartları uygun olmakla birlikte, subjektif unsur bu sürecin temel eksikliği olarak seyretmektedir. Bu durumda Uluslararası

Komünist Hareket'in örgütlenmesi gibi, her parçadaki komünist öncünün örgütsel dinamizmini geliştirmesi temel sorun olarak öne çıkmaktadır

Ne var ki, emperyalist barbarlığın yansımaları salt sınıf mücadeleleri ekseninde devrimci sınıf hareketinin gelişmesine uygun zemin yaratmıyor. Bu yansıma sınıf ve ulusal hareket zeminindeki gelişmelere imkân yaratmakla birlikte, bunun tersine gerici nitelikte "siyasal dinci-radikal dinci hareket" veya fundamantelist hareketlerin gelişmesine de zemin sunuyor. Bazı durumlarda emperyalist barbarlığın işgal-ilhak ve gadrine uğramış yerel gerici sınıflar bu hareketin öznesi olabiliyor ya da dinci gerici hareketin potansiyeli olarak rol oynuyorlar. IŞİD buna tipik bir örnektir. Ki, IŞİD'in önemli ve askeri açıdan nitelikli gücü esasen faşist Saddam'a bağılı olan, dolayısıyla ABD emperyalizminin baskısına maruz kalmış olup kin besleyen kesimlerden oluştuğu gibi, diğer önemli bir kısmı da Rusya emperyalizminin gadrine uğramış dinci-gerici Çeçen unsurlardan oluşmaktadır. Elbette genel anlamda da ABD emperyalizminin Müslüman ve Arap yoğunluklu Ortadoğudaki gerici egemenliği ve yol açtığı baskı, zulüm, talan gerçeği bura ulus ve halklarında büyük tepkilere yol açarak ilgili hareketlere katılmalarına yol açmaktadır. Bu durum özellikle "Arap Baharı" olarak adlandırılan dalgada da etkili oldu. Söz konusu hareketler emperyalist plan temelinde ve gerici önderlikler altında olmasına karşın geniş halk kitleleri devrimci öfkelerini bu hareketlere katılarak gösterdi. Zira emperyalist planlar halk kitlelerine büyük bir manipölasyonla demokrasi ve özgürlük hareketi olarak gösterildi ya da şırınga edildi. Halk kitlelerinin devrimci enerjisi boşaltılmakla birlikte, emperyalist stratejinin öngördüğü iktidar değişimleri ya da düzenlemeleri esasta bu süreçle gerçekleştirildi... Emperyalist güçler yaratmış oldukları nesnel devrimci şartlardan yine kendileri yararlandı, bu tepkiyi kendi çıkarları doğrultusunda kullandı. Bunda komünist, devrimci parti ve önderliklerin yokluğu ya da rol oynamaması önemli bir etken ve zaaftı. Aynı durum bugün Suriye eksenli yaşanan gelişmeler ve genel olarak emperyalist çatışma ve savaşın yol açtığı nesnel şartların devrim doğrultu-

sunda kullanılması ya da kullanılamaması için de geçerlidir. Uluslararası Komünist Hareket'in örgütlenmesi ihtiyacı ve tek tek parçalarda devrimlerin geliştirilmesinin ihtiyaç olmasının bir gerekçesi de budur.

Uluslararası ölçekte yaşanan gelişmeler ya da durumun bir benzeri de Türkiye-Kuzey Kürdistan'da hüküm sürdü, sürmektedir. Gezi-Ha-

Komünist ve devrimci hareket elbette gücü ve yeteneği oranında sürece müdahil olmaya çalışıp belli düzeyde pratik irade de ortaya koydu. Lakin bu düzey ve müdahillik oldukça yetersiz ve sorunlu bir süreçti. Kürt ulusunun lokal düzeyde de olsa sergilediği kahramanca direniş ciddi oranda sahiplenilip genel bir ayaklanma-direniş eksenine yayılabilirdi. Ne

Bu koyu faşist tırmanış dalgası ve iç faşistleşmenin derinleşmesine paralel olarak, gerek dünya ölçeğinde ve gerekse de coğrafyamızda devrimci şartlar da gelişmekte, devrimci hareketin bir dalgaya dönüşmesine uygun koşullar giderek olgunlaşmaktadır. Nesnel durum olan ve öznel güçlerde de beliren bu devrimci gelişmeyi görmemek; sağ tasfiyeciliğe kapı aralamak ya da karamsarlığa teslim olmaktan başka yola çıkmaz. O halde siyasi sürecin devrimci yanını ihmal etmeden devrimci yönelimi ivmelendirmek üzere militan çizgide keskin bir çatışma sürecine hazır olup, devrimci savaşı Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi temelinde geliştirmek vazgeçilmezdir. Ve nesnel şartlar buna son derece uygundur

ziran Ayaklanması muazzam bir gelişmeydi. Devrimin gelişmesi ve somut kazanımlar elde etmesi için büyük bir fırsattı. Hatta Gezi, komünist ve devrimci hareketin gücünü büyüterek örgütsel atılımlar sağlaması için de aynı derecede uygun bir süreçti... Ancak bu ayaklanmada da hazır ve yeterli olmayan komünist ve devrimci hareket ya da önderlik, şartlardan devrim için tam olarak yararlanamadı, gelişimi için kazanımlar sağlayamadı, küçümsenemez çaba ve müdahalesine karşın esasta önderlik edip harekete yön veremedi... Bilakis burjuva gerici sınıf kesimleri bu harekette önemli bir rol oynadı. CHP'nin bu süreçte öne çıkan pozisyonu bunun kanıtıydı...

Öte taraftan, Gezi Ayaklanması'na her türden aşağılık saldırıda bulunarak, ağır baskı ve katliamlarla bu hareketi bastıran Erdoğan/ AKP güruhu, Kürt ulusuna dönük başlattığı topyekûn savaş saldırganlığıyla da azgın bir faşist terör ve katliam gerçekleştirdi, gerçekleştireyor. Bu süreç dinamik olup katliamlar ve karşı-direniş temelinde sürmektedir. Ne var ki, geride bırakılan katliam ve kıyım süreci yeterince barbar ve faşist tırmanıştı. Elbette diğer yanda da kahramanca bir direniş süreciydi.

ki, devrimci hareketin esasta örgütsel yetersizlik zeminindeki zayıflığı, ne direnişi ülkeye yayma rolü oynayabildi ve ne de en acımasız ve vahşi boyutlarda süren milli kıyım saldırganlığı altında yakılıp yıkılarak, tankla topla imhaya tabi tutulan Kürt ulusuna karşı devrimci sorumluluğunu pratik sahada yerine getirebildi...

Özetle, Uluslararası Maoist Komünist Hareket'in içinde bulunduğu dağınıklık ve örgütsüzlük durumu, ne emperyalist saldırganlığa karşı mücadele görevinde ve ne de devrimci süreçlerin devrim doğrultusunda değerlendirilip süreçlere önderlik yaparak süreci yönetip yönlendirme görevinde rol oynamasını olanaklı kılmıştır. Emperyalist gericilik dizginleri elinde tutarak "sorunsuz" biçimde en barbar katliamcı savaş stratejileri uygulamıştır. Bu realite karşısında komünist hareketin yokluğu varlığı tam bir tartışma konusu olmuştur. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşanan süreç komünist ve devrimci hareket açısından aynı zeminde geçmiş, yaşanmıştır. Buradan hem Uluslararası Komünist Hareket'in kendi durumundan acı duyarak ders alması ve tarihsel

yükümlülüklerine uygun olarak gerekli adımları gecikmeden atması sonucu ve hem de Türkiye-Kuzey Kürdistan komünist ve devrimci hareketinin daha ciddi sorgulamalara girerek pratik adımlar atmasının gerekliliği açığa çıkmaktadır.

Kısacası, emperyalist-kapitalist ülkelerde iç faşistleşme derinleşirken, coğrafyamızda da ırkçı-faşist saldırganlık tırmanışta olup Kürt ulusu şahsında vahşi katliamlara ulaşmıştır. Emperyalist gericiilik karşı karşıya kaldığı siyasi sorunlar ve içsel olgu krizleri karşısında, "sosyal devlet" ile burjuva anlam ve nitelikteki "demokrasi"yi bir kenara bırakarak faşist yasalar çıkarmakta, faşist politika ve pratikler uygulamakta, "yabancı" düşmanı ve ırkçı milliyetçi kararlar almaktadır. Buna paralel olarak aynı ülkelerde ciddi faşist örgütlenme ve eylemler boy göstermekte, kafatasçı faşist siyasi partiler kurularak taban bulmaktadır. Dünya-daki bu gelişmeye koşut olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da ideolojik, örgütsel, siyasi kapsamda yürütülen tasfiyeci süreç gelinen aşamada büyük bir faşist dalgayla desteklenip büyük bir faşist tırmanışla devam etmektedir. Burjuva muhalefetin ve basın dahi susturulduğu, seçilmiş milletvekilleri, belediye başkanları ve diğer siyasetçilerin hapsedildiği, geniş tutuklamalara girildiği bu süreçte, gerek sınıf hareketi ve halk kitlelerine dönük ve gerekse de Kürt ulusuna dönük topyekûn savaş saldırganlığıyla büyük bir faşist dalga geliştirilerek, büyük bir baskı süreci ve faşist terör estirilmektedir.

Bu koyu faşist tırmanış dalgası ve iç faşistleşmenin derinleşmesine paralel olarak, gerek dünya ölçeğinde ve gerekse de coğrafyamızda devrimci şartlar da gelişmekte, devrimci hareketin bir dalgaya dönüşmesine uygun koşullar giderek olgunlaşmaktadır. Nesnel durum olan ve öznel güçlerde de beliren bu devrimci gelişmeyi görmemek; sağ tasfiyeciliğe kapı aralamak ya da karamsarlığa teslim olmaktan başka yola çıkmaz. O halde siyasi sürecin devrimci yanını ihmal etmeden devrimci yönelimi ivmelendirmek üzere militan çizgide keskin bir çatışma sürecine hazır olup, devrimci savaşı Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi temelinde geliştirmek vazgeçilmezdir. Ve nesnel şartlar buna son derece uygundur

Emperyalist Barbarlığın Dünya Nüfusunu Planlama Stratejisi

Emperyalist gericiiliğin askeri stratejisi azgın saldırganlık altında yürütülen kesintisiz savaşlar ve bunların yol açtığı kısımlarla siyasi gelişmeler düzleminde somutlanırken, değişen ve yeniden oluşan dengelere bağlı olarak emperyalist bloklar arası dalaşın büründüğü keskin çatışma zemini bir dünya savaşını da muhtemel kılan seyir izlemektedir. Askeri siyasi stratejisi emperyalizmin vahşi yüzünü gösteren tek stratejisi ve somut yönelimi değildir. Doğa ve insanlığı felakete sürükleyen emperyalist gericiiliğin aynı zemindeki diğer canavar yüzü ve stratejik yönelimi de kan donduran özellikte dünyanın nüfussal planlamasına dönük ürpertici plan ve korkunç stratejisidir.

Emperyalist gericiiliğin dünya nüfusunu planlamaya dönük stratejileri deşifre olmuş, tartışmalara konu olmuş durumdadır. Ne ki, tüm önemine karşın gerekli olan tepki ve tartışma yürütülmemekte, insanlık aydınlatılarak karşı mücadelenin geliştirilmesi yeteri kadar önemsenmemektedir. Emperyalist tekellerin biyolojik, kimyasal, nükleer silahlardaki sicili son derece kirlidir. Salgın hastalıkların geliştirilerek ilaç tekellerine rant alanı açılıp bu rantın diri tutulduğu da her vesileyle bilinmektedir. Hatta yer yer veya belli uluslar ve bölgeler şahsında kısırlaştırıcı ilaçların kullanıldığı, insan geninde deneyler yapılarak korkunç amaçların güdüldüğü, tarımsal gıda ürünlerinde belli bir plan ve amaç doğrultusunda aşamalar kaydedildiği, bu anlamda da tüm doğa ve insanlığı korkunç tehditlerle yüz yüze getirdiği de bilinmektedir. Ancak durumun bununla sınırlı olmadığı bilinmek durumundadır. Emperyalizmin kan donduran strateji ve planları dünya nüfusunun planlanmasına dönük politikalarda daha vahşi boyutta ortaya çıkmaktadır. 2050'li yıllara dünya nüfusunun 4,5 milyar olarak planlanması bu korkunç gerçeğin açığa vurmasıdır. Elbette emperyalizm 2050 dünyanın nüfusunu 4,5 milyar olarak planlarken, bunu sadece savaşlarda gerçekleştirdiği kıyımlarla gerçekleştirmeyi düşünmüyor. Kıyım ve kısımlar önemli bir insan kaybına yol açsa da, bu katliam düzeyi söz konusu nüfus oranını gerçekleştirmeye yetmez. Açık ki, savaşlarla yürüttükleri kıyımı büyük kitle kıyım silahları

Özcesi, dünya proletaryası, halkları ve ezilen bağımlı ulusları, emperyalist savaş saldırganlığına karşı mücadelesini, emperyalist gericiliğe karşı bütünlüklü bir mücadele çerçevesinde ele almak durumundadır. Bu görevde komünist hareketin sorumluluğu kesindir. Emperyalist gericiliğe karşı mücadeleyi, onun yerel uzantıları şahsında da olmak kaydıyla geliştirme komünistlerin görevi ve oynaması gereken roldür. Evet parçalı ve hatta cılız da olsa dünya halkları maruz kaldıkları büyük baskı, azgın sömürü ve katliamlara karşı yer yer ayaklanmakta, ezilen uluslar kurtuluş mücadelelerine girişmektedirler. Ne var ki nesnel olarak devrimci olan bu süreç, komünist ve devrimci hareket ya da önderliklerin olmayışına bağlı olarak ya emperyalist burjuvazi ve komutasındaki gerici iktidarlar tarafından şiddetle boğulmakta ya da bizzat burjuvazi tarafından yedeklenerek devrimci etkisi öldürülmektedir. Kendiliğinden gelişmelerin stratejik kazanımlara dönüşmesi ve bilinçli devrimci perspektifle rol oynaması düşünölemeyeceğine göre, komünist hareket ve önderlik ihtiyacı son derece yakıcı bir boşluk alanı olarak durmaktadır

kullanarak daha da derinleştireceklerdir. Muh-temel bir dünya savaşında da büyük ölçekli insan kıyımı öngörmektedirler. Bu da yetmez, biyolojik silahlar anlamında salgın hastalıklar, virüsler üretip ya da ürettiklerini uygulayarak bu nüfus planlamasını gerçekleştirmeyi tasarlamaktadırlar. Aksi halde 2050'li yıllarda dünya nüfusunu 4,5 milyara çekme hedefleri açıklanamaz.

Mevcut durumda temiz içme suyundan yararlanamayan, açlık çeken, geri bırakılarak hastalıklara-salgınlara karşı savunmasızca ağır ölümlere terk edilen bölgeler, ölkeler düşü-nöldüğünde, gelecek elli yılda büyük insanlık dramlarının tam bir felakete dönüşeceği bilin-mez değildir. Büyük tahribatlarla yok edilen doğa, insanın yok edilmesine doğru ilerle-mektedir.

Bütün bunlara karşın emperyalist silah te-kelleri silah stoklarını tüketerek yeni silahlar üretmeye devam etmektedir. Emperyalist barbarlık silah sanayisine ağırlık vererek, talan ettikleri dünya emeği ve zenginliğini savaş ekonomisine kullanmakta, insanlığı açlığın, salgın hastalıkların göbeğine itmektedir.

Özcesi, dünya proletaryası, halkları ve ezilen bağımlı ulusları, emperyalist savaş saldırgan-lığına karşı mücadelesini, emperyalist gerici-liğe karşı bütünlüklü bir mücadele çerçeve-

sinde ele almak durumundadır. Bu görevde komünist hareketin sorumluluğu kesindir. Emperyalist gericiliğe karşı mücadeleyi, onun yerel uzantıları şahsında da olmak kaydıyla geliştirme komünistlerin görevi ve oynaması gereken roldür. Evet parçalı ve hatta cılız da olsa dünya halkları maruz kaldıkları büyük baskı, azgın sömürü ve katliamlara karşı yer yer ayaklanmakta, ezilen uluslar kurtuluş mü-cadelelerine girişmektedirler. Ne var ki nesnel olarak devrimci olan bu süreç, komünist ve devrimci hareket ya da önderliklerin olmayı-şına bağlı olarak ya emperyalist burjuvazi ve komutasındaki gerici iktidarlar tarafından şid-detle boğulmakta ya da bizzat burjuvazi tara-fından yedeklenerek devrimci etkisi öldüröl-mektedir. Kendiliğinden gelişmelerin stratejik kazanımlara dönüşmesi ve bilinçli devrimci perspektifle rol oynaması düşünölemeyeceği-ne göre, komünist hareket ve önderlik ihtiyacı son derece yakıcı bir boşluk alanı olarak dur-maktadır

Geniş emekçi halk kitleleri ve ezilen ulusal yı-ğınları ihmal etmeyen bilinçli politik bir yöne-limle kitlelerin devrime seferber edilmesi an-cak güven veren komünist devrimci önderlik rolünün devrimci eylem zemininde pratikleş-tirilmesiyle mümkündür.

Emperyalist Gericiliğin Kesintisiz ya da Süreklileştirilmiş Savaşlar Stratejisi

Emperyalist dünya sistemindeki gelişmelere paralel olarak emperyalist gerici savaş ve saldırganlık stratejisinde bahis konusu yaptığımız savaş saldırganlığının evirildiği aşama, süreklileşen veya kesintisiz savaş ve çatışma hali olarak tespit edilebilir, edilmelidir. Emperyalist güç ve bloklar arasında değişerek oluşan yeni güç dengeleri ve bu yeni dengeler zemininde gündeme gelen paylaşım realitesinden, yine bu realiteye bağlı olarak nüfuz eden emperyalist çatışma ve hatta keskinleşme zemininde yeni bir dünya savaşını muhtemel kılan saldırganlık koşullarından söz ederken, emperyalist gericiliğin gerici savaş saldırganlığını sürekli-leştirilen bir savaş stratejisi hali olarak geliştirdiğinden söz etmemek en hafifiyle gerçeği doğru okumamak anlamına gelir. Lokal olarak kesintisiz biçimde süren savaş ve çatışmalar gerçeği süreklileştirilmiş savaş stratejisini ya da kesintisiz savaşlar dönemini doğrulayan pratiktir. Ki emperyalist yeni stratejilerde dönemsel ölçekte egemen olanın savaş olduğu açıkça gözlenebilmektedir. Kâğıttan kaplan tüm dışlarını yoksul dünyanın bedenine batırıp kanla beslenmektedir. Bu saldırganlık boyutu siyasi krizlerinden bağımsız olmayıp emperyalist buhrana kapı aralayan ön evredir denebilir.

Kesintisiz savaş-çatışma stratejisi, yoksul dünya halkları ve ezilen uluslar açısından büyük acı ve trajedilerde anlam bulurken, aynı zamanda emperyalist gericiliğin yapısal taşıyıcılığının devamında saplandığı siyasi krizin bir ürünü veya göstergesi olarak da anlam kazanmaktadır. Aynı zeminde derinleşen anlam, siyasi krizin ekonomik krizi de koşullaması gerçeğidir. Ki, ekonomik krizin siyasi krizi, siyasi krizin de ekonomik krizi tetiklediği genel geçer doğrudur. Emperyalist gericilik bağrında taşıdığı ekonomik kriz koşullarının basıncı altında siyasi arenada da krize gömülmüş ya da ekonomik krizini siyasi arenaya taşıyarak ertelemeler yoluna gitmekte veya pansumanlar yaparak siyasi istikrarını korumaya çalışmaktadır. Siyasi sahaya yansıttığı ve burada pansuman yapmaya çalıştığı pratik, esasen emekçi halklara daha büyük sömürü faturaları

yıkma ve daha ağır baskılarla siyasi saldırganlığı derinleştirme özünde cereyan etmektedir. Ancak siyasi sahnede kesintisiz-süreklileşmiş savaş ve çatışma saldırganlığıyla yürüttüğü ve bu yolla pansuman edip ertelemeye çalıştığı siyasi kriz süreci, saldırganlık doğasında daha da derinleşmekte, derin ekonomik krizleri koşullamaktadır.

Öte taraftan kesintisiz savaş stratejisinin uygulanması doğrultusunda; ekonomik-siyasi krizden bağımsız olmamak kaydıyla silah stoklarının eritilmesi, yeni silahların denemesi, denenen bu silahlarla devrimci dünya ve diğer rakiplere gözdağı verilmesi, silah pazarlarının daha etkin duruma getirilerek bu pazarlarda hem yeni bağımlılık ilişkilerinin geliştirilmesi ve hem de var olan bağımlılık ilişkilerinin derinleştirilmesi amacı güdülmektedir. Ve hem de sömürü-talan politikasıyla sıcak para ile kara para ekonomisi geliştirilerek ekonomik çare amaçlanmaktadır.

Kesintisiz ya da süreklileştirilmiş savaş saldırganlığı stratejisinin bağımlılık ve pazar paylaşımıyla kesin bir bağı vardır. Yeni dengelere bağlı olarak yeni paylaşım eylemi fiilen pazarlarda kapışma, pazarları ele geçirme ya da genişletme amacıyla biçimlenmektedir. Bu amaca uygun olarak savaşırılan, çatıştırılan bağımlı ülkeler-pazarlar silah alımına teşvik edilip zorlanmakta, böylece silah ticareti yeni düzeyde ve tamamen yeni bağımlılık ilişkilerinin gelişmesine veya doğmasına yol açmaktadır. Kesintisiz-süreklileşmiş savaş stratejisi büyük emperyalist haydutlar arasındaki çatışmanın bir biçimi veya ürünüken, söz konusu haydutların birbirlerine karşı pazarlarını genişletme, pekiştirme, yenilerini ekleme ve hasmını sınırlama ya da hasmına üstünlük sağlama zemininde karşılık bulmaktadır. Bu çatışma niteliği de doğrudan yeni bağımlılık ilişkileri, yeni pazarların elde edilmesi gibi anahtar noktaya kilitlenmektedir. Savaşa sürüklenen tabii ülkelerin silahlanmaktan, silah almaktan başka bir seçeneği kalmamakta. Büyük ölçekli silah ticareti emperyalistlerin bilinçli planı temelinde gelişmekle birlikte, fiilen de bağımlılık ilişkilerine yol açmakta, bu ilişkiyi derinleştirmektedir...

Emperyalist dünya gericiliğinin askeri stratejide kesintisiz savaşlar stratejisini uygula-

masının yanı sıra, emperyalist sistemdeki gelişmelere paralel olarak gündeme gelen bu askeri-siyasi stratejinin askeri üsler zemininde gelişen bir esnek ilhak biçimine de büründüğü görülmek durumundadır. Emperyalistler sadece askeri üslerle yetinmemekte, ekonomik yaşam ve siyasi açıdan da bağımlı ülkelerde yerli sınıflara göre daha belirleyici veya ulusal pazarda yerli sınıflarla tam bir ortaklık zemininde sahip olmaya dönüşmüş durumdadır. Bu, bir nevi ilhaktır, esnek-yumuşak ilhaktır. Elbette yeni dönemin bu özelliği de görülmek durumundadır. Yeni dönem emperyalist gelişmeler böyle okunmak durumundadır. Aksi halde emperyalist sistemdeki gelişmeler tam olarak anlaşılamaz. Emperyalist saldırganlık ve gericiliğe karşı mücadele de doğru rotaya oturtulup ilerletilemez

Emperyalist Siyasi Sürecin Karakteristik Özelliklerinin Özeti ve Esnek İlhak

1)- Emperyalist gericilik alenen geride bıraktığı ABD emperyalizminin dünya jandarmalığı altındaki şartlarından, Rusya emperyalizminin ABD emperyalizmine rest çekerek ilan ettiği çok aktörlü ya da bloklar arası dengelerin yeniden oluştuğu döneme geçişle birlikte, ABD emperyalizminin dünya nüfuzu dönemini esasta kapatmış veya bu nüfuz paylaşılmıştır. Kısacası, Rusya emperyalizminin '90'lı yılların başında havlu atarak dünya ringini ABD emperyalizmine emanet etmesi ve Rusya emperyalizminin devlet olarak çözümler/dağılmalar sürecine girmesiyle perçinlenen ABD emperyalizminin emperyalist çete liderliği dönemi, rayından çıkarak yeni emperyalist koşullara oturmuştur. Bu dönem aynı zamanda emperyalist çelişkilerin keskinleşerek savaş ve çatışmalar biçiminde yansımasıdır da. Ancak esas nitelik, emperyalizmin dünya halkları ve mazlum uluslarına karşı içinde olduğu büyük saldırganlıkta tanımlanır...

2)- ABD emperyalizminin dünya jandarması nüfuzuyla esasen tek başına at oynattığı dönemin kapanıp Rusya emperyalizminin küresel başrole ortak olmasıyla birlikte ortaya çıkan bu yeni şartlarda, emperyalist güçler/bloklar arasında yeni güç dengeleri gündeme gelerek bu dengelerin oturması süreci başla-

mış olup işlemektedir. (Hemen belirtelim ki, ABD veya Rusya emperyalistleri aslında tek başına değil, bilakis kendi eksenlerinde oluşturarak temsil ettikleri bloklar ve tahakküm altında tuttukları iktidarlar/devletlerle birlikte bu düzeyde güçtürler. Örneğin, Rusya emperyalizminin ABD ve AB emperyalist bloklarına karşı pozisyonda olma durumunda bir küresel aktör-güç olması, örgütlediği veya içinde bulunduğu emperyalist blok sayesinde. Ha keza ABD emperyalizminin dünya jandarmalığı da esasta tesirine aldığı devletler ile bağımlı-işbirlikçi iktidarlar, devletler sayesinde gerçekleşir...)

3)- Oluşan yeni güç dengeleri, tabii olarak pazarların paylaşılması ve düzenlenmesi ihtiyacını gündeme getirir, getirmiştir. Ve süreç bu güç dengelerinin nasıl biçimleneceğine ve biçimlenecek bu güç dengelerinin nüfuz ve pazar alanlarına nasıl yansıyacağına dönük olarak ilgili güçlerin yeni siyaset ve stratejiler geliştirmesini ve karşılıklı adımlar atmasını gündeme getirmiştir.

4)- Bu yeni siyaset ve stratejilere uygun olarak geliştirilen adımlar emperyalist blokların karşılıklı olarak kendi blok örgütlenmelerini-birliklerini geliştirip büyütme ve genişleterek sağlamlaştırmasına tabiatıyla yansımaktadır. Bu süreç, çatışmanın keskinleşeceğini öngöerek stratejik plan yapanlar açısından avantajlı geçmektedir. Misal Rusya stratejik planla bir dizi emperyalist-kapitalist ülkenin elini adeta bağlamış, doğalgaz ilişkisinde görüldüğü gibi bir anlamda kendisine bağımlı hale getirmiştir. Emperyalist blokların karşılıklı olarak yürüttükleri birlik-örgütlülüklerini büyütüp güçlenme hamleleri, yeni strateji ve siyasi sürecin esasta tali yansımasıdır. Ki bu sürecin çatışmalı, zorlu geçtiği de izlenebilen durumdur.

5)- Yeni siyasi süreçteki strateji ve siyasetlere uygun atılan adımların bir diğer yansıması da, güç dengelerinde taşların yerine oturması sürecinin sancılı ve çatışmalı bir süreç olarak yaşanmasıdır. Emperyalist bloklar arası güç dengelerinin yeni biçimlenmesi ekseninde cereyan eden bu çatışma süreci tabiatıyla keskin çelişki ve çatışma süreci olarak yaşanmaktadır. Dünya savaşından söz edilmesi bunu doğrulamaktadır.

6)- Keskin çelişki ve çatışmalar zemininde gündemde olan emperyalist kapışma süreci savaşlar biçiminde yürümektedir. Gündemdeki gerici savaşlar emperyalist stratejilerin uygulanması bağlamında emperyalist kışkırtmalar olarak vuku bulmakla birlikte, çeşitli ülkelerde yaşanan savaşlar esasen emperyalist blokların arkasında bulunduğu yerel biçimlerle kılıflanmış örtülü(dolaylı-dolaysız) emperyalist savaşlardır. Yerel gericilikler veya güçler

krizlerini pansuman etmeye çalışmaktadırlar. (Elbette iradeleri dışında ve ama zorunlu olarak krizlerini aşmak bir yana, bilakis derinleştirmektedirler.)

Devreye koydukları kesintisiz-süreklileştirilmiş savaşlar stratejisi sadece/esasta anlaşılmadıkları sorun veya çelişkileri savaş yoluyla aşma yöntemi olarak kullanılmamaktadır. Bu savaş stratejisi; silahlanma ihtiyacı doğurarak silah stoklarının eritilmesi, yeni silahların üre-

Emperyalist dünya gericiliğinin askeri stratejide kesintisiz savaşlar stratejisini uygulamasının yanı sıra, emperyalist sistemdeki gelişmelere paralel olarak gündeme gelen bu askeri-siyasi stratejinin askeri üsler zemininde gelişen bir esnek ilhak biçimine de büründüğü görülmek durumundadır. Emperyalistler sadece askeri üslerle yetinmemekte, ekonomik yaşam ve siyasi açıdan da bağımlı ülkelere yerli sınıflara göre daha belirleyici veya ulusal pazarda yerli sınıflarla tam bir ortaklık zemininde sahip olmaya dönüşmüş durumdadır. Bu, bir nevi ilhaktır, esnek-yumuşak ilhaktır. Elbette yeni dönemin bu özelliği de görülmek durumundadır. Yeni dönem emperyalist gelişmeler böyle okunmak durumundadır. Aksi halde emperyalist sistemdeki gelişmeler tam olarak anlaşılamaz. Emperyalist saldırganlık ve gericiliğe karşı mücadele de doğru rotaya oturtulup ilerletilemez

şahsında görülen savaşlar esasta emperyalist güçler arasındaki savaşlardır.

7)- Emperyalist güç ya da bloklar, aralarındaki çatışma ve savaş, işbirlikçisi güçler üzerinden yürütüp, bu savaşı kendi dışında göstererek yerli işbirlikçi ülkelere havale etmekte ve bura halklarına fatura etmektedir. Yani kendisi doğrudan savaşmayıp dolaylı savaşmakta ve kendi savaşını bağımlı ülkelere aktararak bunlar eliyle yürütmektedir.

8)- Bu çatışma ve savaşlar süreci, kesintisiz ya da süreklileştirilmiş savaşlar stratejisi biçiminde geliştirilip yürütülmektedir. Kendi aralarındaki çatışmayı savaştan sakınamadıklarından dolayı bu savaşı bağımlı ülke ve uluslara taşıyarak sürdürmektedirler. Buralara taşımakla kalmayıp, buralardaki savaşları süreklileştirerek-kesintisiz savaşlar stratejisi uygulayarak, hem aralarındaki pazar paylaşımı ve güç dengelerinin oluşmasına dönük hesaplaşmalarını yürütmektedirler ve hem de ekonomik, siyasi

tilmesi ve denenmesi, sürekli bir silah pazarının yaratılması, silah pazarından sıcak paranın rantın elde edilerek ekonomik krizlerine yama edilmesi, en önemlisi de sistem veya gericiliklerine yönelen tepkinin manipüle edilerek saptırılması ya da yönlendirilmesi, mevcut savaşlara dikkat çekilerek enerjinin bu savaşlarda kullanılması ile halk kitlelerinin ilerici hareket ve patlamalarının önüne geçilmesi için de kullanılmaktadır.

9)- Emperyalist tahakkümün yarı-sömürgecilik biçimi, siyasi veya askeri ayakta askeri üsleri ciddi olarak barındırmaktadır. Emperyalist gericilik ya da sistemde yaşanan gelişmeler ve ortaya çıkan yeni şartlarda bu askeri üslerden esnek ilhak niteliği dönemine geçiş yapılmıştır denilebilir. Askeri üsler aynılıkla kalıp önemlerini korurken, esnek ilhak dediğimiz mesele daha öne geçmiştir ki, esnek ilhak uluslararası sermaye veya emperyalist tekellerin yerli hâkim sınıflarla eşit koşullarda pazarlara sahip

olması ve hatta kimi şartlarda daha da avantajlı olarak yerli burjuvazinin önüne geçmesi biçiminde yaşanmaktadır. Yani, uluslararası emperyalist güçler tek tek ülke pazarlarında ora hâkim sınıflarını sollayarak esasta pazara hâkim olmuş, adeta kendinleştirmiştir. Ekonomik sahada yaşanan bu durum askeri üslerden ileriye bir yerleşme ve sahiplenmedir. Askeri üsler belli bir sahiplenme, hâkimiyet, nüfuz vb. unsuru olarak somut bir emperyalist varlığı ifade ederken, ekonomik pazara hâkim olma durumu ve sahiplenmeyle nüfuzu daha derinleştirerek pazarı bir nevi kendinleştirmiştir. Esnek ilhak dediğimiz budur. Yarı-sömürgecilik içinde ilhak temelinde yaşanan gelişmedir. Esnek ilhak; ağır ekonomik bağımlılığın geçilerek yerli pazarda ortak olmanın ve hatta emperyalist güç lehine bir egemenlik durumunun uç noktada belirmesidir. Yerli pazara yerli demek zor, zira emperyalizm esas hâkim ve sahip durumuna gelmiştir...

10)- Aktüel olan emperyalist siyasi süreç, mevcut çatışma ve savaflara yol açan çelişkiler zemininde ciddi gelişmelere gebe olup, uzun vadede bir dünya savaşı olasılığını mümkün kılan potansiyeldir. Gelişmeler yalnızca emperyalist savaş bağlamında veya emperyalist cephelede yaşanan gelişmeler olarak değerlendirilemezler. Elbette devrimci sınıf hareketlerinin patlak verip gelişmesi ve ulusal kurtuluş hareketlerinin serpilmesi de sürecin gebelik yaptığı gelişmeler yanı olacaktır. Bu anlamda gericiliğe karşı devrimci olanın boy vermesi madalyonun iki yüzü olarak bu süreçte gündemdedir.

11)- Özetlemeye çalıştığımız emperyalist siyasi süreç kesinlikle devrimci gelişmelere gebe ki, bu, tüm özeti temel halkasıdır. Emperyalist askeri saldırganlık ve savaş vahşetinde yaşanan hoyratlık, ağır katliamlarla tanıştıran ezilen yoksul dünyada devrimci isyana yol açacaktır.

Emperyalist gerici savaş ve çatışmalarını belli bölgelerde yoğunlaştırırsa da, emperyalist dünya sisteminde bir halkada yaşanan kriz diğer halkaları da etkileyerek genel soruna dönüşme özelliğindedir. Emperyalist sistemde yaşanan her süreç ve gelişme, doğrudan emperyalist gericiğin parçası olan her bir

parçada yankı bularak siyasi-ekonomik süreci belirleyip, yönetme durumundadır...

Emperyalist Gerici ve Yarı-Sömürge Gericiğin Pozisyonu

Önemli gelişmelerle derinleşen emperyalist dünya sistemi şartlarında sistem dışı bir gerici tarif edilemeyeceği gibi, gerici devlet örgütlenmesine sahip olan tüm ülkelerin aynı çarkın birer dişi olduğu inkâr taşımaz gerçektir. Bu bağlamda "TC" devleti ve her siyasi iktidarı da emperyalist gericiğin parçası durumundadır. Yerel gerici ya da iktidar sahibi sınıfların belli imtiyazlara sahip olması bu bağımlılık durumunu ya da çarkın birer dişlisi oldukları gerçeğini yadsımaz. Tıpkı köle sahiplerinin köleleri öldürme hakkına sahip oldukları halde köleleri öldürmeyip işgüçlerinden yararlanmak için yaşattıkları, yaşamsal ihtiyaçlarını karşıladıkları gibi... Modern kölelik döneminde yeniden biçimlenen bu ilişki gibi, aynı dönemde köle-efendi ilişkisinin bir türevi olan sömürgeci devletlerle sömürge devlet ya da uluslar arasındaki ilişki de değişerek yarı-sömürgecilik biçimine büründü. Yarı-sömürgecilik dönemi bugünün efendisi olan emperyalizmdeki gelişmelere bağlı olarak daha özgün bir şekilde biçimlenmiş durumdadır. Bu ilişkide bir taraftan tarihsel açıdan değişimler yaşanırken, diğer taraftan bağımlı devletlerin çok daha sıkı bağlarla cılızlaştırılıp formaliteye dönüşmeleri, yani pazarları üzerindeki inisiyatiflerinin giderek küçülmesi gerçekleşmiştir. Bu zeminde emperyalist devletler talan ve otorite bağlamında alabildiğine nüfuz ediniş küresel hegemonyalarını derinleştirirken, bağımlı devletler-uluslar tam bir acente ve tabela devletlere dönüşerek, hâkim sınıfları emperyalist burjuvazinin sponsoru ya da tahsildarları durumuna düşmektedir. Bugünü, dünyayı böyle tarif etmek tamamen mümkündür.

Bu zeminde "TC" devleti ve somut siyasi iktidarları tam bir kukla ya da tahsildar olarak emperyalist gericiğin yedek parçası durumundadır. Buna karşın yerel gerici sınıfların belli imtiyazlara sahip oldukları, işbirlikçilik vazifelerini daha verimli biçimde yerine getirebilmek için belli düzeyde güç sahibi yapıldıkları doğrudur ve bu durum onların emperyalist gericiğin yedek parçaları, memurları olduk-

ları gerçeğiyle çelişmez. Dahası, yerel gerici-liklerin emperyalist parçalanmışlıktan veya emperyalist güçler arası çatışmadan istifade ederek emperyalist güçler arasında tercihte bulunma veya pazarlarını "istedikleri" emperyalist güce bağlama, sömürtme hakkı temelinde "avantajlara" da sahiptir denilebilir. Dolayısıyla, yerel gerici-likler olarak emperyalist sistemin birer dışlisi olmalarına rağmen, emperyalist sistem içindeki parçalanmalar gerçeğine uygun olarak belli avantajlara sahiptirler. Emperyalist güçler arasındaki çatışma realitesi, yerel gerici-liklerin kendilerini pazarlama, imtiyaz talep etme vb. olanaklarını daha da güçlendirmektedir. Ki, genel anlamda da yerel gerici-liklerin efendisinden belli imtiyazlar talep etmesi ve alması mümkündür. Aksi halde emperyalist sistemin işlemesi, dünya ülkelerini kontrol ederek çarkını sürdürmesi düşünülemezdi. Dünyanın şefi, dünya ülkelerinde kendi valilerinin, muhtarlarının bulunmasına muhtaçtır. Yerel gerici-liklerin bu statülerinin tümü son tahlilde bir imtiyaz ya da ayrıcalıklara sahip olma gerçeğidir. Hangi sıfatla ve

hangi koşullarda yönetiyorsa yönetsin, önünde sonunda belli bir yönetim imtiyazı kaçınılmazdır...

O halde Türk hâkim sınıflarının komprador nitelikte olmak kaydıyla "komprador tekелci" sınıflar olarak tanımlanması doğrudur. Emperyalist sistemde biçimlenen uluslararası tekellerin inisiyatif ve nüfuzları düşünüldüğünde, yerel burjuva sınıfın aldığı tekелcilik unvanı kıyas edilemez düzeyde güdük ve kuşkusuz ki sınırları çizilen lokal düzeyde tekellerdir. Bunlar boy ölçüşen değil, boyun eğen tekellerdir esasta. Dahası uluslararası tekellerin acentesi olarak işlev gören tekellerdir. Emperyalist gerici-liğin uzantısı olan yerli gerici-liklerin tekелciliği "bal tutan parmağını yalar" misalidir. Buna karşın siyasi erk olarak görevli oldukları pazarda-yerelde palazlanmış olan ve bura burjuvazisine göre en güçlü burjuva sınıflardır. Devlet sınırları içinde küçümsenemez bir sermaye gücüne sahiptirler elbette...

Özellikle yarı-sömürge kapitalist ülkeler düşünüldüğünde, emperyalizme bağımlılık ko-

Özellikle yarı-sömürge kapitalist ülkeler düşünüldüğünde, emperyalizme bağımlılık koşullarında yerli hâkim sınıfların palazlanma veya ekonomik imtiyazlarının vardığı düzey çok daha açık görülebilir. Emperyalist tahakkümün giderek gelişip derinleştiği gerçeğine uygun olarak, bağımlı kapitalist ülkelerin kapitalistleşme dinamiği tarihsel olarak da gelişen bir gerçekliktir. Emperyalist sistem dünyayı bugünkü gibi kuşatmadan veya henüz gündeme gelmeden, tek tek devletlerin bağımsız koşullarda ya da emperyalist tahakkümün olmadığı koşullarda ilkel birikim süreçlerini yaşayarak gelişmeleri mümkün olmuştur. Gelişen emperyalizm ile birlikte bu ülkeler uluslararası sermayeye bağımlı hale gelerek yarı-sömürge kapitalist ülkeler haline gelmişlerdir. Elbette emperyalist bağımlılık koşullarında da kapitalist ülkeler gündeme gelmiş ya da ülkeler kapitalistleşmişlerdir. Bu daha çok emperyalist kapitalist sermayenin bu ülkelerdeki faaliyetlerinin etkileri temelinde gelişmiştir. Yerel ekonomi ve pazarın iç dinamiklerinin yanı sıra, bu dinamikleri talan etmek üzere bu pazarlarda ekonomik faaliyette bulunan ve kendi ihtiyaçlarıyla birlikte genel dünya kapitalist sisteminin çıkarları temelinde kendisine bağımlı kapitalist ilişkilerin geliştirilmesini sağlayan emperyalizmin ya da emperyalist sermayenin etkilerinin sonucu olarak yaşanan bir kapitalistleşmedir. Ki buna komprador kapitalist veya komprador tekелci kapitalizm denmektedir. "TC" devletin kapitalistleşmesi bu zeminde olmakla birlikte, kapitalizminin niteliği de komprador tekелcidir

Yapılandırma süreci, emperyalist sermayenin engelsiz bir talan hakkına sahip olması temelinde “ticaretten” siyasi şartlara kadar en geniş düzlemde anayasal düzenlemeleri içermekte veya gündeme getirmektedir. AB uyum süreci yasaları bu düzenlemelerin temel bir boyutunu oluştururken, bu zeminden bağımsız olmayan başkanlık modeli de aynı sürecin önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Ve elbette emperyalist sermayenin güvenlik içinde yatırım yapması, “ticaret” faaliyetleri yürütmesi, ekonomik etkinlikte bulunması, özcesi talan ve sömürsünü sorunsuz ve en karlı biçimde sürdürmesi için sınıf hareketinden ulusal harekete kadar tüm silahlı mücadelenin tasfiye edilmesini de bu sürecin siyasi ayağı olarak yürütmektedir

şullarında yerli hâkim sınıfların palazlanma veya ekonomik imtiyazlarının vardığı düzey çok daha açık görülebilir. Emperyalist tahakkümün giderek gelişip derinleştiği gerçeğine uygun olarak, bağımlı kapitalist ülkelerin kapitalistleşme dinamiği tarihsel olarak da gelişen bir gerçekliktir. Emperyalist sistem dünyayı bugünkü gibi kuşatmadan veya henüz gündeme gelmeden, tek tek devletlerin bağımsız koşullarda ya da emperyalist tahakkümün olmadığı koşullarda ilkel birikim süreçlerini yaşayarak gelişmeleri mümkün olmuştur. Gelişen emperyalizm ile birlikte bu ülkeler uluslararası sermayeye bağımlı hale gelerek yarı-sömürge kapitalist ülkeler haline gelmişlerdir. Elbette emperyalist bağımlılık koşullarında da kapitalist ülkeler gündeme gelmiş ya da ülkeler kapitalistleşmişlerdir. Bu daha çok emperyalist kapitalist sermayenin bu ülkelerdeki faaliyetlerinin etkileri temelinde gelişmiştir. Yerel ekonomi ve pazarın iç dinamiklerinin yanı sıra, bu dinamikleri talan etmek üzere bu pazarlarda ekonomik faaliyette bulunan ve kendi ihtiyaçlarıyla birlikte genel dünya kapitalist sisteminin çıkarları temelinde kendisine bağımlı kapitalist ilişkilerin geliştirilmesini sağlayan emperyalizmin ya da emperyalist sermayenin etkilerinin sonucu olarak yaşanan bir kapitalistleşmedir. Ki buna komprador kapitalist veya komprador tekелci kapitalizm denmektedir. “TC” devletin kapitalistleşmesi bu zeminde olmakla birlikte, kapitalizminin niteliği de komprador tekелcidir

Emperyalist Gericiliğin Yedek Parçası Olan “TC” Devleti Komprador Tekелci Sınıf İktidarı Altında Siyasi Süreç ve Gelişmeler

“TC” devleti emperyalist sistem ve gericilikten bağımsız bir devlet değil, bilakis emperyalist gericiliğe göbekten bağılı olup, birden fazla emperyalist gücün tahakkümü altındadır. Çoklu emperyalist varlık ya da tahakküm realitesi bir taraftan buradaki emperyalist tahakkümü ağırlaştırırken, diğer taraftan farklı emperyalist sermaye grubunun pazardaki pay ve nüfuzunu büyütme faaliyetleri temelinde yoğun sermaye girişı ve etkinliğine sahne olmaktadır. Pazar büyüklüğü, zenginliği gibi etmenler emperyalist sermayenin iştahını kabartmakta, adeta ilgi odağı haline getirmektedir. “TC” özellikle jeo-politik stratejik konumu itibarıyla da emperyalist sermaye ve tekellerin dikkatine nail olmuştur. “TC” devletin bu pozisyonu emperyalist bağımlılığın derinleşmesine yol açtığı gibi, özellikle komprador nitelikte olmak kaydıyla kapitalist ilişkilerin gelişmesine de yol açmıştır. “TC”nin jeo-politik stratejik konum avantajı ve büyük olmakla birlikte el değmemiş zenginliklere sahip pazar olma realitesi tarihsel olarak emperyalizmin alakasına mazhar olmuştur. “TC”nin emperyalizme bağımlı kapitalist bir ülke olması bu zeminde gelişir esasta. Bugün ise emperyalist sermayenin etkisiyle komprador nitelikte kapitalizm gelişip hâkim olmuştur. Fakat emperyalizme bağılı komprador sermayenin yerli sermayeyle de birleşerek kapitalistleşme süre-

ci yaşadığı inkâr edilemez. Bu anlamda komprador nitelikteki sermayenin bir ayağını da yerli sermaye temsil etmektedir. Yerli sermaye emperyalist sermayenin bir parçası haline gelmiş, ona entegre olarak komprador tekelci sermaye egemen duruma gelmiştir. Milli burjuvazinin güdükleşmesi emperyalist sermaye

yutunu oluştururken, bu zeminden bağımsız olmayan başkanlık modeli de aynı sürecin önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Ve elbette emperyalist sermayenin güvenlik içinde yatırım yapması, "ticaret" faaliyetleri yürütmesi, ekonomik etkinlikte bulunması, özcesi talan ve sömürsünü sorunsuz ve en karlı biçimde

Yapılandırma süreci, emperyalist sermayenin engelsiz bir talan hakkına sahip olması temelinde "ticaretten" siyasi şartlara kadar en geniş düzlemde anayasal düzenlemeleri içermekte veya gündeme getirmektedir. AB uyum süreci yasaları bu düzenlemelerin temel bir boyutunu oluştururken, bu zeminden bağımsız olmayan başkanlık modeli de aynı sürecin önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Ve elbette emperyalist sermayenin güvenlik içinde yatırım yapması, "ticaret" faaliyetleri yürütmesi, ekonomik etkinlikte bulunması, özcesi talan ve sömürsünü sorunsuz ve en karlı biçimde sürdürmesi için sınıf hareketinden ulusal harekete kadar tüm silahlı mücadelenin tasfiye edilmesini de bu sürecin siyasi ayağı olarak yürütmektedir

ye tarafından yutulup kendisine katılması ve entegre edilmesi zemininde gerçekleşmiştir... (Konumuz "TC"nin kapitalistleşmesi olmadığı için bu sorunu bu kısa değiniyle bırakıp geçiyoruz.)

Devam edersek; "TC" devleti bu niteliği üzerinde emperyalist tekellerin-sermayenin yeni ihtiyaçlarına uygun olarak tahkim edilip bir nevi güncellenmektedir. Bu süreç, ekonomik-siyasi yaptırım ya da dayatmalarla eskiye uzansa da, esasta AB süreciyle başlatılan, siyasi açıdan AKP iktidarıyla ele alınıp startı verilen bir süreçtir ki, bugün aynı süreç devam etmektedir. "TC" devletinin emperyalist talanın ihtiyaçlarına cevap olmayan ve hukuksal, anayasal, bürokratik yapısıyla ilkel ve köhnemiş olan örgütlenmesi kabuksal-biçimsel bir rektifikasyona tabi tutulup, emperyalist sermayenin çok daha sınırsız ve tam serbesti içinde talan yürütme hakkına sahip olduğu biçimde yapılandırılmasından söz etmek yanlış olmaz.

Yapılandırma süreci, emperyalist sermayenin engelsiz bir talan hakkına sahip olması temelinde "ticaretten" siyasi şartlara kadar en geniş düzlemde anayasal düzenlemeleri içermekte veya gündeme getirmektedir. AB uyum süreci yasaları bu düzenlemelerin temel bir boyutunu oluştururken, bu zeminden bağımsız olmayan başkanlık modeli de aynı sürecin önemli bir ayağını oluşturmaktadır. Ve elbette emperyalist sermayenin güvenlik içinde yatırım yapması, "ticaret" faaliyetleri yürütmesi, ekonomik etkinlikte bulunması, özcesi talan ve sömürsünü sorunsuz ve en karlı biçimde sürdürmesi için sınıf hareketinden ulusal harekete kadar tüm silahlı mücadelenin tasfiye edilmesini de bu sürecin siyasi ayağı olarak yürütmektedir

sürdürmesi için sınıf hareketinden ulusal harekete kadar tüm silahlı mücadelenin tasfiye edilmesini de bu sürecin siyasi ayağı olarak yürütmektedir

Bu sürecin yürütülmesi, istikrarlı bir siyasi yapı ve yönetimin egemen kılınmasını gerektirmektedir. AKP iktidarının hazırlanarak iktidara taşınması ve güçlendirilmesi bunun bir yanı sıra, AKP iktidarı eliyle devreye sokulan argümanlar da bunun ürünüydü. Bu argümanlar, açılım, çözüm, ileri demokrasi safsatalarında karşılık bulurken, hepsinin tasfiyecisi özde yürütüldüğü sır değildir. Tasfiye politikasının ana eksenini örgütsel-askeri açıdan ciddi bir güç olan ve Kuzey Kürdistan'ın topraklarının sınırsızca ve sorunsuzca talan edilmesinin önünde ciddi bir engel olan Kürt Ulusal Hareketi'nde odaklandı.

Ki, AKP iktidarı altında güçlü ve istikrarlı bir siyasi irade veya yönetimin tesis edilmesi, Ergenekon'dan Balyoz'a kadar bilinen büyük operasyonlarıyla eski statükocu yapıyı temsil eden Kemalistlere dönük tasfiye hareketiyle esasta gerçekleştirilmiş oldu. Kemalistlere dönük tasfiye, Kemalizm'in veya Kemalist kliğin silinip süpürülmesi anlamına gelmiyor. Bu tasfiye, Kemalist kliğin (bir anlamda Kema-

listlerin) sahip oldukları imtiyaz ve güç bakımından geriletilmesi, zayıflatılması anlamına gelir. Aynı zamanda AKP kliğinin daha güçlenmesi ve hâkim hale gelmesi anlamına da gelir. Ki, süreç tam olarak böyle cereyan etti. Böylece, burjuva klikler içi tasfiye veya işlem esasta tamamlanmış oldu. Tekrar edelim ki, esasta tamamlanan bu süreç, Kemalist kliğin siyaset sahnesinden düşmesi, ekonomik güç veya iktidardaki nüfuzu açısından sıfırlanması düzeyinde değil, AKP kliğine karşı zayıflatılması anlamında tamamlanmıştır. Kemalist klik mevcutta burjuva klikler içinde ikinci büyük klik veya güç durumundadır... Hatta bahsini ettiğimiz siyasi sürecin gelişmeleri ya da geliştirilmesi, istenen siyasi tablonun diğer siyasi partilerin giderek tasfiye olup merkez sağ-merkez sol olmak üzere ikili bir siyasi parti eksenine doğru şekillenebileceğini mümkün kılmaktadır. Bu ikili tabloda AKP kliği ile Kemalist kliğin biçimleneceği söylenebilir. Tabi, yeni bir oluşumun AKP kliğine alternatif hale getirilmesi de mümkündür. Olasılık olan bu yeni oluşumun Kemalistlerden din eksenli liberal birçok kesimi kapsaması mümkündür... (MHP'nin yaşadığı süreç birçok partinin siyasi

arenadan silinmesine doğru ilerleyen sürecin bir göstergesi sayılabilir. Ne var ki, ikili parti niteliğine doğru süreç kısa bir zaman diliminde gerçekleşebilecek bir süreç değil, uzun vadedir.)

Burjuva klikler arasında esasta gerçekleştirilen düzenleme, Kemalist kliğin zayıflatılarak AKP iktidarının güçlendirilmesi kesitinde tamamlansa da, silahlı hareketin tasfiye edilmesi sorunu Kürt Ulusal Hareketi'yle geliştirilen süreç temelinde belli bir yol alınmasına karşın, Batı Kürdistan-Rojaşa gelişmelerinde AKP iktidarı ile Kürt Ulusal Hareketi arasında yaşanan anlaşmazlık-tıkanıklık zemininde içinde bulunduğumuz çatışma-savaş koşullarına dönüşerek tamamlanmamış bir süreç olarak durmaktadır.

Stratejik yönelim temeliyle anlaşma-uzlaşma süreci tamamen ortadan kalkmış olmasa da, yaşanan siyasi gelişmeler bağlamında bu süreç tıkanmış olup keskin çatışma zemininde seyretmektedir. Stratejik zemini mevcut olduğu halde, yakın tarihte "çözüm-barış sürecine" dönülmesi olası görülmemektedir. Erdoğan/ AKP iktidarının 1 Kasım seçimleri sonrasında

Bu sürecin önemli bir unsuru da Erdoğan/ AKP iktidarının Rusya emperyalizmi ile yaşadığı sorunlardır. Rusya ile "TC" devleti arasındaki sorunun su yüzene vurması Rusya uçağının "TC" tarafından düşürülmesinde görülse de, sorunun esas kaynağı Suriye-Esad iktidarının devrilmesi veya ayakta kalması sorununda tarafların oynadığı rolden ya da bu alandaki pozisyonlarından ileri gelmektedir. "TC" devleti ABD emperyalizminin stratejik planları temelinde Esad karşıtı muhalif güçleri destekleyip Esad iktidarının devrilmesinde görev alıp pozisyon belirlerken, Rusya emperyalizmi ADB emperyalizminin kendisine dönük bu planlarını boşa çıkaran strateji ve politikalar temelinde Esad iktidarının korunmasına dönük rol üstlenip oynadı. Rusya uçağının "TC" tarafından düşürülmesi bu zeminde gündeme geldi. Suriye'deki süreç son tahlilde Rusya emperyalizminin etkin rolüyle Rusya lehine bir gelişme düzlemine oturup ABD ile Rusya'nın ateşkes düzeyinde belli anlaşmalarına vardı. Fakat Rusya ile "TC" arasındaki sorun "uçak krizi" zemininde büyüdü. Rusya'nın "TC"ye karşı tavrı son derece etkili bir yaptırım süreci olarak devam etmektedir. Bu yaptırımlar süreci "TC"yi AKP iktidarı şahsında ekonomik olarak son derece zorladığı gibi, Suriye politikasındaki siyasi pozisyonunu da kötü duruma düşürdü. Dolayısıyla bu gelişmeler de Erdoğan/ AKP iktidarı aleyhine gelişmeler olarak önem kazandı...

ilan ettiği topyekûn savaş saldırganlığı soykırım niteliğinde yürütölmektedir. Kentler tank-top ateşiyle yerle bir edilmekte, bebek ve çocukları ayırmayan tam bir insansızlaştırma kıyımı gerçekleştirilmektedir. Buna karşın Kürt Ulusal Hareketi özyönetim ilanları temelinde güçlü bir direniş sergilemektedir. Ki bu direniş AKP iktidarını aciz kılıp çaresizliğe sürökmektedir. Kısacası mevcut durumda Erdoğan/ AKP iktidarı silahlı mücadeleyi ve özelde de silahlı Kürt Ulusal Hareketi'ni tasfiye etme planını gerekleştirememekle yüz yüzedir. Bu anlamda emperyalist güçlerin talep ettiği süreç başarısızdır. Dahası, Erdoğan/ AKP iktidarı IşİD ile ilişkileri ve Rojava Kürt politikasında da emperyalist güçlerin politikalarına ters düşen bir zeminde bulunmaktadır. Dolayısıyla Erdoğan/ AKP iktidarı emperyalist sermaye-güçler açısından bir sorun haline gelmiş, tercih edilen pozisyonunu esasta yitirmişti, yitirmektedir. Bu iktidara alternatif bir burjuva siyasi oluşum ve iktidar modeli esasta olmadığı için, Erdoğan/ AKP iktidarı ayakta kalmaya devam etmektedir. Fakat, yeni bir oluşumun hazırlandığına dair belli emareler görölmektedir ki, A. Gül-B. Arınç grubu bu yeni oluşumda rol oynayacak siyasi simalardır. Yeni oluşumun Gül-Arınç ekibi dışında geniş liberal ve hatta Kemalist kesimi ihtiva etmesi tamamen mümkündür. Bu yeni oluşumun devreye sokulması mümkün olduğu gibi, bu süreç Erdoğan/ AKP iktidarının devre dışı bırakılması süreci olacaktır...

Bu sürecin önemli bir unsuru da Erdoğan/ AKP iktidarının Rusya emperyalizmi ile yaşadığı sorunlardır. Rusya ile "TC" devleti arasındaki sorunun su yüzene vurması Rusya uçağının "TC" tarafından düşörlmesinde görölse de, sorunun esas kaynağı Suriye-Esad iktidarının devrilmesi veya ayakta kalması sorununda tarafların oynadığı rolden ya da bu alandaki pozisyonlarından ileri gelmektedir. "TC" devleti ABD emperyalizminin stratejik planları temelinde Esad karşıtı muhalif güçleri destekleyip Esad iktidarının devrilmesinde görev alıp pozisyon belirlerken, Rusya emperyalizmi ADB emperyalizminin kendisine dönöc bu planlarını boşa çıkaran strateji ve politikalar temelinde Esad iktidarının korunmasına dönöc rol üstlenip oynadı. Rusya uçağının "TC" ta-

rafından düşörlmesi bu zeminde gündeme geldi. Suriye'deki süreç son tahlilde Rusya emperyalizminin etkin rolöyle Rusya lehine bir gelişme düzlemine oturup ABD ile Rusya'nın ateşkes düzeyinde belli anlaşmalarına vardı. Fakat Rusya ile "TC" arasındaki sorun "uçak krizi" zemininde büyüdü. Rusya'nın "TC"ye karşı tavrı son derece etkili bir yaptırım süreci olarak devam etmektedir. Bu yaptırımlar süreci "TC"yi AKP iktidarı şaşsında ekonomik olarak son derece zorladığı gibi, Suriye politikasındaki siyasi pozisyonunu da kötü duruma düşördü. Dolayısıyla bu gelişmeler de Erdoğan/ AKP iktidarı aleyhine gelişmeler olarak önem kazandı...

Bütün bu süreçte Erdoğan/ AKP iktidarını en çok zorlayan, güçlü iktidar ve devlet imajını adeta yerle bir eden esas unsurun Kürt Ulusal Hareketi'nin yürüttüğü direniş ve savaş pratiği olduğu açıktır. Erdoğan/ AKP iktidarı, Kürt ulusunun özyönetim direniş alanlarında ortaya koyduğu kahramanca direnişi karşısında aldığı bozgundan ötürü, ilan ettiği topyekûn savaş saldırganlığından adeta "pişman" oldu. Zira, soykırım katliamları düzeyinde en acımasız katliam ve saldırılar gerçekleştirse de, Özyönetim direniş alanlarına sandığı kadar kolay giremedi, hakimiyet kuramadı. Güçlü devlet övgüsüyle Türk hâkim sınıflar milliyetçiliğini ve bu temelde geniş kitleleri motive eden Erdoğan/ AKP iktidarı ve elbette Türk hâkim sınıfları, Kürt direniş illerine-mahallelerine giremeyerek tam bir bozgun yaşadı ve güçlü devlet imajı yerlere yıkıldı. Tekçi ırkçı-faşist hâkim sınıfların Kürt ulusuna karşı başlattıkları bu ezme-imha etme saldırganlığının altında kaldıkları doğruyken, devam eden sürecin daha keskin savaşa tanık olacağı da muhtemeldir. Yani, Erdoğan/ AKP iktidarı devirdiği çözüm masasının altında kaldığı gibi, siyasi istikrarsızlık girdabına girerek iktidar sultasının son bulmasının kapısını da Kürt ulusuyla girdiği savaşta aralamıştır. Salt siyasi istikrarsızlık ve kriz değil, savaş şartlarının savaş ekonomisine hapsolmesiyle ekonomik krizle de karşı karşıyadır.

Mevcut savaş karşılıklı taraflarda tahribat yaratmakla birlikte, savaşın haksız tarafı kaybeden, haklı tarafı kazanan olacaktır. Elbette bu kaybetme ve kazanma çelişkisi savaşın son

Özcesi bu güruh iktidarı mutlak egemenlik biçiminde koyu bir faşist diktatörlük tesis etme peşindedir. Bundan dolayı her eleştiri ve muhalefet karşısında tahammülsüz olup faşist baskıya başvurmaktadır. Ne var ki, uyguladığı faşist baskı, katliam ve savaş saldırganlığı bu güruh iktidarının son dönemi olduğuna işarettir. Elbette proleter devrimci siyaset ve yönelim bu güruhun iktidardan düşmesiyle sınırlı bir ufka sahip değildir, olamaz da. Devrimci siyaset ve tavrın devrimci hedefi, mevcut iktidar karşıtlığıyla yetinen değil, tüm gerici sınıf iktidarlara ve gerici sınıflara hedefleyendir. Dolayısıyla bugün Erdoğan/AKP güruhu karşıtlığında düğümlenen siyasi eğilim proleter devrimci eğilim değildir, olamaz da. Devrimci sınıfların sorunu salt mevcut iktidarı düşürmek değil, bu iktidarlara kaynağı olan gerici sınıflar devletini yıkmaktır. Elbette mevcut iktidar da sınıf ve siyasi niteliği ya da temsiliyeti açısından proleter devrimci yönelimin hedefi ve düşmanıdır. Ancak salt bu iktidar karşıtlığıyla sınırlı olan tutum proleter devrimci yaklaşım açısından ciddi derecede problemlidir, noksan ve sakat bir tutumdur. Gerici sınıflar ve devletleri yıkılıp tasfiye edilmeden ne demokrasiyi kurmak, ne de sosyalizmi kurup inşa etmek mümkündür. AKP iktidarı yerine CHP iktidarı devrimci tercih ve alternatif olamayacağına göre, devrimci tavır somut gerici iktidarlara karşı mücadeleyi reddetmeden bütün gerici sınıflar düzeni ve devletini hedeflemek durumundadır. Ters tutum, yani salt AKP karşıtlığıyla sınırlı kalan tutum son tahlilde gerici sınıf iktidarı ve devletini kutsayan bir tutum olarak asla devrimci olamaz. Politik olarak ilerici rol oynasa da gerçek manada devrimci yaklaşım olamaz

bulması veya meselenin kökten hallolması anlamına gelmez. Ama siyasi süreç bağlamında kaybeden Erdoğan/AKP iktidarı, kazananlar ise Kürtler olacaktır. Kürtlerin katliamlardan geçirilmesi, soykırım vahşetine tabi tutulması bu gerçeği değiştirmez. İktidar eden Erdoğan/AKP kliğinin bu savaşı tüm katliam ve vahşetine karşın uzun vadede sürdürme ve stratejik başarı elde etme şansı yoktur. Ama Kürt ulusu uğradığı katliamlara karşın daha ileri gelişmelere varacaktır. Kürt ulusu mevcut durumda bile katliamlardan geçirilmesine karşın siyasi zafer kazanmış durumdadır. Zira zulme, katliam ve kıyıma boyun eğmemiş, teslim olmamış, en önemlisi de en ağır saldırganlık altında direniş savaşını sürdürmektedir...

Erdoğan/AKP iktidarı Kürt Ulusal Hareketi'ni çözüm süreci manipülasyonu ile tasfiye amacı doğrultusunda bir noktaya kadar çekti fakat teslimiyeti kabul ettiremedi. Dayatılan teslimiyet karşısında Kürt Ulusal Hareketi pozitif bir

tutum olarak direnç gösterdi. Erdoğan/AKP güruhu ezerek teslimiyeti kabul ettirme yoluna başvurdu, lakin bu yol onu daha büyük açmazlarla yüz yüze getirdi, getiriyor. Çaresizliğe gömülen bu ırkçı-faşist güruh aczini atlatmak için daha fazla baskı, katliam ve teröre başvurarak faşist saldırganlığını tırmandırmaktan geri durmadı, tek yol ve yeteneği bu oldu. Haksız savaş girdabına giren bu güruh çırpındıkça daha fazla batmakta ve faşist zor-şiddet sayesinde ayakta durabilmektedir.

Bu güruh yalnızca Kürt ulusuna karşı faşist baskı ve katliamlara başvurmamaktadır. Diğer azınlıklara, inanç kesimlerine, kadınlara, demokratik mücadele ve kurumlara, dışındaki tüm toplumsal kesimlere ve elbette sınıf hareketine karşı da amansız bir faşist baskı uygulamakta, katliamlar gerçekleştirmektedir. Öyle ki, kendisine dönük en küçük eleştiriye, kendi yasalarınca tanımlanmış demokratik mücadele ve demokratik hakların kullanılmasının kar-

şısında koyu bir faşist diktatörlük olarak dikilmek, en geniş tutuklama ve soruşturmalara başvurarak ağır para cezalarıyla susturmakta, hapse atmakta... Köylülerin doğasını korumaya dönük mücadelelerine azgınca saldırıp zulüm etmekte, korsanca köylülerin mülk ve arazisine el koyup gasp etmekte, kapitalist sermayeye peşkeş çekmekte, doğayı yıkıma uğratmaktadır. Kısacası Erdoğan/AKP güruhu kendisi dışında toplumun her kesimiyle mücadele içinde olup en küçük demokratik tepki ve mücadeleyi en katı faşist saldırılarla bastırmaktadır.

Paralel gerekçesiyle tüm burjuva muhalefeti de koyu bir baskı altına almakta, TV kanalları ve gazetelere kayyum atayıp denetimine almakta ve susturmakta, gazetecileri işlerinden attırmakta ya da soruşturmalara tabi tutarak baskı altında tutmakta ve kimilerini de hapse atmaktadır. Yani paralel gerekçesi can simidi gibi kullanılmakta, bu bahaneyle her türden "çatlak ses" susturularak mutlak bir hâkimiyet sağlanmak istemektedir. Her uygulamasıyla faşist darbe koşullarını egemen kıldığı, Hitler özentisiyle en barbar diktatörlüğü uyguladığı söylenebilir.

Kuzey Kürdistan'da direnişin yaşandığı bazı ilçeleri kamulaştırma adına gasp etmesi, işgal ve ilhakı ilk sömürgecilik dönemlerindeki gibi ele alması da, bu güruhun barbarlık boyutunu ve çıplak faşist yüzünü katıksız biçimde ortaya koymaktadır. "Teröre yeni tanım getirilmek zorundadır" şeklindeki açıklamalarıyla gazetecilik ve basın faaliyetini "terör" faaliyeti olarak değerlendirmesi de Hitler'e özenen ve taklit eden faşist karakterin ürünüdür. Yeni güvenlik yasasıyla yapılan düzenlemeler aynı faşist zihniyetin ifadesidir. Bürokratlara "Yasaları, icraatı tanımayın, belediye olanaklarına el koyun ve gereğini yapın" şeklinde verdiği talimat, kendilerinin anayasa mahkemesinin kararlarını tanımadığını alenen açıklayan zihniyet, aynı hamurdan mayalanmış faşist zihniyetin dışavurumlarıdır...

Özcesi bu güruh iktidarı mutlak egemenlik biçiminde koyu bir faşist diktatörlük tesis etme peşindedir. Bundan dolayı her eleştiri ve muhalefet karşısında tahammülsüz olup faşist baskıya başvurmaktadır. Ne var ki, uyguladığı faşist baskı, katliam ve savaş saldırganlığı bu

güruh iktidarının son dönemi olduğuna işarettir. Elbette proleter devrimci siyaset ve yönetim bu güruhun iktidardan düşmesiyle sınırlı bir ufka sahip değildir, olamaz da. Devrimci siyaset ve tavrın devrimci hedefi, mevcut iktidar karşıtlığıyla yetinen değil, tüm gerici sınıf iktidarları ve gerici sınıfları hedefleyendir. Dolayısıyla bugün Erdoğan/AKP güruhu karşıtlığında düğümlenen siyasi eğilim proleter devrimci eğilim değildir, olamaz da. Devrimci sınıfların sorunu salt mevcut iktidarı düşürmek değil, bu iktidarların kaynağı olan gerici sınıflar devletini yıkmaktır. Elbette mevcut iktidar da sınıf ve siyasi niteliği ya da temsiliyeti açısından proleter devrimci yönelimin hedefi ve düşmanıdır. Ancak salt bu iktidar karşıtlığıyla sınırlı olan tutum proleter devrimci yaklaşım açısından ciddi derecede problemlili, noksan ve sakat bir tutumdur. Gerici sınıflar ve devletleri yıkılıp tasfiye edilmeden ne demokrasiyi kurmak, ne de sosyalizmi kurup inşa etmek mümkündür. AKP iktidarı yerine CHP iktidarı devrimci tercih ve alternatif olamayacağına göre, devrimci tavır somut gerici iktidarlara karşı mücadeleyi reddetmeden bütün gerici sınıflar düzeni ve devletini hedeflemek durumundadır. Tersî tutum, yani salt AKP karşıtlığıyla sınırlı kalan tutum son tahlilde gerici sınıf iktidarı ve devletini kutsayan bir tutum olarak asla devrimci olamaz. Politik olarak ilerici rol oynasa da gerçek manada devrimci yaklaşım olamaz

Stratejik devrimci düşünüş ya da politika bu doğrultuyu asla atlayamaz. Ancak bu doğruya karşın Türk hâkim sınıflarının iktidar eden egemen kliği AKP kliğidir. Baskı, sömürü ve zulmün mevcuttaki baş uygulayıcısı ve temsilcisi bu kliktir. Kürt ulusu ve diğer azınlıklara olduğu gibi, geniş halk kitlelerine faşist baskı ve katliamları uygulayan egemen klik Erdoğan/AKP iktidarındır. Dolayısıyla tüm millet ve milliyetlerden geniş halk kitlelerinin mevcut şartlardaki baş düşmanı AKP kliğidir. Kürt ulusunun baş düşmanı aynı kliktir... Bu zeminde devrimci hareket ile Kürt Ulusal Hareketi'nin ittifak ve birlik biçimlerinde bir araya gelecek ortak mücadeleler geliştirmesi isabetlidir. Devrimci cephenin mümkün olan en geniş bileşenleriyle buluşup parçalı ve dağınık durumunu en azından mücadele pratiğinde pozitif yönde geliştirmesi devrimin lehinedir.

Devrimci cephe veya güçlerin kendi dinamiklerini ortak mücadele pratiğinde devreye sokması demokratik kazanım ve ilerlemelere yol açacağı gibi, devrimci gelişmeyi de tetikleyecektir. Devrimci hareketin dağınık veya parçalı durumu hareketi zayıflatan önemli bir etkidir. Bunun giderilmesi önemli bir güç ve enerji açığa çıkaracaktır. Hâkim sınıf klikleri arasındaki dalaş ve çatışmanın boyutu burjuva cepheyi zayıflatan durumdadır. Burjuva

Öte taraftan AKP kliğine karşı iktidar dalaşı yürüten CHP, MHP gibi gerici düzen partileri AKP'ye alternatif olamadıkları gibi, zerrece ilerici nitelik taşımazlar. Bilakis aynı sınıf karakterine sahip faşist partilerdir. Dolayısıyla AKP iktidarına karşı mücadele zemininde de olsa bu faşist düzen partileriyle asla bir ittifak veya ortak zeminde mücadeleden söz edilemez. Salt AKP karşıtlığının ilericilik-devrimcilik ölçütü olamayacağı bu faşist partilere

Son tahlilde devrimci çıkışlara uygun doğrultuda yaşanan bütün nesnel koşullar ve gelişmeler olumlu bir eğilimi ifade etse de, bunlar kendi başına devrimci yükseliş için yetmez. Bunlar uygun koşullardır fakat bu koşulların subjektif etmen ve rol ile buluşması şarttır. Bu iki unsurun buluşmasıyla gelişmeler tam anlam kazanmış, devrimci çıkışları mümkün kılmış olacaktır. Yani komünist devrimci önderlik ve bu temelde silahlı devrimci çizginin tarih sahnesine daha etkili olarak çıkması elzemdir. İşte tam da burada devrimci ilke ve amaçlar doğrultusunda ve bu doğrultuya hizmet edecek tarzda geliştirilen devrimci güç ya da eylem birlikleri belli bir anlam taşımaktadır. Elbette bu birlik biçimleri doğrudan devrimin stratejik organ ve kurumları değildirler. Sosyalist Devrim bu birliklere yüklenemese de, bu birliklerin Sosyalist Devrim ve mücadele sürecine önemli katkılar sunduğu inkâr edilemez. Gerçekleştirilen devrimci birliklerle devrimci cephe belli bir avantaj ve ilerleme kaydetmiştir. Bu kadarı yetmez. Sosyalist güçlerin örgütsel birliklerle tarihte rol alması zorunludur. Bu gelişme salt sosyalist güçleri değil, tüm devrimci süreci etkileyen önemdedir. "Kelebek etkisi" derin diyalektiği sosyal pratiğin tümünde olduğu gibi, devrimci gelişmelerin birbirini tetiklemesi, beslemesi ve ilerletmesi açısından da aynılıkla geçerlidir

klikler ekseninde yaşanan dalaş toplumsal kitlelerin de ayrışmasına, karşıt kliklerde yer alarak bölünmesine yol açmaktadır. Erdoğan/ AKP tabanı bir taraf olarak belli bir eğilim sergilese de, azımsanmayacak geniş halk kitleleri büyük bir baskı altında olup iktidara karşı büyük bir hoşnutsuzluk taşımaktadır. Erdoğan/ AKP iktidarının tüm faşist politika, baskı ve katliamları, yolsuzluk, hırsızlık ve tüm yasa dışı hukuksuz uygulamaları kitlelerde derin bir öfkeye yol açmaktadır. Gelişen devrimci koşullar toplumsal öfkenin patlak vermesine, yeni Gezi-Haziran Ayaklanmalarının yaşanmasına uygun zemin taşımaktadır...

karşı yaklaşımda da doğrulanmaktadır. MHP tartışma konusu yapılmazken, CHP'nin geniş tabanının demokrat ve sol taban olması belli kafa karışıklıklarına yol açmaktadır. Ancak CHP'nin içindeki sol tabana karşın CHP'nin parti olarak tüm temelleriyle faşist olduğu su götürmez gerçektir. Oy potansiyelinin sol kesimlerden olması CHP hakkında yanılsamalara saplanmaya neden olamaz. Halk kitlelerinin çoğu kez burjuvazi tarafından manipüle edilip yedeklendiği bilinmektedir. Dahası siyasi partinin niteliği, öncelikle sınıf niteliğinden, temsil ettiği sınıflardan, devletten ve programından renk alır. O halde CHP'nin sol tabana sahip olması onun faşist parti olduğu gerçe-

ğini değiştirmez. Burjuva klikler arası iktidar değişimleri genel olarak mümkündür ve ülke tarihi buna somut örnektir. Yani bugün muhalefet olan yarın iktidar olabiliyor, oluyor. Muhalefetteyken demokrasi ve özgürlük havarisi kesilip sol söylemlere başvurmasına karşın, iktidara geldiğinde faşizmi uyguluyor, uygulamaktan sakınmıyor. Bu burjuva siyaset klasiğidir. CHP'nin demokrasi ve özgürlükler yalanı da bu klasiğin iyi bir örneğidir. CHP'nin tarihi bunu doğrulayarak gerçek yüzünü görmeye ve göstermeye fazlasıyla yeterlidir. Bir gericiliğin çaresi diğeri gericilik değildir. Gericiler arasında tercih yapmak kader olmadığı gibi, devrimci sınıf tutumu da değildir. Kötünün iyisini tercih etmek çare olmadığı gibi, tüm kötülüğü reddederek en iyisini tercih etmek doğru olanıdır. Baş düşmana oklarımızın sivri ucunu çevirirken, diğeri gerici klikleri düşman konumundan çıkarma durumunda olamayız. Ama düşmanları tek tek ve somut durumda oynadıkları role göre şekillenen önem sıralarına göre yutmak devrimci siyaset-taktiktir.

Son tahlilde devrimci çıkışlara uygun doğrultuda yaşanan bütün nesnel koşullar ve gelişmeler olumlu bir eğilimi ifade etse de, bunlar kendi başına devrimci yükseliş için yetmez. Bunlar uygun koşullardır fakat bu koşulların subjektif etmen ve rol ile buluşması şarttır. Bu iki unsurun buluşmasıyla gelişmeler tam anlam kazanmış, devrimci çıkışları mümkün kılmış olacaktır. Yani komünist devrimci önderlik ve bu temelde silahlı devrimci çizginin tarih sahnesine daha etkili olarak çıkması elzemdir. İşte tam da burada devrimci ilke ve amaçlar doğrultusunda ve bu doğrultuya hizmet edecek tarzda geliştirilen devrimci güç ya da eylem birlikleri belli bir anlam taşımaktadır. Elbette bu birlik biçimleri doğrudan devrimin stratejik organ ve kurumları değildirler. Sosyalist Devrim bu birliklere yüklenemese de, bu birliklerin Sosyalist Devrim ve mücadele sürecine önemli katkılar sunduğu inkâr edilemez. Gerçekleştirilen devrimci birliklerle devrimci cephe belli bir avantaj ve ilerleme kaydetmiştir. Bu kadarı yetmez. Sosyalist güçlerin örgütsel birliklerle tarihte rol alması zorunludur. Bu gelişme salt sosyalist güçleri değil, tüm devrimci süreci etkileyen önemdedir. "Kelebek etkisi" derin diyalektiği sosyal pratiğin tümünde

olduğu gibi, devrimci gelişmelerin birbirini tetiklemesi, beslemesi ve ilerletmesi ağıısından da aynılıkla geçerlidir

Proleter devrimciler olarak içinden geçilen tarihsel süreç karşısında tarihsel sorumlulukla bir sınavın eşiğinde olduğumuz unutulamaz. Soyut teori ile devrimci görevler saptamak yetersiz, ama toplumsal çelişkilerde ağıa çıkan devrimci görevleri devrimci teoriye dönüştürmek somuttur, etkilidir. Bilumum gericiliğe karşıyız, ama somut gericiliği tanımlamak ve işaret etmek durumundayız. Önümüze çıkmış olanı somut hedefimize almalı, önümüze çıkacak olanı stratejik hedefimiz yapmalıyız. Stratejik hedefe ulaşmak için taktik hedefi geçmek zorundayız. Toplumsal süreç ve çelişkiler bağlamında burjuvaziye karşı verilen savaşımda bütün bir kavgayı kazanmak için tek tek çatışmaları kazanarak ilerleme yolu küçümsenmelidir. Devrim, devrimci kazanımlar temelindeki ilerlemeleri kapsar ve bunların birikimini takip eder. Proleter sınıf siyaseti sınıf çelişkilerinden başka olmayan her toplumsal çelişkiyi konu edinerek tek tek çatışmaları kazanmayı önemsemelidir. Bu bağlamda Erdoğan/AKP güruhuna karşı mücadelenin bütün bir gerici sınıf düzenine karşı mücadeleden bağımsız olmadığı gerçekliğıyle, onun bir adımı olarak önemsenmelidir. İktidar ederek baskı, sömürü ve zulümü azgın katliam ve kıyımlara tırmandırarak en çok teşhir olan egemen sınıf iktidarı, devrimci mücadelenin somut hedefidir. Kitlelerin seferber edilerek harekete geçirilmesinin en uygun metodu somut hedeflere sahip olmakla alakalı olup, kitlelere somut sloganlar temelinde somut hedefler göstermekten geçer. Siyasetin konusu ve yeteneği burada devreye girer. Soyut slogan ve düşmanlarla etkili bir savaş yürütülemez, kitleler bunlar doğrultusunda kolayca harekete geçirilemezler. Elbette devrimci kitlelerin birleşmesinin, dolayısıyla harekete geçirilmesinin önemli bir metodu da, devrimci hareketin birleşmesi ve güven veren bir pratik sergilemesidir.

Gerici Sınıf İktidarı Sosyalist Halk Savaşıyla Alt Edilecek!

Siyasi sürecin devrimci cepheden göğüslenmesi, burjuva klikler arası çatışmadan devrim

adına yararlanmayı gerektirir. Hatta mevcut siyasi iktidarın aleyhte yaşadığı uluslararası sorunlar da devrimci hareketin gözetmesi gereken gelişmelerdir. Ancak devrimci komünist hareket gerek siyasi süreçteki görev ve sorumlulukları bağlamında, gerekse de her iktidar biçiminde gerici sınıflar devletine karşı devrimci sorumluluk ve görevlerini burjuva zemindeki gelişmelere endekslemeden devrimci sınıf tavrı

Bugün toplumun niteliğine damgasını vuran komprador tekelci sınıflardır. Bu sınıflar değişik emperyalist güçlere bağımlılıkları gereği birden fazla klik biçiminde örgütlü olup devlette söz sahibidirler. Bu kliklerin siyasi partileri veya sözcüleri siyaset sahnesinde olup mediste yer almaktadırlar. Mevcut burjuva düzen partileri devlette söz sahibi olan hâkim sınıfların doğrudan temsilcileri ve örgütledikleri siyasi

Siyasi sürecin devrimci cepheden göğüslenmesi, burjuva klikler arası çatışmadan devrim adına yararlanmayı gerektirir. Hatta mevcut siyasi iktidarın aleyhte yaşadığı uluslararası sorunlar da devrimci hareketin gözetmesi gereken gelişmelerdir. Ancak devrimci komünist hareket gerek siyasi süreçteki görev ve sorumlulukları bağlamında, gerekse de her iktidar biçiminde gerici sınıflar devletine karşı devrimci sorumluluk ve görevlerini burjuva zemindeki gelişmelere endekslemeden devrimci sınıf tavrı ve siyasetiyle ele alıp geliştirir. Dolayısıyla, siyasi süreci analiz ederken ve bu süreçte devrim lehine olan şartları değerlendirirken, bunları asıl devrimci görevleri olarak algılamaz, sadece onun bir parçası olarak ele alır ve stratejik yönelimde devrim hedefine uygun görevler üstlenir

ve siyasetiyle ele alıp geliştirir. Dolayısıyla, siyasi süreci analiz ederken ve bu süreçte devrim lehine olan şartları değerlendirirken, bunları asıl devrimci görevleri olarak algılamaz, sadece onun bir parçası olarak ele alır ve stratejik yönelimde devrim hedefine uygun görevler üstlenir

Proleter devrimci hareket her sürecin kapsamlı devrimci görevlerini omuzlayıp yürütürken, bu görevler içinde merkezi görevi saptayıp bu hal-kada yoğunlaşmayı esas alır. Toplumsal sürece nitelik veren çelişki ve bu çelişki zemininde süreçsel-dönemsel aşama olarak öne çıkan çelişkiyi baş çelişki olarak tespit eder ve merkezi görevi buna göre saptar. Ne var ki, merkezi görevde yoğunlaşma diğer görevleri ihmal etmek anlamına gelmez. Baş çelişki ve düşmanı mücadele ekseninde ilk hedefe koymak, diğer çelişki ve düşmanları yok saymak (hele hele müttefik görmek) anlamına hiç gelmez.

Toplumsal yapının egemen niteliğine uygun olarak belirlenen toplumdaki temel çelişkisi aynı kalmakla birlikte, baş çelişki ve baş düşman belirli koşulların gelişmesi ve süreçlerin değişmesine bağlı olarak değişir, yer değiştirir.

partilerdir. Bunlardan siyasi iktidarda veya hükümette olanlar esasta devlette imtiyazı önde olup ağırlıklı söz hakkına sahip olan ya da olanlardır. Devlet hâkim sınıfların her klik ve parçasının baskı aracıken, siyasi iktidar-hükümet bu sınıfların içindeki güçlü olan kliğin elindedir genellikle. Belli istisnai durum veya dönemler hariç genel kural budur. Zira demokrasi oyunu olarak yapılan seçimler esasta sermaye ve buna bağlı olarak siyasi gücü etkin olan klik tarafından ve elbette arkasındaki emperyalist gücün ülkedeki ekonomik-siyasi nüfuzuna uygun olarak, buradan aldığı destekle ya da tayin edici olan emperyalist sermayenin yol vermesiyle kazanılır esasta. Yani seçimlerle siyasi iktidara-hükümete gelme esprisinin arka planı ya da özü, sermaye ve siyasi gücüne dayanmaktadır. Kısacası, halkın oylarından ziyade, bu oyları satın alan, çeşitli mekanizmalarla manipüle eden, çalan, reklamından propagandasına kadar belirleyen, siyasi şantajlar yapan, kitlelerin oy tercihini etkileyen ve yönlendiren büyük sermaye iktidarı tayin etmektedir.

AKP iktidarının ortaya koyduğu tablo buna bütünüyle uygun olup açıklayan bir iktidardır. Bu ikti-

darın iktidar etmesi ve egemenliğini sürdürmesi basit bir oy ve seçim meselesi olarak algılanamaz. AKP'nin emperyalist proje olarak iktidarlaştırılmasına paralel olarak, iktidar olanaklarını da kullanmak kaydıyla büyük bir kitle desteği oluşturduğu bir gerçektir. Bunun seçimler oyununda bir payı, katkısı veya etkisi kuşkusuz ki vardır. Ancak AKP'nin seçimler yoluyla iktidardan düşürülememesi, sadece bu oy tabanıyla açıklanamaz. Bilakis, azgın bir faşist baskı ve katliamlar aracıyla toplumda can güvenliği ve gelecek kaygısı yaratarak son seçimleri kazandığı alenen ortadadır. Daha önceki seçimleri kazanması bir dizi burjuva hile ve entrikaya, paralar dağıtarak yoksulluktan yararlanmaya, oy çalmaya ve elbette emperyalist proje olarak desteklenip eski statükocu gericiliğe karşı bir umut olarak sunulmasına dayanmaktadır. Öyle ki, emperyalist proje bağlamında ve bilumum entrikaya dayanan bu tablo, yani AKP iktidarı, farklı emperyalist güçlere yaslanan diğer burjuva klikler tarafından bile seçimler yoluyla değiştirilemedi, düşürülemedi. Kısacası, seçim gibi oyunlarla burjuva klikler ara-

Aynı gerçeklik, gerici hâkim sınıflardan beklentilere giren, bu sınıfların demokratikleşme doğrultusunda kendiliğinden rol oynayıp adım atacağını sanan liberaller ve yasalci reformist akım ve siyasi eğilimi için de geçerlidir. Gerici sınıfların kendi iktidarlarını rızasıyla vermeyecekleri gibi, kolayca riske sokmayacakları da açıktır. Dahası sınıf ve/veya klik çıkarlarını esas alacakları, bu anlamda iktidar ve çıkarlarını korumak için her türlü yola başvuracakları kesindir. Yaşanan somut pratikler kadar, geçmiş tarihsel süreç de bunu doğrulayan kanıt durumundadır.

O halde devrimci yoldan başka bir çare yoktur. Devrimci sınıfların siyasi iktidar mücadelesinde devrimci zora başvurmadan başka çareleri olmadığı gibi, bu bir haktır da. Bu hak ve zorunluluk doğrudan hâkim sınıfların gerici zor ve şiddete başvurup bu özde örgütlenmiş olmalarından doğmaktadır. Devrimci sınıfların silahlı devrimci zora başvurması tamamen gerici sınıfların gerici zora dayalı tahakküm kurmalarının ürünüdür. Bu zeminde Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci sınıfların izleyeceği yol da silahlı zora dayalı dev-

O halde devrimci yoldan başka bir çare yoktur. Devrimci sınıfların siyasi iktidar mücadelesinde devrimci zora başvurmadan başka çareleri olmadığı gibi, bu bir haktır da. Bu hak ve zorunluluk doğrudan hâkim sınıfların gerici zor ve şiddete başvurup bu özde örgütlenmiş olmalarından doğmaktadır. Devrimci sınıfların silahlı devrimci zora başvurması tamamen gerici sınıfların gerici zora dayalı tahakküm kurmalarının ürünüdür. Bu zeminde Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devrimci sınıfların izleyeceği yol da silahlı zora dayalı devrimci yoldur. Bu yol somut tarihsel ve toplumsal koşullarda Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi'nde karşılık bulur. Erdoğan/AKP iktidarı ve tüm gerici sınıflar düzeni Sosyalist Halk Savaşı'yla yıkılacaktır. Sosyalist Halk Savaşı çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının devrimci kurtuluşu için elzem olmakla birlikte, komünist topluma ilerleyişin vazgeçilmez güncel bir silahıdır

sı iktidarın el değişimi bile bu kadar zorlu ve belli düzeyde olanaksız kılınabilirken, devrimci sınıfların seçimler yoluyla gerici sınıf iktidarlarını düşürüp, kendi sınıf iktidarlarını kurmaları tamamen olanaksızdır. HDP'nin parlamentodaki varlığına, tarihte yaşadığı ve somut pratikte yaşadıklarına bakılarak da parlamenter yoldan iktidara gelmek bir yana ciddi bir ilerleme göstermenin bile hayal olduğu açıkça görülebilir.

rimci yoldur. Bu yol somut tarihsel ve toplumsal koşullarda Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi'nde karşılık bulur. Erdoğan/AKP iktidarı ve tüm gerici sınıflar düzeni Sosyalist Halk Savaşı'yla yıkılacaktır. Sosyalist Halk Savaşı çeşitli millet ve milliyetlerden Türkiye-Kuzey Kürdistan halklarının devrimci kurtuluşu için elzem olmakla birlikte, komünist topluma ilerleyişin vazgeçilmez güncel bir silahıdır

Devrimimizin Zaferi İçin Sosyalist Halk Savaşı'nı Kavrayalım!

Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi'ni (SHSS) doğru ve yeterli düzeyde tanımlamaya ve anlamaya çalışmak önemli bir yerde duruyor. Her devrim kendi özgünlüğüyle yol almak zorundadır. Önceden belirlenmiş bir yol, yöntem, güzergâh yoktur. Somut koşulların somut tahlili önemlidir. Dünyadaki pazar savaşları, yıkımlar, insanlığı tüketen barbarlıklar, yozlaşma, çürüme, ekolojik sisteme vurulan darbeler, HES'ler, Çernobil felaketi, Japonya'daki nükleer kazalar, aşırı silahlanma ve nükleer denemeler, tsunami, deprem, sel ve diğer afetler, sıcakların artması, buzulların erimesi, rant-pazar uğruna yürütülen savaşlar ve yağmalanan doğa bugün dünden daha fazla dünyayı tehdit ediyor. Savaşlar dünyanın sonunu getirmese dahi, bu felaketler dünyanın sonunu getirmeye aday.

Emperyalist gerici, haksız savaşlar, açlık, yoksulluk, adaletsizlik, inkârlar ve soykırımlar karşısında derinden etkilenen ancak bunlara karşı alternatif yaratma, mücadele etme konusunda mecali kalmamış bir insanlık var. Egemen güçlerce her türlü yolla kafası karıştırılan, manipüle edilen, doğru düşünmesi, sorgulaması engellenen, karşı koyamayan, bireyci, bencil, sürekli olarak yozlaştırılan ve köle olarak kalması için türlü yaptırımlar uygulanan bir insanlık yaratıldı.

Devrimciler, sosyalistler ve komünistler ve diğer bazı ilerici dinamikler ise bu durumdan kurtulmanın arayışı içindeler. Çeşitli biçimlerde insanlığı kurtaracak yol-yöntem ve araçlara başvuruyorlar. STK'lardan partilere, örgütlere, inisiyatiflere kadar insanların ürettiği birçok örgütlenme aracı bu durumu düzeltmeye, insanlığı kurtarmaya çalışıyor. Her birinin bir yolu var, hedefleri aynı gibi görünse de yolları, yöntemleri ve araçları farklı. Mülkiyetin niteliğinden ve sistemin ideolojik aygıtlarından etkilenme derecelerine göre bir yol ve yön çiz-

miş, mücadele araçları belirlemişler. Legalist, pasifist, parlamentarist, ulusal, demokratik, feminist, anarşist, sendikalist, komünist, bazıları silahlı, bazıları silahsız, bazıları hümaniter...

Dünyanın geldiği bu durum karşısında 'böyle gelmiş böyle gider, her türlü imkânları var, çok güçlüler, sistemle oynanmaz, silaha sarılmalı bu daha çok insanın ölmesine neden olur' diyerek pasif protesto eylemleri yapmayı, bazı aşırı haksızlıkların sivri uçlarını törpülemeyi, bazı reformlarla bu dünyada yaşanabileceğini savunanlar ve salık verenler var. Tüm bu sorunların müsebbibi-kaynağı olan özel mülkiyet dünyasına, özel mülkiyet ve bu mülkiyet biçimi üzerinden şekillenen ilişkileri koruyan, sürekliliğini sağlayan devleti hedef almayan bu anlayışların varlığı gibi, tüm bunları tersten okuyan ve her türden devlete ve hiyerarşik yapılanmaya karşı gelen anlayışlar da var.

'Mevcut düşmanın askeri-teknik gücüne karşı geri kitlelerle birlikte mücadele yürütülemez' anlayışıyla, kendini onla-yüzle-binle sınırlayan ve böylece devrim yapacağına inanan anlayışlar da var. Sıralanacak daha onlarca anlayış ve bu anlayış etrafında yaratılan onlarca örgüt ve mücadele yöntemi var. Tüm bu saydıklarımızın ve saymadıklarımızın insanlığın gerçek kurtuluşunu sağlayacak olan örgüt modeline, mücadele anlayışına ve alternatif toplum projesine sahip olmadığını söylemek yanlış olmayacaktır. Mülkiyetin özel niteliğini, bu nitelik üzerinde hayat bulan ilişkileri ve bu ilişkiler bağlamında ortaya çıkan fikirleri, alışkanlıkları ve yaşam tarzını hedef almayan hiçbir anlayış, örgüt ve mücadele yöntemiyle insanlığın kurtuluşu olanaklı değildir

Komünizmi hedeflemek ve bu doğrultuda konumlanmak, Maoist bir perspektife sahip olmak zorunludur. Partimiz bu doğrultuda

'Mevcut düşmanın askeri-teknik gücüne karşı geri kitlelerle birlikte mücadele yürütülemez' anlayışıyla, kendini onla-yüzle-binle sınırlayan ve böylece devrim yapacağına inanan anlayışlar da var. Sıralanacak daha onlarca anlayış ve bu anlayış etrafında yaratılan onlarca örgüt ve mücadele yöntemi var. Tüm bu saydıklarımızın ve saymadıklarımızın insanlığın gerçek kurtuluşunu sağlayacak olan örgüt modeline, mücadele anlayışına ve alternatif toplum projesine sahip olmadığını söylemek yanlış olmayacaktır. Mülkiyetin özel niteliğini, bu nitelik üzerinde hayat bulan ilişkileri ve bu ilişkiler bağlamında ortaya çıkan fikirleri, alışkanlıkları ve yaşam tarzını hedef almayan hiçbir anlayış, örgüt ve mücadele yöntemiyle insanlığın kurtuluşu olanaklı değildir

konumlanmış olup doğru bir perspektife sahiptir.

Her dönemin, her sürecin, her toplumun, doğanın, düşüncenin kendine has özellikleri, farklılıkları ve farklı koşulları vardır. Bu özellikler, koşullar mücadelenin de farklı farklı biçimler, boyutlar ve yöntemler almasını gerektiriyor. Önemli olan bunları anlamak, bu özellikleri bulup ortaya çıkarmak ve bu farklılıklara, özelliklere göre araçlar, biçimler, yol ve yöntemler geliştirmektir. Bunların birbiriyle uyumlu olup olmaması da mücadelenin seyri açısından belirleyicidir. Bu yüzden doğru ve isabetli tahlil, ana çelişkileri tespit, çelişkilerin birbiriyle ilişkilerinde isabet ile tüm belirleme ve tespitlerin çözüm yolu ve yöntemini belirlemek, ihtiyacı olan araçlar yaratmak ve hedefe bu araçlarla yönelmek gerekir.

Bazen yol, yöntem ve araçlar bir kere belirlendi mi "Kur'an'daki ayetler gibi" değişmez, değiştirilemez yaklaşımı sergileniyor ve tutuculaşılıyor, muhafazakârlaşıyor. Yollar, yöntemler ve araçlar çeşitlidir. Tek bir araç, tek bir yol ve tek bir yöntem yoktur. İhtiyaç neyi talep ediyorsa ona uygun araçla yola çıkılır. Uçak varken Amerika'ya at arabasıyla gitmeye çalışmaya gerek yok. Araçlar, yollar ve yöntemler de mutlak değildir. Eskidiği zaman değiştirmek, eksik kaldığında tamamlamak, fazla geldiğinde fazlalığından kurtulmak gerekir. Yani yol, yöntem ve araçlar bir süre sonra eskiyebilir, yetersiz kalabilir ya da geçersizleşebilir. Bu durumda inadına bunları tekrar tekrar kullanmaya çalışmanın gereği ve anlamı yoktur. Önemli olan o anı yakalamak, eskiyeni yenile-

mek, yetersiz kalanı yeterli hale getirmek, geçersiz olanı atmak ve yeni olanı inşa etmektir. Dünyada örnekleri çoktur, öğrenebilmeliyiz. Biz dünyadaki örneklerden muaf değiliz. Her yer için geçerli ama bizim için geçerli değil diyemeyiz.

Bilim çeşitli yöntemler sunar, tespit etmek bize kalmış. Çelişkiyi, sorunu doğru tanımlayabilirsek, doğru bir bakış açısına sahipsek; doğru yöntem geliştirebilir, doğru bir yol tutturabilir ve doğru araçlar yaratabiliriz. Kılavuz aldığımız diyalektik ve tarihsel materyalizm bu noktada temel olandır. Bundan dolayı SHSS'yi doğru anlamak ve kavramak, onu sınıf mücadelesinin ülkemiz özgülündeki yerine doğru oturtmak gerekiyor. Eğer bunları yapamazsak SHSS'nin neyi hedeflediğini, neden gerekli olduğunu çözemez, SHSS'nin stratejisini, taktiklerini, tarzını, içeriğini ve yönelimini de anlamaz, onu geliştiremez ve son kertede başarılı bir pratik hattı hayata geçiremeyiz. Başarılı olabilmek için tüm bunları derinlikli olarak anlamak ve kavramak gerekir.

SHSS Hangi Temellere Dayanıyor?

Parti'nin '72 Nisan'ındaki çıkışı, kuruluşu Türkiye-Kuzey Kürdistan coğrafyasındaki devrimci mücadele açısından nitel bir çıkıştır. İleri sürdüğü fikirler bütünü, bütünselliği ve belirlediği araçlar doğru ve isabetlidir. Yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde uygulanabilirliği ispatlanmış Halk Savaşı Stratejisi de bu anlamda isabetlidir. Bunun yanında mücadelenin gelişimini etkileyen, öncülükten önderliğe,

kitlesellğe, ordulaşmaya, Kızıl Siyasi İktidar (KSİ'ler) oluşturmaya, stratejik savunmadan stratejik denge ve saldırı aşamasına geçmesini engelleyen politikalar, örgütlemeler, ideolojik kırılmalar, kadro kayıpları yaşamış, iki yenilgi ve bir ağır darbe almıştır. Gelişimini etkileyen daha birçok neden sıralanabilir, fakat bunlar geniş bir şekilde, siyasi-ideolojik-örgütsel ve askeri yönleriyle 1. Kongreyle birlikte değerlendirilip kamuoyuna sunulan Muhasebe Belgesi'nde izah edilmiştir.

Partimizin yaptığı 3. Kongre, 1. Kongre'nin Muhasebe Belgesi'nde esas aldığı yöntem üzerinden ve 1. Kongre'nin embriyonik olarak geliştirdiği fikirler üzerinden yeni ve daha

askeri görüşler sonucunda ortaya çıkmıştır. Kurulduğu andan itibaren henüz ismi koyulmamış Maoizm'i rehber ideoloji olarak alan Partimiz yarı feodal-yarı sömürge iktisadi zeminde Halk Savaşı Stratejisi'ni benimsemiş, kırlardan şehirlere KSİ perspektifiyle silahlı mücadele esası üzerinden ordulaşmayı hedeflemiş ve kırılık-köylük alanları esas almıştır. '90'ların ortalarına kadar köylü nüfusunun toplam nüfustan fazla olduğu, yarı feodal ekonomik biçimin hâkimiyeti altında toprak sorununun varlığını belirleyici boyutta kendini dayattığı, "burjuva" anlamda da olsa demokratik devrimini yapamadığı, emperyalizme göbekten bağlı, komprador burjuvazi ile

'Partimizin yaptığı 3. Kongre, 1. Kongre'nin Muhasebe Belgesi'nde esas aldığı yöntem üzerinden ve 1. Kongre'nin embriyonik olarak geliştirdiği fikirler üzerinden yeni ve daha ileri tespit ve belirlemelere gitmiş, yeni sentez ve tahlillerle yeni bir devrim stratejisi belirlemiştir. Belirlenen bu strateji hasbelkader belirlenen bir strateji değildir, maddi bir zemine dayanmakta, bilimsel yöntemi referans olarak hareket etmektedir. '40 yıldır yürüttüğümüz mücadeleden bir sonuç alamadık, bir de bunu deneyelim' anlayışıyla belirlenmiş bir strateji olmadığı gibi, uzun süren mücadelenin yorgunluğu, yılgınlığı ve karamsarlığıyla mücadeleden kaçmanın kılıfı da değildir. Yeni strateji; komünizme varmanın yolunu, yöntemini ve araçlarını belirlemiş olan SHSS'dir

ileri tespit ve belirlemelere gitmiş, yeni sentez ve tahlillerle yeni bir devrim stratejisi belirlemiştir. Belirlenen bu strateji hasbelkader belirlenen bir strateji değildir, maddi bir zemine dayanmakta, bilimsel yöntemi referans olarak hareket etmektedir. '40 yıldır yürüttüğümüz mücadeleden bir sonuç alamadık, bir de bunu deneyelim' anlayışıyla belirlenmiş bir strateji olmadığı gibi, uzun süren mücadelenin yorgunluğu, yılgınlığı ve karamsarlığıyla mücadeleden kaçmanın kılıfı da değildir. Yeni strateji; komünizme varmanın yolunu, yöntemini ve araçlarını belirlemiş olan SHSS'dir

Partimiz, Kaypakkaya önderliğinde TİKP (Türkiye İhtilalcı İşçi Köylü Partisi) içinde yürütülen ideolojik mücadelenin sonucu somutlaşan yeni fikirler, yöntemler, yollar ve araçlar üzerinden şekillenen programatik, örgütsel ve

büyük toprak ağalarının egemen sınıf olarak devlete hâkim olduğu, faşizmin bir devlet biçimi olarak halk kitleleri üzerinde baskı aracı olduğu, emperyalizme bağlılığın ve köylülüğün toprak sorunundan kaynaklı dinamik bir rol üstlendiği siyasal coğrafyada savunulan Halk Savaşı Stratejisi doğru ve isabetli bir yerdedir. Programatik görüşler ve bu görüşlerin somut karşılığı olan Halk Savaşı Stratejisi'ne karşın ideolojideki kırılmalardan kaynaklı bazı meselelere ilişkin yanlış yorumlar, değerlendirmeler ve siyasetler de güdülmüştür. Bunların bazılarını sıralayacak olursak;

1) Sermayenin dinamikliği üzerine doğru savunular yapılmasına rağmen emperyalizmin yayılma-dağılma, egemen olma yoluyla rakiplerini ya da kendine bağlı olan ekonomik yapılarıdaki değişimlere ve gelişmelere izin

vermeyeceği, rekabetle sürekli baskı altında tutacağı, kendine rakip olmasını engelleyeceği gerçeğiyle karşı karşıya getirerek sermayenin dinamik-yayılmacı yanı zayıflatılarak silikleştirilmekte, somutta ise; yarı feodal iktisadi yapının nitelik değiştiremeyeceği, emperyalizmin kendine bağlı en gerici sosyal dayanaklara dayanmasından hareketle bunların çözülmeyeceği, tasfiye olmayacağı savunulmaktaydı. Oysa doğrular karşı karşıya getirilerek savunulan görüşlerin doğrulanmaya çalışılması yanlış. Sermayenin dinamik yanının emperyalizme rağmen kendiliğinden etkisi göz ardı edilmekte, kapitalist pazara olan ihtiyaç emperyalist politikaları belirlemekte, bu politikalar yerellerin merkezlerle ekonomik, sosyal, kültürel, politik ilişkiler geliştirmesine, kapitalist ilişkiler ağına bağlanmasına-çekilmesine neden olduğu dolayısıyla yarı feodal ekonomik ilişkilere darbe vurduğu görülmemekte ve tutucu bir tarzda emperyalizm en gerici sosyal dayanaklara dayanmakta ve bu dayanakların çözülmesine-tasfiye olmasına izin vermeyeceği savunulmakta, savununun altı böyle doldurulmaktaydı. Genel olarak savunulacak bir görüş olmasına rağmen sermayenin dinamik yanı ve kendiliğinden yarattığı çözülme görülemiyordu. Bu durum savunucularda tutuculaşmaya neden oluyor, siyasi, politik, örgütsel ve askeri olarak gelişimi yavaşlatıyor, engelliyordu. Bu gelişim üzerinden somut taktik politikalar geliştirilmesi, stratejik yönelim üzerindeki etkisinin görülmesi engelleniyor, öteleniyordu.

2) Halk Savaşı'nın somut örgütlenmesi üzerine yıllara varan tartışmalar yürütülmesine rağmen bunların netleştirilerek kavrandığını söylemek isabetli olmaz. Şehirlerin kırlardan kuşatılması esprisinin somut ifadesi olarak gerilla savaşı ve KSİ'ler üzerine genel teorik savunular olmasına rağmen, bunun ülkemizde neyi ifade ettiği, nasıl ele alınması ve yürütülmesi gerektiği derinliğine ele alınmadığından askeri boyutu eksik kalmış, köylük alanlar örgütlenememiş, başkaca bir yığın açmazlıklardan kaynaklı bir sonuç alınması engellenmiştir. Başından itibaren silahlı mücadele esası üzerinden konumlanılmasına ve ısrarlı gerilla savaşına rağmen bunun coğrafyamızda nasıl ele alınacağı, KSİ'lerin nasıl kurulacağı, nelere

ihtiyaç duyacağı, her bir somutta nasıl örgütleneceği, hareket tarzının, taktiklerinin neler olacağı ele alınmamış; milis örgütlenmesi, köylük alanlarda komiteleşmeler, kış aylarında kampa çekilen gerillanın bu dönem boyunca boşluğunu kimlerin dolduracağı, köylülerin ekonomik refahının hangi politikalarla sağlanabileceği üzerine yoğunlaşılmamış, sürekliliği sağlanan örgütlenmeler yaratılamamıştır. Gerillanın yıllardır varlığını koruduğu alanlarda kitlelerin örgütlenmemesi ve taraftar düzeyinde kendilerini ifade etmesi dahi bu meselede yoğunlaşmayı sağlayamamıştır.

3) Gerillaya rol biçilmesine rağmen rol unutulmuş, gerilla erzak ve ihtiyaç peşinde koşan, üslenmenin ihtiyaçlarını karşılamaya çalışan bir misyona sıkıştırılmıştır. Komutanlıklar da düşmanı darbeleyen taktikler geliştirmek yerine köye erzak için nasıl gidilir planları yapar duruma getirilmiş, ordu içindeki Parti organları da bunun bir parçası olmuş, Ajitasyon/Propaganda (A/P) örgütlenme ve askeri meseleler gibi rol rafa kaldırılmış, kendiliğinden ciliğe bırakılmış, günün politik gelişmelerini yakalayan bir örgütlenme yaratamayan gerilla A/P yapmaya çalışsa bile somuta inememiş, kendini tekrar eden bir duruma gelmiştir. Askeri sorunlar üzerine yoğunlaşmadığından, gerilla fırsatını bulduğunda eylem planı yapmaya çalışmış, fakat yaptığı eylemin kitleleri örgütlemeye hizmet edip etmeyeceği, nasıl örgütleyeceği üzerine yoğunlaşmamış, yapılan eylemlerin kitleleri örgütleme kabiliyeti görülemediğinden eylemler "eylem" olarak kalmıştır. Vur kaç, git saklan. Peki, bu eylemlerin yarattığı etkiyi kim örgütleyecek, yarattığı heyecanı kim hangi potaya akıtacak? Gerilla niye vuracak, vuruşu kaç kişiyi örgütlemeyi hedefleyecek, bunun propagandasını kim yapacak, kitleleri örgütlemeyen eylem ne işe yarar ki? Her eylemin politik bir hedefi olmalı, kitlelerde, düşmanda, Partimizde nasıl bir etki yaratacak, yarattığı olumlu-olumsuz etki nasıl ileri taşınıp örgütlenecek, bilinmelidir. Düşman vuruluyor ondan sonra kaçılıyor. Gerillanın savaş mantığı bu. Doğru. Fakat vurulan düşmanın hareketi sınırlanabiliyor mu, bu nasıl olacak? Düşmanın hareketinin her eylemle sınırlandırılması, hareketinin daraltılması gerekirken, her vuruş bir parça ko-

parmaya, 10-100 metre kare daha ilerlemeye hizmet etmeliyken tam tersi durum karşımıza çıkıyor. Gerillanın hareketi sınırlanıyor. Kamp-lardan, Munzurlardan, bir vadiden, bir köyden çıkamaz hale geliniyor. Bunda bir terslik var. Bunların derinliğine tartışılması, politikalar üretilmesi gerekirken gerillanın rolünü en yaratıcı şekilde nasıl oynayabileceği netleştirilemeyince, olacağı da budur. Eylemler daha çok araziye çıkan asker üzerine kurgulandığında ise, araziye asker çıkmadığı zamanlarda neden eylem yapmıyoruz baskısı gerillayı daraltmış, baskı altına almış, bir diğer durumda da eylem yapmayan gerillada "savaşmıyoruz" diyerek kırılma baş göstermeye başlamıştır. Diğer nedenlerin yanında üretemeyen, taktik geliştiremeyen savaş tarzı, gerillada dağılma ve kopuşa neden olmuş fakat bunun üzerine yoğunlaşmak yerine, başka belirlemelerle, tanımlamalarla yapılması gerekenlerin üstü örtülmeye çalışılmıştır.

4) Taktik geliştirme yok. Tek düze edinilmiş alışkanlıkların ısrarlıca savunusu, yürütülüşü var. Yalnız gerilla alanında değil, diğer alanlarda da böyle. Belirli günlerin içine sıkıştırılmış

belirli takvimlerin hazırlığıyla boğuşuyor, diğer gelişmeleri görmüyoruz. Buna rağmen periyodik olarak yıllarca yaptığımız etkinlikleri ileri taşıma, daha nitelikli hale getirme için de çaba harcamıyoruz. Alışkanlık böyle bir şey. Yeni bir fikir, proje sunulduğunda ise karşı çıkıyor, illa yıllarca yaptığımız gibi yapmaya çalışıyoruz. Hâlbuki daha görsel, daha estetik, daha kapsayıcı ve zengin projeler yapabiliriz. Hadi yaptık, neyi hedefliyoruz, neyi amaçlıyoruz, kaç kişiyi örgütleyeceğiz bu yok. Bu olmayınca yaptığımız iş ve yorgunluğumuzla eve dönüyoruz. Aynı durum gerilla için de geçerli, eylemi sınırlayan bir alışkanlık oluşmuş. Yeni taktikler geliştiremiyor. Geliştirmesi için daha büyük, daha iyi silahlara ihtiyaç olduğunu söylüyor. Tamam. Peki savaşta insanın dinamik bilinçli rolü nerede? Silah olmazsa gidip oturacak mıyız? Yaratıcılık nerede, üretme nerede? Bu duruş, en iyi silahlar elinde olsa bile bir şey yapamaz. Nasıl yapacak ki, tarzını, taktiğini, rolünü yeterince tartışmıyor, alışkanlığını sorgulamıyor ki...

Bunlar sadece birkaç örnek ve yalnızca bu örneklerle sınırlı da değil. Amaç, neden böyle

Şunu kabul etmeliyiz. SHSS, Halk Savaşı Stratejisi'nin dayandığı temellerden yükseliyor. Nedir bu? Birincisi komünizmi hedefliyor. İkincisi komünist öncülük olmazsa olmaz diyor. Yani KP önderliğinde olacak diyor. Üçüncüsü devrim zor'a dayalıdır diyor ve evrensel olan bu ilkeyi savunuyor. Dördüncüsü, proletarya devletin savunulması ve bu devlet altında devrimin kitlelerle birlikte sürdürülmesi şarttır diyor. Komünizmin ilkeleri üzerinden yükselen SHSS'yi Halk Savaşı'ndan ayıran somuttaki temel ise iktisadi yapının özgünlüğüdür. Dünden bugüne değişen zemindir. SHSS'yi belirleyen işte bu zemindir

etkinliklerin, eylemlerin dışında kaç tane yaratıcı taktik geliştirilmiş. 8 Mart, 21 Mart, 1 Mayıs, 18 Mayıs dışında ne örgütleyebildik? Arada sırada ilişkide olduğumuz aydın-yazar sanatçıların önerileriyle başka etkinlikler de yapmaya çalıştık ama bunlar da sınırlı kaldı, devamı gelmedi. Çünkü alışkanlıkların ağır baskısı alışlagelenin dışına çıkmayı engelliyor. Yaşadığımız siyasal coğrafyada her gün bir olay, bir gelişme oluyor. Ama biz aylar öncesinden

oldu? Cevap, Halk Savaşı Stratejisi'ni derinlikli kavrayamamadır. Anlatılmak istenen bu. Yoksa Halk Savaşı evrensel midir, değil midir, neden 40 yıldır ordulaşamadık, NATO'nun ikinci büyük ordusuna kafa tutma cüreti gösterilmesine rağmen bu cüret niye başarılı olamadı, kitlelerden kitlelere ilkesini ne kadar uyguladık, tasfiye, yığınlık, karamsarlık nedenleri gibi birçok sorun ele alınabilir ve kavrayışımız tartışılabilir.

Ya da başka sorular da sorabiliriz. Devletin denizi kurutma çabalarına, devrimci hareketi tasfiye etme hareketine karşı nasıl bir tedbir, nasıl bir politika geliştirebildik? Tamam, kırılık alanlar esas diğerleri tali. Peki legal olanaklardan yararlanma, gerilla mücadelesini destekleme ve besleme, demokratik alan üzerinden kitlelerle ilişkilendirme, yasal olanaklardan devrim menfaati için yararlanma Halk Savaşı Stratejisi'ne ters şeyler miydi? İşte bu soru ve sorunların kaynağı Halk Savaşı Stratejisi'nin derinliğine kavranmamasıdır.

Ondandır ki SHSS'yi kavramak zorundayız. Kavrayamazsak her şey olur ama devrim olmaz.

Şunu kabul etmeliyiz. SHSS, Halk Savaşı Stratejisi'nin dayandığı temellerden yükseliyor. Nedir bu? Birincisi komünizmi hedefliyor. İkincisi komünist öncülük olmazsa olmaz diyor. Yani KP önderliğinde olacak diyor. Üçüncüsü devrim zor'a dayalıdır diyor ve evrensel olan bu ilkeyi savunuyor. Dördüncüsü, proletarya devletinin savunulması ve bu devlet altında devrimin kitlelerle birlikte sürdürülmesi şarttır diyor. Komünizmin ilkeleri üzerinden yükselen SHSS'yi Halk Savaşı'ndan ayıran somuttaki temel ise iktisadi yapının özgünlüğüdür. Dünden bugüne değişen zemindir. SHSS'yi belirleyen işte bu zemindir

Devrim siyasi iktidarın zorla ele geçirilme meselesidir. Siyasi iktidarın zor ile nasıl ele geçirileceğine cevaptır. Fakat belirlenmiş bir devrim kalıbı yoktur. Temel ilkeleri vardır. Yukarıda sıraladık, dört tane ilke vardır. Lakin her bir coğrafyada nasıl bir biçim alacağı, nasıl bir yol izleyeceği, hangi araçların devreye gireceği ise o coğrafyanın kendine has özelliklerine bağlıdır. Toplumsal sistemin niteliğine, sınıfsal karakterine, toplum yaşamının ekonomik, sosyal ve siyasi özelliklerine bağlıdır.

'90'ların ortasından itibaren başlayan ve 2000'li yıllarda daha bir belirgin ve net bir biçim alan iktisadi yapıdaki değişiklik, kendine koşut olarak toplumsal sistemin niteliğinde, sınıfsal karakterinde ve toplum yaşamında da belirgin bir biçim almıştır. Sermayenin dinamik hareketi-yayılması ve metaların dolaştığı pazarların birbirine bağlanarak kapitalist ilişkileri geliştirmesi ve yine bunun yanında

emperyalist ekonomik politikaların sonucu üretmez durumda topraktan koparılmasıyla şehirlere yığılan ve işçi sınıfının yedeği durumuna düşen köylülüğün durumu, yine bunun yanında devasa boyutta genişleyen ve hizmet sektörü dediğimiz alanda yoğunlaşan emekçi sınıfın varlığı devrimin başlıca çelişkilerinde değişiklikleri gündeme getirmiştir. Dün %60-70 olan köylülük nüfusu bugün %10'lar civarına inmiş, dün %30 civarında olan şehir nüfusu %80-90'lara varmış. Toprakla ilgilenen köylü nüfusu 10 milyon altına inmiş, işçi sınıfının sayısı 30 milyona dayanmış, dün çözülmesi gereken toprak sorunu bugün 5-6 milyonu ilgilendiren bir seviyeye gerilemiş. Toprak ağalarının elindeki büyük toprakların ezici çoğunluğu kapitalist çiftliklere dönüşmüş, dün köylü nüfusunun yoğun olduğu kırılık-köylülük alanlardaki toprak sorunu ötelenemez esas çelişki olarak öne çıkarken, bugün şehirlere yığılan işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye karşısındaki emek çelişkileri esas hale gelmiştir. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası komprador kapitalist ülkelerde bu eşitsizliğin daha fazla görülmesine olanak sağlamaktadır. Bu durum kırılık bazı alanların daha geri kalmışlığına ve güvenlik önlemlerinin daha gevşek tutulmasına neden olduğu gibi, bazı alanların coğrafi özellikleriyle de birleşince devrim lehine büyük avantajlara olanak da sunmaktadır.

Sistemdeki ve sınıflar arasındaki tüm bu gelişmeler, toplum yaşamında beliren yeni çelişkiler devrimin niteliğinde de değişiklikleri koşullamıştır. Temel güç olan köylülük yerini aynı zamanda önder güç olan işçi sınıfına bırakırken, çelişkilerin yoğunluk merkezi kırılık alanlardan şehirlere taşınmış, köylülük sınıfı ittifak gücü haline gelmiştir. Dün toprak sorunu merkezli demokratik devrim, toprak sorununun çözülmesi ve tasfiye aşamasına gelmesine paralel olarak işçi-emekçilerin kapitalizmle-burjuvaziyle olan çelişkileri esas hale gelmiş ve demokratik devrimin azalan görevlerini de üstlenen sosyalist devrim gündeme oturmuştur. İşte SHSS bu özet temellere dayanmakta ve bu temeller üzerinden vücut bulmaktadır. Ve bu temeller üzerinden biçim almaktadır, yol belirlemektedir, yöntem geliştirmektedir, araçlar geliştirmektedir.

Sistemdeki ve sınıflar arasındaki tüm bu gelişmeler, toplum yaşamında beliren yeni çelişkiler devrimin niteliğinde de değişiklikleri koşullamıştır. Temel güç olan köylülük yerini aynı zamanda önder güç olan işçi sınıfına bırakırken, çelişkilerin yoğunluk merkezi kırlık alanlardan şehirlere taşınmış, köylülük sınıfı ittifak gücü haline gelmiştir. Dün toprak sorunu merkezli demokratik devrim, toprak sorununun çözülmesi ve tasfiye aşamasına gelmesine paralel olarak işçi-emekçilerin kapitalizmle-burjuvaziyle olan çelişkileri esas hale gelmiş ve demokratik devrimin azalan görevlerini de üstlenen sosyalist devrim gündeme oturmuştur. İşte SHSS bu özet temellere dayanmakta ve bu temeller üzerinden vücut bulmaktadır. Ve bu temeller üzerinden biçim almaktadır, yol belirlemektedir, yöntem geliştirmektedir, araçlar geliştirmektedir.

Azımsanmayacak bir deneyim ve tecrübeye sahibiz. Siyasi, örgütsel, askeri boyutuyla, hata ve eksikleriyle, olumlu ve iletilemesi gereken değerli deneyimleriyle 40 yılı geçen bir tecrübeye sahibiz. Bunun yanında Uluslararası Komünist Hareket(UKH)'in zengin deneyim ve tecrübeleri vardır. Yaşanmış sosyalizm, devrimci iktidarlar, Büyük Proleter Kültür Devrimi gibi deneyimler vardır. Bunun yanında sosyalizmden geriye dönüş gibi deneyimler de vardır. Tüm bu deneyimler birebir uygulanmak için değil ama daha iyisini yapmak için zengin bir tecrübedirler. Bunların nasıl ele alınacağı, nasıl bir sonuca gidileceği ise yalnızca ve yalnızca bakış açısına, dünya görüşüne, bilimsel yaklaşıma bağlıdır. Partimiz de bunu yapmaya çalıştı. En iyisini nasıl yapabiliriz sorusunu sordu, eleştirdi, tartıştı ve bir sonuca ulaştı. Bu SHSS'dir. Tüm deneyim ve tecrübeleri verili tarihsel koşulları içinde onu çevreleyen-kuşatan koşullarla ele alarak, olumlu ve olumsuzluklarıyla tahlil eden, oradan da tespit ve senteze ulaşan Partimiz, ne Sovyetik toplu ayaklanmayı, ne de Çin'de biçimlenen Halk Savaşı'nı doğru bulmuş, emperyalizmin bugün ulaştığı örgütlülük seviyesi, bağımlı ülkelerle olan siyasal-askeri ve örgütsel ilişkisi, devletin sınıfsal niteliği ve karakteri, sınıfsal çelişkilerin ağırlık merkezi, kapitalizmin eşitsiz gelişmesi, emperyalizme bağımlılığın ve coğrafi özelliklerin devrimdeki rolü gibi ön koşullardan hareketle; Sosyalist Devrim'in toplu ayaklanmayı gerektirdiğini, fakat bu toplu ayaklanmanın eski tipte değil yeni tipte ve başından itibaren silahlı mücadeleyi ve silahlı örgütlen-

meyi esas alan, iktidarı alacak olan silahlı bir gücün, ordunun bugünden oluşturulmaya çalışılmasının olmazsa olmaz olduğunu kararlaştıran, bunun için de şehirlerde Partizan Halk Güçleri(PHG)'ni örgütleyen, yine buna paralel olarak kırlık alanlardaki gerilla örgütlenmesinin düşmanı yıpratacağı, kitleleri örgütleyeceği tecrübesi ve coğrafi özelliklerin de etkisiyle ordu örgütlenmesinde önemli ve stratejik bir yer tuttuğuna işaret ederek Halk Kurtuluş Ordusu(HKO)'nu yeniden yapılandırarak konumlandıran, özcesi kır ve şehir gerillası diyalektiği üzerinden geliştirilen yeni tipte bir toplu ayaklanmadır.

Açıktır ki dünyamız 1914'lü yıllarda değil ve coğrafyamız da Rusya gibi bir dünya savaşı içinde değil. "TC" ordusu Rusya'daki Çarlık ordusu gibi uzun süren savaştan, açlıktan, yenilgilerden bitap düşmüş, yılgınlık, karamsarlık, dağınıklık ve firarlar yaşamıyor. Aksine merkezileşmiş bir yapısı ve yukarıdan aşağıya disiplinli komuta kademesi var. Yılgın, karamsar ve dağınık değil. Ordunun parçalanarak ne Rusya'daki gibi ne de Çin'deki gibi tabur tabur, alay alay devrimci saflara katılması bugün açısından olanaklı değil. Yine parlamento üzerinden kitleleri devrime hazırlamak, silahlı toplu ayaklanmaya çağırmak da gerçekçi değil. Bugün devlet daha merkezi, kurumsallaşmış ve en ücra köşeye kadar örgütlenmiştir. Dün olmayan ama bugün yüzleri, binleri bulan yazılı ve görsel basın aracılığıyla toplumu kontrol etmeye çalışmaktadır. Rusya'da o günün koşullarında olan bu avantaj bugün yoktur. Ve

bugün başından itibaren silahlı mücadele örgütlenmediği sürece zamanı geldiğinde kitlelere silahlanın çağrısı yapmak, karşılıksız kalmaya mecburdur. Ve Rusya'daki gibi hazır silahlı ordu birliklerinin de devrim saflarına katılması beklenmemelidir. Coğrafyamızda bunun karşılığı yoktur. Ama başından itibaren silahlı mücadele yürütmenin ve bunu örgütlemenin koşulları fazlasıyla vardır. Hem şehirde küçük küçük askeri birimlerin örgütlenmesi ve karargâhlar altında ordulaşmayı hedeflemesi, hem de kırılık alanlarda gerilla savaşı üzerinden gerilla ordulaşmasının sağlanması ve her ikisinin toplamından oluşan orduyla toplu ayaklanmanın başarılması olanaklı ve mümkündür. Kısaca SHSS'nin siyasi ve askeri temellerini belirleyen işte bu durum, gelişme ve özelliklerdir

Kaypakkaya, ülkemizde silahlı mücadelenin koşulları vardır diyordu. İlegal silahlı mücadele ve illegal parti örgütlemesi esastır diyordu. Biz de aynısını söylüyoruz. Hiç vazgeçmedik ki. Çünkü

bilimsel doğruluğunu savunuyoruz. Tersini söyleyenlerin gideceği en son yer kırmızı koltuklardır.

Fakat gelin görün ki, mücadeleden kaçmanın kılıfını hazırlıyorlar diyorlar. Bu savaştan vazgeçtir diyorlar. Sovyet kopyacılığı yapıyorlar diyorlar. Kırılık alanlardan çekilecekler diyorlar. Silahı tasfiye edecekler diyorlar. Bunca yıl uğraştılar yapamadılar, şimdi de başka yol denemeye çalışıyorlar diyorlar. Örgütü legale çıkaracaklar diyorlar. Tasfiyecilikten etkileniyorlar diyorlar ve daha neler neler diyorlar.

Doğrudur, başarılamayan görevler, yapılamayan hamleler vardır. Kendini koruyamama vardır. Halkın ihtiyaçlarına, sorunlarına cevap olamama vardır. Ama boyun eğiş yoktur. Kahramanlıklar, direnişler vardır. Her şeye rağmen kararlılık, ısrar vardır. Kesintisiz yürütülen mücadele vardır. İnanç vardır, halka güven, devrimde ısrar, bilime sadakat vardır. Kendini sürekli yenileme, ilerleme çabası vardır.

Açıktır ki dünyamız 1914'lü yıllarda değil ve coğrafyamız da Rusya gibi bir dünya savaşı içinde değil. "TC" ordusu Rusya'daki Çarlık ordusu gibi uzun süren savaştan, açlıktan, yenilgilerden bitap düşmüş, yılgınlık, karamsarlık, dağınıklık ve firarlar yaşamıyor. Aksine merkezileşmiş bir yapısı ve yukarıdan aşağıya disiplinli komuta kademesi var. Yılgın, karamsar ve dağınık değil. Ordunun parçalanarak ne Rusya'daki gibi ne de Çin'deki gibi tabur tabur, alay alay devrimci saflara katılması bugün açısından olanaklı değil. Yine parlamento üzerinden kitleleri devrime hazırlamak, silahlı toplu ayaklanmaya çağırma da gerçekçi değil. Bugün devlet daha merkezi, kurumsallaşmış ve en ücra köşeye kadar örgütlenmiştir. Dün olmayan ama bugün yüzleri, binleri bulan yazılı ve görsel basın aracılığıyla toplumu kontrol etmeye çalışmaktadır. Rusya'da o günün koşullarında olan bu avantaj bugün yoktur. Ve bugün başından itibaren silahlı mücadele örgütlenmediği sürece zamanı geldiğinde kitlelere silahlanın çağrısı yapmak, karşılıksız kalmaya mecburdur. Ve Rusya'daki gibi hazır silahlı ordu birliklerinin de devrim saflarına katılması beklenmemelidir. Coğrafyamızda bunun karşılığı yoktur. Ama başından itibaren silahlı mücadele yürütmenin ve bunu örgütlemenin koşulları fazlasıyla vardır. Hem şehirde küçük küçük askeri birimlerin örgütlenmesi ve karargâhlar altında ordulaşmayı hedeflemesi, hem de kırılık alanlarda gerilla savaşı üzerinden gerilla ordulaşmasının sağlanması ve her ikisinin toplamından oluşan orduyla toplu ayaklanmanın başarılması olanaklı ve mümkündür. Kısaca SHSS'nin siyasi ve askeri temellerini belirleyen işte bu durum, gelişme ve özelliklerdir Nedir bunlar?

Anlayamama, görememe, derinliğine kavrayamama ve gelişememe vardır. Ama sürekli sorgulama, eleştirme ve geliştirme çabası da vardır. Böyle olmasaydı Marks'tan Mao'ya peygamber gibi tapmamız gerekmez miydi? Marks'ın Engels'in ulusal sorundaki hatalarını görmemeli miydik? Lenin-Stalin ve Komün-tern'in Kürt isyanları karşısındaki duruşlarına sessiz mi kalmalıydık? Kültür Devrimi sırasındaki bazı uygulamalardan kaynaklı Mao'yu eleştirmemeli miydik? Ya da Partimizin 40 yıllık mücadele tarihine dokunmamalı mıydık? Bilim dokun diyor. Eleştir ve geliştir diyor. Biz de onu yaptık. Bilginin sınırlılığı, göreceliliği her şeyi tanımlamamızı engelliyor. Dünya bilinebilir, fakat bugünkü bilgi seviyesi buna yetmiyor. Pratik süreç içinde, bilimsel deneylerle, toplumsal gelişmelerin etkisiyle edindiğimiz bilgilerle bilemediğimiz şeyleri de açıklayabileceğimizi söylüyoruz. Bunu yapacağız

layan Hegel'in madde ile ilişkisi yalnızca ve yalnızca fikirlerin, aklın bir ürünüydü. Fakat Marks'a göre ise madde ya da şeyler düşüncenin, fikrin çıkış noktasıydı. Yani madde ile düşüncenin arasındaki bağı tersten kuran Hegel'in aksine Marks, düşüncenin, fikrin mad-denin bir yansıması olduğunu vurguluyordu. Madde önceldi ve her şeydi. Fikirlerimiz yoktan türemiyordu. Dünyada ve toplumda, doğada, sınıf mücadelesinde her gelişme fikirlerimizi, düşüncelerimizi şekillendiriyor ve fikirlerimiz madde üzerinde etki yapıyordu. Bu diyalektik materyalizmdi. Marks, "Filozoflar dünyayı yalnızca çeşitli biçimlerde yorumlamışlardır; oysa sorun onu değiştirmektir" derken de materyalizme gönderme yapıyordu. Ve değiştirme pratiğinde diyalektik yöntem benimsenirse şeyler üzerinde olumlu bir etki yapıyordu. Meseleleri, maddeyi tüm ilişkileriyle, etkileyen koşullarla derinliğine ve genişli-

Anlayamama, görememe, derinliğine kavrayamama ve gelişememe vardır. Ama sürekli sorgulama, eleştirme ve geliştirme çabası da vardır. Böyle olmasaydı Marks'tan Mao'ya peygamber gibi tapmamız gerekmez miydi? Marks'ın Engels'in ulusal sorundaki hatalarını görmemeli miydik? Lenin-Stalin ve Komün-tern'in Kürt isyanları karşısındaki duruşlarına sessiz mi kalmalıydık? Kültür Devrimi sırasındaki bazı uygulamalardan kaynaklı Mao'yu eleştirmemeli miydik? Ya da Partimizin 40 yıllık mücadele tarihine dokunmamalı mıydık? Bilim dokun diyor. Eleştir ve geliştir diyor. Biz de onu yaptık. Bilginin sınırlılığı, göreceliliği her şeyi tanımlamamızı engelliyor. Dünya bilinebilir, fakat bugünkü bilgi seviyesi buna yetmiyor. Pratik süreç içinde, bilimsel deneylerle, toplumsal gelişmelerin etkisiyle edindiğimiz bilgilerle bilemediğimiz şeyleri de açıklayabileceğimizi söylüyoruz. Bunu yapacağız

SHSS Uygulanabilir mi?

Diyalektik ve tarihsel materyalizm ya da en basit deyişle kılavuz aldığımız bilimin, Mao-izm'in proletaryanın elinde ve onun hizmetinde olduğu ve uygulanabilir olduğu sınıf mücadelesinin seyri içinde ispatlandı. Marks'ın hocası Hegel'in elinde baş aşağı duran diyalektik, Marks'la birlikte yerli yerine, yani ayakları üzerine oturunca diyalektik materyalizmle buluştu. Şeyleri düşünceyle, fikirlerle, akılla, tanrıyla ya da daha açık ifade ile "tin" ile açık-

ğine ele alma yöntemi olan diyalektik; maddeyi, şeyleri tüm yönleriyle tanımayı olanaklı kılarken, aynı zamanda onu değiştirmenin de yöntemlerini açığa çıkarıyordu. Tarihte bu anlayışı, yaklaşımı savunanlar başarılı olmuşlar, bu yaklaşıma sırt çevirenler ise başarısız kalmışlardır. Laboratuardaki bir bilim insanının yaptığı deneyler sonrası elde ettiği veriler üzerinden yaptığı yeni buluşlar ve deneyimler, bu yöntemin ve anlayışın sonuçlarıdır. Yine sınıf mücadeleleri tarihini bu yöntemle ele alanlar sınıf mücadelesinin mantıki sonuca varmasını-

da önemli adımlar atmışlardır. Asıl mesele diyalektik materyalizmi uygulamaktır. Sınıf mücadelesinde ise bu yöntem tarihi materyalizm olarak adlandırılır ve bu yöntem her bir coğrafyanın çelişkilerini açığa çıkarıp üstesinden gelmek için anahtardır.

Komünizme uzanan uzun ve meşakkatli mücadeledede de, bu yol ve yöntem belirleyicidir. Bu bilimsel yöntem ve yaklaşım tüm komünistlerin elindeki en önemli kılavuzdur.

Bu kılavuzu, bilimi proleter dünya devrimi için ele aldığımızda karşımıza şöyle bir sonuç, perspektif ya da temel ilkeler çıkar: Düünden bugüne, sınıfların ortaya çıkmasıyla beraber ezen-ezilen arasındaki mücadelede egemenliğini her türlü zor ve baskı ile sürdüren egemen sınıflar karşısında ezilen sınıflar egemenlerin zor'una karşı kendi "zor"unu örgütlemek ve kullanmak zorundadır. Nihayetinde toplumsal bir alt üst oluşun yer değiştirmenin en önemli ve vazgeçilmez aracı "zor"dur. İkincisi, reform ya da iyileştirmeler veyahut yaşamda biraz daha "demokrasi" ve refah değil de üretimin toplumsal niteliğine uygun mülkiyetinde toplumsallığı savunuluyor ve isteniyorsa buna uygun bir öncülük, önderlik zorunludur. Bahsi geçen savunu komünizmdir ve bu komünizm ideolojisini rehber alan "Komünist Parti"yi şart koşar. Tarihin ilk proleter devleti olan Komün'ün en büyük handikaplarından biri de buydu. Komün'e önderlik edenler anarşistler, devrimciler olmasına rağmen hedefleri komünizm değildi. Komün'e komünist ideoloji rehberlik etmediği gibi, öncülük edecek Komünist Parti (KP) yoktu. Bu deneyim Büyük Ekim Devrimi'ne ve Çin Demokratik Halk Devrimi'ne rehber oldu. Üçüncüsü, tarihte kimi akımlar, düşünceler ve devrim isteyen kesimler zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan proletaryayı ya küçümsemişler, azınlık, küçük bir kesim olarak görmüşlerdir ya feodalizme karşı devrimci bir rol oynayan burjuvazinin liberal kanadını abartarak ona büyük roller biçmişlerdir ya da köylülüğün yoğunluğu ve mücadelesi karşısında köylülüğe büyük roller biçmişlerdir. Fakat mülksüz olan proletaryanın mülkiyetin özel niteliğiyle olan çelişkisini göz ardı ederek, hedeflenen devrim bu sınıfın gerçek anlamda önderlik edecek yegâne devrimci bir sınıf olduğunu kabul

etmedikleri gibi, bu sınıfın önderlik edeceği devrimde ilk kurulacak devletin de proletarya devleti olacağını kabul etmemişlerdir. Komünizm perspektifi, modern sınıflar olarak tarih sahnesine çıkan burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişkinin, yani mülksüzleşen ve proleter olarak ortaya çıkan işçi sınıfıyla mülkiyeti elinde tutan ve bunun üzerine kurulan sistemi koruyan burjuvazi arasındaki antagonist çelişkinin sonucu olarak ortaya çıktı. Egemen olan burjuvazi mülkiyetten arındırılrsa, mülkiyetin özel biçimine son verilip mülkiyet toplumsallaştırılrsa bile toplum üzerinde siyasi, ideolojik, kültürel, askeri olarak etkisini ve baskısını sürdürecektir. Mülkiyetten arındırılan burjuvazinin tekrar egemen hale gelmemesi gerçekliği, ezilenler üzerinde tam demokrasi, burjuvazi üzerinde tam diktatörlük kurmak için gerekli olan sınıfsız-sömürsüz bir topluma varmada bir araç olan proleter devleti, diktatörlüğünü gerekli ve zorunlu kılmaktadır. Dördüncüsü; kitleler katılmadan ve savunmadan devrim olmayacağı, devrimin bir avuç kahramanın değil, kitlelerin eseri olacağı gerçeği tüm devrimlerin öğrettiği bir doğrudur. Sosyalizmden geriye dönüşlerin de anlattığı ve gösterdiği gibi, parti-devlet içinde türeyen yeni bürokrat burjuva sınıfının devrimi geriye döndürme ve bürokratik bir devlet-parti diktatörlüğü yaratma tehlikesi karşısında "devletsiz bir devlet yaratma" yönelimine paralel olarak, proletarya ve emekçi halkların bilinçli seferberliğiyle proletarya devletinin inşa edilmesi ve sürekli yaygınlaşarak sürdürülmesi zorunludur. Bu, diyalektik ve tarihsel materyalist görüş üzerinden proleter dünya devrimini gerçekleştirme yöneliminin temel ilkeleridir.

Sosyal devrimin ele alınışında temel yönelim ve buradan çıkan temel ilkeler her bir siyasal coğrafya için aynıdır; devrim zor'a dayanır, KP'nin, proletaryanın önderliğinin benimsenmesi, proletarya diktatörlüğünün, devletin benimsenmesi ve proletarya diktatörlüğü altında komünist toplum uğruna devrimlerin sürdürülmesidir. Daha açık ifade ile; komünist ideolojinin rehberliği ve komünist bir dünyayı hedeflemesi, bütün bunlara önderlik edecek bir KP'nin önderliğinin gerekliliği, kitlelerin komünizme yürüyüşte yeni iktidarlarının tesis edilmesi perspektifiyle gerici devlet meka-

nizmalarının devrimci şiddetle parçalanması, gerçek kahramanın kitleler olduğu bilinciyle kitlelerin bilinçli seferberliği üzerinden proletarya iktidarlarının tesis edilerek devrimin sürdürülmesi ilkeleridir. Bunlar evrensel ilkelere dedik. Bunlar sınıflara bölünmüş özel mülkiyet dünyasının yarattığı, ortaya çıkardığı çelişkiler üzerinden belirlenen ortak ilkelere dedik. Bunlar sınıflara bölünmüş özel mülkiyet dünyasının yarattığı, ortaya çıkardığı çelişkiler üzerinden belirlenen ortak ilkelere dedik. Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası sonucu her bir siyasal coğrafyanın ekonomik, sosyal, siyasal, kültürel olarak eşitsiz bir gelişme göstereceği gerçeğinden hareketle farklı özellikler taşıyacağı, bu yüzden de evrensel olan çelişkilerin her bir somutta özgün biçimde ortaya çıkacağı, dolayısıyla da proleter devrimin bir parçası olan her coğrafyadaki sosyal devrimlerin kendine özgü bir yol-yöntem ve araçları gündeme getireceği ortadadır.

1917 Büyük Ekim Devrimi ile 1949 Çin Demokratik Halk Devrimi deneyimi buna iyi bir örnektir. Ekim Devrimi evrensel ilkeler temeli üzerinden somutta ortaya çıkan ilkelerin belirlendiği “toplu ayaklanma” stratejisini gündeme getirirken, bu strateji Rusya’nın özgünlüğünün bir sonucuydu. Yine Çin Devrimi evrensel ilkeler üzerinden Çin somutunda ortaya çıkan özelliklerin belirlendiği “Halk Savaşı Stratejisi”ni gündeme getirmiştir. Yukarıda ifade edilen evrensel ilkeler esas alınmadan proleter dünya devrimini gerçekleştirmek olanaksızdır. Bir coğrafyada ortaya çıkan ve sonuca ulaşan mücadele yol-yöntem ve araçları sonuca ulaştı diye her coğrafya için geçerli diyemeyiz. Bir yerde işçi sınıfı önder güç iken, mevcudiyetinden temel güç olabilirken ve bu güç şehirlerde yoğunlaşırken, bir başka ülkede işçi sınıfı az köylü sınıfı daha çok olmakta ve kırılık-köy-

lük alanlarda yoğunluk göstermektedir. Bazı coğrafyalarda burjuva demokratik devrimler gerçekleşmiş ve bazı demokratik, akademik, sosyal hak ve özgürlükler yaşanmakta iken bir başka coğrafyalarda bu hak ve özgürlüklerin esamesi dahi okunmamaktadır. Bazı yerlerde feodalizm tasfiye edilmişken başka bazı coğrafyalarda feodalizm tasfiye edilememiş ve bunun sonucu toplum yarı feodal ekonomik, sosyal, kültürel ilişkiler yaşamaktadır. Bu ve benzeri gerçeklikler sosyal devrimlerin her bir özgülde farklı çelişkilerle karşılaşacağına işaret ederken farklı çözüm, yol, yöntem ve araçlarını da şart koşmaktadır.

Devrim bir sanattır. Basit olmayan ama karmaşık, küçük olmayan ama büyük, kolay olmayan ama zor bir sanattır. ‘Egemenlere karşı gider elimize silah alır savaşıyoruz, mücadele yürütürüz, protesto ederiz, propaganda ederiz’le açıklanabilecek bir iş değildir. Tarihte yaşandığı biçimiyle olduğu gibi tekrarlanabilecek, ele alınabilecek, yürütülebilecek ve savunulabilecek bir şey de değildir.

Devrim çok başka bir şeydir. Toplumsal alt üst dediğimiz bir eylem, yıkım ve yapımı içinde barındıran büyük bir girişimdir. Tanımayı, tahlil etmeyi, analiz etmeyi ve senteze ulaşmayı gerektiren, özel olanı bulup çıkarmayı, özeli genelle, evrensel olanla özgül olanın ilişkisini anlamayı, özel ve özgül olana uygun çözüm yöntemlerini-yolunu ve araçlarını bulmayı gerektiren ve her bir somut durumun özgünlüğünü görmeyi ve ona müdahale ederek devrimci tarzda değiştirmeyi, geliştirmeyi hedefleyen bir iştir. Maalesef ki bunu beceremeyenlerin yapabileceği bir iş de değildir

Devrim çok başka bir şeydir. Toplumsal alt üst dediğimiz bir eylem, yıkım ve yapımı içinde barındıran büyük bir girişimdir. Tanımayı, tahlil etmeyi, analiz etmeyi ve senteze ulaşmayı gerektiren, özel olanı bulup çıkarmayı, özeli genelle, evrensel olanla özgül olanın ilişkisini anlamayı, özel ve özgül olana uygun çözüm yöntemlerini-yolunu ve araçlarını bulmayı gerektiren ve her bir somut durumun özgünlüğünü görmeyi ve ona müdahale ederek devrimci tarzda değiştirmeyi, geliştirmeyi hedefleyen bir iştir. Maalesef ki bunu beceremeyenlerin yapabileceği bir iş de değildir

Osmanlı'dan devralınan özellikleri üzerinde barındırarak bugünlere kadar gelen "TC"nin kuruluşuyla bugünü arasında özde bir fark olmasa da biçimde ve niteliğinde büyük değişiklikler olmuştur ve olmaya devam etmektedir. 25 milyonluk nüfus 80 milyona dayanmıştır. Tarım ülkesi olan ve %70'i köylü olan toplumun bugün %80'i şehirlerde yaşamakta, köylülük büyük oranda tarımdan koparılmış durumdadır. Dün %60-70'lere varan köylülüğün toprak sorunu esas iken, bugün topraktan koparılan ve şehirlere yedek iş gücü olarak yığılan köylülüğün toprak sorunu da esas olmaktan çıkmış, dün ekonomik olarak acente, yedek parça ticareti yapan komprador burjuvazi bugün emperyalist sermaye birikim

gileyebilen milli sermaye-burjuvazi varlığını koruyabilirken, bugün emperyalist tekellerin tüm dünya üzerindeki etkisi ve belirleyiciliği arttığı gibi emperyalizmden bağımsız bir burjuvaziden bahsetmek olanaksız hale gelmiştir. Dün merkez ile yereller arasında coğrafik, askeri ve örgütsel olarak gevşek alanlar bulunmasına rağmen, bugün merkezi devlet tüm coğrafya ile olan ilişkisini daha ilerletmiş, geliştirmiş, coğrafik-askeri ve örgütsel olarak gevşeklikleri en aza indirecek politikalara yönelmiştir. Askeri gücü düne oranla daha eğitilmiş, tecrübeli ve teknik olarak daha donanımlıdır. Devlet düne göre toplumu daha fazla denetleyebilmekte, izleyebilmekte ve elektronik ortamda arşiv tutabilmektedir. Tüm

Devletin ve egemen sınıfların tüm bu baskı, şiddet, inkâr, asimilasyon, işkence ve sömürüsüne karşılık ezilen ve baskı altında tutulan sınıflar, her biri sınıf mücadelesinin bir tezahürü olan irili ufaklı kalkışmalarıyla deneyim kazanmış, birikim elde etmiş, çeşitli örgütlülüklerle sahnede yerini almıştır. 15-16 Haziranlar, '80 Askeri Faşist Cuntası (AFC) öncesi kitle mücadeleleri, irili ufaklı işçi grev ve direnişleri, köylülerin hak talepli eylemleri, HES'lere karşı mücadele, kadınların cinsel-sınıfsal ve ulusal baskıya karşı direnişleri, öğrencilerin akademik haklar mücadelesi, memur grev ve eylemleri, Gezi/Haziran Ayaklanması, kesintisiz süren devrimci silahlı mücadele, Kürt ulusunun haklı ve demokratik mücadelesi halk kitlelerinin ve devrimci hareketin hazinesinde biriken büyük deneyim ve tecrübelerdir. Bu birikim, deneyim ve yıllara varan tecrübenin anlattığı şudur; ceberut devlet, egemen sınıfların ezilen sınıflar üstündeki baskı aracından başka bir şey değildir. Ve bu baskı aracı olduğu, sömürü-baskı, eşitsizlik, adaletsizlik egemenler adına bu araçla ve bu aracın temel kurumları vasıtasıyla korunduğu sürece isyan etmek haklı ve meşrudur. Nedir bunlar?

politikalarının sonucu olarak belirledikleri politikalar ve diğer nedenlerin yarattığı avantajlarla birlikte palazlanmış, uluslararası ölçekte en büyük 20 ekonomi arasında yer alacak bir düzeye çıkmıştır. Dün emperyalist tekeller kompradorlar vasıtasıyla ülke ekonomisine müdahale ederken, bugün bizzat yatırımlarının, iştiraklerinin başında bulunarak yerinde müdahale ile ekonomik politikaları belirleyebilmekteler. Dün emperyalizmin baskısı altında olmasına rağmen konjonktürel ve diğer nedenlerden kaynaklı bağımsız bir duruş ser-

bunlara rağmen devlet yine faşist karakterli olup, emperyalizme göbekten bağımlılığını daha da derinleştiren bir hal almıştır. Halk kitlelerinin demokratik, akademik ve ekonomik hak alma mücadelelerine tavrı yine baskı, şiddet ve işkencedir. Kürt ulusu ve azınlıklar yine en demokratik hakkı olan kendi kaderini tayin hakkından mahrumdur. Devlet eliyle Sünni-İslam egemenliği korunurken diğer inanç toplulukları yine baskı altındadır. Cinsiyet kimliği ve cinsel yönelimlere ilişkin baskı ve şiddet varlığını olduğu gibi korumaktadır.

Devletin ve egemen sınıfların tüm bu baskı, şiddet, inkâr, asimilasyon, işkence ve sömürsüne karşılık ezilen ve baskı altında tutulan sınıflar, her biri sınıf mücadelesinin bir tezahürü olan irili ufaklı kalkışmalarıyla deneyim kazanmış, birikim elde etmiş, çeşitli örgütlülüklerle sahnede yerini almıştır. 15-16 Haziranlar, '80 Askeri Faşist Cuntası (AFC) öncesi kitle mücadeleleri, irili ufaklı işçi grev ve direnişleri, köylülerin hak talepli eylemleri, HES'lere karşı mücadele, kadınların cinsel-sınıfsal ve ulusal baskıya karşı direnişleri, öğrencilerin akademik haklar mücadelesi, memur grev ve eylemleri, Gezi/Haziran Ayaklanması, kesintisiz süren devrimci silahlı mücadele, Kürt ulusunun haklı ve demokratik mücadelesi halk kitlelerinin ve devrimci hareketin hazinesinde biriken büyük deneyim ve tecrübelerdir. Bu birikim, deneyim ve yıllara varan tecrübenin anlattığı şudur; ceberut devlet, egemen sınıfların ezilen sınıflar üstündeki baskı aracından başka bir şey değildir. Ve bu baskı aracı olduğu, sömürü-baskı, eşitsizlik, adaletsizlik egemenler adına bu araçla ve bu aracın temel kurumları vasıtasıyla korunduğu sürece isyan etmek haklı ve meşrudur

Peki, böylesi bir ceberut devlet ve bu devlete egemen olan hâkim sınıflar, yine bu sınıfların hizmetinde olan temel kurumlar karşısında komünizm mücadelesi yürütülebilir mi? Sosyalizm ne kadar olanaklıdır? SHSS ne kadar uygulanabilirliği sahiptir?

Tüm bu sorulara Gezi/Haziran Ayaklanması örnek olarak verilebilir. Gezi Ayaklanması, Taksim Gezi Parkı'nda çevre düzenlemesi adı altında rantta açılmak istenen bir alanda bulunan ağaçların kesilmesi girişimine karşılık olarak yorumlansa da, esasta gidişata yönelik biriken tepkinin maddi bir güce dönüşmesidir. Ülkenin her yerinde halk kitlelerinin devletin her türlü baskı, şiddet, işkence ve katliamları karşısında haftalarca mücadele yürütmesi devrimci durumun ne düzeyde olduğunu gösterirken, halk kitlelerinin devrimci bir değişime olan ihtiyaçlarını da gözler önüne sermiştir. Nüve olarak da ele alınabilecek olan forumlar, oluşturulan komünler, dayanışma ağları, özgür ve eleştirel sanatsal üretimler, hayali kurulan yarınlara ilişkindir. Ve bunlar, devrimci önderlikten yoksun olarak kendili-

ğinden gelişen kitlesel hareketler olmakla beraber politik yönü devrimci olan, mücadelede örgütlülüğün ve kararlılığın gerekliliğini tüm çıplaklığıyla gösteren yönelimler olarak hem övgüye değerdir hem de komünizm mücadelesi için devrimci bir zemin, sosyalizmin güçlerinin açığa çıkması ve SHSS'nin uygulanabilirliğine işaretler.

Gezi/Haziran Ayaklanması'na neden olan ekonomik, sosyal, toplumsal, kültürel, cinsel, ekolojik gelişmeler hâkim olan özel mülkiyet dünyasının ve bunun üzerinde şekillenen sistemlerin kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bunlar, devrimci savaşımın yürütülebileceğine, SHSS'nin toplumsal gücünün varlığına örnektir. Doğru okumak, doğru örgütlemek, isabetli adımlar atmak gereklidir.

Egemen sınıfların toplumu bölmesi, kutuplaştırması, iki kutup arasında pinpon topuna çevirmesi, bunaltması, düşün ve hayal dünyasını manipüle etmesi, sorgulama yetisini köreltmesi, örgütlenme bilincini zayıflatması, gelecek kaygısından kaynaklı sıkışması, hareket edecek mecal bırakmaması, sadakaya bel bağlayacak duruma getirmesi, en ufak itirazı, eleştiriye en sert biçimde karşılaması ve "düşman" ilan etmesi toplumu hareketsiz kılmaktadır.

Hem şehirlerde hem de kırlarda gelecek kaygısı yoğundur. Tepki sürekli birikmekte ve patlama anını kollamaktadır. Köylüler umutla geldiği şehirlerde aradığını bulamamakta, köylerinde üretmez hale gelmekte ama toprağını da hemen bırakmak istememektedir. Manipüle edilerek gündeme getirilen yasalara rağmen kadına yönelik şiddet artmakta, cinsel yönelimler, cinsiyet kimlikleri ve farklı inanç toplulukları ötekileştirilmekte ve nefret tohumlarıyla baskılanmaktadır. Öğrencilerin parasız, bilimsel eğitim istemleri gerici eğitim sistemleri gündemleştirilerek "dindar" nesil yaratma projeleriyle sistematize edilmeye çalışılmakta; akademisyen, aydın, yazar, sanatçının özgür düşünme, davranma ve tavır geliştirme, ürünler sunma inisiyatifleri engellenmekte, rant kapısı olarak ele alınan doğa tarumar edilmektedir. Tüm bunlar sosyalizmin kuvvetlerinin, güçlerinin dinamik olduğunu gösterir ve SHSS'nin güçlerine, kaynaklarına işaret eder. Önemli olan bunları harekete geçirecek perspektife, yönelime ve araçlara sahip olunsun.

Sosyalist Halk Savaşı'nın Üstlendiği Görevler ve Amaçları

40 yılı aşkındır savunduğumuz Halk Savaşı Stratejisi ve bu stratejinin sosyal yaşamdaki, sınıf mücadelesindeki pratiğinin tüm Parti kitlelerinde yarattığı bir tarz, yönelim, esas-tali, örgütlenme biçimi ve örgütlenme yaklaşımı gibi çeşitlendirebileceğimiz yanların bizlerde yarattığı alışkanlıklar ve algılar 3. Kongrenin yönelimiyle karşılaştırıldığında büyük değişiklikler gerçekleştiği görülecektir. Parti kitleminin yıllarca aynı şeyleri savunması ve savunularının karşılığı olan pratiği gerçekleştirmesi doğallığında bir ezberi-alışkanlığı yarattığı kabul edilmelidir. Öyle ki doğal bir refleks haline gelen bazı yanların güçlü etkisi halen Parti kitlemize hâkim durumdadır. Düne cevap olan bu reflekslerin, alışkanlıkların ve tarzın bugüne cevap olmayacağı, yetersiz kalacağı, bazılarının ise aşılması gerektiği kaçınılmazdır. Dün savunduklarımızı bugün savunamayız, dün yapmaya çalıştıklarımızı bugün yapamayız, dünün hedefleri bugünün hedefleri olmaktan çıkmıştır. Dün tali olarak ele aldığımız ve bu yaklaşıma göre konumlandığımız birçok tespit ve değerlendirme bugün farklı ele alınmakta ve konumlanma buna göre gerçekleşmektedir. Halk Savaşı'na göre şekillenme bugünün SHSS'nin öngördüğü şekillenmeyle yer değiştirmek durumunda. Bundandır ki, SHSS'nin amaçları, hedefleri, başaracağı görevlerin neler olduğu, neleri yerine getirip gerçekleştireceği, nasıl bir örgütlenmeyi talep ettiği ve nasıl bir konumlanmayı talep ettiği doğru anlaşılmalı ve kavranmalı durumundadır. Aksi durumda ne yapacağımızı, nasıl yapacağımızı bilmeyiz ve eski alışkanlık haline getirdiklerimizi, önceden öğrendiklerimizi, ezberlediklerimizi yerine getirmeye, yapmaya çalışırız. Ya da net kavrayamazsak doğruları yapamayız, veya eksik, yetersiz, yarım yamalak yapar, SHSS'nin hayata geçirilmesinde olumsuz bir pozisyonda, konumda oluruz, misyonumuzu oynayamayız. Ne yapacağımızı bilmezsek nasıl yapacağımızı da bilemeyiz, doğru şeyler yapamayız.

Devrimin silahla yürütüleceğini, silah yani "zor" olmadan devrimin imkânsız olduğunu söylüyoruz. Bizimki gibi ülkelerde "zor", devrimci şiddet yani silah başından itibaren ge-

çerlidir ve örgütlenmede de silahlı biçimler esastır. Bu devrimimizin siyasal coğrafyamızda aldığı somut biçimdir. Silahlı illegal biçim ve illegal silahlı mücadele. Bu mücadelede silah oldu mu, askeri yön önem kazanır. Dolayısıyla ister şehirde, isterse kırdaki silahlı mücadeleye uygun, buna göre şekillenmiş ve konumlanmış örgüt ve militanlar esas olmak zorundadır. Bu olmadı mı devrim, tarihi belli olmayan bir zamana ertelenmiş olur.

Silah keyfi olarak seçilmiyor, silahlı mücadele de keyfi olarak benimsenmiyor, tespit edilmiyor. Başka çare bırakılmadığı için devrimci "zor"a başvuruluyor. Sistemin konumlanışı, örgütlenişi ve karşıtıyla yaşadığı çelişkilere yaklaşımı, yönelimi silahlı mücadeleyi zorunlu kılmaktadır. Devlet ceberut bir devlet, sistem ise bu ceberut devleti meşrulaştırıyor ve onun karşısına çıkan her gücü tasfiye etmek, etkisizleştirmek, teslim almak istiyor. Bize de tek çare olarak savaşmak düşüyor. Savaşırsız, silahsız, "zor" uygulamadan yapılamaz mı? Çoğu bunu öneriyor. Bize şiddet meraklısı diyorlar. "Terörizme" başvuruyorlar diyorlar. "Zor"a başvurmadan birçok yol, yöntem var diyorlar. Sivil siyasete katılın, sendikalı olun, dernek kurun ve "demokratik" yoldan hakkınızı arayın diyorlar. Fakat bunun nelerle karşılaştığını, nelere maruz kaldığını görüyor, yaşıyoruz. Gece yapmak, gazete dağıtmak, yürüyüş düzenlemek "suç" ve yıllara varan ceza ile cezalandırılıyor, şayet hayattaysanız. Şiddete ve katliama maruz kalıyorsunuz. Greve çıkıyor, işsiz kalıyor, fişleniyor ve hiçbir yerde iş bulamıyorsunuz. Kitlenin önünde yürüyorsanız örgüt üyesi oluyorsunuz. Bu yüzden devletin örgütlü "zor"una karşı devrimci "zor"a başvurmak zorunda kalıyorsunuz.

Yani, "zor"a başvurmak dayatılıyor. Peki "zor"a başvurarak ne yapacağız? Halka "zor" ve şiddet uygulayamayız. Devrimi yapacak olan kitlelerdir ve halk kitlelerini bilinçlendirmek ve örgütlemek gibi bir sorumluluğumuz var. O zaman "zor"u kime uygulayacağız, "zor"un amacı, görevi ne olacak?

"Zor"un- devrimci şiddetin- savaşın bir amacı olmalı, net olmazsa çetecilik, mafyacılık olur. Biz ideolojik-siyasi amaçlardan yoksun olan bir savaşı, siyasetin yönlendirmediği bir savaşı kabul etmiyoruz.

Madem bize savaş dayatılıyor, o halde bize kabul etmek düşüyor ve kabulümüzdür diyoruz. İbrahim Kaypakkaya yoldaş da '72 Nisan'ında bu Parti'yi kurarken dayatılan savaşı kabul ettiğini beyan etmiştir. Biz de tekrar beyan ediyoruz.

Madem bu savaşı kabul ettik ve yürüteceğiz, o halde bu savaşla hangi hedeflere varmak istediğimizi, hangi amaçları gerçekleştirmek istediğimizi bilmemiz gerekiyor. Ezbere değil, iyi bilmemiz, kavramamız gerekiyor.

devrimi örgütlemeye hizmet ederse, kitleleri bilinçlendirmeye, onları uyarmaya ve örgütlemeye hizmet ederse yaptıklarımız doğru olur

Savaş sadece savaşmak için, protesto yalnız protesto için, yürüyüş yalnız yürüyüş yapmak için, gece, panel, konferans yalnız yapmak için yapılmıyor. Dernek, federasyon, halk meclisi, yerel yönetimler iş olsun diye gündeme gelmiyor, bizi görsünler diye de kurulmuyor, aday olunmuyor. Devrimin ideolojik, siyasi, politik, örgütsel, askeri, kültürel, ekonomik

İdeolojik çizgiye ve siyasi programımıza hâkim olmayı, onu derinden kavramayı öncelememiz gerekiyor. Bunu yeterince bilmezsek, ona hizmet eden savaşı yeterince yürütemeyiz. Savaş yürütürken, mücadele ederken zengin taktikler üretemeyiz, doğru kararlar veremeyiz. Savaşa hizmet eden tüm alanlarda yetersiz kalırız. Bir eylem planlayacağız, bir çarpışmaya gireceğiz, bir panel ya da konferans vereceğiz, bir yürüyüş, bir etkinlik ya da herhangi bir eylem yapacağız... Bunları hangi amaç için yapacağız, amacımız ne olacak? Amaçsız ya da günü kurtarmak için yapılan her şey amaca hizmet etmez bürokratik çalışma tarzı olur, "dostlar alışverişte görsün" olur. Gösteriş olur. Onun için en küçüğünden en şiddetlisine, en büyüğüne planladığımız-yaptığımız her eylemin her etkinliğin bir amacı olmalıdır. Siyasi programı hayata geçirmeye hizmet ederse, devrimi örgütlemeye hizmet ederse, kitleleri bilinçlendirmeye, onları uyarmaya ve örgütlemeye hizmet ederse yaptıklarımız doğru olur

İdeolojik çizgiye ve siyasi programımıza hâkim olmayı, onu derinden kavramayı öncelememiz gerekiyor. Bunu yeterince bilmezsek, ona hizmet eden savaşı yeterince yürütemeyiz. Savaş yürütürken, mücadele ederken zengin taktikler üretemeyiz, doğru kararlar veremeyiz. Savaşa hizmet eden tüm alanlarda yetersiz kalırız. Bir eylem planlayacağız, bir çarpışmaya gireceğiz, bir panel ya da konferans vereceğiz, bir yürüyüş, bir etkinlik ya da herhangi bir eylem yapacağız... Bunları hangi amaç için yapacağız, amacımız ne olacak? Amaçsız ya da günü kurtarmak için yapılan her şey amaca hizmet etmez bürokratik çalışma tarzı olur, "dostlar alışverişte görsün" olur. Gösteriş olur. Onun için en küçüğünden en şiddetlisine, en büyüğüne planladığımız-yaptığımız her eylemin her etkinliğin bir amacı olmalıdır. Siyasi programı hayata geçirmeye hizmet ederse,

görevlerinin başarılması için yapılıyor. Planla-yap sonra git evde ya da ağacın altında otur. Anti-demokratik bir gelişme olsun, anında değil ertesi gün ya da daha sonra otur açıklama yaz, sokağa çık, yürüyüş yap, akşam git evde otur. Büyük bir etkinlik planla, günlerce uğraş, ezberlenen biçimin-yöntemin dışına çıkma, etkinlik bitince git evde yorgunluk atmaya çalış... Onlarca yıldır bunu yaptık, ne oldu, koca bir hiç...

Yaptığımız bir askeri eylem kitleleri uyarmıyorsa, onları harekete geçirmiyorsa, onları örgütlemenin bir aracı haline getirmiyorsa, bizi komitelerin oluşturulmasına götürmüyorsa, milis açını oluşturmuyorsa, düşmanın hareketini sınırlamıyor aksine bizim hareketimizi sınırlıyorsa eylem başarılı olsa bile, amacı, neye hizmet ettiği tartışılır olur. Yıllarca büyük eylemlere, düşmana büyük kayıplar verdiren

eylemlere imza attık, peki hangi köyde, ilçede komite oluştu, ne kadar kitle harekete geçirildi, kitle içinden öne çıkan, örgütlenen kaç kişi oldu? Kaç milis örgütlendi?

Her sene konferanslar, paneller, toplantılar düzenliyoruz. Hangisinde en geniş kitlelere ulaştık, kaç tane farklı bir yüzü bu etkinliklere çekebildik, bu etkinlikler sonucunda kaç kişiyi öne çıkarabildik, kaç kişiyle yeni ilişki geliştirdik, kaç kişiyi örgütledik? Her sene ülkede ve yurtdışında geceler, etkinlikler düzenleniyor. Binlerce insan katılıyor. Peki sonucu ne? Kaç tane yeni yüzü görebiliyoruz, kaç kişiyi ileri çekebiliyor ve örgütlüyoruz? Klasik tarzda, aynı kalıplara sıkıştırılmış, yıllarca yapılmasından kaynaklı ezberlenmiş yöntemlerle ele alınan, kolaylığından kaynaklı sürekli belirli bir kitle üzerinden gerçekleşen bu etkinliklerin gerçekleşmesinde aynı şeylerin yapılması alışkanlık haline gelse bile harcanan emeğin karşılığı ne?

Dernek, yerel yönetimler, halk meclisi, illegal alan hepsi bu eleştirel yaklaşımla ele alındığında görülecektir ki, kavranamayan bir halka var ve bu devrim mücadelesinde, stratejik yönelimde belirleyici bir halkadır.

Yıkığının yerine yenisini yapmak zorundasın. Yoksa başkaları başka şey kurar. Karşıtını, düşmanını yıkmışsın ama yerine bir şey kuramazsan o zaman boşa uğraşmışsın demektir

Ve yıkma işi her yerde birden olmaz. Yapma işi de birden olmaz. Eşitsiz gelişmenin bir sonucu olarak eşitsizlik her yerde olacaktır. Çelişkilerin yoğun olduğu yerlerde yıkmak daha kolay ve erken olacaktır. Çelişkilerin yoğun olmadığı yerlerde biraz daha geç yıkım olur. Yıkımın gerçekleştiği yerde yeniyi zaman geçirmeden inşa etmek gerek.

Yapılanı da korumak, geliştirmek, büyütmek ve yaygınlaştırmak önemlidir. Kurduk, yaptık tamam demek yetmez. Bu baştan kaybetmedir, yetinmeciliktir, şükretmeciliktir. Egemen ideolojinin etkisinden bir kişi kurtarılsa hemen ikincisini, üçüncüsünü, onuncusunu, yüzücüsünü, binincisini kurtarmayı planlamak gerek. Açılan birkaç dernekle yetinmemek her ilde, her ilçede dernek açmak hedeflenmelidir. 10 bin gazeteyle yetinmemek sürekli daha geniş kitleye ulaşmak hedeflenmelidir. 3-5 yerel yönetimle yetinmemek daha fazlasını hedeflemek gerek. Bir, iki tane değil sürekli yaygınlaştırılan halk meclislerini hedeflemek, kurulan her Parti hücreğine yeni bir Parti hücre-

SHSS'nin önünde ciddi görevler var. Ve bu yalnız askeri bir görev değil, ideolojik, siyasi, politik, örgütsel, kültürel, ekonomik, ekolojik, demokratik, sosyal görevler. Hepsi bir amaca hizmet etmeli: Komünizm. Sosyalizmi inşa etme, komünizmi kazanma, var olan devleti tüm kurumlarıyla yıkma ve yıkılanın yerine yeniyi inşa etme görevi vardır. Görevi yıkmak ve yapmaktır. Eskiye yıkmak yeniyi inşa etmek. Yıkığının yerine yenisini yapmak zorundasın. Yoksa başkaları başka şey kurar. Karşıtını, düşmanını yıkmışsın ama yerine bir şey kuramazsan o zaman boşa uğraşmışsın demektir

SHSS'nin önünde ciddi görevler var. Ve bu yalnız askeri bir görev değil, ideolojik, siyasi, politik, örgütsel, kültürel, ekonomik, ekolojik, demokratik, sosyal görevler. Hepsi bir amaca hizmet etmeli: Komünizm. Sosyalizmi inşa etme, komünizmi kazanma, var olan devleti tüm kurumlarıyla yıkma ve yıkılanın yerine yeniyi inşa etme görevi vardır. Görevi yıkmak ve yapmaktır. Eskiye yıkmak yeniyi inşa etmek.

resi daha eklemek hedeflenmelidir. Bu hedeflere ulaşıldığı oranda düşmanın kuşatılmışlığı parçalanabilir, daraltılabilir ve yarının iktidar organlarının nüveleri bugünden kurulmuş olur. Ve bunlar yarının büyük zafer kavgasının altyapısını da hazırlamış olur.

'Savaş yürütelim, beyaz orduyu bozguna uğratalım, şehirlerde de güçlü askeri eylemler yapalım, ordu, polis, sivil faşist uzantıları dar-

madağın olsun ondan sonra diğer şeyleri yapalım' demek olmaz. Hepsı bir arada olmalı, ne biri önce ne diğeri sonra. Hepsinin SHSS'de önemli yeri var. Elbette ki Parti'nin silahlı güçlerinin yeri önemlidir. Fakat diğerleri ötelenecek, gereksizdir denecek şeyler değildir. Devrim silahlı yapılacak, ama bu devrimi de halk yapacak, devrim kitlelerin eseri olacak. 3-5 bin gerillanın yapacağı bir iş değildir. Halkın bizzat katılması, yer alması olmazsa olmazdır. İster şehirde isterse kırdaki halk olmazsa olmaz. Derneklerde örgütlenecek, sendikalarda örgütlenecek, yerel yönetimlerde örgütlenecek, miliste örgütlenecek, illegal alanda örgütlenecek, gerillada örgütlenecek, askeri komitelerde örgütlenecek ama sonuç olarak en geniş halk kitleleri örgütlenecek. Bir kısmı PHG'de bir kısmı HKO'da örgütlenecek ve sistemi içten kuşatacak ve yıkacak. Başka yolu yok. Milisiyle, parti hücreleriyle, gerillasıyla, askeri komitesiyle, militanıyla silahlanmış halk yapacak. Her bir alanın büyük bir önemi var. Biri eksik kalırsa topallama olur. Demokratik kitle örgütleri çalışmazsa demokratik kitle hareketi olmaz, dernekler olmazsa sistemin boşluklarından geniş kitlelere demokratik yollarla ulaşılamaz. Illegal alan olmazsa parti kitlelere direk götürülemez. Bir gerilla pusu eyleminde görevini yapamazsa pusu eylemini gerçekleştiren eylem grubu riske girer, komite üyelerinden biri görevini yapmazsa komite, o komite görevini eksik yapar veya yapamaz. O komitenin görevini yapmaması bağlı olduğu üst komitenin de başarısız olmasına neden olur. Bir dernek üyesi için de aynı şey geçerlidir. Ve paylaşılmış yükler başkasının, başka komitelerin sırtına biner. Bir alandaki eksiklik, yetersizlik, olumsuzluk parti genelini olumsuz yönde etkiler.

Ekonomik kampanya için kitlelere gidilmedi mi, geniş şekilde kampanya yürütülemedi mi mücadelenin ihtiyaç duyduğu araç, gereçler temin edilemez, mücadelenin giderleri karşılanamaz. Hem de geniş kitlelere siyasetimiz götürülemez.

Ve bu zor bir iştir. Emek ister, zaman ister, gönüllülük ve bilinç ister. Zaman harcamayan, emek vermeyen bir şey elde edemez. Günde bir-iki saatle, haftada bir-iki günle olmaz. Topyekûn seferberlikle olur.

Düşman gece, gündüz, 24 saat çalışıyor. Uyumuyor. Üstelik devlete, sisteme hâkim olduğu halde. Kitleleri boş bırakmıyor, her saniyesine el atıyor, uyurken bile rüyasına giriyor. Sürekli kendini yeniden ve yeniden üreterek kitlelere gidiyor. Doğduğu andan itibaren başlıyor ve ölene kadar kimsenin peşini bırakmıyor. Kitlelere gidecek araçları sürekli yeniliyor, yeni şeyler geliştiriyor, araştırıyor ve kitlelerin nabzını elinde tutuyor, manipüle ediyor, algı operasyonları geliştiriyor, filmler, diziler yayınlıyor ve kitlelerin nasıl hareket etmesi, nasıl düşünmesi ve ne düşünmesi gerektiğini belirliyor. Özel uzmanlar yetiştiriyor, uzman yetiştiren alanlar açıyor. Tek nedeni kitleleri kontrol etmek ve istediği yere yönlendirmek.

Biz neye sahibiz? Yoksul, emekçi halka dayanıyoruz. Ne bankamız, ne fabrikalarımız var. Tek gücümüz haklılığımız, halktan yana oluşumuz. O zaman bizim daha çok çalışmamız lazım. Daha çok zaman, daha çok emek, daha çok gönüllülük ve bilinç. Başka türlü olmaz. Boş durulmaması lazım. Boş duruldu mu, görevler yapılamıyor, yetiştirilemiyor, yetiştirilemiyor ve eksik kalınıyor. TV'ler, gazeteler harıl harıl çalışıyor, kendilerine göre algılar oluşturuluyor. Okullarda yeni beyinler üretiliyor, anaokullarından başlıyorlar. Biz 16-18'inden sonra onlara ulaşmaya çalışıyoruz onlar ise bebekken onlara gidiyor. Biz günde ayırdığımız üç-beş saatle, bir gazete, bir dergi, üç-beş dernek ve bir avuç militanla düşmana kafa tutuyoruz. Bu nereye kadar devam eder ki? Şimdiye kadar devrimin yükü hep bir avuç insanın sırtında bugünlere geldi. Bir kısmı bu ağır yükün altında yoruldu, kimi katledildi, zindana atıldı. Yenileri yaratmada zorlandık, eskilere dayandık ve bugünlere geldik. Bu durum daha uzun bir süre böyle devam etmez ve bu devleti böylede yıkamayız. Yeni bir şey kuramayız. Eğer eskiyi yıkıp yeni kurmak istiyorsak, bilinçlerimizi ayaklandırmalı, yüreklerimizi canlandırmalıyız. En geniş kitlelere gidecek, onları kuşatacak ve sürekli peşlerini bırakmayacak ve faaliyetlerimizle, etkinliklerimizle, eylemlerimizle onları örgütleyeceğiz.

Programı doğru anlamalı, doğru kavramalıyız. Yoksa görevlerimiz yapamaz, amaçlarımıza ulaşamayız.

Her şeyi var ve mücadele edenleri 3-5 çapulcu, marjinal olarak değerlendirmesine rağmen

Doğru siyaset üretebilmek, mücadeleyi uzun ve sürekli tutabilmek için SHSS'yi doğru okumalı, doğru kavramalıyız. Doğru politikalar, doğru taktikler ve doğru hareket tarzı için bu zorunludur. Amaç unutulursa, görevler unutulursa, doğru politikalar, doğru hareket tarzları belirlenemez, taktikler geliştirilemez, örgütler oluşturulamaz, kitlelerle buluşulamaz, kitleler örgütlenemez. Ne yapacağımızı bilmeden, bugüne kadar ezberlediğimiz şeyleri, alışkanlık haline getirdiklerimizi yaparız ve eskiyi tekrar ederiz. SHSS'ye uygun ne bir mücadele ne de savaş yürütebiliriz. En fazla kendimizi kandırmış oluruz

men uyumadan harıl harıl çalışıyor. Masalar oluşturuyor, elde ettiği en ufak bilgiyi dahi biriktiriyor. Uzmanlar yetiştiriyor, büyük oranda hareket tarzımızı çözmüş, bizim ne yapacağımızı, yapabileceğimizi tahmin edebiliyor, ona göre taktik geliştiriyor. Siyasetimizi, politikalarımızı yakından takip edip inceliyor. Deyim yerindeyse bizi bizden daha iyi tanıyor. Bunları doğru okumalı, tarzımızı değiştirmeli, düşmanı şaşırtmalı, boşa çıkartmalıyız.

Doğru siyaset üretebilmek, mücadeleyi uzun ve sürekli tutabilmek için SHSS'yi doğru okumalı, doğru kavramalıyız. Doğru politikalar, doğru taktikler ve doğru hareket tarzı için bu zorunludur. Amaç unutulursa, görevler unutulursa, doğru politikalar, doğru hareket tarzları belirlenemez, taktikler geliştirilemez, örgütler oluşturulamaz, kitlelerle buluşulamaz, kitleler örgütlenemez. Ne yapacağımızı bilmeden, bugüne kadar ezberlediğimiz şeyleri, alışkanlık haline getirdiklerimizi yaparız ve eskiyi tekrar ederiz. SHSS'ye uygun ne bir mücadele ne de savaş yürütebiliriz. En fazla kendimizi kandırmış oluruz

Yerine getireceğimiz görevler açık ve nettir: Halk kitlelerini silahlı mücadele pratiği içinde eğiterek, örgütleyerek silahlı ayaklanmaya hazır hale getirmek, yarının yerel iktidar organlarının nüvelerini oluşturmak, geliştirmek, askeri, siyasi, ideolojik olarak kendimizi sürekli donatmak, geniş halk kitlelerini birleştirmek, devrime önderlik edecek partiyi gözbebeği gibi korumak, anti-bilimsel ideolojik akımlara karşı sürekliliği sağlanmış ideolojik mücadele yürütmek.

Sosyalist Halk Savaşı'nın Hedefleri

Hedef belirlemek ona uygun konumlanmayı, şekillenmeyi gerekli kılar. Önce gelen hedef belirlemektir. Dahası hedefi doğru belirlemektir. Hedef doğru belirlendiğinde ona uygun doğru konumlanma ve hedefe uygun şekillenme zorunludur. Aksi durumda hedef olduğu yerde biz de başlangıç noktasında dururuz. Hedefi doğru belirleme sırf devrimci mücadele yürütenler açısından değil, her birey, örgüt açısından da önemlidir. Aksi durumda anlamsız bir uğraş olur. Zamanımız, gücümüz boşa heba olur.

Bizler açısından hedef; yakın ve uzak devrim programımızda kendisini ifade eder. Yakın hedef olarak sosyalist devrim, uzak hedef olarak komünizm.

Daha önce yarı feodal-yarı sömürge iktisadi yapıya sahip siyasal coğrafyalar gerçekliğine göre, köylülük nüfusunun yoğunluğundan ve yaşadığı çelişkilerin devrim mücadelesindeki belirleyiciliğinden kaynaklı ön plana çıkan, köylülüğün feodalizme ve feodal ilişkilere karşı mücadelesi olan Demokratik Halk Devrimi ve bu mücadelelenin stratejisi olan Halk Savaşı Stratejisi'ni gündeme getirmiş ve buna uygun siyasetler belirleyerek perspektifler çıkarmıştık. Kırılık alanlarda parça parça Kızıl Siyasi İktidarlar'ın kurularak şehirlerin kırlardan kuşatılması, Halkın Birleşik Cephesi'nin oluşturulması, şehirlerde dönem dönem ayaklanmalar gerçekleştirerek halk kitlelerini Parti etrafında birleştirmeyi ve ileri çekmeyi hedefliyorduk.

İllegal mücadele ve örgütlenme esasına göre silahlı mücadeleyi savunurken, kırılık alanları, kırılık alanlarda da köylü gerilla savaşını esas,

şehirleri ise tali olarak ele alırken, parti örgütlenmelerini ve konumlanmaları, parti güçlerinin tasnifini buna göre yapıyorduk. Bu o tarihi iktisadi koşullarda, toplumun iktisadi-sosyal yaşamına denk gelen bir doğrudur. Yapamadığımız, somut taktiklerle besleyemediğimiz, konumlanmada yetersiz kaldığımız ve devrimi ileriye taşıyacak öngörü, perspektif, örgütlenme ve taktiklerde yetersizlik-sıgılık yaşadığımız ve devrimi ileriye taşıyamadığımız da doğrudur.

Stratejik olarak sürekliliği sağlanmış devrimci mücadelenin zorunlu bir ihtiyacı olan stratejik önderlik kurumunu yaratamadık. Önderliklerin önemine yapılan vurguya rağmen bunun stratejik önemde bir yerde durduğu ve basit ele alınamayacağını yeterince kavrayamadık. Sürekliliği sağlanmış önderlik derken, başkanlık ya da daimi komite gibi bir önderlikten bahsetmiyoruz. Burada devrimde önderliğin rolünün stratejik önemine vurgu yapılmaktadır. Bugüne kadar önderlik meselesine hatalı yaklaşımdan kaynaklı önderlik kurumunun niteliği düşürülmüş, önderlik kurumu bileşenleri korunmamış, korunamamış, partiye önderlik edecek araç-yöntem ve imkanlar yeterince sunulamamış, önderlik için gerekli doğru çizginin rolü yadsınmış, bilinçli önderliğin önemi görülememiştir.

Bugüne kadar silahlı mücadeleyi, köylü gerilla savaşını savunduk ve durmadan savaştık. Ama gördük ki yalnızca savaşılmış. Devrimin, stratejinin diğer görevlerini yeterince kavrayamadık, bu görevlere yeterince sahip çıkmadık, yeterince somut siyasetler-taktikler belirleyemedik. Kırılık alanları esas alırken ve tüm mücadeleleri kır esasına bağlarken şehirleri ve diğer mücadele biçimlerini önemsizleştirdik. Kırılık alanların ve gerilla mücadelesinin dışındaki mücadeleye ve araçlara gereken önemi vermedik. Şehirlerdeki mücadeleyi süreklileştiremedik, örgütlenmeleri yap-boz tahtasına çevirdik. Parti örgütlenmesi esas belirlmesine rağmen, bu esas kırılık alanlara uygulanmaya çalışıldı fakat şehirlerdeki parti örgütlenmesi kendiliğindencilığe bırakıldı. Parti hapishanelerden yönetilir ya da kırım atıldığı bireyler üzerinden yönetilir hale getirildi. Devrimin öncü gücü işçi sınıfı içinde parti-örgüt çalışması ise unutuldu.

Legal alanlardan yararlanma fırsatlarının olduğu dönemlerde dahi bu alanlarda örgütlenmeyi reformizmle, sağcılıkla eşdeğer ele aldık. Devletin her zaman açık hedefi durumunda olan ve her an engellenerek kapatılması mümkün olan bu alanlardaki örgütlenmeler, yasal boşluklardan faydalanılarak devrimci mücadelenin gelişmesine faydası olan olanaklar sunabileceği şeklinde yeterince kavranmadığından ciddiyetle ele alınamadı. Devrimin stratejik silahları olmaması ve her an devlet tarafından müdahale edileceği anlayışı bu ve benzeri alanların kullanılma olasılıklarını da rafa kaldırmış, ötelemiştir.

Gerilla alanı için de benzer şeyler söylenebilir. Gerilla savaşı esas alındığında, onu güçlendirecek, halkı örgütleyip ileriye taşıyacak ve kendi sorunlarına, devrimine sahip çıkacak örgütlenmeler oluşturulması üzerinde önemle durulmadı, durulamadı. Kooperatifleşme, milis örgütlenmesi, köy komiteleri perspektifi olmasına rağmen bu noktalarda kavrayış ve önem yeterince anlaşılamamıştır.

Devrim bir alt üst eylemi olmakla birlikte buna yönelik bir siyaseti içerir. Siyaset ise somut koşulların somut tahlilinden çıkar. Fakat siyaset belirlemek tek başına yetmez, bu siyasete önderlik edecek, uygulayacak kadrolara da ihtiyaç duyar. Kadro siyasettir. İyi kadro, çizgi kadrosu, pratik kadrosu ve ikisini birleştiren kadrolar olmadı mı siyaset ayakları havada kalır. Bu yüzden kadroların devrimdeki önemi tartışılmaz. Bu konuda kadrolara yönelik doğru bir yaklaşım sergilendiği söylenemez. Kadrolar bir savaşçı derekesine düşürülebilme, ön cephelerde yer alması beklenmektedir. Kurmay olarak ön cephelerde bulunması bir kadro için önemlidir, fakat korunabiliyor mu, üretebiliyor mu, önderlik fonksiyonunu oynayabiliyor mu sorusu yeterince önemsenmiyordu. Merkez Komite(MK), Siyasi Büro(SB) üyeleri pusu ya da saldırı eylemine sokulabilmekte, bu vesileyle propaganda yapılırken, partiye daha iyi nasıl siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri olarak önderlik yapabilir sorusu yeterince düşünülüyordu. Kadroların korunmasına, misyonunu oynamasının olanaklarının yaratılmasına yönelik gelen öneriler ise "korkaklık" ya da "savaş kaçkınlığı" olarak görülebiliyordu. Sonuçta ise ne kadroları-

mızı ne de önderliklerimizi koruyabildik ve sürekli önderlik zafiyeti, boşluğu yaşayan bir mücadele yürüttük. Sürekliliğini sağlamış bir önderlik kurumu yaratılamadığı gibi, ihtiyaç duyulan kadroların yaratılması için de gerekli hassasiyet gösterilemedi, örgütlemeler yaratılamadı. Yeteneklerine, birikimlerine ve seviyelerine göre kadroları konumlandırma yapılamadığı gibi, çizgi kadroları yerine kadro kaybıyla yaşanan boşluklar mekanikçe “boşlukları doldurma” yaklaşımıyla ele alındı. Ne çizgi esas alındı, ne seviye dikkate alındı ne de bu misyona hazır olup olmadığı dikkate alındı. Ve rastgele kadroluk görevleri dağıtılabildi. Sonuç olarak da partiye önderlik meselesinde önderlik çizgisi sürekli oportünist ve kendiliğindenci olarak değerlendirildi. Bu partiye doğru bir önderliğin yapılamaması, siyaseten ve taktik olarak devrimci mücadelenin geliştirilememesi anlamına gelmektedir.

Çizgi kadroları dediğimiz, genel siyasi çizgiye hâkimlik, siyaseten yetkinlik, örgütsel politikalarda tecrübedir. Bunlar göz ardı edildiğinde her türden sapmayla, sığ siyasetle karşılaşmak kaçınılmazdır. Dahası bunların yanında örgütsel ilkelerin uygulanması, örgütsel ilkeler doğrultusunda partinin konumlanması ve şekillenmesi de sorunlu ve ilkesiz olabilmektedir.

2012 yılında yaşanan toplu tavrı alma, faaliyeti yavaşlatma ve sonrasında kendini dayatarak istediği olmayınca mücadeleyi bırakmalar örgütsel ilkelerin kavranamamasından, devrim-parti-örgüt bilincinin zayıflığından kaynaklı yaşanan sorunlar olarak öğreticidir. Parti önderliğinin bu konulardaki yetersizliği, partiyi bu konularda eğitememesi ve ortak bir şekillenme yaratamaması bu ve benzeri sorunların partiyi zayıflatmasına neden olurken, parti kitlesinde güvensizliklere neden olduğu da ayrı bir gerçektir.

Devrimi ve devrimci mücadeleyi olumsuz etkileyen, gelişmeyi engelleyen bu ve benzeri sorunların kaynağı kadro seçimidir ve önderlik meselesine yaklaşımdır. Kolektif önderlik oluşturmak, önderliği partiye yaymak ve yeni yeni halefler yetiştirmek adına her öne çıkan kadro olarak değerlendirip, önderlik kurumuna taşımak ve önderliği bu vesileyle geniş tutarak halefler yetiştirmek her zaman uygulanabilecek bir yöntem değildir. Dönem-

sel olarak parti kapılarını açarak partiye yeni üyeler kazandırmak doğru bir yönelim olduğu gibi, aynı şekilde önderliği geniş tutarak önderliği dar ellere sıkıştırmama anlayışı da doğrudur. Fakat bu doğru, mücadelenin belli bir aşamasında, önderlik çizgisinin stratejik olarak kurumlaştığı ve de parti gövdesinin genişlediği-kadroların nicel ve nitel olarak arttığı dönemlerde gündeme getirildiğinde anlamlı olur. Partinin 17'ler üzerinden büyük bir kadro kaybına uğradığı, deyim yerindeyse birikim-tecrübe ve siyasi seviyenin mücadelenin tüm alanlarında geri düştüğü bir dönemde doğru bir yönelim değildir. Bu, 17'lerle yaşanan kayıpların yarattığı boşluğu doldurmaya çalışan, örgütü toparlayıp ileriye taşımaya çalışan militanların çabasını görmemeyi gerektirmez. Lakin çaba, militanlık, devrimi ve partiyi sahiplenme başka bir şey, partiye önderlik edecek kadroluk başka bir şeydir. Bir alana önderlik ile bir partiye önderlik birbirine bağlıdır belki, ama bir ve aynı şey değildir. Yetkinlik, tecrübe ve siyasete hâkimlik gerektirir. Dahası mücadelenin değişik alanlarında sınanmışlık, parti ve devrim bilincinde derinliğine ileri bir seviye ister. Bunlar olmadı mı, önderlik gerçeğinde bunlar aranmadı mı Parti'nin nasıl bir sorun yumağıyla karşılaşacağı ve neyle meşgul olacağı tahmin edilebilir. Kendini yetersiz görüp istifa etmeler, istifalar karşısında sürekli tekrarlanan ikna çabaları, önderlik kurumunun zayıflamaması için yanlıslara karşı gelişen liberalizm, alanları tutma adına alana önderlik eden kadroların denetlenmemesi ve kadronun inisiyatifine bırakılması, kadroların yer-alan değiştirme konusunda direnç göstermelerine yaptırım-disiplin uygulanmaması; hem örgütsel ilkelerin uygulanmasını engellerken hem de yorumlanışı ve uygulanışında da farklılıkların gündeme gelmesine, yanlıs uygulama ve şekillenmenin yaratılmasına olanak sağlarken, eylem ve irade birliğini baltalayan, dağıtan durumların yaşanmasına da neden olmuştur.

Şimdi ise, 3. Kongre'de program değişikliğine gittik. Stratejik yönelimimizde bazı ileri adımlar attık. Bizim devrim için çözmek istediğimiz öne çıkan bazı çelişkiler tali çelişkiler durumuna düştü. Çelişkiler yer değiştirdi.

Peki devletin niteliğinde, sistemin özelliğinde

bir değişiklik oldu mu? Elbette olmadı. Tarihi, toplumsal, sosyal, siyasal gelişme durağan değil. Sürekli değişme, yenilenme gösterip yeni aktörleri karşımıza çıkarıyor. Fakat değişimler, değişimlere uygun yeni aktörler karşımıza çık- sa da sistemin ve devletin niteliğinde, özelli- ğinde bir değişiklik yok. Yine mülkiyetin özel ellerde toplanması, bir avuç zenginle-tekelle büyük çoğunluğun yoksulluğu arasındaki çe- lişki ve mücadele artarak devam ediyor.

Dün devrimin önündeki üç büyük dağdan ilki olan feodalizm ve feodal ilişkiler bugün tali plana düştü. Komprador bürokrat burjuva sı- nıfı ise tekelci bir karakterle birlikte ilk hedef durumuna geldi. Feodalizmin esasta ezdiği, sömürdüğü köylülüğün nüfusu toplam nüfus içinde tali plana düştü, sayıları azaldı. Uygula- nan emperyalist-kapitalist politikalar sonucu üretmez duruma geldi, yerinden yurdundan oldu, şehirlere göç etti. Şimdi hepsi işçi sınıfı- nın bileşeni durumunda, proleter-yarı prole- ter durumunda. Yerini, yurdunu, toprağını bı- rakmayan ve toprakla uğraşan bir kısım köylü ise kır emekçisi olarak başkalarının yanında çalışarak geçimini sağlamaya çalışmaktadır. Diğerleri ise sözleşmeli çiftçilik ve benzeri uy- gulamalarla büyük tekellerin siparişleri üze-

rine üretim yaparak yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır. Fakat hepsinin ortak özelliği sömürü biçimindeki değişikliklerdir. Bugün ya büyük kapitalist çiftliklerde ücretli işçi olarak çalışmaktalar ya da büyük tekellerin verdiği sipariş ve belirlediği kotalarla üretim yapma- tırlar. Bu da kapitalist ilişki ağının gelişmesi ve kapitalist sömürü biçiminin eski sömürü biçiminin yerine yerleşmesi demektir. Dünün feodal sömürü biçiminden farklı olduğu gibi köylülüğü ezen, sömüren de değişmiştir. Esas hale gelen tekelci komprador burjuvazidir, köylülüğün diğer emekçilerle ortaklaşan ka- derinde hedefe bu sınıf oturmuştur.

Bunu söylerken feodalizmin kökünün ka- zındığı anlaşılsın. Feodalizme has ilişkiler varlığını korumaktadır, ne ki bu varlık eskiye göre azalmış, toplumsal yaşam ve ilişkilerde belirleyici olmaktan çıkmıştır. Çözölmüş ama tasfiye edilememiştir. Toplumun sosyal-kültü- rel yaşamında, üst yapıda ve bazı bölgelerde feodalizme has sömürü ilişkileri belli oranda varlığını sürdürmektedir. Kuzey Kürdistan'da bu sömürü ilişkileri belirgin olarak gerilese de varlığını korumaktadır.

Bu durumda feodalizmle geniş halk yığınları arasındaki çelişki esas olmaktan çıkmış, onun

'90'ların ortasından itibaren kendini gösteren, toplumsal yaşamda kendini his- settiren bu gelişmeler 2000'li yıllarla birlikte daha bir görünür, hatta kendini dayatır hale geldi. Köylülük nüfusu '90'lardan itibaren şehir nüfusuna oranla azalırken 2000'lerde ise artık %30'ların altına düşmeye başladı. Ki, bu durum devrim mücadelesindeki genel yönelimde, program ve stratejide değişiklikleri gerektiriyordu. Fakat bu gelişmenin bir tahlilinin de yapılması gerekiyordu. Nasıl oldu da köylülük sınıfının nüfusu azaldı, nasıl oldu da feodalizm çözöldü ve ger- iletti, yerine kapitalist ilişkiler oturmaya başladı? Bunların yukarıdan aşağıya nasıl olduğu, devletin ve sistemin niteliğinde, devlete egemenlik alanında, toplum- sal yaşamın ekonomik olarak örgütlenmesinde, sosyal ve siyasal yaşamında, güçler dengesinde ne gibi değişimlere yol açtığı açığa çıkarılıp kavranmak duru- mundaydı. Bunlar nedenleriyle birlikte açığa çıkarılamazsa doğru ve isabetli bir program ve programa uygun doğru bir strateji de belirlenemez. Dost-düşman ayırımı net yapılamaz, devrimin güçleri doğru konumlanamaz. Devrimin yolu, ihtiyaç olan araçlar ve mücadele yöntemleri tespit edilemez. Ortaya çıkan yeni güçler görölemese, eski, zayıflayan güçler üzerinden planlar yapılarak devrim mücadelesi bilinmez bir tarihe sarkıtılır

yerine tekелci komprador burjuvazi devrimin önündeki esas hedef, baş çelişki durumuna gelmiştir.

Bu değişimler ekonomik altyapıdaki gelişmelere paralel bir seyir izlemektedir. Toplumsal üretimde artı değerin gasp ediliş biçimindeki bu değişim doğallığında devrimin aşması gereken engellerde de, çözmesi gereken esas ve tali çelişkilerde de değişimleri zorunlu kılmıştır. Ve komünistler bu gelişim ve değişimlere uzun bir süre daha gözlerini kapayamazdı.

'90'ların ortasından itibaren kendini gösteren, toplumsal yaşamda kendini hissettiren bu gelişmeler 2000'li yıllarla birlikte daha bir görünür, hatta kendini dayatır hale geldi. Köylülük nüfusu '90'lardan itibaren şehir nüfusuna oranla azalırken 2000'lerde ise artık %30'ların altına düşmeye başladı. Ki, bu durum devrim mücadelesindeki genel yönelimde, program ve stratejide değişiklikleri gerektiriyordu. Fakat bu gelişmenin bir tahlilinin de yapılması gerekiyordu. Nasıl oldu da köylülük sınıfının nüfusu azaldı, nasıl oldu da feodalizm çözüldü ve geriledi, yerine kapitalist ilişkiler oturmaya başladı? Bunların yukarıdan aşağıya nasıl olduğu, devletin ve sistemin niteliğinde, devlete egemenlik alanında, toplumsal yaşamın ekonomik olarak örgütlenmesinde, sosyal ve siyasal yaşamında, güçler dengesinde ne gibi değişimlere yol açtığı açığa çıkarılıp kavranmak durumundaydı. Bunlar nedenleriyle birlikte açığa çıkarılamazsa doğru ve isabetli bir program ve programa uygun doğru bir strateji de belirlenemez. Dost-düşman ayırımı net yapılamaz, devrimin güçleri doğru konumlanamaz. Devrimin yolu, ihtiyaç olan araçlar ve mücadele yöntemleri tespit edilemez. Ortaya çıkan yeni güçler görülemezse, eski, zayıflayan güçler üzerinden planlar yapılarak devrim mücadelesi bilinmez bir tarihe sarkıtılır

Tüm bu değişikliklere rağmen eski program ve strateji yine de savunulabilir miydi? Savunulabilirdi elbette. İçimizde ve dışımızda savunanlar da vardır hala. Bizler komünist devrimcileriz. Diyalektik ve tarihsel materyalist dünya görüşüne sahibiz. Statükocu, bağnaz ve şabloncu da değiliz. Her gelişmeyi okumak, tanımlamak ve adını koymak zorundayız. Lenin, kapitalizmdeki değişikliklere, gelişmelere rağmen emperyalizm tahlilini yapmayabilirdi

ve geri kalmış ülkelerdeki devrimin kapitalist gelişmiş ülkelerdeki devrimlere bağlı olduğunu söyleyebilirdi. Kapitalizmin uluslararası bir ağ haline geldiğini belirtmeyebilirdi ve her bir coğrafyanın uluslararası kapitalizmle olan ilişkilerine vurgu yapmayabilirdi. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın emperyalist karakterini tespit etmeyebilirdi ve 2. Enternasyonal'in şoven-karşı devrimci pozisyonunu meşrulaştırabilirdi. Veya bizler tüm bu gelişme ve değişimlere rağmen Halk Savaşı Stratejisi'ni aynı şekilde savunabilir ve yürütmeye çalışabilirdik. Köylülüğü esas alarak şehirleri tali planda tutabilir ve daha yıllarca Dersim dağlarında gerilla dolaştırarak kurtarılmış alanlar yaratmaya, Kızıl Siyasi İktidarlar kurmaya çalışabilirdik. Arada sırada da Amed'e, Karadeniz'e gerilla göndererek "Bir Dersim yetmez hedefimiz bin Dersim" olmalı sloganını atabilirdik. Ama nereye kadar? Feodal ilişkiler gittikçe çözülmüş, ülke gündeminden neredeyse düşmüş durumda, köylük alanların feodal üretim ilişkileriyle değil ama kapitalist üretim ilişkileriyle başı belada. Bu da yetmiyormuş gibi köylük alanlar hem devletin ekonomik-politikaları sonucu boşalmış, hem de devletin büyükşehir belediye politikaları sonucu köyler ilçelerin, şehirlerin birer mahalleleri durumuna getirilerek kent-köy arasındaki ilişki ve bağ daha da sıklaştırılmıştır. Merkezi devlet yapısı tüm şehirleri, ilçeleri, kasabaları, beldeleri ve köyleri kendine daha çok bağlamış ve devlet tüm organ ve kurumlarıyla daha hızlı hareket ve müdahale eder duruma gelmiştir. Hâkim sınıflar arasında çelişkiler derinleşmesine rağmen silahlı çatışmaya varan boyutta çelişki yok. Kurtarılmış alanlar yaratacak olanaklar da oldukça zayıflamış. Ordulaşmak istiyoruz ve esas köylülüktür ama gerillaya katılım köylük alanlardan değil şehirlerden oluyor. Çünkü köylerde genç kalmamış. Hepsi şehirlere do-
luşmuş.

Milli burjuvazi, emperyalizmin -emperyalist sermayenin- tekellerin hâkimiyeti altında bağımsız üretim yapma koşullarını kaybetmiş durumda. Tekellerden bağımsız üretim yapamaz halde. Merkezileşen ve yoğunlaşan sermaye en küçük birikimle dahi ilişkilendirilmiş, tekeller ise yaşamın tüm karesine yerleşmiş ve atılan her adım, yapılan her iş, her üretim

ve dağıtım tekellerden bağımsız olmuyor. Her üretim alanında büyük tekeller söz sahibi. Küçük bir işyeri açmak için gerekli olan en küçük iş makinesi dahi tekellerin yan kolu ve bir şekilde tekellerle ilişkilenecek kaçınılmaz olmuş. Milli burjuvazinin mili olan yanı ya gitmiş ya da oldukça zayıflamış. Milli sanayi milli sermaye diye bir şey kalmamış. Fakat komprador düzeye gelmemiş orta burjuvazi varlığını koruyor ve her an iflas ederek işçi sınıfının bir parçası olma zemini güçlü durumda.

İşçi sınıfının mevcudiyeti artmış. Devlet, emperyalist tekellerin ihtiyaçları doğrultusunda her köyü şehre bağlarken elektrik, yol yapımlarıyla pazarını daha da genişletmekle kalmamış, pazara olan bağıllığı daha da derinleştirerek metalarını köylere kadar taşımış, meta ilişkilerini de buralara yerleştirmiş. Köylülerin pazarla olan ilişkilerine yeni bir yön vermiş, yeni bir anlam kazandırmış. Doğrudan gelir desteğiyle, sözleşmeli çiftçilik uygulamalarıyla, üretimi teşvik kredileriyle ve belirlenmiş üretim çeşitleriyle, kotalarıyla köylü çiftçiye kapitalist tekellerle ilişkiye sokmuş, kapitalist ilişkiler ağına çekmiş. Köylünün köyle sınırlı dünyasını, kasabayla, ilçeyle, şehirle genişletmiştir. Bugün ulusal TV kanallarında yayınlanan diziler ve ihtiyaç olarak sunulan tüketim maddesi reklamları mezralara kadar gidilebilmekte ve izlenmektedir.

İstisnasız tüm toplum, görsel ve yazılı basın, medya üzerinden kapitalist meta ilişkiler ağına çekilmeye, yeniden eğitilmeye, ideolojik olarak yeniden biçimlendirilmeye çalışılmaktadır. '90'lara kadar bir elin parmakları kadar olan medya bugün binlerle daha geniş ve derin şekilde yapmaktadır. Telefon ve internet yaygınlığı, giyim kuşam ve ihtiyaç belirlenmesi büyük çoğunluğu üretici olan toplumu "tüketici" bir toplum haline sokmuştur.

Bunun yanında dengeli bir gelişme olmamasından kaynaklı büyük şehirler patlamaya hazır bomba gibi şiştikçe şişmiş. Dün kırılık alanlarda örgütlemeye çalıştıklarımız şehirlerle yerleşmiş durumda. İş, aş ve gelecek kaygısı derinden endişelendiriyor onları. Yerlerinden, evlerinden, işlerinden kovulacağı günü bekliyorlar. Ücretler tüketim maddelerine gelen zamlardan dolayı eridikçe eriyor, alım gücü düşüyor. Kadın ve gençlik üzerindeki baskı

katmerleşmiş. Devletin yeni politikaları sonucu yaşam alanına, tarzına, mekânına müdahale halk kitlelerini nefes alamaz duruma getirmiş. İşte Gezi/Haziran Ayaklanması bu politikaların sonucu. Demek ki devrimin itici gücünün potansiyeli şehirlere doğru akmış ve yığılmış. Potansiyel şehirlerde. Özellikle de büyük şehirlerde. Bunun yanında azalmış da olsa köylerde hala köylüler var ve ekonomik politiklara direniyor. Çözülmemiş, çözülememiş sorunları azalsa da varlığını koruyor. O zaman bunların iyi görülmesi, okunması ve değerlendirilmesi gerekiyor.

2. Kongre bunu gördü ve 3. Kongrenin önüne bu görevi koydu. Bunlar ne anlama geliyor, nedir bu gelişmeler, bunları tanımla dedi. 3. Kongre de bunu yaptı. Daha önce yapılabiliyordu miydi? Elbette yapılabiliyordu. Fakat bu Spartaküs'ün komünizmi savunmasını beklemek gibi bir şey olur. Partinin yapması gereken işler, boğuştuğu örgütsel sorunlar bu meseleyi görmesini, dahası bunun önemini kavramasını engellemiştir. İşte; Kongre Hazırlık Konferansı (KHK), Merkezi Konferans, 1.Kongre süreçleri herkesin bilgisi dâhilindedir. Muhasebe bunu güzel açıklıyor. İsteseydik de yapamazdık. 3. Kongre bunu ancak yapabildi. 3.Kongre öncesi yaşadığımız onca soruna rağmen yaptık. Yapamayabilirdik, fakat irade görevine sahip çıktık ve yaptık. Uzun bir sürece yayılsa da yaptı

KHK 3 yıllık plan dâhilinde Parti kongresini önüne görev olarak koymuştu. Fakat yaşadığı kayıplar, örgütsel sorunlar, kongreye hazırlık konusunda gerekli hazırlıkları zaman içinde yapamaması ve tüm Parti'yi bu konuda harekete geçirecek planlama, görevlendirme yapamaması nedeniyle hedeflediği kongre yerine Konferans yaptı. Kongre meselesine basit yaklaştı. Bir konferans gibi ele aldı ve öncesinde bir kongre için yapılması gereken planlamayı yapmadı.

Aynı şekilde 1999 yılında yapmayı düşündüğü kongreyi planlayamadığı, hazırlıklarını yapamadığı için konferans yaptı. Merkezi konferansa hapishanedeki yoldaşların hazırladığı bir program taslağı ve birkaç yazı dışında herhangi bir çalışma gelmedi. Üstelik bu çalışmalar ve yazılar kongre çalışması gereği 6 ay önceden tüm partililere dağıtılarak bir

2. Kongre bunu gördü ve 3. Kongrenin önüne bu görevi koydu. Bunlar ne anlama geliyor, nedir bu gelişmeler, bunları tanımla dedi. 3. Kongre de bunu yaptı. Daha önce yapılabilir miydi? Elbette yapılabilirdi. Fakat bu Spartaküs'ün komünizmi savunmasını beklemek gibi bir şey olur. Partinin yapması gereken işler, boğuştığı örgütsel sorunlar bu meseleyi görmesini, dahası bunun önemini kavramasını engellemiştir. İşte; Kongre Hazırlık Konferansı (KHK), Merkezi Konferans, 1.Kongre süreçleri herkesin bilgisi dâhilindedir. Muhasebe bunu güzel açıklıyor. İsteseydik de yapamazdık. 3. Kongre bunu ancak yapabildi. 3.Kongre öncesi yaşadığımız onca soruna rağmen yaptık. Yapamayabilirdik, fakat irade görevine sahip çıktı ve yaptı. Uzun bir sürece yayılsa da yaptı

tartışma ortamı yaratıp Parti Üyelerinin(PÜ) fikirlerini toplaması tüzük gereğiyle bunu da yapmadı, yapamadı. Ve bu haliyle Merkezi Konferans'a oturdu. Merkezi Konferans olarak adlandırdığı oturumun aldığı kararlardan biri de Kongre yapmak oldu. Ölüm Orucu (ÖÖ) sonrası hapisneden çıkan bazı kadro yoldaşların ve bazı diğer yoldaşların da yaptıkları çalışmalarla belirlenen tarihte kongre hazırlıkları yapılarak, tartışmalar yürütülerek bilinen 1. Kongre gerçekleşti. Kongre Muhasebe ve İdeoloji Belgesi'nde vücut bulan çalışmaların ötesine gidebilir miydi diye sorulabilir? Buna olumlu yanıt vermek zorlama olur. Muhasebe Belgesi ortada, partiyi, içinde bulunduğu durumu ve tıkanıklığının sebeplerini güzel açıklıyor.

Bir de şu açıdan bakmak gerekiyor: Maddi yaşam koşulları değişiklik gösterse de, yaşadığımız dünyada ya da coğrafyada değişiklikler yaşansa da bunların insan zihninde aynı dönüşümü gerçekleştirmesi hemen olmuyor. Sosyalizmden geriye dönüşleri ele alalım, mülkiyet toplumsallaşsa dahi fikirler varlığını uzun bir süre koruyabiliyor ki, bunu madde bilinç arasındaki diyalektik ilişkiyle açıklayabiliyoruz. Örnek olarak şunu da verebiliriz; 1890'lar hatta birkaç on yıl öncesinde başlayan ve egemen olarak kendini hissettiren tekeller kapitalist sistem yani emperyalizm, burjuva aydınlar ve bazı burjuva iktisatçılar tarafından bir şekilde formüle edilse ve savunulsa da büyük önder Lenin bu gerçeğe ancak 1910'lar sonrası ulaşıyor ve emperyalizm tahlilini yapıyor. Demek ki bir olgu değişiklik gösterse de

anında bu değişiklik fikirlerde kavramlara dönüştürebiliyor. Bu her olgu için söylenemez elbette ama bu gerçeği de görmek gerekir. Böyle yaklaşıldığında şöyle bir belirleme de yapılabilir: Diğer nedenlerin yanında özgülde coğrafyamız da yaşanan gelişmeler tek tek bazı yoldaşların fikirlerinde karşılığını bulmuş olsa da, ya da bu değişimlerin tanımlanmasına yönelik girişimleri olsa da parti yaşamında çoğunluğun fikirlerinde bu değişimler yeterli bir fikir değişikliğine, tanımlama yapmak için bir araştırmanın gerekliliği konusunda yeterli fikre sahip değildir. Bu nedenle bu tartışmalar 3. Kongre'ye kadar sarkmıştır. 3.Kongre bu değişiklikleri tanımlamıştır.

Bizler dogmatik, tutucu ve çokbilmişler değiliz. 3. Kongre kararları da yanılmaz değildir. Tartışıyoruz, pratiğini yürütüyoruz ve eksik kaldığımız, yetersiz olduğumuz yerleri düzelterek kararlarımızı yenileyeceğiz. Yenilemeliyiz de. Eksikliklerimiz vardır, bazı kavramların belirlenmesinde içi yeterince doldurulmamış olabilir. Ama tartışıyoruz, daha iyisi için uğraşıyoruz. Tecrübe ediniyor, bilgi biriktiriyoruz. 3. Kongre ve sonuçları; bugünkü bilgi birikimimiz ve bilgi seviyemizin sonucudur. Bunun böyle anlaşılması gerekiyor

3. Kongre'nin doğru ve yeterli düzeyde anlaşılması 1. ve 2. Kongrelerin yöneliminin anlaşılmasıyla olanaklıdır. 3. Kongre'nin yapmak istediği veya hedefleri bu kongrelerin çabalarının doğrudan sonucudur. Nedir bunlar diye sorulabilir. Özet olarak da şu belirtilebilir: 3. Kongre'de siyasi ideolojik ve örgütsel ola-

rak sosyalizmin sorunları tartışılmış ve cevap aranmıştır. Devlet ve demokrasi bunlardan birisidir. Nasıl bir devlet ve nasıl bir demokrasi? Var olan burjuva bürokrat devlet mekanizmasının inkârı üzerine kurulan yeni tipte devlet bürokratik elit bir kesimin yönettiği devlet mi olacak yoksa kitlelerin özne olarak öne çıktığı, tüm yönetim işlerini sahiplenerek sürdürdüğü

sosyalizmin inşasına giderken bir araca ihtiyaç olduğu bir gerçektir. Örgütlü yürüyüş kaçınılmazdır. Dağınık ve anarşizan yönelimler bu gidişi sağlayamaz. Ekonominin yürütülmesi, kitlelerin eğitimi, düşman saldırılarına karşı korunma ve yeniyi inşa kendiliğinden olmaz. Hepsi planlı, programlı olmak zorundadır. Bu örgütlü çalışmayı gerektirir. Bu araç yıkılan

Bizler dogmatik, tutucu ve çokbilmişler değiliz. 3. Kongre kararları da yanılmaz değildir. Tartışıyoruz, pratiğini yürütüyoruz ve eksik kaldığımız, yetersiz olduğumuz yerleri düzelterek kararlarımızı yenileyeceğiz. Yenilemeliyiz de. Eksikliklerimiz vardır, bazı kavramların belirlenmesinde içi yeterince doldurulmamış olabilir. Ama tartışıyoruz, daha iyisi için uğraşıyoruz. Tecrübe ediniyor, bilgi biriktiriyoruz. 3. Kongre ve sonuçları; bugünkü bilgi birikimimiz ve bilgi seviyemizin sonucudur. Bunun böyle anlaşılması gerekiyor

ve devleti gereksiz hale getiren, sönmülmesine zemin hazırlayan bir perspektifle kitle inisiyatiflerini mi esas alınacak? Devlet aynı zamanda bir demokrasi sorunuysa bugünden bu sorunu nasıl ele alacağız sorusu önemli bir yerde durmaktadır. Sosyalizmden geriye dönüşlerin de öğrettiği gibi, hiçbir sosyalist devlet emperyalist işgalle dışarıdan müdahaleyle yıkılmadı. Hepsi ama hepsi içte ortaya çıkan modern revizyonist yönelimlerle, devletin burjuva bürokratik bir aygıtla dönüşmesiyle yıkıldılar. Devlet aygıtı kitleler adına partinin denetiminde ve onun yönetiminde mi yürütülecek, partinin ilgili yönetici kurumlarının önderliğinde ve denetiminde mi olacak yoksa devrimi yapan kitlelerin denetiminde mi olacak? Özcesi proletarya diktatörlüğü mü olacak yoksa parti diktatörlüğü mü olacak? Kanımızca sosyalizmden geriye dönüşlerde bu mesele esas oluşturmaktadır.

Bir azınlığın çoğunluğu baskı altında tutma aracı olarak işlev gören devlet mekanizması, komünistlerin elinde bunu tekrar edemez. Eleştirdiği ve yıktığı devleti bir azınlığın elinden alıp başka bir şekilde ve içerikte de olsa başka bir azınlığın eline veremez. Eğer devletin sönmülmesi gibi bir perspektife sahipsek, nasıl sönmüleneceği de iyi düşünülmelidir. Kapitalizmden sosyalizme ve oradan da

devlet gibi olamaz. Yeni tipte bir devlet olmalıdır. Devlet olmayan bir devlettir bu. Kendi yaşamına son verecek zemini de hazırlayan bir devlettir. Böylesi bir devlet elit bir kesimin yönettiği değil, tüm kitlelerin yönetime katıldığı, karar ve planlama mekanizmasında aktif olduğu, gerektiğinde kendi seçtiği temsilcisi görevden alarak yerine başkasını gönderdiği, kendi temsilcisine herhangi bir ayrıcalık vermediği bir devlet olmalıdır. Proletarya ve emekçiler devletinde bürokratlar topluluğu yaratmamalıdır. Kitleler adına karar veren yetkililer ortaya çıkmamalıdır. Zorunluluk adına verili anda uygulanan yöntemleri meşrulaştırmamalı, teori haline getirmemelidir. Sovyet Rusya'da yaşananlar buna örnektir. Emperyalizmin kışkırtmaları, saldırma tehlikesi ve iç savaş koşulları merkezi devlet örgütlenmesini, orduyu, merkeziyetçi bir yapılanmayı şart koşuyordu. O tarihsel koşullarda devrim anında ve devrimin ilk zamanlarında bu kaçınılmazdı. Fakat bu koşulların gündeme getirdiği uygulamalar zaman içinde savunulan teori haline getirilerek devlet mekanizması partinin elinde ve denetiminde, partinin içinde de yönetici elitin elinde bürokratik bir yapıya dönüştü. Kitlelerin devrimdeki rolü unutuldu ve kitleler adına devlet yönetimi partinin tekelinde kaldı.

En değme burjuva devletlerde, demokrasi be-

şiği olarak sunulan ve örnek alınması istenen Avrupa devletlerinde dahi yönetim aygıtı ve organları ayrıcalıklıdır. Ordusu, polisi, bürokratları kitlelere yükür. Oysa halk kitleleri bu işleri kendileri doğrudan yerine getirebilecek mekanizmaları oluşturarak yapabilirler. Tarih- te bunun örnekleri vardır. Eksikliklerine rağmen ilk proletarya diktatörlüğü olarak anılan Paris Komünü, Sovyet Rusya'daki Sovyetler, Şanghay Komünü buna örnektir. Temel mesele devrimi yapan kitleler üzerinde özel imtiyazlı bir topluluğun kabul edilmemesidir. Düne kadar elit bir kesimin ordusuyla, polisiyle, bürokratik kurumlarıyla baskı altına aldığı ve yönettiği geniş halk kitleleri devrim sonrası bu şekilde yönetilmemeli, bizzat katılarak yaptığı devrimi bizzat kendisi aktif yönetmelidir. Onlar adına ne KP ne de başka bir parti devleti yönetmemelidir. Kitleler cahil değildir, devrime cüret eden kitleler pekâlâ devrimi sürdürebilirler. Kitleler adına ekonomiyi, üretimi, bölüşümü, dağılımı parti-parti önderliği denetim altında tutamaz kontrolüne alamaz. Bu kitleler adına parti mülkiyeti yaratır ve halka yabancılaşmanın da kaynağıdır.

merkeziyetçilik uygulanmalıdır. Bu hem parti yaşamı içinde hem de kitlelerle ilişkilerde böyle olmalıdır.

Parti yaşamı içinde farklı fikirlerin kendilerini koruması, savunması ve disiplin kuralları çerçevesinde fikirlerini tartışması, fikir gruplarının oluşturulması parti birliğini zedelemeyiz, doğru ele alındığında parti birliğini geliştirir, ilerletir. Aynı durum kitlelerle ilişkilerde de geçerlidir. Kitlelerden kitlelere yaklaşımı canlı kılıldığı ölçüde kitleleri devrim mücadelesinin özneleri haline getirmek hiçte zor değildir.

Kitlelerin eğitiminde yerel yönetimler önemli bir yerde durmaktadır. Yerel yönetimlerle "Söz, yetki, karar halka" yaklaşımı basit bir slogan olarak ele alınamaz. Bir hedefi işaret etmesi anlamında önemlidir. Halk kitleleri mahallelerini, köylerini, kentlerini kendileri yönetebilirler, sosyal, ekonomik, kültürel sorunlarını tartışarak üstesinden gelecek politikalar üretebilirler. Halk meclisleri aracılığıyla yönetimi ellerine alabilirler. Bu büyük deneyimdir. Seçtikleri belediye başkanları icracı olarak halk meclislerinin aldığı kararları uyguladığı

Kitlelerin eğitiminde yerel yönetimler önemli bir yerde durmaktadır. Yerel yönetimlerle "Söz, yetki, karar halka" yaklaşımı basit bir slogan olarak ele alınamaz. Bir hedefi işaret etmesi anlamında önemlidir. Halk kitleleri mahallelerini, köylerini, kentlerini kendileri yönetebilirler, sosyal, ekonomik, kültürel sorunlarını tartışarak üstesinden gelecek politikalar üretebilirler. Halk meclisleri aracılığıyla yönetimi ellerine alabilirler. Bu büyük deneyimdir. Seçtikleri belediye başkanları icracı olarak halk meclislerinin aldığı kararları uyguladığı oranda halk kitleleri kendi sorunlarını tartışır ve çözüm gücü olarak özneleşir. Bugünden edinilen bu deneyim yarın devlet yönetmeyi basit hale getirir

Halk kitleleri bugünkü gibi 4 yılda bir seçen durumda olamazlar. Bizzat yönetimde olmalıdır. Ve bugünden başlayarak bu kültür oluşturulmalı, yaşamsallaştırılmalıdır. Bugün açısından yürütülen silahlı mücadele derin bir illegaliteyi ve illegal örgütlenmeyi gerektirmektedir. Merkeziyetçilik buradan gelmektedir. Fakat merkeziyetçilik esas diyerek demokrasi rafa mı kaldırılmalıdır? Aksine demokratik

oranda halk kitleleri kendi sorunlarını tartışır ve çözüm gücü olarak özneleşir. Bugünden edinilen bu deneyim yarın devlet yönetmeyi basit hale getirir

3. Kongre devrimi yakından ilgilendiren stratejik önderlik, komünistlerin-devrimcilerin ve sınıfın birliği, kadın sorunu, çevre sorunu, ulusal sorun gibi birçok sorunu ele aldı ve değerlendirme yaptı. Kadın sorununda geç-

miş deneyimlerin olumsuzluklarından kopuş olarak "Kadınlar Yönetime, Kadınlar İktidara" şiarını formüle ederek, kadın özgün örgütlenmesinin kadınların özne olarak devrimde yer almalarında önemli bir yerde durduğunu ve Maoist Kadınlar Birliği'nin oluşturulmasını partinin önüne görev olarak koydu.

Devrimci mücadelenin yürütülmesinde hedefe varmada gerekli olan strateji, program her bir özgülde kendine has politikaları gerekli kılmaktadır. Her bir çelişki farklı politikalarla, yöntemlerle çözülür. Binlerce çelişkinin varlığını koruduğu ve çözülmek üzere devrimci mücadelenin önüne dikildiği bir durumda her bir sorun ve çelişki kendi özgünlüğü içinde ele alınmalıdır. Bu, esas alınan program ve stratejiyi yadsımayı gerektirmez. Aksine programın her bir somutta en iyi şekilde uygulanmasını gerektirir. Bu gerçek ana programa bağlı yüzlerce programı gerekli kılar. Eşitsiz ve karmaşık çelişkiler tek bir programın kaba uygulanmasıyla ele alınamazlar. Karadeniz köylüsünün yaşadığı sorunlar ile Marmara'daki işçilerin yaşadığı sorunlar özel mülkiyet dünyasının ve egemen sistemin yarattığı sorunlar olmasına rağmen, bir ve aynı değildir. Kendine has özgünlükleri vardır. Ve farklı biçimlerde toplumsal yaşamda ortaya çıkarlar ve bu farklılık göz ardı edilemez. Kitlelerin yaşadığı sorunlar devrimin kayıtsız kalacağı sorunlar değildir. Kitleler kendi somut sorunları üzerinden örgütlenbiliyorlarsa o halde bu sorunlara el atmak, bu sorunlara ilişkin politika geliştirmeyi gerekli kılar. Alt programlar dediğimiz bu durum esas stratejinin somuttaki ifadesidir. Somutta aldığı biçimdir.

Parti 3. Kongremiz bu anlayıştan hareketle, devrimimizin çözmek zorunda olduğu başlıca çelişkilerden olan Kürt ulusal sorununa bu temelde yaklaşmış ve ulusal soruna ilişkin alt programın önemini belirtmiştir.

Bunlar dışında hedefe varmak için belirlenen politikaların uygulanması için yeni araçlar üzerinde durmuş ve yeni araçlara olan ihtiyacı vurgulamıştır. Yalnızca araçları belirlemekle kalmamış, görevlerini ve sorumluluklarını da belirleyerek nasıl konumlanması gerektiğine ilişkin perspektif sunmuştur.

Hedefimiz net, berrak, açık ve anlaşılır olmalı-

dır. Ne yaptığımızı, niçin yaptığımızı, neyi hedeflediğimizi bilmek zorundayız.

Savaş gibi kanlı bir yöntemi, çetin bir mücadeleyi göze alıyorsak, önümüze büyük hedefler koymalıyız. Kültür-sanat cephesini, ideolojik cepheyi, askeri cepheyi, halkın birleşik cephesini yaratmayı hedeflemeliyiz. Hedefimiz büyükse çabamız da büyük olmalıdır. Çabamız azaldı mı, hedefe ulaşmak zor olur.

Daha güçlü vuruşlar yapmak, daha büyük savaşlar yürütmek için her alanda örgütlenmeli, her alanda güçlenmeliyiz. Tek başına savaşla, gerillayla, PHG ile olmaz. Tek başına gerilla, PHG bizim hedefimizden, amacımızdan uzaklaştırır. Yozlaştırır ve bizi beklentiye sokar. Kitleleri, aydınları, sanatçıları, kadınları, gençleri, işçileri, köylüleri, esnafı, emekçileri örgütlemekten sonra binlerce gerilla, PHG tek başına istediği kadar savaşsın hiçbir değeri olmaz. Diğer alanlarda hiçbir çalışma yürütülmedi mi kitleler örgütlenmedi mi, halk hareketi yaratılamadı mı olmaz. Sonra gerilla-PHG eylem yapmadı mı niye vurmuyorlar diye kızarız, niye yıkmıyorlar deriz. Çünkü devrim mücadelesini yalnızca gerilla ile açıklayan, askeri eylemlere sıkıştıran bir yaklaşım başka türlü de düşünemez. Kitleyi örgütleme, yeni yeni örgüt ve kurumlar inşa etme, sonra da devrimin tüm yükünü gerillanın sırtına bindir ve hesap sor. Bu doğru bir bakış açısı değil. Gerilla-PHG stratejik önemdedir. Ama tek başına yapamaz. Esas güçtür ama diğerleri olmadan hiçbir şeydir.

Bu yüzden büyük düşünmeliyiz. Hedefimiz büyük olmalıdır. Hedef dar bir alana sıkıştıramaz ve dar bir alanla açıklanamaz. Ve dar bir alanla da hedefe ulaşamaz. Bu yüzden hedefimiz büyük olmalıdır.

Bugüne kadar alttan alta sağcılık olarak düşünüp uzak durduğumuz, ilgi alanımıza girmeyen legal alanların kitlelere ulaşmada önemli bir araç olduğunu anlamalıyız. Bugün kitleler kendi somut sorunları üzerinden örgütleniyorlar. Yöre derneklerinden, inanç temelli örgütlenmelere, çevre derneklerinden cinsel kimlikli örgütlere kadar yüzlerce çeşit örgüt oluşmuş durumda ve kitlelerin bir kısmı eleştirilerini, tepkilerini bu araçlar üzerinden dile getiriyorlar. Bu tepkilere duyarsız kalmak

kabul edilemez. Bizler bu tepkileri örgütlemeliyiz ve bir potada birleştirebilmeliyiz. Ankara'nın göbeğinde günlerce süren TEKEK işçilerinin direnişii bu noktada öğreticidir. TEKEK işçileri özelleştirme ve sosyal hak gasplarına karşı çeşitli şehirlerden gelerek Ankara'da çadırlar kurdular ve direnişie geçtiler. Devrimciler bu işçi direnişine hiçbir önderlik fonksiyonu olmadan yalnız pankart ve sloganlarıyla katılabıldiler. TEKEK işçileri çadırlarına ziyarete gelen devrimcilere "Hoş geldiniz" dediler. Halk kitlelerinin içinde onlardan biri gibi olması gereken devrimcilere "Hoş geldiniz" demeleri çok düşündürücüdür. Bu devrimci hareketin görevlerine ne kadar yabancılaştığını, kendini darlaştırdığını gösterir. İşçiler daha sonra 'Bugüne kadar neredeydiniz?' diyerek pragmatist yanlarını eleştirdiler. Bu iyi bir örnektir. Bizler bundan öğrenmesini bilmeliyiz.

Bu da gösteriyor ki, devrimin önder gücü olan işçi sınıfını unutmuşuz. Devrim yapacağız ama işçi sınıfının haberi yok. Onlara rağmen devrim yapmaya çalışıyoruz. İşçi sınıfının üretimden gelen gücünün rolünü bilmiyoruz. Kapitalizmin hâkim hale geldiği, ücretli işçi sömürsünün yaygınlaşarak devam ettiği bir

toplumda ve toplumun tüm ihtiyaçlarının üretiminde birinci dereceden görev alan bu kesimin elinde tuttuğu gücün nelere kadir olduğu anlaşılmalıdır. Bir günlük şalterin indirilmesi egemen burjuva sınıfının ekonomik olarak büyük kayıp yaşamasına neden olmaz sadece, sistemin dengesinde bozulmalara da neden olur. Ulaşım, iletişim, enerji, hizmet alanında gerçekleşen grevlerin sosyal yaşamda nasıl bir etki yaratacağını, kurulu düzenin nasıl bocalayacağını bir düşünmek gerek.

Daha önce de bahsettik ve vurguladık. Tek başına askeri eylemler devrime götürmez. Binlerce gerillanın varlığı diğer şeyler olmazsa hiçbir anlam ifade etmez. Bu diğer şeyler dediğimiz önemsiz şeyler değildir. İşçi sınıfı içinde çalışmak bunların en önemlisidir. Onları kazanmak ve örgütlemek olmazsa olmazdır. Bunu nasıl yaparız, nasıl yapabiliriz iyi düşünmek gerek. Sendikalar bu iş için iyi bir zemindir. İşçi sınıfının bir arada olduğu, kendi sorunları etrafında örgütlendiği bu alanlar burjuva-reformistlere terk edilemez. Onlar bizden daha iyi şeyler mi savunuyorlar? Gerçek kurtuluşu onlar mı savunuyor. O zaman onlara katılalım, niye bu partide yer alıyoruz ki. Eğer onlar sisteme hiz-

Daha önce de bahsettik ve vurguladık. Tek başına askeri eylemler devrime götürmez. Binlerce gerillanın varlığı diğer şeyler olmazsa hiçbir anlam ifade etmez. Bu diğer şeyler dediğimiz önemsiz şeyler değildir. İşçi sınıfı içinde çalışmak bunların en önemlisidir. Onları kazanmak ve örgütlemek olmazsa olmazdır. Bunu nasıl yaparız, nasıl yapabiliriz iyi düşünmek gerek. Sendikalar bu iş için iyi bir zemindir. İşçi sınıfının bir arada olduğu, kendi sorunları etrafında örgütlendiği bu alanlar burjuva-reformistlere terk edilemez. Onlar bizden daha iyi şeyler mi savunuyorlar? Gerçek kurtuluşu onlar mı savunuyor. O zaman onlara katılalım, niye bu partide yer alıyoruz ki. Eğer onlar sisteme hizmet ediyor ya da onlar ömür billâh bu işçileri kurtuluşa götüremez diyorsak, alternatif projemizle bizim ortaya çıkmamız ve işçi sınıfına bunu anlatmamız gerekiyor. İşçi sınıfını onların insafına bırakamayız. Proletarya Partisi'nin işçi sınıfına sırt çevirmesi, yavaş davranması kabul edilemez, kabul edilmemelidir de. O zaman işçi sınıfı neredeyse bizler de orada olmalıyız. Üretim birimlerine girmeli, onlarla birlikte alinteri dökmeli, yaşadığı sorunları bizzat görmeli ve onlarla birlikte aynı havayı teneffüs etmeli ve onları örgütlemeli. Yoksa dışarıdan giderek, onlara destek vererek onları örgütleyemeyiz. Madem sınıf bilincini biz götüreceğiz o zaman bu göreve sahip çıkmalıyız

met ediyor ya da onlar ömür billâh bu işçileri kurtuluşa götüremez diyorsak, alternatif projemizle bizim ortaya çıkmamız ve işçi sınıfına bunu anlatmamız gerekiyor. İşçi sınıfını onların insafına bırakamayız. Proletarya Partisi'nin işçi sınıfına sırt çevirmesi, yavaş davranması kabul edilemez, kabul edilmemelidir de. O zaman işçi sınıfı neredeyse bizler de orada olmalıyız. Üretim birimlerine girmeli, onlarla birlikte alınteri dökmeli, yaşadığı sorunları bizzat görmeli ve onlarla birlikte aynı havayı teneffüs etmeli ve onları örgütlemeli. Yoksa dışarıdan giderek, onlara destek vererek onları örgütleyemeyiz. Madem sınıf bilincini biz götüreceğiz o zaman bu göreve sahip çıkmalıyız

Parti programatik görüşlerimizde işçi sınıfı içinde çalışmak esas denir. Peki bu esasın pratik karşılığı ne olmuş? Dersim'e, gerilla savaşına sıkıştırılan bir devrim mücadelesi sorunları çözmiyor. Her şey gerilladan bekleniyor. Sanki gerilla güçlü vuruşlar yaparsa devrim olur. Olmuyor. Sonra gerilla vurmadığı, geri çekildiği ya da nicel ve nitel olarak zayıfladığı zaman da hemen küsüyoruz. Gerilla niye vurmuyor, sağcılık gelişiyor diyoruz. Devrim diyalektik bir bütünlüktür. Her bir parçanın devrimde yeri büyüktür. Parçalardan biri olmadı mı devrim mücadelesi topallar, eksik kalır, cevap olmaksızın zorlanır, cevap veremez. Gerilla vurmaya da diğer parçalar devrim mücadelesini devam ettirir. Diğer alanlar devrim mücadelesinde aktif olsalar neden gerilla vurmuyor demeyiz. Çünkü tüm alanlar hareketlidir, devlete, sisteme darbeler vuruyordur. Bu durum yıllarca partimizin, devrimimizin gelişmesi önünde büyük bir engel oldu. Askeri bakış açısından beslenen bu yaklaşım siyaseti, devrimin diğer görevlerini hep küçümsedi ve silahlı mücadeleyi tek yanlı yorumlayarak gerillaya indirgedi. Bu durumun aşılması gerekiyor. Aksi durumda SHSS'nin hedefleri anlaşılmamış, buna göre konumlanılmamış demektir.

Bir dünyada ve o dünyanın bir parçası olan siyasal coğrafyada yaşıyoruz. Devrim sonrası başka bir dünyaya da gitmeyeceğiz, taşınmayacağız. Yine bu dünyada yaşayacağız. Üstelik sınıfsız, sömürsüz bir dünya hedefliyoruz, insanlığın özgürce yaşadığı baskı ve şiddetin olmadığı bir dünya hedefimiz var. Fakat çöplüğe dönen, kuraklaşan, eko sistemi bozulan,

doğası tarumar olan bir dünyada niye yaşayalım ki? Cennette mi yaşamalı, cehennemde mi yaşamalı? Elbette ki tüm değerleri yaratan ilerici insanlık cenneti hak ediyor. Doğasıyla, suyuyla, bitki örtüsüyle, doğal kaynaklarıyla havasıyla, taşıyla, toprağıyla bir bütün olan bu dünyayı yaşanılır bir duruma getirmek de devrimcilerin görevidir. Yaşanılmaz bir dünyada devrim yapsak ne olur ki?

Özel mülkiyet dünyası gölgesini satamadığı ağacı kesermiş. Satamadığı domatesi, sebzeyi imha etmeye benziyor bu. Elinde biriken ve erken bozulan malları pazara sunup fiyatını düşürmektense imha etmek ve fiyatını korumak daha karlı olunca, kapitalist sınıf tonlarca malı imha ediyor. Bu mantık kar üzerine kuruludur. Mantık kar üzerine kurulu olduğunda doğanın halini bir düşünün. Her şey kar getiren bir metaya dönüştürülüyor. Zenginlik ve güç sembolü altın için toprak eşelenirken kolaylık sağlasın diye siyanür denilen zehirli kimyasallar kullanılıyor. Bu zehirli kimyasallar toprağa ve suya karışıyor. Tarımı öldürmekle kalmıyor suyu da içilemez duruma getiriyor. Kapımızın önünden geçen suyu içemiyor, kapitalistin bize sunduğu suyu parayla içmeye mecbur bırakıyoruz. Yalnız bu değil tabi. Altın ve benzeri madenleri çıkarma adına yüz yılların oluşturduğu ormanları yok ediyor ve iklim dengeleri üzerindeki olumlu etkisini tersine çeviriyorlar. Sırf daha fazla kar getirmesi için GDO tohumlarla doğal besin kaynaklarını suni yöntemlerle taklit ederek bize sunuyor, ürünlerin doğal gelişim süresiyle oynuyor. Bu doğadaki dengelere de yansıyor. Toprak çoraklaşıyor, börtü-böcek ya mutasyona uğrayıp farklı bir şey-böcek haline geliyor ya da nesli tükeniyor. Gündeme gelen salgın hastalıkların bunlardan bağımsız olduğu düşünülmemelidir. Eko-sistem doğal seyrini, işleyişini sürdürmez durumda. Ozon tabakası delinmiş, güneş artık daha tehlikeli. Buzullar eriyor ve bazı kara parçalarında yaşam tehdit altında. Buzulların erimesi hava sıcaklıklarının artması demek, bunun insan yaşamındaki karşılığı ise hastalık ve ölüm oluyor. Aşırı kuraklık, aşırı yağışın daha sık olması bunların ürünü. Dünyayı çevreleyen atmosfer, sürekli denenilen uzay araçlarının ve uyduların çöplüğü haline gelmiş durumda. Yüz binlerce, milyonlarca par-

çacıklardan bahsediyorlar. Ve bunlar gittikçe çoğalıyor. Gökyüzü metal yığınıyla doluyor. Bunun yarın ne gibi sorunları karşımıza çıkaracağı ise bilinmiyor. Yalnız bu değil. Yenilenebilir enerji kaynakları masraflı oluyor diye eski teknolojinin kullanılmasına devam ediliyor. Enerji üretmek için nükleer santraller hala kullanılmaya devam ediliyor. Bu santraller su yatakları üzerin kurulmak zorunda, dolayısıyla toplumun ihtiyacını gideren doğal su kaynak-

kalmamış olabilir. Bunun garantisi yok. O halde buna el atmak gerek. Dünyamızı yaşanamaz hale getirenlere, bunu kurumsallaştıran sisteme karşı bu cepheden de bir duruş gösterilmesi gerekiyor. '90'larla birlikte nüveleri görülen çevre örgütleri neo-liberal politikaların dizginsizce uygulanmasıyla doğadaki tahribat ve yıkımın daha boyutlanması sonucu daha gözle görülür, sesleri biraz daha duyulur hale geldi. Devrimci hareketlerin pek ilgisini

Devrimi-komünizmi hedefleyen bizlerin nasıl bir dünya istiyoruz sorusuna cevap verirken yerkürenin nasıl olması gerektiğine ilişkin bir projesinin olmaması kabul edilemez. Yıkıma uğramış yaşanılmaz bir dünyada sınıflar olmasa ne yazar. Daha yaşanılır bir dünya istiyorsak buna karşı ilgisiz kalamayız. Bu yüzden çevre konusunda bilincimiz açık olmalı ve bu konuda tepki duyan, tepkisini çeşitli biçimlerde dış vuran-bunu örgütlü güç haline getiren örgütlerle ilişkilenebilir, içinde yer almalı ve dünyayı bir bütün olarak nasıl kurtarabileceğimizi yeni toplum projemizle kitlelere taşımalıyız. Başkaları değil, sistem sınırları içine hapsetenler değil, kitlelerin biriken öfkelerini bizler örgütlemeliyiz. Ve diğer öfkelerle gerçek hedefe yöneltmeliyiz

ları tekellerin enerji ihtiyaçları için gasp ediyor ve toplumun elinden alınarak bir azınlığın hizmetine sunuluyor. Üstelik kullanılmaz hale getiriliyor. Doğal kaynakların doğallığı bozulmadan yapılabilecek üretimler kar oranını düşürüyor diye tercih edilmiyor. Dereler kuruyor, zehirleniyor ve halka açık olan bu yerler halka kapalı hale getiriliyor. Ve insanlar bu topraklardan kovulmaya çalışılıyor. Doğal güzellikler meta haline getirilmeye çalışılırken, betonlaşmalarla, yollarla bu güzellikler bozuluyor. Halkın nefes aldığı, alacağı doğa halkın elinden alınarak bir avuç zengin için para kazanacağı alanlar haline getiriliyor.

İnsanlık için tehlike oluşturan bu gidişata yönelik tepki ve mücadeleler de geliyor. Bizleri de yakından ilgilendiren, kesinlikle sesiz kalmanın olanaksız olduğu bu durum nasıl bir dünya istiyoruzun da cevaplarından birini oluşturuyor. Nasıl bir dünya istiyoruz? Dünyanın yaşanılmaz bir duruma gelmesine seyirci mi kalınmalı, devrim sonrasına mı bırakılmalı? Devrim sonrasına bırakıldığında elde bir şey

çekmeyen, STÖ (Sivil Toplum Örgütü) denerek küçümsenen bu oluşumlar çevre ve ekolojik sistem konusunda duyarlı olmalarına rağmen çözüm konusunda burjuva sınırları aşamadıkları bir gerçektir. Fakat işaret ettikleri sorunun insanlığı tehdit ettiği de bir gerçektir. Ve bugün görülüyor ki mahalle sakininden köylüsüne kadar toplumun her kesimi doğasına, suyunu, havasına, ormanına sahip çıkmaya çalışıyor. Demokratik, ilerici bir çıkış olarak kendiliğinden gelme de olsa bu çıkışların haklı ve meşru olduğu, bizlerin de görmezden gelemeyecek kadar önemli olduğu anlaşılmalıdır.

Devrimi-komünizmi hedefleyen bizlerin nasıl bir dünya istiyoruz sorusuna cevap verirken yerkürenin nasıl olması gerektiğine ilişkin bir projesinin olmaması kabul edilemez. Yıkıma uğramış yaşanılmaz bir dünyada sınıflar olmasa ne yazar. Daha yaşanılır bir dünya istiyorsak buna karşı ilgisiz kalamayız. Bu yüzden çevre konusunda bilincimiz açık olmalı ve bu konuda tepki duyan, tepkisini çeşitli biçimlerde dış vuran-bunu örgütlü güç haline geti-

ren örgütlerle ilişkilenmeli, içinde yer almalı ve dünyayı bir bütün olarak nasıl kurtarabileceğimizi yeni toplum projemizle kitlelere taşımamızdır. Başkaları değil, sistem sınırları içine hapsedenler değil, kitlelerin biriken öfkelerini bizler örgütlemeliyiz. Ve diğer öfkelerle gerçek hedefe yöneltmeliyiz

Anlatılmak istenen şu. Ciddi bir iş yapıyoruz. Hedefimiz büyük, çabamızı da büyütmeliyiz. Her soruna, her alana ilişkin perspektifimiz, çözüm projemiz olmak zorunda. Hiçbirisi önemsiz değil. Her birinin kendine özgü bir yeri var. Bu özgünlüğün devrimdeki yeri anlaşılmalıdır. Bu anlaşılamazsa devrimi yapacak olan kitleler bir yerde, bizler de başka bir yerde oluruz. Onlar kendi başarılarına uğraşırlar ve güçlerini heba ederler, bizler de kendi başımıza daha yıllarca uğraşır dururuz.

Daha önce belirttik, niye savaştığımızı bilmeliyiz dedik. Bu doğrudur. Ama tek başına yeterli değildir. Aynı zamanda savaşı öğrenmeliyiz de. Yoksa savaşamayız. Savaş ezbere yürütülemez. Kaba yaklaşılamaz. Sanat gibidir. Bir dili vardır. Estetiği vardır. Güneşi çizmek için, güneşi incelemek gerekir. Güneş 24 saat aynı değil. Sabahın ilk saatlerinde, bir saat sonra, öğlen, öğleden sonra ve akşam farklıdır. Bu farklılıkları göremedin mi güneşi ezbere bir tasavvurla çizersin. Savaş da böyledir. Düşmanını tanımayı gerektirir. Bir kere tanımak yetmiyor ki. Sürekli değişiklik gösteriyor. Taktiklerini değiştiriyor, kurumlarını yeniliyor, elindeki tekniği değiştirip yeniliyor. Karakollarını kalekol haline getiriyor. Hiç asker göremiyorsun. Çelikten duvar misali. Önceden karakollarda nöbetçileri görebiliyor ya da bu karakollara sızma-saldırı yapabiliyor, başarı da elde edebiliyordun. Biz de onları dışarıda bekleriz. Nasıl olsa çıkacaklar. Bırakalım tedirgin olsunlar. Onların iletişim ve ulaşım araçlarına, yollarına saldırı düzenleyelim. Bu daha iyi. Yolları denetim altına alalım, alanlar üzerindeki hâkimiyeti geliştiren yeni taktikler bulalım. Ajitasyon-propaganda faaliyetini süreklileştirelim, güçlendirelim ve yaygınlaştıralım. Kitlelerle daha sıkı politik ilişkiler kuralım. Yeni yerler, alanlar keşfedelim. Askeri ve siyasi-ideolojik eğitimlerimizi kurumsallaştıralım. Elimizde silah var ama nasıl bir şey olduğunu tam bilemiyoruz ve ona hâkim değiliz. Dolayı-

sıyla da daha etkin kullanamıyoruz. Düşmanın tekniğiyle yarışmak olanaksız. Bizler yoksuluz. Yoksulların ordusuyuz. O zaman tekniği boşa çıkaracak yöntemler üzerinde derinleşmeliyiz. İlkel yöntemler her zaman geçerlidir. Milyonluk keşif uçakları 5 liralık şemsiyeyle, milyonlar değerindeki kazan bombası ya da akıllı füzeler bir kazma kürek marifetiyle boşa çıkarılıyorsa, tekniği her yönüyle boşa çıkarmak mümkün ve olanaklıdır.

Başarının ölçütü yalnızca düşmanı vurmak, darbelemek, kayıp verdimek olmamalıdır. Neyi yıkıyoruz, ne inşa ediyoruz, bir eylem bizi hedefe ne kadar yaklaştırıyor, hangi hedef için eylem yapıyoruz? Bunlar iyi düşünülmeli, hesap edilmelidir. Her gün eylem yapsak ne olur? Asker bitmez ki. Her sorunu ve sonucu örgütleyebiliyor muyuz, alan genişletebiliyor muyuz? Yeni kitle kazanabiliyor ve örgütleyebiliyor, yeni örgütler kurabiliyor, Halk Hareketi yaratabiliyor ve kurumsallaştırabiliyor muyuz? Düşmanı bir adım daha geriletebiliyor muyuz? Kültür, sanat, ekonomi, geniş halk cephesi yaratabiliyor, düşmanı her yandan kuşatabiliyor, kitleleri silahlı mücadele içinde silahlandırarak örgütleyebiliyor muyuz? Bu gibi sorulara cevabımız açık ve net olmalıdır. Derin ve geniş olmalıdır. Eğer değilse hedefi yeterince anlamamış, büyüklüğünü ve zorluğunu yeterince kavramamış oluruz. Bunun için gerekli çabayı da harcamayız.

Sosyalist Halk Savaşı'nın Özellikleri

Üzerinde mücadele yürüttüğümüz siyasal coğrafyada mevcut durumda egemen sistemin niteliği ve devletin karakteri faşizmdir. Emperyalizme bağımlılık ve emperyalist tekelin ve uzantılarının büyük şehirlerdeki ekonomik-finans kurumları aynı zamanda güvenlik boyutuyla şehirlerde daha çok yoğunlaşmasını sağlarken, kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası her bir bölgenin de ekonomik, sosyal anlamda eşitsiz gelişmesine, bazı bölgelerin iktisadi olarak geri kalmasına, bunun sonucunda ise bazı kırlık bölgelerin şehirlere göre daha gevşek bir güvenlik denetiminde olmasını koşullamaktadır. Bunun yanında köylülüğün tasfiyesi ve topraklarını terk ederek şehirlere yığılmasını, geçimini sağlamak için

ücretli işlere girmesi ya da işsizler ordusuna katılması çelişkilerin yoğunlaştığı alanlar olarak büyük şehirleri ön plana çıkarmıştır. Devrimin önder ve temel gücünün işçi sınıfı olarak esas hale gelmesi ve bunların şehirlere yığılması devrimci mücadelenin de işçi sınıfının ve baş çelişkinin yoğunlaştığı alanlara kaymasını gündeme getirmiştir. Bunun yanında kırık-geniş alanların varlığı ve devlet hâkimiyetinin şehirlere göre zayıf olması, ordulaşmanın ve gerilla mücadelesini yürütmenin olanaklarının da devam etmesini sağlayan zemini koruması, "kır ve şehir diyalektiği" dediğimiz bu özgünlük SHSS'nin dikkate aldığı ve önemseydiği bir özelliktir.

Her bir coğrafyanın, bölgenin, yörenin somut koşullarının biçimdeki farklılıkları, kendine has yerel çözümleri şart koşar. Mücadele yöntemleri her bir coğrafyanın coğrafya özgünlüğünde de her bir bölgenin, alanın özelliklerini dikkate almalıdır. Ve cevap olabilmelidir. Çin'deki yöntem Almanya'da tutmaz. Almanya'da gündeme gelen yöntem Hindistan'a uymaz. Brezilya için tespit edilen bir yöntem Suriye için cevap olamaz. Ya da Yunanistan'da uygulanan bir yöntem birebir İspanya'da tutmaz. Farklılıklar, özgünlükler dikkate alınmak durumundadır. Bunun yanında dünya sisteminde, toplumsal yapılarda, iktisadi meselelerde, sınıf ilişkilerinde yaşanan değişimler, emperyalist sistemin yaygınlığı-yoğunluğu, dün yerinde ve doğru olan yöntemleri geçersiz kılabilmiştir. Yetersiz görebilmektedir. Kapitalist-emperyalist ülkeler için genel geçerli olan toplu ayaklanma veya yarı-feodal yarı sömürge ülkeler için geçerli olan Halk Savaşı Stratejisi de birebir aynı olmaz. Afrika çöllerindeki yarı feodal ülkelerdeki halk savaşı ile Latin Amerika ülkelerindeki halk savaşı da bir ve aynı olmaz. Aynı olan içeriğidir. Biçimde farklılıklar göstermek zorundadır. Bu bilinçle hareket edildiğinde kapitalist ilişkilerin hâkim olduğu siyasal coğrafyamızda toplu ayaklanmanın Rusya'daki uygulandığı biçimiyle birebir aynı olmaya-çağı, olamayacağı anlaşılır.

Genel savunu şudur. Kapitalist-emperyalist ülkelerde devrim silahla olacaktır kabulü yanında burjuva anlamda da olsa faşist gerici ülkelerin tersine faydalanılacak bir parlamento, düşünce ve yazın özgürlüğü, örgütlenme

özgürlüğü vardır. Bu yüzden de kitleler uzun sayılabilecek bir dönem boyunca eğitilebilir ve devrim anı geldiğinde silahlanarak toplu bir ayaklanmayla devleti yıkabilir, iktidarı ele geçirebilir. Buralarda başından itibaren silahlı mücadele yürütmenin koşulları ve şartları da yoktur. Lenin de böyle bir yaklaşıma sahip, Mao da böyle değerlendirmeler yapmıştır. Dolayısıyla bir siyasal coğrafya kapitalist ise toplu ayaklanma geçerlidir belirlemesinden hareketle, nasıl olması gerektiği ile yöntemi de bu şekilde ortaya konmaktadır. Mücadele yürüttüğümüz coğrafya ve içinde bulunduğumuz siyasal koşullar, dünden bugüne yaşanan gelişmeler göstermektedir ki, uzun bir legal çalışma sonrasında silahlı ayaklanmayla şehirlerin kurtarılması koşullarımıza uygun değildir. Legalist yoldan kitlelerin silahlı mücadeleye hazırlanması olanaklı değildir. Zamanı geldiğinde tamam gelin, şimdi silahların, iktidarı alalım çağrısı kitlelerin silah bulup gelecekleri ve savaşacakları anlamına gelmez. Silahla eğitilerek mücadele içinde örgütlenip hazırlanmayan kitlelerin, son anda gelip savaşmasını beklemek hayaldir. Kitleler başından itibaren silahlı mücadeleye hazırlanmalı, örgütlenmeli ve zamanı geldiğinde iktidarı alacak hamleyi yapmalıdır. Bu özgün ve yeni bir yoldur. Bu SHS'dir.

İçinde bulunduğumuz dönem Ekim Devrimi mücadelesinin yaşandığı dönem değildir. O dönemin koşulları ve şartları; televizyon ve gazetelerin sınırlı ve çok dar bir kesime hitap ettiği, emperyalizmin bugünkü gibi toplumun tüm gözeneklerine ulaşamadığı, egemen olan Çar yönetiminin Rusya'nın kırık alanlarına yeterince hâkim olamadığı ve 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na neden olan gelişmelerin sürekli biriktiği ve nihayetinde bu savaşın patlak verdiği dönemlerdir. Bugün her evin yatak odasına dahi giren TV'lerin sayısı yüzleri geçerken o dönem belli elit kesime hitap eden ya da daha sınırlı olan TV'ler, bırakalım kitleleri manipüle edecek, bilinçlerini bulandıracak yayınlar yapmayı, ideolojik olarak şekillendirmeyi, günleri ve saatleri sınırlı yapılan yayınlar dönemindeydi. Bugün sayısı bilinmeyen yazılı basın çeşitliliğini egemen sınıfların nasıl kullandığı ve kitleleri nasıl şekillendirdiği ortadayken, o dönem yazılı basının

çeşitliliğinden bahsetmek doğru olmaz. Sınırlı sayıdaki yazılı basın ve okuma yazma oranının ve gelir seviyesinin düşüklüğü nedeniyle bu yazılı basın geniş kitlelere ulaşamazdı. Bugün 30 milyon üzerinde olduğu söylenen internet kullanıcılarının büyük çoğunluğunun egemen sınıfın ideolojik yönlendirmesiyle nasıl ele alındığı ortadayken, dün bundan bahsetmek saçma olurdu. Ya da bugün her evde 2 telefon varken ve sürekli yeni modellerle yenilenirken dün bundan bahsedemeyiz. Bugün egemen devlet ve siyaset ülkenin her karış toprağında temsil edilirken kendi kurduğu ya da yönlendirdiği örgütler, kurumlar aracılığıyla kitlelere ulaşmakta, onları denetim altına almaya çalışmakta ve örgütlemektedir. Dünün Rusya'sında bundan bahsedilemez. Bugün parlamento kitlelerin haklarının dile getirildiği ve savunulduğu alanlardan birisi olma özelliğini taşısa da, burjuva egemenler bu savunuları tersyüz edebilecek, kitleleri manipüle ederek, algı yönetimiyle boşa çıkaracak çok çeşitli araçlara sahiptir. Ellerindeki, hâkim oldukları TV'ler ve diğer basın araçlarıyla anında kitlelere ulaşmakta ve kitleleri istedikleri gibi yönlendirebilmekte, istedikleri gibi düşüncelerini, yorumlamalarını sağlayabilmektedirler. Fakat dünyanın Rusya'sında bu olanak yoktu. Ve parlamento üzerinden, parlamenter kimlik altında kitlelere gidilebiliyor ve kitlelerin örgütlenmesi daha olanaklı ve bugüne oranla daha rahat olabiliyordu. Ve dünyanın siyasal koşullarında oy kullanma hakkı dahi olmayan işçilerin, açlık ve yoksulluk içinde kıvranan kitlelerin yaşanan emperyalist savaşla içine girdiği durumla bugün, bir ve aynı değildir. Savaşın uzaması ve asker ölümlerinin yaşanması; hem askerler arasında hem de kitleler arasında savaşma, savaşın bir parçası olmama ve askerden firarları gündeme getirmiş, orduda kopuşların, isyanların yaşanmasına neden olmuştur. Oysa bugün Türk ordusu merkezi yapısıyla disiplinli ve sürekli eğitilmektedir. Parçalanma eğilimi, dağılma olasılığı yok denecek kadar zayıftır. Dün bölük bölük Çarlık Ordusu'ndan koparak Bolşevik Devrimi'ne katılım gerçeği bugün hayaldir. Bu gelişme ve özellikler, uzun bir legal çalışmanın devrimi imkânsız kılmakla, bilinmez bir tarihe ertelemekle eşdeğer olduğunu gösterir. Bunun yanında, devletin zor gücünün bugün tepeden tırnağa en ücra

köşeye kadar örgütlü olması ve her devrimci-demokratik hareketi baskı altına almaya çalışması, devrimci zoru gerekli kılarken bunun sonra mı yoksa başından itibaren mi ele alınması gerektiğine de ışık tutmaktadır. Bilinmeli ki, teknolojinin tüm nimetlerinden esas olarak faydalanan burjuvazi bizden daha hızlı, daha yeteneklidir. Teknolojiyi en iyi düzeyde kullanmak ve kitleleri etkilemek için özel bir çaba harcamakta, örgütlenmeler yaratmaktadır. Her eve 24 saat girmekte ve bir saniye dahi boş bırakmamakta, boşa hayal kurmasını engellemekte, nasıl bir hayal kurması gerektiğini onun zihnine işlemektedir. Böylesi koşullarda uzun bir legal çalışma açıktır ki burjuvazinin işine gelir ve o bu işi bizden daha iyi yapmaktadır. Sonrasında ise gelin, tamam silahlanın demenin bir karşılığı yoktur. Bu yoldan burjuvazi kitleleri bizden daha iyi hazırlıyor. O zaman bu yol doğru değildir.

Doğru olan yol; başından itibaren illegal temelde silahlı mücadele içinde kitleleri silahlı mücadele içine çekmek, silahlandırarak örgütlemek ve zamanı geldiğinde ordulaşan gerillanın da desteğiyle silahlı toplu ayaklanmayla iktidarı ele geçirme yaklaşımıdır.

Böyle bir sonuca nasıl vardık? Bu önemlidir. Belirlemelerimize yön veren şu; dünya tanınmadan, evrensel ilkeler, somut coğrafyalar tanınmadan özel ilkeler belirlenemez. Genel ile özeli zorunlu-diyalektik ilişkileri kavranmadan, ilkeleri saptanmadan devrimci eylem gerçekleştirilemez. Bu yüzden ilk önce emperyalist dünya sistemini, geldiği aşamayı, onun ilişkilerini öncelik alıyor, sonra da coğrafyamızın dünya sistemiyle ilişkisini, özgünlüğünü, özelliklerini tahlil ediyoruz

Bir diğeri ise şu; sınıf mücadelesinin, sosyal devrimin ele alınışında temel yönelim ve buradan çıkan temel ilkeler her yer için, her bir coğrafya için aynıdır. Nedir bunlar: Devletin zor yoluyla parçalanması, KP önderliği, komünist ideolojinin rehberliği, devrimin komünizmi hedeflemesi ve devrimi yapan kitlelerin devrimi sürdürmelerinde özne olmaları, devrimi sürdürmede inisiyatifini ele almaları... Bu temel yönelim farklı siyasal coğrafyalarda, değişik ekonomik, sosyal, siyasal biçimler alır. Mesela büyük Ekim Devrimi ve Çin Devrimi temel ilkeler açısından aynıdır, yani ikisine reh-

Bir KP bunları savunuyor, kabul ediyor ve devrimi gerçekleştirmek istiyor. Programını temel taktiklerini, eyleminin içeriğini de buna göre belirleyip deklare ediyor. Fakat sosyal pratikte hatalı siyaset, taktik ve pratik sergiliyor. Örgütlenmelerde hatalara düşüyor. Bazen sağ bazen "sol" oportünizme, bazen liberalizme bazen sekterizme düşüyor. Bazen açık alanı öne çıkarıyor. Bazen örgütsel ilkelere, çalışma tarzına uygun olmayan pratikler sergiliyor. Bazen kendiliğindenci, bazen sağ pasifist bir hatta sürükleniyor. Bu partiye ne demeliyiz. Hemen revizyonist damgasını mı vurmaliyiz? Parlamentarist-legalist yaftasını mı boynuna asmaliyiz? Bunlar yanlış belirlemelerdir. Programı ve eyleminin içeriği önemli ve belirleyicidir. Savunmalarına rağmen hata yapabilir. Bunların nedenlerini bulmak, açığa çıkarmak ve mücadelesini yürütmek önemlidir. Buna rağmen revizyonizm eleştirisi yanlıştır. Revizyonizm; Maoizm'i yani komünizmi tahrif etmektedir. Komünizmin temel ilkeleriyle oynamak; devlet, devrim ve parti konularında Maoizm'den sapmaktır. "Zor"u kabul etmemek, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmeyi kabul etmemek revizyonizme özgüdür. Burada parti ve önderlik karıştırılmamalıdır. Parti önderliği komünizmin ilkelerini savunmakta, uygulamakta yetersiz kalabilir, politika belirlemede yanlışa düşebilir ve yoldan sapabilir. Bu durumda değerlendirilmesi gereken parti önderliği olur. Bu onun sığılığı-yetersizliği ya da siyasi seviyesinin geriliğiyle ele alınır. Önderliğin sağ ya da sol olması o partinin sağ ya da sol olduğu anlamına gelmez. Parti, programıyla ve savunduğu komünizm ilkeleriyle, örgütlenme ilkeleriyle ele alınırken, önderlikler bunların uygulanması, uygulanamamasıyla ele alınırlar ve değerlendirilirler

berlik eden ideoloji, yöneldikleri amaç aynıdır. Somut görevlerdeki, mücadele yöntemlerindeki farklılıklara rağmen içerikte aynı ortak temeli ifade ederler. İster hedeflediğimiz devrim olsun, isterse komünizmi savunduğunu söyleyen parti olsun, her iki durumda da komünist olmanın ölçütü; komünizmin ilkelerini savunup savunmaması ve devamında da savunduğu siyasi devrim veya o partinin benimsediği program ve eyleminin içeriğidir.

Bir KP bunları savunuyor, kabul ediyor ve devrimi gerçekleştirmek istiyor. Programını temel taktiklerini, eyleminin içeriğini de buna göre belirleyip deklare ediyor. Fakat sosyal pratikte hatalı siyaset, taktik ve pratik sergiliyor. Örgütlenmelerde hatalara düşüyor. Bazen sağ bazen "sol" oportünizme, bazen liberalizme bazen sekterizme düşüyor. Bazen açık alanı öne çıkarıyor. Bazen örgütsel ilkelere, çalışma tarzına uygun olmayan pratikler sergiliyor. Bazen

kendiliğindenci, bazen sağ pasifist bir hatta sürükleniyor. Bu partiye ne demeliyiz. Hemen revizyonist damgasını mı vurmaliyiz? Parlamentarist-legalist yaftasını mı boynuna asmaliyiz? Bunlar yanlış belirlemelerdir. Programı ve eyleminin içeriği önemli ve belirleyicidir. Savunmalarına rağmen hata yapabilir. Bunların nedenlerini bulmak, açığa çıkarmak ve mücadelesini yürütmek önemlidir. Buna rağmen revizyonizm eleştirisi yanlıştır. Revizyonizm; Maoizm'i yani komünizmi tahrif etmektedir. Komünizmin temel ilkeleriyle oynamak; devlet, devrim ve parti konularında Maoizm'den sapmaktır. "Zor"u kabul etmemek, proletarya diktatörlüğü altında devrimi sürdürmeyi kabul etmemek revizyonizme özgüdür. Burada parti ve önderlik karıştırılmamalıdır. Parti önderliği komünizmin ilkelerini savunmakta, uygulamakta yetersiz kalabilir, politika belirlemede yanlışa düşebilir ve yoldan sapabilir.

Bu durumda değerlendirilmesi gereken parti önderliği olur. Bu onun sığılığı-yetersizliği ya da siyasi seviyesinin geriliğiyle ele alınır. Önderliğin sağ ya da sol olması o partinin sağ ya da sol olduğu anlamına gelmez. Parti, programıyla ve savunduğu komünizm ilkeleriyle, örgütlenme ilkeleriyle ele alınırken, önderlikler bunların uygulanması, uygulanamamasıyla ele alınırlar ve değerlendirilirler

Tarihimizde örnekleri vardır. Ayrıntılandırma ya gerek yok. Önderliğe gelen her MK ya sağ ya da "sol" subjektif oportünist olarak değerlendirilmiştir. Fakat partimizin niteliği komünist olarak varlığını korumuştur. Önderlikleri değerlendirirken de neden sağ veya neden "sol" sapmalara düştükleri belirlenmiştir. Bunlar Tarihi Muhasebe Belgesi'nde ayrıntılı olarak ele alınmıştır.

Yeri gelmişken, temel ilkelerden bahsettik, dört tane saydık. Bu tüm siyasal devrimlerin ve komünizmi hedefleyen tüm KP'lerinin temel alacağı komünizmin temel, evrensel ilkeleridir. İster ülkemizde, ister Kenya'da, ister Meksika'da isterse Japonya'da olsun hepsi için temeldir. Ve sınıf mücadelesinin tüm süreci boyunca geçerlidir. Devrim-komünizm mücadelesi 100 yıl da sürse, 200 yıl da sürse bu temel ilkeler değişmez. Fakat bu temel ilkeler her bir coğrafyanın somut şartlarına, koşullarına, toplumsal şartlarına, siyasi yönelimine, sınıfsal karakterine, toplum yaşamının ekonomik, sosyal, siyasal koşullarına, coğrafik özelliklerine bağlı olarak somut yerel biçimler alır. Bunlar genel ilkelere bağlı alt ilkeler olarak ortaya çıkarlar. Nasıl ki Kanada'daki bir KP, evrensel temel ilkeleri savunmasına rağmen o coğrafyanın somut şartlarına göre bir strateji, program, temel taktikler, örgüt ve mücadele biçimi belirliyorsa, Kenya'daki, Suudi Arabistan'daki ya da Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki komünistler de evrensel temel ilkelere bağlı kendi ülkelerinin somut durumuna göre bir strateji, program, taktik, örgüt ve mücadele biçimi belirlemek zorundadır. Bunları ortaya çıkaran ise alt ilkelere. Temel sorun şudur: Somut coğrafyalarda ortaya çıkan bu belirlemeler devleti "zor" yoluyla yıkmayı hedefliyor mu? Komünizmi savunuyor, hedefliyor mu? KP-proletarya önderliğini, proletarya diktatörlüğünü savunuyor mu? Proletarya diktatörlü-

ğü altında kitlelerle devrimin sürdürülmesini hedefliyor mu?

Daha somutta ise bunun adı bir yerde Demokratik Halk Devrimi, başka bir yerde Sosyalist Devrim olur. Bir yerde halk savaşı olur, başka bir yerde toplu ayaklanma olur. Bir yerde adı işçi, asker, köylü Sovyetleri olur, bir yerde Demokratik Halk İktidarı olur, bir yerde Halk Cumhuriyeti olur, başka bir yerde adı proletarya ve emekçiler devleti olur. Ya da bir yerde adı Sosyalist Halk Savaşı olur. Önemli olan içerikleri, özleridir. Gerisi biçime takılmaktır.

Temel ilkeler her yer için geçerlidir ve genel geçerliliğe sahip ilkelere dedik. Her bir somut coğrafyadaki komünist devrim mücadelesi de bu temel ilkeler üzerinden beliren, belirlenen alt ilkelerin belirlenmesiyle yürütülür dedik. Peki evrensel ilkeler değişmiyor diye alt ilkeler de bir sefer belirlenmiş, değişmez, değiştirilemez mi diyeceğiz. O zaman şöyle diyeceğiz: Doğada, toplumda ve düşüncede hiçbir şey değişmez, değişim halinde değildir, çelişki yasası diye bir şey yoktur, zıtların mücadelesi yoktur. Toplum değişmez, sınıfsal karakterler değişmez, devlet niteliği değişmez, ekonomik yapı, yaşam, siyaset değişmez... 50-100 yıl içinde bir toplum, ekonomi, doğa nasıl değişmez ki? Biz değişiyoruz. Ekonomik ilişkiler değişiyor, yeme içme zevkimiz değişiyor, her şey değişiyor. O zaman mademki alt ilkeler somut durum üzerinden belirleniyor, örgüt, strateji, temel taktikler, program, mücadele biçimleri de değişmek zorundadır. Bunda bir yanlışlık yoktur. Garipsenecek bir durum da yoktur. Önemli olan değişimleri, değişimlerin nedenlerini, genelle ilişkisini, yarattığı etkiyi, ortaya çıkardığı yeni durum, olanak ve imkânları doğru, isabetli tahlil ve tespit etmek, doğru bir senteze varabilmektir.

Toplu ayaklanma meselesi ise '90'lar öncesine dayanmakla beraber, ülke kapitalist olarak değerlendirilirse partinin legalist-parlamentarist bir hatta, sağ-pasifist bir duruş sergileyeceği tartışılıyordu. Parti içinde '70'lerin ortasından itibaren yarı feodal-kapitalist tartışması vardı. O dönemler kapitalist tespiti yapanlar şöyle nitelendiriliyordu: Bunların silahlı mücadele, gerilla savaşı yürütme gibi bir dertleri yok, gidip parlamentoda açık legal mücadele yürüterek, kitleleri devrime hazırlama adı

altında mücadeleden kaçma eğilimleri var. Bunu söyleyenlerin niyetleri kötü değil, ama siyasi seviyeleri düşük ve sığdır. Mao demiş ya ülke kapitalist olarak değerlendirilirse “uzun bir legal mücadele” yürütülür. Aynısı söyleniyordu. Daha derinliğine bir tartışma yok.

toplu ayaklanma yürütmelisiniz, ustalarda SHS yok, siz nereden çıkardınız bunu diyerek eleştiri yürütmeye, ortalığı velveleye vermeye çalıştılar, çalışıyorlar. Anlamıyorlar ki. Şablonculuktan kurtulamıyorlar. Aynı kafa yapısı Halk Savaşı’nı da sırf askeri alan derekesine

Ondan sonra kalkıp Sovyetik Toplu Ayaklanma’yı öneriyorlar. SHS’ye de nereden çıktı diyorlar. Peki sormazlar mı toplu ayaklanma veya halk savaşı nereden çıktı diye? Barikat savaşı ya da partizan savaşı nereden çıktı? Marks mı belirtmişti? Yok. Pratiğin seyri içinde somut koşulların tahliliyle ortaya çıktı. Biz yeni şeyler söyleyemez miyiz? İlla Lenin ya da Mao’nun mu söylemesi gerek. Marks söylemedi diye Lenin’in emperyalizm tahlilini kabul etmeyelim mi? Ya da Lenin söylemedi diye halk savaşını onaylamayalım mı? Şimdi de kimse söylememiş diye bizim söylediğimiz SHS’ye karşı çıkılıyor. Bizim üretmemiz, bilimi geliştirmemiz, MLM’yi tartışmamız, eleştirmemiz yasak. Aynı dinciler. Onlar da Kur’anı tartışamazlar, eleştiremezler ancak uygularlar. Eleştirdi diye Salman Rüşdi hakkında ölüm fetvası verildiğini biliyoruz.

Oysa Marksizm’le din arasında şu fark vardır. Marksizm bir bilimdir ve sürekli şekilde geliştirilip, ilerletilmeyi esas alır. Maddi yaşama dayanır, oradan beslenir. Yoksa Maoizm olmazdı. Marksizm olarak donardı. Hem pratik hem teorik yanı vardır. Yaşamın dinamik yönü onun itici gücüdür. Dinciler ise kılavuz aldıkları kitapları ya da düşünceleri mutlak uygularlar, tartışmazlar ve tartışmaya da izin vermezler. Geliştirme, ilerletme hedefleri yoktur. Peygamber ne demişse odur. O en doğrusudur. Şimdi seçim bizim. Dinci mi olmalıyız, Marksist mi? İdealist mi? Bunun ötesi yoktur

Kopyacılık, şablonculuk yapılıyordu. 2000’lere gelindiğinde, hatta 2. Kongre ve sonrasında 3. Kongre için alt çalışma ve araştırmaların yapıldığı sıralarda kapitalizm yönlü eğilimlerle mücadele adına aynı argümanlara yükleniliyordu. Somut durumun ihtiyacı ne olabilir, öylesi bir durumda devrime nasıl gidebiliriz, yeni toplum projesi nasıl hazırlanacak soruları sorulmuyor, cevap da aranmıyor. Bilinen ve ezberlenen tek şey; toplu ayaklanma için uzun süreli legal mücadele, kitleleri bilinçlendirme ve hazırlama... Hangi yolla; parlamento üzerinden. Tek cevap bu.

Aynı anlayışı ve ona yakın anlayışı savunanlar şimdi de SHS nereden çıktı, madem kapitalist değerlendiriyorsunuz o halde Rusya’daki gibi

indirgiyordu. Vur ha vur. Peki siyasi görevler? Soran yok, sorgulayan yok. Varsa yoksa vur!

Anlayamadıkları, kavrayamadıkları şu; bunu biz de söylemiyoruz. Ustalar söylüyor. Komünizmin ilkeleri her yerde aynıdır, her bir coğrafyanın özgün koşulları kendine ait bir yol, yöntem ve araç sorununu gündeme getirir. Ben yaptım ama benim yaptığımın aynısını yapma, bana yön veren bilime dayan ve sen de kendi yolunu çiz diyor. Bu söz biliniyor, ama ne anlama geldiği bilinmiyor ve kavranmıyor. Hal böyle olunca dogmatik ve şabloncu oluyorlar.

Peki biz ne diyoruz. Büyük değişiklikler ve değişimler var. Gelişme var. Bunları yok sayamayız, gözlerimizi kapayamayız. Özde aynı olsa

da emperyalizm 1900'lerin emperyalizmi de-
ğil. Dünya üzerinde daha çok etkinleşmiş ve
çok uluslu tekeller esas hale gelmiş. Gericiliği
kıdem üstüne kıdem almış. Tek tek siyasal coğ-
rafyalar üzerinde kurduğu ekonomik, siyasi,
örgütsel ve askeri ilişkiler çerçevesinde daha
etkin hale gelmiş, devrimin öteleyemeyeceği
dolaylı değil direk hedefi durumuna gelmiş.
Yerli gerici hâkim sınıflar emperyalizmle iliş-
kileri bağlamında daha da gericileşmiş, devlet
komprador kapitalist faşist bir niteliğe bürün-
müş. Devrimimizin hedefleri, dostları, temel
gücü, ittifakları farklılaşmış. Bunun doğal so-
nucu olarak da stratejide, yani yol-yöntem ve
araçlarda değişikliğe gidilmiş. Ne deseydik.
Yine Halk Savaşı geçerlidir mi deseydik? Ya da
Sovyetik Toplu Ayaklanma Stratejisi mi geçer-
lidir deseydik? O zaman niye derinliğine araş-
tırma, inceleme yapıyoruz ki?

Diyoruz ki emperyalizm eski emperyalizm de-
ğil. 1900'lerin emperyalizmini, emperyalist ve
bağımlı ülkeleri düşünün. Toplumu bugünkü
gibi keskin bir hâkimiyet, yönlendirme, etkile-
me ya da nüfuz ederek kontrol altında tutabi-
liyor muydu? Gazete sayısı ve okur oranı dü-
şüktü. Okur yazar oranı azdı ve gazete herkese
ulaşmıyordu. Türkiye-Kuzey Kürdistan'a bile
televizyon 1970'lerde geldi. O da siyah-be-
yaz, haftada 2-3 gün ve günde 2-3 saat yayın
yapıyordu. İnternet, telefon ve diğer iletişim
araçları o dönem yoktu. İlk başlarda sokak
başlarında telefon kulübeleriyle tanıştık. Daha
sonra ekonomik durumu iyi olanlar evlere hat
çekti, şimdi ise her evde en az 3 telefon var
ve bir tanesi mutlaka akıllı telefon. Ve yaygın
internet kullanımı var. Üstelik 24 saat hiç sus-
mayan 100'lerce TV kanalı var. Bunlar ne iş ya-
pıyor sanıyorsunuz. Yatak odasına kadar giren
TV'ler burjuva yaşamı tekrar tekrar üreterek
sürdürmemiz için bizi alıklaştırıyorlar. Bizi ken-
di gerçekliğimizden uzaklaştırıyorlar. Ne yiye-
ceğimizi, ne içeceğimizi, kime benzememiz,
kimi taklit etmemiz gerektiğini neyi almamız,
neyi atmamız gerektiğini onlar belirliyor. Bi-
zim özgürce düşünmemizi engelliyorlar.

Ondan sonra kalk git parlamentoya, halka
propaganda yap, hem de sonu belli olma-
yan bir gelecek için halkı örgütlemeye çalış.
Parlamento sanki 7 gün 24 saat çalışıyor, sen
24 saat halka sesleniyorsun ve halk da seni

24 saat dinliyor. Yok öyle bir şey. Parlamento
üzerinden halkı örgütlemek dün daha ola-
naklıydı. Çünkü egemenlerin elinde bugünkü
gibi teknoloji ve olanaklar yoktu, daha icat
edilmemişti ve sen halka ondan önce ulaş-
biliyordun. Şimdi egemen sınıflar ellerindeki
çok daha geniş araçlarla anında halka gidiyor.
Ve onları bir an olsun yalnız bırakmıyor. Parla-
mentoyu araç olarak kullanmak iyi. Her alanı
kullanmak gerek. Ama artık kitleleri eğitmek
için devrimi parlamento üzerinden geliştir-
meyi düşünmek hayaldir. O zaman eski tipte
toplulu ayaklanma olmaz demektir. Bu yalnız
bizler açısından değil tüm ülkeler için geçerli-
dir. Bu ne anlama gelir? Bu gerçeğe uygun bir
şey yapmayı gerektirir. Ama eski tipte toplulu
ayaklanma olmayacağını da söylemek lazım.
Demek ki taklit etmek doğru değil. Somuta
cevap olmak gerek. Dün doğru olan bugün
değişen koşullarda doğru olmayabilir. O hal-
de düzeltmek gerek. Neye göre, temel ilkelere
göre. Bugün gelinen aşamada görülüyor ki,
gericiliğin daha da güçlendiği ve toplum ya-
şamında daha etkinlik kazandığı bir gerçeklik-
te, illegal örgütlenmek gerektiği gibi zor'u da
başından itibaren örgütlemek gerekiyor. Hele
bekleyin devrim zamanı geldiğinde silahlanı-
rsınız demek, silaha göre-silahlı mücadeleye
göre şekillenmeyen halk kitlelerini kırdırmak
olur. Halk neye hazırlandığını bilmeli, şekil-
lenmeli ve silahı kullanmasını da öğrenmeli ki
kendini vurmasın.

Ondan sonra kalkıp Sovyetik Toplu Ayaklan-
ma'yı öneriyorlar. SHS'ye de nereden çıktı diyor-
lar. Peki sormazlar mı toplulu ayaklanma veya halk
savaşı nereden çıktı diye? Barikat savaşı ya da
partizan savaşı nereden çıktı? Marks mı belirt-
mişti? Yok. Pratiğin seyri içinde somut koşulların
tahliliyle ortaya çıktı. Biz yeni şeyler söyleyemez
miyiz? İlla Lenin ya da Mao'nun mu söylemesi
gerek. Marks söylemedi diye Lenin'in emperya-
lizm tahlilini kabul etmeyelim mi? Ya da Lenin
söylemedi diye halk savaşını onaylamayalım mı?
Şimdi de kimse söylememiş diye bizim söyle-
diğimiz SHS'ye karşı çıkılıyor. Bizim üretmemiz,
bilimi geliştirmemiz, MLM'yi tartışmamız, eleş-
tirmemiz yasak. Aynı dinciler. Onlar da Kur'anı
tartışamazlar, eleştiremezler ancak uygularlar.
Eleştirdi diye Salman Rüşdi hakkında ölüm fet-
vası verildiğini biliyoruz.

Oysa Marksizm'le din arasında şu fark vardır. Marksizm bir bilimdir ve sürekli şekilde geliştirilip, ilerletilmeyi esas alır. Maddi yaşama dayanır, oradan beslenir. Yoksa Maoizm olmazdı. Marksizm olarak donardı. Hem pratik hem teorik yanı vardır. Yaşamın dinamik yönü onun itici gücüdür. Dinciler ise kılavuz aldıkları kitapları ya da düşünceleri mutlak uygularlar, tartışmazlar ve tartışmaya da izin vermezler. Geliştirme, ilerletme hedefleri yoktur. Peygamber ne demişe odur. O en doğrusudur. Şimdi seçim bizim. Dinci mi olmalıyız, Marksist mi? İdealist mi? Bunun ötesi yoktur

Kitlelerin kendiliğinden örgütlenmeyeceği de artık anlaşılmalıdır. Bu iş gerillanın da omuzlarındadır. Her bir aktivistin de omuzlarındadır. Gerillanın bu iki esas görevi mutlak bir şekilde önemsemesi ve rolünü kavraması gerekiyor. Yoksa ben eylem yaparım başkası propaganda yapsın, başkası örgütlesin diyemez. Onun da görevidir. Üstelik artık eskisi gibi eylem tarzı da kabul edilmemelidir. Planlı olmalıdır. Rastgele, spontane olmamalıdır. Ve esas olarak eylem yapma üzerine yoğunlaşmalı ve bu konuda planları, hedefleri olmalıdır.

Hedefleri ve görevleri belirlenen savaşın ve ordunun netlik kazandığı bir durumda, önceki dönemde savunduğumuz ve pratiğini uygulamaya çalıştığımız Halk Savaşı Stratejisi'ni aşmamız ve Sosyalist Halk Savaşı Stratejisi'ne uygun bir mevzilenme, kurumsallaşma ve pratik sergilemeliyiz.

Kırlardan şehirlere doğru bir yönelim uygulanabilirliği ortadan kalkmış bir yönelimdir. Karargâhlar oluşturma hedefimizden kaynaklı olarak eski tipte örgütlenmeler miadını doldurmuş ve ihtiyaç olmaktan çıkmıştır. Her gerillaya katılımı kısa bir eğitimden geçirerek pratik faaliyete sokma yaklaşımı yerine, okullar, akademiler inşa ederek planlı, programlı askeri, siyasi, ideolojik eğitimlerle güçler uzmanlaşmalı ve kurumsallaşarak alanlara yayılmalıdır. Şehirdeki ve kırdaki askeri güçlerin tanımı, örgütlenme modeli ve misyonları yeni duruma göre yeniden ele alınmış, devrimin ihtiyaçları temelinde yenilenmiş, örgütlenmiş ve yeni roller biçilmiştir.

Daha önceden devrimin esas askeri kuvveti olan Halk Kurtuluş Ordusu, yeni stratejik ko-

numlanmaya göre devrimci savaşın askeri kuvvetlerinden yalnızca biridir. Artık Demokratik Halk Devrimi'nin görevlerini icra eden, Kızıl Siyasi İktidarlar perspektifine sahip bir ordu değil. Kentlerde, şehirlerde baş gösterecek silahlı halk ayaklanmasının başladığı alanlara destek veren, düşmanın bu bölgelere yapacağı yığınağı, sevkıyatı engelleyen, darbeleyen, düşmanın stratejik askeri noktalarını imha eden, düşmanın toparlanmasını, güçlerini korumasını engelleyen görevleri vardır. Devrimin eşitsiz gelişmesine bağlı olarak bölgeler arasında bağlantı kurmak, bölgeleri birleştirmek ve kızıl koridorlar açmak, bu alanları denetimde tutmak, ayaklanmanın birleşik hareketini sağlamak görevleri arasındadır.

Ve ayaklanma başladıktan sonra tüm askeri güçler tek merkezden düzenli ordu biçiminde yönetilip yönlendirilecektir. Bu süreçte küçük gerilla güçlerinin, partizan birliklerinin düzenli ordu savaşına destek tarzında görevleri vardır. HKO'nun, SHSS'nin siyasi görevlerini yerine getirirken, kitleleri örgütleme ve ilerletme görevi de vardır. Bugün partinin, devrimin ihtiyaçları doğrultusunda oluşturduğu yeni yeni örgütlerin dün HKO'nun yaptığı görevleri yerine getirebilecek rolleri, misyonları olduğundan, HKO bu görevlerle kendini sınırlandıramaz. Özcesi, HKO, devrimci savaşın askeri görevlerini yerine getiren, bunun üzerinden kamuoyu yaratan bir perspektiften hareket edecektir.

HKO, ayaklanma öncesi gerilla savaşının doğal görevi olan yıpratma savaşını uygular. Alan tutar, tek tek eylemler yapar, KŞİ perspektifi yoktur. Fakat alan tutma, tuttuğu alanı bir süre koruma, denetime alma gibi pratikleri objektif koşullara bağlı olarak da görevleri arasındadır.

HKO önceki stratejiye bağlı olarak, örgütlenme, propaganda, savaşma ve propaganda faaliyeti yürütüyordu. Bunlar içinde de koşullar uygunsa eylem yapıyor, diğer zamanlarını da esas olarak ihtiyaçlarını karşılamayla dolduruyordu. Fakat şimdi, yeni yeni oluşturulan legal ve illegal bazı örgütlenmelerle birçok görev HKO'nun sırtından inmiştir. Ve HKO'nun yaz sürecine sıkıştırmaya çalıştığı görevler artık başkaca örgütler üzerinden yaz-kış yürütülecektir.

Dün Genel Komutanlığa bağlı olarak Bölge Komutanlığı biçiminde örgütlenirken bugün Bölge Karargâhları, Ana Karargâhlar olarak örgütlenecektir. Ve parti HKO'yu Askeri Komisyon üzerinden Merkezi Parti Komitesi aracılığıyla yönlendirecektir.

Bölgenin yönetici organları olarak örgütlenen Bölge Komiteleri yerine de Bölge Parti Komiteleri, Bölge Karargâhı'nın Parti görevlerini yürütecek, askeri görevleri de Bölge Karargâh Komutanlığı sürdürecektir. Bölge Parti Komitesi ile Bölge Karargâh Komutanlığı birlikte ortak karargâh sistemini oluşturacaklardır. İdeolojik, siyasi, kültürel faaliyetlerin planlanması ve uygulanması Bölge Parti Komitesi'nin inisiyatifine bağlı olurken, askeri planlama, askeri eğitim, alan konumlanması, üslenme, lojistik ve benzerleri Karargâh Komutanlığı'nın inisiyatifinde olacaktır.

Bugün, HKO, stratejik savunmaya uygun olarak saldırı, savunma ve eğitim yönelimli konumlanmayı esas almaktadır.

Dün genel bir adlandırmayla birlikler ve ilçemintika şeklinde örgütlenmelere giderken bugün ordulaşma hedefiyle birim, birlik, taburlar şeklinde alan faaliyeti üzerinden örgütlenme perspektifi ve yönelimine sahiptir.

Şehir askeri örgütlenmesi olarak örgütlenen PHG ise, dünün şehir askeri örgütlenmesinin tecrübeleri ışığında ihtisaslaşma ve kurumlaşma temelinde toplu ayaklanmanın stratejik askeri gücü olarak örgütlenmektedir.

Hatırlanacağı üzere daha önceki yönelimize bağlı olarak kırılık alanlardaki mücadele esas, şehirlerdeki mücadeleler ise tali olarak ele alınmaktaydı. Bundan kaynaklı da kırılık alanların esas alınmasından kaynaklı güçlerin ağırlığı kırılık alanlara kaydırılmaya, kırdan konumlandırılmaya çalışılıyordu. Şehirler de tali ele alındığından güçlerin konumlandırılması da buna göre ele alınıyordu. Her zaman kır esas alan olmuştu. Çünkü perspektif bu yöndeydi. Kırılık alanlarda her zaman bir bölge yönetici organı olarak Bölge Komitesi olmuştur. MK üyelerinin yarısı kırdan konumlanmıştır. Hatta çoğu dönem SB kırdan konumlanmış, dönem dönem gençlik sorumluları da kırdan üslenmiştir.

Fakat şehirler böyle olmamıştır. Tali olarak ele alınmasından kaynaklı şehirdeki örgütlenmeler ciddi ele alınmamış, deyim yerinde ise kırdan bulunması istenmeyenlerin sürgün alanı olarak ele alınmıştır. Durum böyle olunca, şehirlere yönelik oluşturulabilecek alt örgütler üzerine yeterince kafa yorulmamış, kafa yorulduğu durumda ise; Parti'yi şehirlere mi kaydırıyorsunuz, kır tasfiye mi edeceksiniz türünden yaklaşımlarla şehirler iyice önemsizleştiriliyordu. Neticesinde ise şehirlerde ihtisaslaşma ve kurumsallaşmada yaratılamıyordu, yaratılamadı.

Önderlik tarafından şehirlere yönetici organ atanıyor, oluşturulan bölge yönetici organı olan Bölge Komitesi ise kendine bağlı olarak alt örgütlerle bölgeye önderlik etmeye çalışıyordu. Şehir askeri komitesi, legal alanlar, işçi komisyonu, kadın çalışması, il-semt illegal örgütleri, DKÖ'ler alt alta getirilerek üstte Bölge Komitesi'ne bağlanarak önderlik edilmeye çalışılıyordu. Bir operasyonda ise tüm Bölge Komitesi ve alt örgütler dağılabiliyor, çökebiliyordu. İstisnasız olarak bir sene istikrarlı görev yapan Bölge Komitesi örneği yoktur. Çoğunluğu 4-6 ay içinde ya çökmüş ya da işlevsiz, önderliksiz kalmıştır.

Bunda şehirlerin tali olarak ele alınmasından kaynaklı ciddi yaklaşmama sorunu vardır. Ya, bu alana uygun kadrolar atanmamış ve önüne doğru bir perspektif konmamıştır, ya da bu alanın tahlili doğru yapılmadan buraya kadrolar atanmış ve hem kadroların hem bura örgütünün tasfiyesine neden olunmuştur. Yahut bu alanlar tali olarak ele alınmasından kaynaklı atama yapılmayıp kendi haline bırakılmış veya kıra bağlı ilişkiler üzerinden kırın talimatlarıyla yönetilmeye çalışılmıştır. Çoğu durumda da ya kır üzerinden olmuştur ya da bu alanların boş bırakılmasından kaynaklı hapisanede bulunan kadrolar üzerinden şehir faaliyetine önderlik edilmiştir. Şehirlik alanlarda dönem dönem ortaya çıkan fırsatlar ne bir örgüte dönüştürülebilmiş ne de kurumsallaşma yaratmıştır. Bazı durumlarda ise bu alanlara ileri sempatizanlar önderlik etmeye çalışmıştır.

Bunun nedenleri vardır elbette. Kırılık alanlarda gerilla savaşının zorluğu dolayısıyla şehir çalışmalarına alışkın olanların kırılık alanlarda

durmak istememesine karşı gelişen tepki, şehirlerin kaçış alanı olarak görülmesine neden olurken, bir diğer faktör de partinin kuruluş süreci sonrası aldığı darbe ve yenilgilerin esas olarak şehirlere yığılan kadro ve üyelerden kaynaklı olduğu algısıdır. Bu algıyı şehirler partili ve kadro göndermeyi tasfiye olarak ya da mücadelenin zorluklarından kaçış olarak değerlendirmeye kadar varmaktaydı. Bir diğer önemli husus da Halk Savaşı'nı tek yanlı olarak askeri eylemlere indirgeyen askeri bakış açısının etkisidir. Önderlik savaş alanında ve Parti'nin başında olmalıdır yaklaşımı doğrudur fakat bunun yanı sıra Parti önderliğinin Parti'ye siyasi, ideolojik, örgütsel olarak daha iyi nasıl önderlik yapacağı tartışılmıyordu. Elde bulunan bir radyo ile gündem takibi yapılarak ne güncelle ilişkin tavır takınılabiliyordu ne de dünyada olup bitenlerden haberdar olunabiliyordu. Aksine, önderlik eylemlere dahi sokulabiliyor, korunması yeterli düzeyde yapılmıyor, gerillanın günlük yaşamının bir parçası olarak ele alınıp tartışılabilir, önderlik işlevsiz hale getirilebiliyordu. En iyi eylemi planlayan, en iyi silah kullanan önder olur algısı oluşturuluyordu. Oysa bugün şehirler stratejik olarak ele alınmakta, savaş kırla birlikte bütün olarak önemsemekte, savaş kurmaylığını tek merkezden yönetme ve yürütme perspektifiyle hareket edilmektedir. HKO ve PHG bu anlama gelen örgütlemelerdir. Kırılarda HKO, şehirlerde ise PHG ve alt kurumları, örgütleri Askeri Komisyona bağlı olarak ele alınmakta ve alt örgütlülükleri de buna göre örgütlenmekte, konumlandırılmaktadır. Bunun yanında şehirlerde iç içe geçen örgütlenmelere de bir son vermeyi hedeflemektedir.

Bugüne kadar kırılık alanlara, dağa dayalı savaş yürüttük. Kırılık alanlar dışındaki tüm alanlar dağdan gelen sese göre hareket ettiler. 'Dağ ne diyor?' diye beklediler. Dağdaki ve şehirdeki eylemleri karşı karşıya getirmeye çalıştılar, şehirlerde yapılan eylemlere burun büktüler ve dağdaki en küçük bir eylemi, tacizi, yüceltiler, büyüttüler. Bunu o dönem savunduğumuz "Kırılık alanlar esastır" anlayışının yanlış kavranışı etkilemiştir, fakat bu yaklaşım bir şehillenme, kültür, ayırım, ayırtırma ve örgütleri vuruşturmaya da zemin sunmuştur. Bunun izleri halen vardır. Batı ile kırılık alanlar, yurtdışı

ile hapisane ya da Batı ile yurtdışı ilişkilerine veya adı geçen alanlara tek tek yaklaşımda bunları hala görmekteyiz. Bunlar aşılacak durumundadır. Bu alanlar da mücadele pratiği içinde olan bizim oluşturduğumuz örgütlerdir. Bazılarının işi azdır, bazılarının çoktur. Ama her birisinin bir görevi ve sorumluluğu vardır. Hepsini bir ve aynı değildir. Hepsini sahiplenmek, karşı karşıya getirmemek, vuruşturmak önemlidir.

Artık dağda ihtiyaç peşinde koşan gerilla hareket tarzı bugünkü yaklaşımımıza cevap vermemekte, gerçek misyonunu açığa çıkarmasını engel olmakta, rolünü oynamasına izin vermemektedir. Milis, köy komiteleri örgütleyemez miyiz? Uğraştık ama üzerinde kararlıca durmadık, doğru ele almadık, somut politika belirleyemedik ve uygulayamadık.

Şehir askeri örgütlenmeleri daha önceden Bölge Komitelerine bağlı ele alınıyordu ve elde ettikleri tecrübe de bölgede kalıyordu. Yılların birikmiş deneyimi olmasına rağmen bugün bu deneyimi tecrübe olarak Parti'ye sunamıyoruz. Çünkü merkezileşmeyi sağlayamadık. Artık bu türden örgütlenmeler de yok. Tüm askeri örgütler, PHG ve HKO, Askeri Komisyon gibi merkezi bir örgüte bağlandı. Hem PHG ve ona bağlı alt birimler, komiteler olsun isterse HKO'ya bağlı alt komutanlıklar olsun askeri kurmaylık bilinciyle hareket edecek bir perspektife, tüm deneyim ve tecrübeyi özetleyerek merkezileştirecek bir örgütlenmeye sahip olmak zorundadır. Diğerleri gibi askeri meselelerde ve çalışmalarda da deneyim ve tecrübenin özetlenerek merkezileşmesi, kolektif bir bilinçle tecrübe haline gelmesi, getirilmesi yeni yönelimimizin de hedefidir. Ve herkese görev düşüyor.

Bunun yanında kırılık alanlar esası üzerinden ne kurtarılmış alanlar yarattık ne de KSİ yarattık. Zafer kazanamadık, ama düşman kırılık alanlardan bizleri söküp atmadı. Bize büyük ve ağır darbelerde indirdi, biz de büyük muharebelere girdik ve büyük başarılarla da imza attık. Bunu yine yapabiliriz. Dağlar bize bu olanağı veriyor. Dağlar geçmişten beri bizlere hep kucak açmış, yer vermiş. Daha yıllarca da devam edebilir, mücadele yürütebiliriz. Sayımız bazen onlarla, bazen yüzlerle anılır. Fakat nihai zafer olur mu dersiniz, bu büyük bir ya-

nılığa yol açabilir. Ve bir süre sonra bu savaşın bizi yozlaştırması gündeme gelebilir. Bu bir olasılıktır. Onun için sürekli siyasi-ideolojik eğitimle devrimin diğer siyasi görevlerine karşı sorumluyuz diyoruz. Bu bize biraz daha dayanma fırsatı veriyor. Fakat nihai zafer için yeterli değil. Bu yüzden geçmiş deneyimlerden faydalanmak ve Sosyalist Halk Savaşı'nın ruhuna uygun örgütlenme, politika ve tarz geliştirmek zorundayız diyoruz.

Artık edindiğimiz tecrübe, elde ettiğimiz birikim ve sentezlerimiz bazı sonuçlara erişmemizi kolaylaştırmış durumda. Daha reel, daha somut ve gerçekçi örgütlenmeler peşindeyiz. Ve her bir örgüte rol vermiş durumdayız. Bunlar iyidir ve ufkumuzu açan şeylerdir.

Diğer yandan şehirlerde eskiye göre örgütlenme ve misyon değişti. Toplu ayaklanmanın bizimki gibi ülkelerde ne anlama geldiği, nasıl bir örgütlenme talep ettiği, nasıl bir mücadelenin doğru olduğu gerçeği üzerinden yeni örgütlenmelere gidildi ve her bir örgüte misyon biçildi.

Eski tipte Sovyetik Ayaklanma'nın benzeri gibi görülse de, baştan itibaren örgütlenmesi gereken silahlı güçlerin örgütlenmesi perspektifinden, sonraya bırakılmayan, tamam, hadi gelin denmeyen, eğitilip mücadele içinde şekillenerek hazırlanan örgütlü kitlelerle bir toplu ayaklanmanın somut örgütlenmesini öngördük. Ve bu toplu ayaklanmanın ihtiyaçları doğrultusunda alt örgütlenmeler tespit ettik.

Kendiliğinden gelme başkaldırıların, itirazların, ayaklanmaların, grevlerin devrim mücadelesine nasıl kanallize edilebileceği, devrim mücadelesiyle nasıl buluşabileceği-buluşacağı Gezi/Haziran Ayaklanması'yla belli oranda görüldü. Bu başkaldırı eğitti, öğretti, gelişmemizde etken oldu.

Bunun en büyük öğretilerinden biri de diğer şeylerin yanında "silahsız" olmayacağıdır. 79 ilde kitleler sokağa döküldü. Sokağa döküldükleri anda polisi, sonrasında ise askeri karşılarında gördüler. Direndiler, mücadele yürüttüler, evlatlarını yitirdiler ama haftalarca direnmeyi başardılar. Sonuçta ise devlet büyük çabayla, baskıyla devreye soktuğu şiddet araçlarıyla, medyasıyla, işbirlikçileriyle, kurumlarıyla bu başkaldırının sönümlenmesini,

geri çekilmesini sağladı. Kazanımı oldu mu? Evet oldu.

Ayaklanma süreci içinde bu başkaldırıya katılan silahlı devrimci örgütler de kitlelerle buluşamadı, ayrı ayrı duruş sergilediler. Bu, silahlı mücadele olmadan zafer kazanılamayacağını ve silahların sonradan devreye girmesinin mücadeleyi ileriye taşıyamayacağını, hatta silahlı mücadeleye göre şekillenmeyen bir ayaklanmada silahların sonradan devreye girmesinin destek bulmayacağını da gösterdi. Çünkü kitleler silahlara ve silahlı mücadeleye yabancıydı. Gezi/Haziran Ayaklanması dahi silahlı toplu ayaklanmanın

-eski tipte Sovyetik bir toplu ayaklanmanın-bizimki gibi ülkelerde yetersiz kaldığını, başarı sağlayamayacağını, aksine devrimi bilinmez bir tarihe erteleyeceğini gösterdi.

Mevcut devletin niteliği ve karakteri faşisttir. Faşist devlet, halk ayaklandı, talepleri, istemleri var diye hemen onları karşılamaktan uzaktır. Uzak olduğu gibi ayaklanmayı da baskı ve şiddetle bastırmaktadır. En küçük hak talebine karşı da tavrı böyledir. Tepkiler karşısında geri çekilmek bir yana daha da saldırganlaşmaktadır. Üstelik faşizm tüm kurumlarıyla örgütlü bir güçtür ve bu güç emperyalizmden de destek almaktadır, ondan beslenmektedir. Bu yüzden katliamcı, baskıcı yüzünü çok rahat sergileyebilmektedir. Bu durumda karşımıza önemli bir soru çıkmaktadır: Kitlelerin her sokağa çıkışında ekonomik, demokratik, akademik ya da sosyal hak talebini dile getirişine silah-şiddet, baskı ve misliyle cevap veren faşist devlete karşı kitleleri sürekli silahlı mücadeleye mi çağırmalı, yoksa biz size zamanı gelince haber veririz mi demeli?

Kitlelerin kendiliğinden gelme mücadeleleri silahsız ayaklanmaya ve nicelik olarak lokal ya da tüm ülkeyi kaplayan bir biçime bürünebilmektedir. Hepsi de meşru zemin üzerinde vücut bulmaktadır. Faşizmin kaygısı, meşru zemin üzerinde yükselen bu mücadelelerin silahlı biçimlere dönüşmesini, nitelik değişikliğine uğramasını engellemektir. Bunun için de "marjinal örgütler" vurgusunu süreklileştirerek bu hareketleri devrimci hareketlerden koparmak, hareketleri bölmek-parçalamak, toplum içinde haklı ve meşru olan bu isyanları

gözden düşürerek etkisizleştirmek ve “doğal” bir müdahale hakkını kendisi için elde etmek hedefindedir. Bazen de silahla müdahale ederek katliamla bu gerekçesini açıklamaya, kendini aklamaya çalışmaktadır.

Kendiliğinden gelme bu hareketler doğru ele alındığında ve kitlelerle öncesinde, an’da ve sonrasında kurulan politik ilişkiler devrim mücadelesinde büyük oranda önemli yer kaplarlar. Hem kitleleri kazanmak, hem de kitleleri KP etrafında toplamak, hem de silahlı mücadelenin zorunluluğunu anlatmak açısından iyi bir zemindir. Bu zemin silahlı ya da silahsız mücadele için önümüze görev koyar. Bazı durumlarda bu kabarışlar silahsız biçimde daha

mevzilerin korunması, katliam girişimlerine müdahale ya da ayaklanmanın başından itibaren büyük oranda devrimci-silahlı güçlerin yer alması yahut ayaklanmaları bizzat silahlı güçlerin başlatması durumunda silah kullanmak, ayaklanmaları silahla beslemek, yürütmek gerekli ve zorunludur da

Bu ayırım çok önemlidir. SHSS’nin bir özelliğidir. Bu bir tarz sorunudur. Bir başkaldırıda silahların devreye girmesi başkaldırının dağılmasına neden olabileceği gibi, büyük katliamlarla da sonuçlanabilir.

Kendiliğinden gelme hareketler, başkaldırıları karşısında doğru bir tarz her zaman kazanır. Kısa vadede kazanımlar görülmeyebilir,

Kendiliğinden gelme bu hareketler doğru ele alındığında ve kitlelerle öncesinde, an’da ve sonrasında kurulan politik ilişkiler devrim mücadelesinde büyük oranda önemli yer kaplarlar. Hem kitleleri kazanmak, hem de kitleleri KP etrafında toplamak, hem de silahlı mücadelenin zorunluluğunu anlatmak açısından iyi bir zemindir. Bu zemin silahlı ya da silahsız mücadele için önümüze görev koyar. Bazı durumlarda bu kabarışlar silahsız biçimde daha faydalı olur ve kitle şiddeti geçerlidir, faşizmin daha geniş katliamlara girişmesini ve toplumun çeşitli kesimlerini birbirinden ayırmaması/ayıramaması için meşru savunma çizgisinde -ama bu çizgiyi zorlayarak- silah dışındaki tüm araçlar kullanılabilir. Ve faşizmin anti-propagandaları geniş kitleler nezdinde boşa çıkarılabilir. Kitle katliamlarının önüne geçilebilir, kitlelerin silahlı mücadeleye olan zorunluluğu yaşayarak pratikte görmesi sağlanabilir. Fakat bazı durumlarda silah kullanmak gerekir. Bazı mevzilerin korunması, katliam girişimlerine müdahale ya da ayaklanmanın başından itibaren büyük oranda devrimci-silahlı güçlerin yer alması yahut ayaklanmaları bizzat silahlı güçlerin başlatması durumunda

faydalı olur ve kitle şiddeti geçerlidir, faşizmin daha geniş katliamlara girişmesini ve toplumun çeşitli kesimlerini birbirinden ayırmaması/ayıramaması için meşru savunma çizgisinde -ama bu çizgiyi zorlayarak- silah dışındaki tüm araçlar kullanılabilir. Ve faşizmin anti-propagandaları geniş kitleler nezdinde boşa çıkarılabilir. Kitle katliamlarının önüne geçilebilir, kitlelerin silahlı mücadeleye olan zorunluluğu yaşayarak pratikte görmesi sağlanabilir. Fakat bazı durumlarda silah kullanmak gerekir. Bazı

fakat kurulan ilişkilerin orta ve uzun vadede sürekliliği sağlanabilirse ve politize edilebilirse kazandırıcı olacaktır.

Tarz bununla kalmamalıdır. İster silahlı, ister silahsız başkaldırıları olsun, başkaldırı esnasında ya da sonrasında karşı-devrimci rol üstlenen çetelerin ve devletin herhangi bir kurumunun önde gelenleri, ya da uygulamaları, şiddeti ve duruşuyla kitlelerin nefretini kazanan şahsiyetler kendilerini deşifre edebilmekte ya da bir biçimde deşifre olabilmektedir. Toplumun

nefretini kazanan, halka şiddet uygulayan davranışlarla teşhir olan kişiler isabetlice tespit edilmeli, arşivlenmeli, koşullara göre başkaldırı anında olmasa bile sonrasında cezasız bırakılmamalıdır. Onların rahat yaşamalarına, ellerini, kollarını sallayarak hiçbir şey yapmamış, olmamış gibi tutumlar sergilemelerine izin verilmemelidir. Gezi/Haziran Ayaklanması'nda halka-devrimcilere karşı silah kullanan, halkı katletme girişiminde bulunan gruplar, pala-satır kullanan unsurlar, adı deşifre olan polisler halkın haklı nefretini kazanan unsurlar olarak cezalandırılmaları durumunda halkın da haklı desteğini bulacak eylemler olurdu. Aynı durum irili-ufaklı her türden hak talepleri karşısında yaşanmaktadır ve bu konuda bir tarz, örgütlenme ve bilinç oluşturulmalıdır.

Yine kendiliğinden ya da bilinçli, örgütlü başlatılan başkaldırıları sonrasında faşizmin yürüttüğü "süreklilik avı" öğretmiştir ki, bu türden başkaldırılarda yer alan ve öne çıkan militanlar takibata uğramakta, tutuklanmakta, işkence görmekte ya da katledilmektedir. En sıradan örgütsüz hal önderlerinin dahi bu uygulamaya maruz kaldığı bir ülkede devrimcilerin bundan muaf olması, "bana bir şey olmaz" dememesi gerekmektedir.

Faşizmin "süreklilik avı" başlatacağı bilinciyle güvenlik önlemleri arttırılmalı, karargâhlara-üşlenme alanlarına çekilmeli ya da alan değiştirilmelidir. Güvenlik önlemi demek; aynı yerleri kullanmamak, ilişkileri dondurmak, biçimsel farklılıklar yaratmak, takibe takılacak hiçbir hareket tarzına girmemek demektir. Fakat en doğru koşullar yaratılarak kırılık alanlara zaman kaybetmeden çekilmektir. Eski hareket tarzı her zaman kaybettirmiştir ve SHSS'nin tarzı da değildir.

Faşizmin düşmanına (yani devrimcilere) ciddi yaklaştığı, binlerce işbirlikçi-ajanını harekete geçirdiği, milyonlarca lirasını harcadığı bir gerçekken, devrimcilerin düşmanına gayri-ciddi, basit yaklaşması kabul edilecek bir yaklaşım değildir. Bir yerden talimat almadan güvenlik alınmalı ve illegaliteye uygun hareket edilmelidir. Bu gibi durumlarda hatta normal zamanlarda dahi devletin devrimcilerin, militanların ve halktan ilişkilerin bilgilerini dosyaladığı, bilgiler sonrasında saldırı yapma olasılığının güçlendiği zamanlarda dahi alan değiştirme,

kıra çekilme düşünülüyor, bırakın böyle düşünmeyi semt değiştirme bile düşünülüyor. Semt içinde ev değiştirerek saldırıların atılabileceği düşünülüyor ona göre hareket ediliyordu. 3-5 gün ya da 10 gün sonra da yakalanıyorduk. Devamında ise mutlaka ihbar var, işbirlikçi olabilir gibi yaklaşımlarla hareket tarzını değil başka şeyleri sorgulamaya çalışıyorduk. Bu bozuk bir tarzdır. Gizlilik esası üzerinden tehlikeden oldukça uzaklaşmak ve uzaktan izlemek, sonuçlarını değerlendirmek, ona göre yeniden konumlanmak ve bu bilinçle donanmak yeni tarzın konusudur.

Eski tarzla hareket edilemez. Bugüne kadar kaybettirdi. Uygulanırsa yine kaybettirir. Bu tarz terk edilmeli ve yeni yönelimin tarzı bilinçlere işlenmeli, bu tarz üzerinden inisiyatifler geliştirilmelidir.

Bir özelliği de kırdaki ve şehirde dengeli bir savaşın yürütülme sorunudur. HKO ve PHG'nin birbirini destekleyen, düşman güçlerini bölen-dağıtan, dikkatini ve güçlerini tek noktaya yöneltmesini engelleyen bir özelliği de vardır. Bu, eski yaklaşımdan, her şeyi kırdan bekleyen yaklaşımdan farklıdır. Karargâhtan, bir savaş merkezinden yönetilen mücadelenin doğal özelliği olan bu durum, güçlerin sürekli hazırlıklı, planlı, istihbarat arşivli olmasını öngörür. Koordineli çalışmayı, birbiriyle olan diyalektik birliğin güçlülüğünü gerektirir.

Kırdaki operasyona çıkan düşman ordusuna şehirden vurulacak bir darbe saldırı başlamadan engel çıkartma özelliği taşır ve saldırı gücünü yavaşlatır. Düşmanın planlarını bozar ve komuta merkezini yeni plan yapmaya zorlar, düşmanın kararlılığını tereddüde düşürür, militan güçlerini böler, dikkatini dağıtır. Kır gücüne ise plan, taktik geliştirme olanağı, zamanını sağlar. Bu SHSS'nin bir özelliğidir.

Bugüne kadar mücadele gösterdi ki, kır-dağ yenilmiyor. Darbelenmesine rağmen yenilmezlik gösteriyor, gerilla dağlardan sökülüp atılmıyor. Yeri sağlam ve devrimde stratejik bir rol üstlenmiş. Şehirler ise geline aşamada SHS'de stratejik önemde. Devrimin silahlı toplu ayaklanmayla gelişmesi için halkın silahlı mücadeleye hazırlanması, dahası silahlı mücadele içinde hazırlanarak nihai ayaklanmayı gerçekleştirmesi için şehirler vazgeçilmez

stratejik bir alan. Bu alan içinde konumlanan PHG güçleri ordulaşma perspektifiyle hareket etmelidir. Durumu kır-dağ gibi değildir. Sürekli takibat, saldırı ve katliamla yüz yüzedir. Fakat devrimde üstlendiği rol de önemlidir, stratejiktir.

Dağ; konumlanma, düşmana darbe vurma, güçleri eğitme, büyük muharebelere hazırlanmada önemli bir rol üstlenirken, şehir ise, kıra paralel olarak düşmanı darbeleme, halkı başından itibaren silahlı mücadeleye hazırlama, örgütleme, savaşın ihtiyaçları için kurumlar yaratma, şehir ordulaşması yaratma gibi görevlere sahiptir.

Hepsinin misyonu ve rolü ayrıdır. Birleştiğinde ise sosyalist devrimi gerçekleştirecek aygıtlardır.

PHG'nin varlığı, HKO'yu, kır gerilla gücünü zayıflatmayacaktır. Devrim mücadelesindeki etkisini azaltmayacaktır. Aksine, kır gücünü daha da güçlendirmeli, büyümeli, kırık alanlara yayılarak Ordu'yu büyütmeli, yaygınlaştırmalıyız. Karargâhlar oluşturmali, halkın silahlı gücünü, ordusunu inşa etmeliyiz.

Buradan şöyle bir özellik çıkmaktadır: SHS kıra dayalı gerilla savaşını, şehre dayalı gerilla savaşını ve silahlı-silahsız kitle ayaklanmalarını kapsamaktadır. Ve her birinin kendi özgünlükleri ile ele alınmasını gerektirir. Kır gerillası yani HKO, dağa dayalı gerilla savaşını için eğitilirken, bura uygun konumlanmalıdır. Şehirlerde örgütlü şehir gerillası dediğimiz şehir askeri kuvvetleri olan PHG ise şehir gerillacılığına göre eğitilmeli ve konumlandırılmalıdır. Her birisinin özgünlükleri farklıdır. Bu farklılık eğitimlere de yansır. Kır gerilla eğitimi alan şehirde, şehir gerilla eğitimi alan kırdaki bocalar. Bu dikkate alınarak hareket edilmelidir. Diğer yandan bu ikisinden ayrı olmayan ama aynı da olmayan kitle-halk ayaklanmaları vardır ki, bu da demokratik kitle hareketleridir. Meşru savunma çizgisinde olan ama onun bu meşruluğunu sınırlayan çizgisine de kendini hapsedemeyen, bu sınırları sürekli zorlayan, açık-legal kurumlarımızın önderlik ettiği, demokratik, akademik, ekonomik, sosyal hak taleplerini savunan kitle eylemleridir. Bunlar silahsızdır. Silahsız ele alınmalıdır. Fakat kitle şiddetini de savunan ve bunu örgütleyen bir duruşu da

sergileyebilmelidir. Aktif olmalı, pasif direniş, mücadele çizgisine, basın açıklamalarına sıkıştırılmayan bir perspektifle hareket etmelidir.

Bu üçü SHS'nin özelliğidir. Kıra ve şehre dayalı gerilla savaşı diyebileceğimiz ve eşgüdümlü, tek karargâhtan sevk ve idare edilen, kendi içinde âdemi merkezîyetçi özelliği olan silahlı savaşım ile şehirlerdeki halk hareketi bünyesinde gelişen demokratik kitle eylemleri SHS'nin temel özelliğidir.

Sosyalist Halk Savaşı'nın Tarz ve Taktikleri

Savaş bir siyasettir. Fakat siyasetin yoğunlaşmış ve ileri bir aşamasıdır. Alt seviyede, silahsız belirlenen siyasetlerle çözülemeyen çelişkiler, daha yoğunlaşmış, ilerletilmiş, keskinleşmiş ve zor'un gücüyle devreye konmuş siyasetlerle çözülmeye çalışılır. Savaş zor ve ciddi bir iştir. İnsanlığın yaptığı en tehlikeli bir iştir. Bu yüzden savaş, savaşlar basit ele alınamaz, ezberle yürütülemez, oldu, bittiye getirilemez.

Savaşta insanın dinamik rolü belirleyicidir. Esas olan insan unsuru ve onun rolüdür. En teknik cihazlara, savaş kapasitesine, teknolojik harikalara sahip olsanız da bir savaşta belirleyici unsur insandır. Aksi halde her şeyden mahrum olan yoksul halklar ya da bunların öncüleri, her türlü imkâna, olanağa, tekniğe sahip olan egemen sınıflara kafa tutmaya nasıl cüret edebilirdi. Bu güç ezilen halkların stratejik olarak haklılığından gelir, beslenir. Çünkü nihayetinde tekniği ya da imkânları kullanan insandır.

Hal böyle olunca savaşta başarının ilk ögesi, belirleyeni insan unsuru oluyor. Hele bir de komünizm hedefiyle savaş yürütülüyorsa bunu daha da genişletmemiz, içini doldurmamız gerekir.

1. Kongre Parti'nin mücadele tarihinin muhasebesini yaparken sonuca gidecek değerlendirmelerini, siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri yönleriyle ele almış ve doğru sonuçlara varmaya çalışmıştır. Bu yöntem doğru bir yöntemdir. Tüm pratiğin değerlendirilmesinde, ister genel ister lokal tüm çalışmalarda sonuçları değerlendirirken bu yöntemle başlamak gerekli ve önemlidir.

O halde şunu söylemek doğru olacaktır: Devrimci mücadele, daha somut olarak da SHS'nin uygulanmasında, savaşın dinamik belirleyicisi olan insan, siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri olarak ne kadar çok yetkinleşirse, yaptığı işin bilincine ne kadar çok varırsa, kavırsa; savaşta başarılı sonuçlar elde etmesi, SHS'yi ileriye taşıması, geliştirmesi o kadar olanaklıdır. Bu tek tek muharebelerden, atılan pusulardan, yapılan bir eylemden askeri bir örgütlenmeye kadar hepsi için geçerlidir.

Mücadele tarihimizde yüzlerce muharebe, cezalandırma, örgütlenme çalışması, pusu, ağır kayıplar verme, ağır darbe ve yenilgiler alma mevcuttur. Bunların hepsini yeterli,

sonra köylerde kalınmayacak deriz, fakat işimiz bitmedi gerekçesiyle gece yarısına kadar kalmayı alışkanlık haline getiririz. Köylere girmeden önce en az gündüz gözüyle 1-2 saat gözetleme yapılacak deriz, ilk birkaç günün ardından 10 dakika gözetleme yapmak ağır gelir. Düşmanın bizim bir-iki açık hareketimizi görmemesinden hareketle, düşman nasıl olsa görmüyor diyerek açık hareket etmeyi risk olarak görmeyiz. Deşifre ilişkileri kullanmayın deriz, zorda kalındığı için bir sefer gidilir, daha sonra bir şey olmadı diyerek sürekli gidilir. Ayrı ayrı örgütlü birimler birbirini tanımamalı deriz, ne olmuş yoldaş değil miyiz güvenmiyor musunuz denir. Mobeselere dikkat edin deriz, şapka, külah, atkı kullanıyoruz denerek mobe-

Boğuşmak istemiyorsak, gündemimizi meşgul etmesini istemiyorsak 1. Kongre'nin doğru perspektifini 3. Kongre'nin yönelimini esas almalıyız. Yani siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri olarak kendimizi geliştirmeli, ilerletmeli, kararlaştırmalıyız. Ne yaptığımızı, niçin yaptığımızı, neyi hedeflediğimizi bilmeliyiz. Bunun bilincinde olmalıyız. Bu dört noktayı ciddiye almazsak savaş da bizi ciddiye almaz. Kayıp üstüne kayıplar veririz, darbeler alırız. Hatalarımızın ve eksikliklerimizin nereden kaynaklandığını, kayıpların neden yaşandığını, neden yakalanmaların olduğunu, neden örgütlerin işlemez hale geldiğini, çöktüğünü, bunlara neden olan kaynağın ne olduğunu bulmak ve üstesinden gelmek için bu olmazsa olmazdır

yetersiz değerlendirdik ve dersler çıkardığımızı belirttik. Fakat tarihe baktığımızda ders çıkardığımızı söylediğimiz hatalarımızı tekrarladığımızı ve yine kayıplar verdiğimiz görürüz. Bunlar rastlantı değildir. Düşmanın teknik gücü ve zekâsıyla da ilgili değildir. Alıştığımız, ezberlediğimiz ve uygulamaktan, tekrarlamaktan bıkmadığımız, alışkanlık haline getirdiğimiz tarzlarımızdan, taktiklerimizden kaynaklı olduğu açıktır.

Yaptığımız değerlendirmelerde genellikle "yanlış hareket tarzı" ya da "yanlış taktik" belirlemeleri esastır diyerek tarzımızı, taktikimizi değiştirmeyi hedefleriz.

Köye gündüz girilmeyecek deriz, "esneklik", somut durum adına erken gireriz. Sonra bunu rutin-doğal bir hale getirerek kayıplar alınmasına neden oluruz. Gece 22.00'den

selerin önünde cirit atılır. Telefon taşımayın, kullanmayın deriz, nasıl bağlantı kuracağız, bırakalım taşımamayı, şifreli-sms'li görüşüyoruz denerek sürekliliği sağlanan telefonlaşmalar gelişir. Ve sonuç olarak da kayıplar, engellemeler, tutsaklıklar... Flash bellek gibi hafızalar taşımayın deriz cebinde arşiv, belge, bilgi, resim olan flash bellekler yakalatılır. Sonra da ben çözülmedim ki yoldaş denerek övünülür. Ama örgütün arşivini, bilgisini, belgesini, ilişkisini dahası kendisini yakalatmış, bunu görmüyor. Sonra da bu hareket tarzını değiştirelim denir. Peki neye göre değişecek, değişmeli? Yazboz tahtası mı, hep kayıp mı alacağız, yenilgi ve darbelerle mi boğuşacağız?

Boğuşmak istemiyorsak, gündemimizi meşgul etmesini istemiyorsak 1. Kongre'nin doğ-

ru perspektifini 3. Kongre'nin yönelimini esas almalıyız. Yani siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri olarak kendimizi geliştirmeli, ilerletmeli, kararlaştırmalıyız. Ne yaptığımızı, niçin yaptığımızı, neyi hedeflediğimizi bilmeliyiz. Bunun bilincinde olmalıyız. Bu dört noktayı ciddiye almazsak savaş da bizi ciddiye almaz. Kayıp üstüne kayıplar veririz, darbeler alırız. Hatalarımızın ve eksikliklerimizin nereden kaynaklandığını, kayıpların neden yaşandığını, neden yakalanmaların olduğunu, neden örgütlerin işlemez hale geldiğini, çöktüğünü, bunlara neden olan kaynağın ne olduğunu bulmak ve üstesinden gelmek için bu olmazsa olmazdır

İster tarz, ister taktiklerde bu kavrayış göz önünde bulundurulmalıdır. Hata yaptık, "tarz"dan kaynaklı dedik. Tarz değiştirelim diyoruz. Peki neye göre tarz değişecek, neye göre taktik değişecek? O olmadı bir de bunu mu deneyelim diyeceğiz. Böyle olmaz. Savaş, SHS böyle ele alınamaz, böyle de yürütülemez.

SHS'nin tarzı, taktikleri ne olmalıdır diye tartışılabilir. Her bir yerin, alanın kendine özgü tarzı ve taktiği olur. Her bir alan ve bölge de kendi içinde tarz ve taktik geliştirebilir. Bunlar SHS'nin, dahası devrimci mücadelenin kabul ettiği şeylerdir. Dogmatik ve mekanik davranılamaz, tarz ve taktiğe kaba yaklaşılamaz. Daraltıp sınırlandırılmaz, ama esnetilip gevşetilemez de. Bunun ayırımını iyi ve net yapmak gereklidir. Bu durumda tarz ve taktik meselesi gelip insana, insanın bilinçli dinamik rolüne dayanıyor. Savaşçılık; kleş, M16, G3, Bixi, Kannas kullanmak değildir. Devrim savaşçısını böyle ele alamayız. Savaşçılık, savaşçı; düşünen, yoğunlaşan, araştıran, inceleyen, sorumluluk üslenen, üreten ve sürekli kendini yenileyerek geliştiren bir yerde durmalıdır. Sorumluluk duymayan, araştırıp, incelemeyen, yoğunlaşmayan ancak ve ancak amirinden, komutanından emir alan "memur" olur. Beyaz ordudaki askerin duruşunu sergiler. Teknik aracın, silahın bir aksesuarı olur. Bu SHS'nin savaşçısı, insanı değildir.

Toplumda böyle insanlar çoktur. Fakat bize, SHS'ye, onu yönetecek, ne yaptığını, nasıl ve neden yapacağını bilen, sorumluluk duyan, kendini sürekli geliştiren, araştıran, inceleyen

insan lazım. Bu insanlar tarz ve taktik sorununu da çözer. Yalnız kaldığında ne yapması gerektiğini bilir. Tek başına da kalsa mücadeleye devam eder. Yenilgiye, darbe almasına neden olan tarzları, taktikleri uygulamaz. Hataları tarza, taktiğe indirgemez. Onun ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri köklerine iner ve kendini yeniler

Böyle bakıldığında 3. Kongre'nin, daha somut-ta ise SHS'nin perspektifi ne olabilir?

Kırlık alanlarda kitleleri iyi tanıma, düşmanı iyi tanıma, kendimizi iyi tanıma, araziyi iyi kullanma, arazide iyi mevzilenme doğru bir tarz ve taktik için önemlidir. Güçlerimizin bulunduğu, faaliyet yürüttüğümüz tüm alanlarda mıntıka mıntıka, ilçe ilçe, köy köy, dağ dağ planlama yapılabilir ve her bir yere göre güçlerin mevzilendirilmesi, konumlandırılabilmesi için öncesinde fikirlerimiz olabilmelidir. Oluşturacağımız karargâhları bu bilinçle ele almalıyız.

Karargâh perspektifi olan ve rol üslenen gerillanın yıllarca yaptığı gibi köy köy dolaşıp erzak toplaması, akşam noktaya bitap düşmüş şekilde dönmesi gibi bir tarz olmamalıdır. Gerillanın işi erzak, yiyecek toplamak, günlerini, aylarını kapı kapı erzak temini için çalmak olmamalıdır. Gerillayı tüketen bu tarz SHS'nin tarzı değildir. Gerilla bunu başka türlü örgütlemeli, planlamalı, asli işlerine yoğunlaşmalı, rolünü oynamalıdır.

köy köy dolaşan gerilla düşmana bilinçli, planlı darbeyi nasıl vurabilir ki? Düşmanı yeterince izlemiyor ki, üç-beş gün bir haftalık gözetlemeyle düşmanın hareket tarzını çözdüğünü sanıyor. Ama yanılıyor. Hasbelkader eylem çıkarsa başarı sanıyor.

Karşımızda, kışlasında oturan, tehdit aldığında sınıra koşan eğitimsiz bir asker, ordu değil; 40 yıllık silahlı mücadeleden öğrenen, öğrendiklerini kurumsallaştıran, bu konuda sürekli kendini yenilemeye çalışan ve savaşan bir ordu var. Bekleyelim geçerse vururuz diyerek ele alamayız. Bu gerillayı sıradanlaştırır. Plansız, programsız, avare bir pozisyona sokar. Gerilla bu değildir. SHS hiç değildir.

Sıralama derecesine, yayılmamıza göre önem verdiğimiz alan ya da güçle bağlantılı olarak alanlarda askeri, siyasi, politik, örgütsel gü-

cümüzü genişletmeyi hedeflemeliyiz. Eğer köyse, köyü topyekûn askeri ve örgütsel olarak etki altına almalıyız. İlçe ise, tüm köyleri ve ilçeyi kapsayacak şekilde güçlerimizi konumlandırmalı, kitle üzerinde politik etkiyi arttırmalı, örgütsel çalışmaları ileri taşımalı ve karargâhımızı buna göre inşa etmeliyiz. Uçsuz bucaksız yerlerde de karargâhlar kurulabilir. Fakat kitle desteği yoksa politik etkin zayıfsa, örgütlenme ağına azsa, askeri gücün yeterli değilse tabela karargâhtan başka bir şey olmaz.

Şehirlerde ise farklıdır. Tarzı-taktiği farklılıklar gösterir. En başta illegal olmak zorundadır. Bu yüzden PHG güçleri özenle seçilmeli, şehir savaşına göre eğitilmeli ve konumlandırılmalıdır. Örgütlenmesinde hassas olunmalı, illegaliteye ne kadar uyduğu öncesindeki pratiğinden hareketle değerlendirilmeye alınmalıdır. Illegaliteye önem vermeyen, gevşek davranan, boşboğazlık yapan, gösteriş meraklısı olanlar PHG’de örgütlenmemelidir.

Şehir gerillası dar birimler, timler şeklinde örgütlenmeli, diğer birimlerle ilişkileri kesinlikle olmamalıdır. Birimler konumlandıkları alanı avuçlarının içi gibi bilmeli, tanımalı ve kendi hareketlerini sınırlayan tüm riskleri öğrenmelidir.

Düşman şehirlerde daha çok örgütlüdür ve teknik olarak güçlüdür. Toplumu sürekli izlemekte, fişlemekte, dinlemekte ve anında müdahale edebilecek yetkinlikte tekniğe, araçlara sahiptir. Fakat bunlara rağmen bu tekniği kullanmadığı ya da kullansa da “kör nokta”lar vardır. Hızlı ulaşamadığı, hızlı ulaşımını engellemeye yarayan yerler ve olanaklar vardır. Bunlar alan faaliyetçilerinin bulup çıkaracağı, çözeceği şeylerdir. Şüpheli, işbirlikçi kişilerin tespitinden, güvenilir kişilerin tespitine, kullanılan araçlardan, kameraların, karakolların, kontrol noktalarının tespitine kadar alan faaliyetçilerinin ilk görevi bunlardır. Risklere karşı en iyi önlem, riskleri tespit etmek ve ona uygun bir tarz, taktik geliştirmektir. Bu başarılmadı mı şehirde uzun süreli barınma, faaliyet yürütme olanaksızdır.

Her mahallenin, semtin, ilçenin, kasabanın özellikleri, özgünlükleri, konumlanışı, sosyal yapısı, düşmanla ilişkileri, düşmanın örgütlenmesi ve biçimi farklıdır. Bu farklılıklardan

hareketle bu alanlardaki tarzlarımız somutta farklı bir biçim alır. Tarz değişikliğini gerektirir. Taktiklerde çeşitliliği şart koşar. Bunlar bir milletin düşünmesi gereken şeylerdir.

SHS şehirlik alanları esas alırken, kırları da bu savaşın olmazsa olmazı olarak ele alır. Şehir çalışmalarının sağlıklı ve sürekliliği sağlanmış bir şekilde yürütülmesi, ilerletilmesi için kır olmazsa olmazdır. Dağa ve kıra dayanan şehir çalışmaları kazanır. Kıra dayanması şehirlerin stratejik önemini geriletmez; aksine stratejik bir alanın güçlü ele alınması için kır olmazsa olmazdır. Güçlerin eğitilmesi, geri çekilmede yeniden şekillendirilmesi, güçlerin yeniden düzenlenip şehirlerde yeniden konumlandırılması için kırılık alanlar, dağ vazgeçilmezdir. Ordulaşmanın zemini, alanı da kırdır, dağdır. Şehirde ordulaşma çabaları kırılık alanların varlığıyla vücut bulur. Bu şehir savaşını kırdan yürütmek anlamına gelmez. Şehir gerillası kırılık alanların faaliyetçisi değildir. Yeniden konumlanma, şekillenme, eğitime için kırın, dağın sunduğu olanaklar şehirlere göre kat kat fazladır. İlk zamanlarda şehrin örgütlenmesi, planlanması, konumlanması kırılık alanlardan, karargâhtan yapılabilir. Bu, koşullarla, örgütlenmenin aldığı boyutla ilgilidir. Fakat belli bir aşamadan sonra şehirler kendi karargâhlarının konumlandığı yerler olarak ele alınmalı perspektifine sahip olmalıdır. Eğitimleri, örgütlenmeleri, planlamaları şehirlerde oluşturduğumuz karargâhlardan yapmayı hedeflemeliyiz. Fakat bu süreç ve zaman işidir. Buna rağmen bunları başarsak dahi kırın, kırılık alanların önemi azalmaz. Kır, gerillanın varlığını sürekli koruduğu ve yaşattığı bir alan olarak SHS’de güçlü bir öneme sahiptir.

Düşman derinden tanınmalı, örgütlenmeleri, boyutunu, niteliğini, çeşitliliğini öğrenmeliyiz. Kitleyi tanımalıyız, devrime olan yakınlığı/ uzaklığı öğrenilmeli, kendi gücümüzü, kapasitemizi bilmeliyiz.

Her yeni örgütlenmeyi hemen eyleme sokmamalıyız. Ama başından itibaren askeri, siyasi eğitime tabi tutmalı, gözlemlemeli ve belli bir süreden sonra ileri çekmeli, eyleme sokmalıyız.

Gerilla birlikleri gibi, 10’larca gerilla yan yana getirilmemeli, olabildiğince dar tutulmalı ve

ihtisasa göre örgütlenmelidir. Her savaş hücresi kendisini bilmeli, diğer hücreleri/birimleri tanımamalıdır.

Şehir Çalışmalarında Niceliğe Değil, Niteliğe Önem Verilmelidir

Hedef seçimi önemlidir. Hedefler arasında ayırım yapabilmeli, yapılacak eylemin devrim mücadelesine etkisi, kitlelerde yankısı ve düşman üzerindeki hem psikolojik hem de maddi etkisi göz önünde bulundurulmalıdır. Psikolojik etkinin önemi küçümsenmemelidir. Eylem basit olabilir ama psikolojik etkisi hesaplanamayacak kadar büyük olabilmektedir. Gezi eylemleri sırasında kadın göstericiye palayla saldıran ve TV'lerden defalarca gösterilen olayın faalinin kitlelerde yarattığı etki ortadadır. Eylem ya da cezalandırılma yapılırken hedefin

yapmıştır. Sarsılan prestijini onarmak için hiç zaman kaybetmeyecektir. Kaybedilen her bir dakikanın kitlelerde psikolojik bir moral değer yaratacağını, devrimci harekete moral, üstünlük getireceğini bilmektedir. Bu eylemin yarattığı sonuçlar düşünüldüğünde açık vermiş olan ya da açık verilme olasılığına karşı ilk yapılması gereken değil yapılmaması gereken şey, semtimizde ev değiştirmek, ya da semtimizi değiştirmek olmalıdır. Yapılması gereken ilk ve tek şey kırık üslenme alanına çekilmektir ve bir süre kırık üs alanında konumlanmak, yapılan eylemi genişliğine ve derinliğine muhasebe etmek ve Parti'ye rapor olarak sunmaktır. Neden rapor olarak sunulmalı? Çünkü kurumlaşmak, ihtisasslaşmak ve sürekliliği sağlamak bir askeri-politik çizgi oluşturmak istiyoruz. SHS'nin hedefi ve yönelimi de budur. Geriye dönüp baktığımızda yaptığımız yüz-

Hedef seçimi önemlidir. Hedefler arasında ayırım yapabilmeli, yapılacak eylemin devrim mücadelesine etkisi, kitlelerde yankısı ve düşman üzerindeki hem psikolojik hem de maddi etkisi göz önünde bulundurulmalıdır. Psikolojik etkinin önemi küçümsenmemelidir. Eylem basit olabilir ama psikolojik etkisi hesaplanamayacak kadar büyük olabilmektedir. Gezi eylemleri sırasında kadın göstericiye palayla saldıran ve TV'lerden defalarca gösterilen olayın faalinin kitlelerde yarattığı etki ortadadır. Eylem ya da cezalandırılma yapılırken hedefin niteliği hesaplanmalıdır. Bu niteliğe göre eylem planlanmalıdır. Fehmi Altınbilek faşistinin cezalandırılması bunun iyi bir örneğidir

niteliği hesaplanmalıdır. Bu niteliğe göre eylem planlanmalıdır. Fehmi Altınbilek faşistinin cezalandırılması bunun iyi bir örneğidir

Bu veya bu nitelikte bir eylem sonrası açık varsa ne yapılmalıdır? Eylem anı veya sonrası verdiğimiz ya da olası açık verilmiş olabileceğinden hareketle bir militan ya da eylem timi nasıl bir hareket tarzı izlemelidir? Eylemin niteliği ve düşman üzerindeki psikolojik ve maddi etki düşünüldüğünde büyük bir yara alan düşman elbette ki diğer eylemlere yaklaştığı gibi yaklaşmayacak, aldığı yarayı etkisiz hale getirip, psikolojik üstünlüğünü tekrar tesis etmek için tüm olanaklarını seferber edecektir. Nihayet bu eylem sonrası da öyle

lerce askeri eyleme rağmen önümüzde hiçbir derli-toplu deneyimin, tecrübenin olmadığını, özetlenmediğini ve kurumsal bir tecrübe-birikime dönüşmediğini görürüz. Bilgi ve tecrübe hep eyleme katılanlarda kalmıştır ve onlar gidince tecrübe de deneyim de birikim de gitmiştir. Bundandır ki, irili ufaklı yapılan her eylem tüm yönleriyle, istihbaratından, ön hazırlığına, eylem anından eylem sonrası hareket tarzına kadar kapsayıcı türden raporlarla hiç geciktirilmeden Askeri Komisyon'a ulaştırılmalıdır. Bu yapılmıyorsa eylem askeri bakış açısının ürünü olarak ele alınmış, eylem yapmak için eylem yapılmış demektir. Eğer eylem ilgili örgüte rapor edilemiyorsa, Parti'nin eylem hakkında siyasi, askeri, örgütsel, ideolo-

jik bir değerlendirme yapması olanaksız hale getiriliyorsa ve bu deneyim kurumsal hafızaya işlenemiyorsa başka izahı olmaz.

Parti kurumsal hafızasını bir yoklasak tek tük eylemlerden başka bir tecrübe aktarımının yapılamadığını, yapılsa dahi bölük-pörçük ve kullaktan duyma anlatımlar olduğunu görürüz. 44 yıllık bir partinin kurumsal hafızasının olmaması demek, savaşa komutada yetersizlik, acemilik demektir. Bu acemiliğe izin verilmemesi, her bir eylemin raporunun Parti'ye sunulması ve muhasebe edilmesi sağlanmalıdır.

Diğer bir yanı da her kurulan yeni örgütün ve kazanılan her bir militanın bu deneyim ve tecrübeden faydalanmasının sağlanarak sıfırdan başlamasının engellenmesidir. Savaşta kurmaylık oluşturulmak isteniyorsa, karargâhlar oluşturulacaksa, kurmaylığın ve karargâhın kurumsal bir kimlik kazanması ve güçlerine ideolojik, siyasi, askeri ve örgütsel olarak önderlik yapması, sevk ve idare edebilmesi ancak böyle mümkündür.

SHS'nin tarzı iyi anlaşılmalı ve kavranmalıdır. Bu tarz kazandırır, güçlendirir

Sosyalist Halk Savaşı'nın Somut Örgütlenmesi ve Karargahlar Siyaseti

Partinin örgütlenme ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Alt organlar üst organlara, birey partiye, tüm parti MK'ya, MK da kongreye bağlıdır. Bunun yanında örgütlenme çizgimiz, anlayışımız, tüzük açık ve nettir. Yine duruşumuz da tüzüğün ilgili bölümlerinde belirlenmiş, çeşitli yazı ve perspektiflerle işlenmiştir. Alt ve üst organ arasındaki ilişkinin nasıl sağlandığı, birbirini denetlemesinin hangi mekanizmalarla yürütüldüğü, MK'nın ya da yönetici organların tüm partiye siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri olarak önderlik edebilmesi, yaşanan tikanıklığın ve sorunların aşabilmesi için nelere ihtiyacı olduğu, bu ihtiyaçların karşılanabilmesi için hangi araç ve örgütlenmelere ihtiyaç olduğu da tüzüğümüzde yazılıdır. Bu tüzük her bir örgütlü militanın, organın, komitenin, hücrenin partiyle bulunduğu, olduğu anda kabul ettiği ve uyması gereken kanunlardır. Söylemde bu olmasına rağmen ne yazık ki bunların yerine getirildiğini ya da yeterince

bu kurallara uyulduğunu söyleyemeyiz. Hal böyle olunca yönetici organlar önderliğini yapamamakta, perspektif sunamamakta, var olan tikanıklıkları bilmediğinden ya da yeterince bilmediğinden çözüm sunamamaktadır.

Şimdiye kadar yazı boyunca Sosyalist Halk Savaşı'nın ne anlama geldiğini, nasıl yürütülmesi gerektiğini, özelliklerinin ne olduğunu, tarzının, taktığının nasıl ele alınması gerektiğini açıklayıp, birçok yanına vurgu yapmaya çalıştık. Fakat bunların yerli yerine oturabilmesi, SHS'nin ruhuna uygun pratik sergilebilmesi, tüzükte çerçevesi, görevi, hakları, ilkeleri ortaya konan birey ve örgüte bağlıdır. İlkelerde sağlam bir birey ve disiplin, anlayış, çizgiye uygun örgüt SHS'nin pratiğini yerine getirebilir, uygulayabilir. Ters durumda ise o birey, o örgüt, Parti'nin başına bela olur.

Parti üyelerinin görevlerinin Parti tüzüğünde net şekilde belirtildiğini vurguladık. Fakat okumayan, araştırmayan, incelemeyen, sürekli kendini ilerletme, kadro düzeyine gelme niyetinde olmayan, anti-bilimsel akımlarla ideolojik mücadele yürütmeyi yük gören, gereksiz bulan, kambur olarak taşıdığı küçük burjuva alışkanlıkları, yaşam biçimini, fikirleri, üslubu yenmek için çabalamayan, devrimin sorunlarına kafa yormayan, günlük pratik içinde boğulup duran, perspektif sunamayan, örgütlenme yapamayan, örgütü, organını işlevli kılamayan, kendini emir eri, talimatları yerine getiren "memur" olarak gören, işleyiş-disiplin ve anlayışla çelişen tavır, davranış ve duruşlar sergileyen, Parti'nin karar ve perspektiflerine karşı duyarsız kalan üyelere rastlamaktayız. Yine Parti'ye adım atmaya çalışan, öne çıkan ileri sempatizanlarda da aynı duruşları gözlemleyebilmekteyiz. Ve bunların ilişkide olduğu taraftar kitlemizdeki şekillenmeleri görebilmekteyiz.

Hâlbuki tüzük buna cevap vermiş. Eleştirilerini nerede nasıl yapması gerektiğini belirtmiş, fakat buna uymuyor. DKÖ çalışmalarını reformist olarak eleştiriyor, kır güçlerini sağcılıkla eleştiriyor, yurtdışı örgütünü revizyonist olarak, Parti önderliğini bilmem ne olarak eleştiriyor. Böylesi eleştirilere, düşüncelere sahip olabilir ve bunu savunabilir, bu ayrı bir şey. Fakat bu eleştirileri nerede yapacağını hala öğrenememiş. Sonra da Parti niye gelişmiyor,

önderlik niye misyonunu oynamıyor diyor. Nasıl olsun? Örgütün, Parti'nin, önderliğin altı boşaltılıyor, örgüte, Parti'ye, önderliğe güvensizlik geliştiriliyor bunun farkında değil. Kitlelerle Parti'nin arasını açıyor, Parti'nin prestijini, önderliğin önderliğini, komitelerin inisiyatifini boşa çıkarıyor, ondan sonra hiçbir şey yapmamış, olmamış gibi mızımızlanıyor.

Ne kadar çok teorik bilgiye sahip olursak olalım örgüt yoksa, örgütlü, kolektif çalışma yoksa, irade, eylem birliği yoksa bilgilerin hepsi boş demektir. Örgüt güç demektir, önderlik demektir. Örgüt zor ayakta duruyorsa, içi karışksa nasıl önderlik yapsın, yapamaz ki.

Ya da, alt organların periyodik olarak üst organlara rapor sunmasının nedeni hala kavranmamış, önemi bilince çıkarılamamış. Sonra da önderlik bize niye perspektif sunmuyor, dertlerimize, sorunlarımıza el atmıyor deni-

yöntemleri, öneriler göndersin.

Rapor olmadan önderlik kurumlarının partiye bir bütün hâkim olması beklenmemelidir. Her örgüt, her komite kendi alanıyla baş başa kalır. O zaman her komite, her organ birer parti olur. Partimiz de partiler koalisyonu olur. Peki böyle bir koalisyondan bir şey çıkar mı, hayır. Hiç bir şey çıkmaz, darmadağın olur.

Alın işte 2012 yılındaki toplu bırakmalar... Nasıl olur da böyle bir grup ruhuyla toplu bırakmalar oluyor, insan şaşıyor. En alt faaliyetçiden en üst faaliyetçisine, kadrosuna kadar birden bırakıyorlar. Bunun bir açıklaması olmalı. 2-3 kişi, bir organ-komite değil, faaliyetçilerle birlikte bırakılıyor. Burada bir sorun var. İşleyiş, disiplin, anlayış, örgütsel ilkeler zerre kadar anlaşılamamış, parti bilinci kavranmamış. Ama sorarsanız parti bilinci doğrultusunda hareket edildiği söylenir. İnsanın "hadi sen de"

Böyle bir örgüt bilinci, Parti bilinci ve örgütlenme anlayışı, üslendiği rol-misyon, SHS'nin yüklediği görevleri yapmasına izin verir mi? Bu görevleri yerine getirebilir mi? Komitesine, organına, gerilla birliğine komünizm doğrultusunda önderlik edebilir mi? Hiçbirini yapamaz. Ancak bir gruba önderlik yapar. Ama ne Parti'ye ne de devrime önderlik yapamaz. Önderlik yaptığı organı, komiteyi, gerilla birliğini her şeyin, Parti'nin üstünde görür, kendisini, organını, faaliyet alanını, gerilla birliğini her şey sanar. Bunlar parça-bütün ilişkisini de anlamaz. O organın, komitenin, gerilla birliğinin, faaliyet alanının ya da kendisinin o partinin, KP'nin sadece bir parçası olduğunu göremezler. Parti'nin perspektifini, kararlarını anlayamazlar ve uygulayamazlar. Oysaki Parti'nin perspektifini, kararlarını kendi alanlarında yaratıcı bir şekilde uygulamaları, geliştirmeleri, zenginleştirmeleri gerekir. Bizim işimiz var, önümüze koyduğumuz görevler var diyerek Parti'nin perspektifini, kararlarını kenara itemeyiz. Parti'nin kararları belirleyicidir, önceliklidir. Tüm Parti'nin eşgüdüm halinde pratiğe sokması, uygulaması zorunludur. Hiçbir neden merkezi kararların, perspektiflerin uygulanmasını erteleyemez. Hiçbir alt organın, komitenin bunu uygulamamaya hakları yoktur

yor. Nasıl yapsın ki? Sen rapor yaz, raporunda alanın, faaliyetinin hakkında bilgiler yaz, organının ideolojik duruşlarını işle, sorunlarını raporlaştır, örgüt ve önderlik de bu raporlardan hareketle sana perspektif sunsun, sorunlarını bilsin, ideolojik eğilimleri öğrensin ki çözüm

diyesi geliyor. İdeolojik olarak en ağır eleştiriler yürütülebilir, revizyonist-oportünist eleştirileri getirilebilir. Fakat toplu bırakmalarda neyin nesi? Örgüt, parti kendi örgütü, kendi partisi. Mücadele yürüt, örgütü işleyişe, disipline uygun olarak bilgilendir, örgüt kanallarını

kullan. Örgütü uyar. Ve tüm partiyi konferansa, kongreye çağır. Ya da örgütsel ilkeler, disiplin, anlayış sana hangi hakkı veriyorsa onu yap. Ama sen kadrosun, üyesin; sempatzan ve taraftarlara bu yaşadığın sorunları, eleştirileri niye taşıyorsun? Kitleleri devrimden, Parti'den niye soğutuyorsun? Sormazlar mı senin amacın ne diye?

Böyle bir örgüt bilinci, Parti bilinci ve örgütlenme anlayışı, üslendiği rol-misyon, SHS'nin yüklediği görevleri yapmasına izin verir mi? Bu görevleri yerine getirebilir mi? Komitesine, organına, gerilla birliğine komünizm doğrultusunda önderlik edebilir mi? Hiçbirini yapamaz. Ancak bir gruba önderlik yapar. Ama ne Parti'ye ne de devrime önderlik yapamaz. Önderlik yaptığı organı, komiteyi, gerilla birliğini her şeyin, Parti'nin üstünde görür, kendisini, organını, faaliyet alanını, gerilla birliğini her şey sanar. Bunlar parça-bütün ilişkisini de anlamaz. O organın, komitenin, gerilla birliğinin, faaliyet alanının ya da kendisinin o partinin, KP'nin sadece bir parçası olduğunu göremezler. Parti'nin perspektifini, kararlarını anlayamazlar ve uygulayamazlar. Oysaki Parti'nin perspektifini, kararlarını kendi alanlarında yaratıcı bir şekilde uygulamaları, geliştirmeleri, zenginleştirmeleri gerekir. Bizim işimiz var, önümüze koyduğumuz görevler var diyerek Parti'nin perspektifini, kararlarını kenara itemeyiz. Parti'nin kararları belirleyicidir, önceliklidir. Tüm Parti'nin eşgüdüm halinde pratiğe sokması, uygulaması zorunludur. Hiçbir neden merkezi kararların, perspektiflerin uygulanmasını erteleyemez. Hiçbir alt organın, komitenin bunu uygulamamaya hakları yoktur

Tüm bu ve benzeri disiplin, işleyiş, anlayış dışı uygulamalar gündeme geldiğinde Parti'nin irade-eylem birliği ortadan kalkar. Parti tek merkezden yönetilemez. Alınan kararlar uygulanmadığı, uygulanmadığı için de Parti maddi bir güç haline gelemeyiz, kitlelere önderlik edemeyiz, rolünü oynayamaz ve devrimi erteler durur.

SHS'nin görevleri, yönelimi bu yaklaşım, duruş ve anlayışla yerine getirilemez. Tüm örgütler, üyeleri ve sempatzanlar eşgüdüm halinde irade ve eylem birliğine uygun bir duruş sergilerlerse SHS başarıya ulaşır. Bunun zemini güçlüdür. Gerekli olan, örgütün buna hazır olmasıdır. Kitleler arayış içinde önderlik bekliyor. Ancak disiplinli, ilkeli, irade ve eylem birliğini sağlamış bir örgüt ve parti kitlelere güven verebilir, kitleleri örgüt-

leyebilir ve düşmanı şaşkına uğratan darbeler vurabilir.

SHS doğrultusunda oluşan her örgüt, organ ve komitenin kendine has görevleri vardır. Bu görevlerin bazıları küçük bazıları büyük olabilir. Bazıları daha riskli, bazıları daha az riskli olabilir. Bunlar arasında hiçbir ayırım yapılmamalı, örgütler küçümsenmemeli, örgütleri karşı karşıya getirecek tavır ve davranışlarda bulunulmamalıdır. En küçüğünden en büyüğüne en alttakinden en üsttekine kadar, en basitinden en karmaşığına kadar tüm örgütler Parti örgütleridir ve her birisi ihtiyaca cevap olarak oluşturulmuştur. Bunları tartışmak, gereksiz yere tartıştırmak yanlış olur, Parti birliğini zedeler.

Örgüt sorunları örgütsel duruşun üzerinde, irade ve eylem birliğinin sağlanması üzerinde belirleyici etkide bulunur. Çünkü örgüt sorunları, Parti'nin bütünlüğü, kolektif organizeli çalışması, kolektif hareket etmesi, dahası SHS'ye uygun bütünlüklü bir duruş sergilemesi, onun görevlerini parçada değil, bütünde yerine getirmesinde önemli bir yerde durmaktadır. Bu bakımdan örgüt meselesinde, demokratik merkezîyetçilik ilkesinin kavranmasında, örgütsel ilkelerin savunulmasında, işleyiş, anlayış ve disiplinin uygulanmasında derin kavramayı gerektirir.

Partimiz örgütler toplamıdır. Devrimci mücadele içerisinde SHS'nin ihtiyaçları doğrultusunda gündeme gelmiş örgütler toplamıdır. Yan yana gelmesi mekanik değil, diyalektiktir. Her bir örgütün devrim mücadelesinin gelişmesi için yüklendiği görevler, aldığı roller vardır. Bu örgütleri birbirine bağlayan yasalar, ilkeler, işleyişler vardır. Ve bu örgütlerin hepsi ama hepsi, legal demokratik kurumlardan tutalım da AK'lere, PHG'ye, HKO'ya oradan Avrupa örgütüne komünizm mücadelesi doğrultusunda görevler biçilmiştir. Tüm örgütler somutta SHSS'nin perspektifinden hareket ederler. Tüm somut yerel politikaları, eylemleri bu stratejiye hizmet etmelidir. Eğer bu stratejiye hizmet etmiyorsa, bunlar SHSS'nin parçası olamazlar. SHSS'nin parçası olabilmeleri için örgütlenme ilkeleri kıstaslarıyla, Parti önderliğinin öncülüğü şarttır. Önderliğin sunduğu perspektif, siyasi, ideolojik, örgütsel ve askeri önderlik, bu örgütlerin her bir parçada, yerelde SHS'ye hizmet etmesinin teminatıdır.

Yeniden Komünist Enternasyonal; Başarabiliriz!

Komünizm, proletaryanın ortak, evrensel amacıdır. Bu amaca ulaşmanın stratejisi, proleter dünya devrimidir. Dolayısıyla her bir yerde baştan itibaren proletarya devrimlerine komünist evrensel ideoloji rehberlik etmeli, onunla donanmış komünist partilerinin proleter enternasyonalist içerikteki eylemi önderlik etmelidir. Komünizm, bir ülke sınırları içindeki kazanılacak dava değil, evrensel alanda fethedilecek bir eylemdir. Marks'tan Mao'ya bütün komünist öğretmenlerin tasavvuru bu idi. Evrensel komünizm amacı, proleter dünya devrim süreci(somutta değişik nitelik ve biçimler alır) ve proletarya enternasyonalizmi "tanrı"nın "vahiy" olarak Marks'a gaipten not ettirdiği şeyler değildir. Bilgi "vahiylerle" gelmez, gelemmez. Üç başlıca sosyal pratikten(üretim-sınıf mücadelesi-bilimsel deney) gelir. Ve geldi-gelecek ve sonsuza kadar ilerleyecek. Tarihi dehalar yaratmadı. Tersi gerici tanrısal fikir silsilesidir. Değişmeyen kutsal, baki, ne bilgi, ne insan ne doğa ne de hiçbir şey yoktur

Her şey tarihseldir. Elbette doğru bilgilerle ulaşılan soyutlamalar, şeyleri daha iyi kavrama yoluyla bilginin ilerletilmesinde rol oynarlar. Burada anlattığımız, komünizm öğretisi ve sosyalizmin hünerli bir beyin marifeti ve tesadüfî icadı olmadığıdır. Tarihsel olarak gelişmiş proletarya-burjuvazi mücadelesinin sonucu olarak, ulaşılmış bir sentez olduğudur. Ve bu sentez de son-kesin ve tamamlanmış bir değişmez(doğru) değildir. Çelişki; mücadele ve değişimi içeren bir eylemdir. Devletlerin onun ürünü olduğunu gösterdiler. Hiçbir toplumun ebedi olmadığını ispat ettiler. 1848 devrimleri ve izleyen ortamlarının sınıf mücadeleleri gerçekliğinde önceki fikir akımlarından öğrenmenin yanı sıra yanlışlarını eleştirerek öğretilerini inşa ettiler. Kapitalizm bir dünya sistemiydi. Sermaye lokal değil sürekli genişleme ve yayılma dinamiğiyle enternasyonaldi. Burjuvazi de! Burjuva toplumunun yarattığı mezar kazıcı proletarya da. Komünizm için proletarya devrimi-proletarya

Komünizm, proletaryanın ortak, evrensel amacıdır. Bu amaca ulaşmanın stratejisi, proleter dünya devrimidir. Dolayısıyla her bir yerde baştan itibaren proletarya devrimlerine komünist evrensel ideoloji rehberlik etmeli, onunla donanmış komünist partilerinin proleter enternasyonalist içerikteki eylemi önderlik etmelidir. Komünizm, bir ülke sınırları içindeki kazanılacak dava değil, evrensel alanda fethedilecek bir eylemdir. Marks'tan Mao'ya bütün komünist öğretmenlerin tasavvuru bu idi. Evrensel komünizm amacı, proleter dünya devrim süreci(somutta değişik nitelik ve biçimler alır) ve proletarya enternasyonalizmi "tanrı"nın "vahiy" olarak Marks'a gaipten not ettirdiği şeyler değildir. Bilgi "vahiylerle" gelmez, gelemmez. Üç başlıca sosyal pratikten(üretim-sınıf mücadelesi-bilimsel deney) gelir. Ve geldi-gelecek ve sonsuza kadar ilerleyecek. Tarihi dehalar yaratmadı. Tersi gerici tanrısal fikir silsilesidir. Değişmeyen kutsal, baki, ne bilgi, ne insan ne doğa ne de hiçbir şey yoktur

enternasyonalizmi somut bir gerçektir. İdeolojileri-teorileri, strateji-taktikleri hakikate dayanıyordu. Dönemin Avrupa gerçekliğinde eş zamanlı gelişen, yayılan devrimler dalgasında dünya devrimi fikri somutta da bir olguydu.

Proleter dünya devrimi öğretisi boş bir uydurma değil, hayatın gerçeğiydi, gerçeğidir. Bur-

terlerin başka ulus çerçevesindeki akranlarına bir yardımlaşma çağrısı değildi. Enternasyonal proletarya gerçeğinin, komünist ideoloji-program-strateji-taktik ve örgütsel komünist birlik deklarasyonuydu. Zira proletarya enternasyonal bir sınıftı. Komünizm ortak evrensel amaçtı. Proletarya devrimi her bir yerdeki ik-

Proleter dünya devrimi öğretisi boş bir uydurma değil, hayatın gerçeğiydi, gerçeğidir. Burjuva toplumun kitlelere “özgürlük” diye lanse ettiği aslında sermayenin özgürlüğüdür. Oysa çalışanlar iddianın aksine köle ve bağımlıydılar. Serbest ticaret ve piyasayı emekçilerin “özgürlüğü” olarak gösterenlerin yalanı deşifre ediliyor, kutsanan özel mülkiyete bayrak açılıyordu. Komünizm bunların ortadan kaldırılmasının ilanıydı. Komünizm, tüm proleterlerin ortak çıkarlarının ve her yerde bu genel çıkarların üstlenilmesi çağrısıydı. Bunun için her yerde mevcut toplumsal-siyasal sisteme karşı devrim için seferberlikti. Bu seferberlikte gerçekten de “Avrupa’da bir hayalet”, komünizm hayaleti kol geziyordu. Komünist Partisi Manifestosu gerçeğin sadece ifadesiydi. Proletaryanın büyük tarihsel rolü aşikârdı. Kapitalist düzenin alt edilmesi boş hayal değil, olguydu. Görüş ve amaçlarını gizlemediler. Verili koşulları devrimci zorla aşarak, komünist bir dünyanın kazanılabileceğini haykırdılar. Bu haykırış doğru olarak enternasyonalizmdi

juva toplumun kitlelere “özgürlük” diye lanse ettiği aslında sermayenin özgürlüğüdür. Oysa çalışanlar iddianın aksine köle ve bağımlıydılar. Serbest ticaret ve piyasayı emekçilerin “özgürlüğü” olarak gösterenlerin yalanı deşifre ediliyor, kutsanan özel mülkiyete bayrak açılıyordu. Komünizm bunların ortadan kaldırılmasının ilanıydı. Komünizm, tüm proleterlerin ortak çıkarlarının ve her yerde bu genel çıkarların üstlenilmesi çağrısıydı. Bunun için her yerde mevcut toplumsal-siyasal sisteme karşı devrim için seferberlikti. Bu seferberlikte gerçekten de “Avrupa’da bir hayalet”, komünizm hayaleti kol geziyordu. Komünist Partisi Manifestosu gerçeğin sadece ifadesiydi. Proletaryanın büyük tarihsel rolü aşikârdı. Kapitalist düzenin alt edilmesi boş hayal değil, olguydu. Görüş ve amaçlarını gizlemediler. Verili koşulları devrimci zorla aşarak, komünist bir dünyanın kazanılabileceğini haykırdılar. Bu haykırış doğru olarak enternasyonalizmdi

Tecrit haldeki ulus çerçevesini aşmayan prole-

tisadi, siyasi, sosyal koşullar itibariyle, içerikte değil, biçimde (özgün çelişkiler gereği) farklı nitel görevleri atlamaz. Bu bir özel dava meselesi değil her yerdeki özgün görevlerin niteliğinden ötürüdür. Dünya devrimi bu özgül niteliği atlamadı. Sadece lafazanlar bunu anlamadı, anlamak istemedi.

Dayandığımız Tarihsel Miras

1) 1. Enternasyonal

Mark ve Engels’de başlangıçta, proletaryanın “öncüsü” olarak ayrı bir parti örgütlenmesi fikri, sistematigi yoktur. 1848 Devrimleri atılımında örgüt fikri konusunda kimi yoğunlaşmalar olsa da gerçek budur. Örneğin; 1849’da “Komünistler Birliği” merkez komitesini toplamışlardı. Gizli bir örgütlenmeden bahsetmişlerdi. Devrimin geri çekilişi ile bu fikir de geri çekiliyordu. Komünist Manifesto; komünistlerin proletarya karşısındaki tavırlarının ne olacağı konusunda “Komünistler öteki işçi partilerine karşı ayrı parti oluşturmazlar”, “Proletarya ha-

reketi (...) kalıba sokmak üzere kendilerine özgü sekter ilkeler öne sürmezler”, “Acil hedefleri, bütün öteki proletarya partilerinininkiyle aynıdır” gibi açıklamalarla bunu ifade etmekteydi. Kısacası sınıfa tabi, sınıfın kendisinin parti olması fikri vardı. Bildiğimiz Leninist-Maoist parti anlayışı yoktu. İşçi sınıfı hareketi içinde gördükleri tüm akımlarla ilişkili esnek bir örgütlenme anlayışı söz konusuydu. İdeolojik, teorik, programatik keskin tartışmalarına rağmen gerçek böyleydi. Örgütlenmenin temel ilkeleri önemlidir. Süreçler ise dinamiktir, bir biçime hapsedilemezler. Mark-Engels’te, komünist ideoloji-teori amaç fikri keskindi. Örgütlenmenin somut ele alınış ve biçiminde ise bir netlik yine de yoktu. Bu da ayrı bir değerlendirmeye ve tartışma konusudur, yapılacaktır. Sınıflı toplumlarda sınıfın uyanış ve bilinçlenmesindeki eşitsizlikler, sınıf ve önderliğin keyfi değil objektif bir gerçek olduğundan hareket edildiğinde, daha önce parti örgütlenmesi tecrübesi olmasa da burada hiçbir “problem yoktur” deyip geçemeyeceğimiz açıktır. Sınıfın esas alınması yanlış değildir. Sınıfın içinde değişik akımların, ideolojik mücadeleyi yadsımadan, örgütlenmede sekterce ötekileştirilmemesi de gerekliydi. Burada tartışmak istediğimiz, nasıl bir örgütlenme, amaç ve araç ilişkisidir. Başlı başına ele alınması gereken bu konuyu şimdilik geçiyoruz. Uluslararası İşçiler Birliği ya da I. Enternasyonal, Avrupa merkezli bir örgütlenme olarak 28 Eylül 1864’te Londra’da kurulmuştu. Marks da I. Enternasyonal kuruluşunda yer aldı. Enternasyonal’e yön veren Marks’ın ideolojisi, teorisi değildi. Halen Enternasyonal tarafından benimsenmiş bilimsel bir otorite değildi. Proudhon, Mozzin, Trade Union’culuk güçlü eğilimlerdi. Proudhon anarşist akımın, Mozzin devrimci milliyetçiliğin, Trade Union’culuk ise sendikalizmin bayraklarıydı. Dolayısıyla I. Enternasyonal’in hattı eklektikti. Bir uzlaşma belgesiydi. Örgütsel işleyişi yönlendiren tüzük, entegre merkezli bir çizgi değil, örgütlerin özerkliğine vurgu yapıyordu. 1876’da dağıtıldı. Temel bir çizgi zemininde merkezileşmeden yürüyemezdi, nitekim öyle de oldu.

Engels’in I. Enternasyonal’in “Tarihteki Yeri” değerlendirmesi bilimsel ve iyi bir özettir. Bu özeti vurguları şunlardı: I. Enternasyonal, Av-

rupa’da “henüz yeni uyanan işçi hareketi”ne polemik yerine birlik öneriyordu. Netleşmiş, kabul edilebilecek bir çizgi yoktu. Sadece Marks değil, Proudhon ve Bakunin de akım olarak tayin edici olmaktan uzaktılar. Yine de Paris Komünü bu birliğin “çocuğuydu”. Komünist Enternasyonal bir “moral güç” oluyordu. Bu başarılarına rağmen fikri bulanıklık, dağılmanın temel nedeniydi. Eski biçimle devam edilemezdi. Zamanı dolmuştu.

2) Paris Komünü

Komün I. Enternasyonal döneminden sonra yenilse de proletarya açısından muzaffer bir devrim deneyimidir. 1848 Devrimi sonrası burjuvazi feodal güçlerle uzlaşmıştı. Burjuva demokratik görevler bile köklü çözülüyordu. Böylece kitleler nezdinde burjuvazi güvenilmez olarak görülüyor, proletaryanın alternatif, bağımsız rolünün önemi ortaya çıkıyordu. 1870-71 Prusya-Fransa savaşı vardı. Bonapartist Fransa İmparatorluğu, bu savaşta bir yere kadar kitleleri şoven siyasetle yedeğine alabildi. Savaşta yıkım ve başarısızlıklar sonradan kitlelerin büyük tepkilerine yol açtı. İmparatorluk yıprandı. Komünarlar halkın demokratik talepleriyle sahnede ydiler. Bonapartistler kitle isyanını sıkıyönetimler, yasaklar ve çok yönlü saldırılarla bastırmaya çalıştılar. Yıpranan Bonapartsist rejim ve sonra yerini doldurmaya çalışan “muhalif” sağ cumhuriyetçiler, işçi ve ezilenlerin hareketini durduramıyordu. Ezilenler başlangıçta, adil seçim-ulusal muhafızların silahsızlandırılması-, polis dağıtılması -inisiyatifin semt yönetimlerine verilmesi- basın ve örgütlenme özgürlüğü gibi talepler öne sürüyordu. Tabi karşı devrimci oyalama ve saldırılarla bastırılıyorlardı... Bu ortamda ezilenler de bir anlamda kendi paralel iktidar organları üzerinde yoğunlaştılar. Bir bakıma fiili “ikili iktidar” durumu vardı. Sonuna kadar yan yana bir durum süremezdi, sürmedi. Gökleri fethedercesine ayağa kalkan Komün nesli ayaklanma ile düşman güçlerini püskürterek Paris’te kontrolü ele geçirdi. Sürekli-daimi ordu, bürokrasi, memurlar gibi asalaklar takımı lağvedildi. Genel silahlı halk-milis örgütlenmesine geçildi. Devlet görevlileri seçimle ve hesap veren, denetlenen, her an görevden geri alınabilecek bir sistemle yeniden organize edildi. Yasama ve Yürütme

Komün'ün kontrolü ve kitle denetimi altına alındı. Emekçiler lehine bir dizi reforma rağmen özel mülkiyetçi ekonomik sistem dağıtılamadı. Ulusal Banka'ya el konulamadı... Şüphesiz bu Komün'e yön veren çizginin hatalarının sonucuydu. Tüm bu zayıflıkları ve hatalarına rağmen, Komün bir işçi-emekçi devleti deneyimiydi. Marks ve Engels de onu öyle ifade ettiler. Başta vurguladığımız gibi, Komün'de komünist bir önderlik yoktu. Bu onun en zayıf yanlarından biriydi. Yine de Komün Avrupa burjuvazisi için komünist devrim ürkütücülüğüyle baş tehlikeydi. Bundandır ki, savaş halindeki Prusya-Fransız burjuvazisi ve tüm Avrupa burjuvazisinin ittifakı ile kuşatmaya alındı. Saldırıya uğrayan Komün direndi. Netice taktik yenilgi olsa da komünizm için muazzam bir miras, deney ve tecrübe oldu.

Marks ve Engels de onun derslerinden öğrendiler. Önce ifade edemedikleri(Manifesto'da) sentezlere ulaştılar.

Bunların başta geleni; burjuva devlet mekanizmasının devrimci savaşla paramparça edilmesi-nin proletarya devriminin ön koşulu olduğudur. Proletarya devriminin, burjuva devlet mekanizmasının "ele geçirilip" ne içerik ne de biçim olarak devam ettirilemeyeceğidir. Bu ele geçirme eyleminin proletaryanın komünizm amacına uygun bir araç olmayacağıdır. Bu, unutulmaması gereken tarihi bir derstir. Hazır burjuva cihazı "demokratikleştirme" yanılsaması bir yana "ele geçirilse" de proletaryanın komünizm amaçlarına cevap olamayacağıdır.

Marks bu dersleri bilimsel olarak özetledi. Komün, Bonapartist merkezi imparatorluğun alternatifi, üniter burjuva bürokratik "cumhuriyet"i'nin anti-tezi olarak; kitle insiyatifi, doğrudan yönetime katılma, görevlileri seçme, denetleme ve her an görevden geri alabilme uygulamalarını bayraklaştırdı. Temsili burjuva "demokrasi" oyunlarını deşifre etti. Şekli seçimlerle(demokrasi oyunu) kitle iradesini tekeline alan ve bu şekli şaklabanlıklarıyla burjuva hegemonyaya kitleleri "razi" eden gerici ve hatta burjuva sosyalizminin eskinin devamı olduklarını gösterdi.

Komün'ün bugün bazılarının unuttuğu bir başka muhteşem uygulamasına dikkat çekti. Polis, ordu, bürokrasi, memurlar burjuva devlet aletinde onun hükümetlerinin aygıtlarıdır. Halka hizmet değil, politik hegemonya aletidirler. Komün bu ideolojik, politik, kültürel ruhun yıkımıdır. Komün; doğrudan seçim, denetim, görevden alma, sürekli değiştirme eksenli bir görevliler(ilelebet ağalar değil) icraatıdır. Görevlilerin makam, ücret gibi hiçbir özel imtiyazı olamaz. Makamdan kaynaklanan hiçbir imtiyaz kabul edilemez. Gerici ordu, polis ve memur gerici devletin bir rantıye taburudur. Lağvedilmelidir. Ve "sosyalist" markalı olsalar da eskinin tekrarı olan bu yabancılaşma kabul görmemelidir. Eskinin sahte "bağımsız" yargısının yönetimi Komün ve kitle kontrolü dışında olmamalıdır. Hiçbir seçilmiş görevli, sorumluluk, denetlenme, geri çağırılma yürüyüşünün dışında özel bir "hak"la burjuva zırha

Komün, komünist bir öncüden yoksundu. Benimsenmiş bir komünist otoritede ortaya çıkmış değildi. Benimsenmiş bir sosyalist otorite yoktu. Bir komünist parti önderliği yoktu. İşçi sınıfı hareketi ve akımları parçalıydı. Burjuva devrimler ve dönemin tartışılabilinecek strateji ve taktiği yöneliminin atmosferinde, proletarya devrimine yeterli hazırlık yoktu. Ve güncelde gündemleştirilmemişti. "Demokratik görevler" için burjuvazi ile birlikte taktik yürüyüş(tartışılabilinir) burjuvaziye karşı bir iyimserliğe, çekiciliğe yol açıyordu. Burjuva aydınlanma çağıının yükleri vardı. Kapitalist ekonomi, Burjuva Cumhuriyetçi Sosyalizm'e gidişte işleri kolaylaştıran bir hamle olarak tümünden karşıya alınmıyordu. Proletarya devrimi için komünist partisi, derhal ve şimdi görev başına şeklinde güncel bir siyaset izlenmiyordu. Yenilgi bu çerçeveye birlikte ele alınmalıdır

siğınmamalıdır. Yoldaş Lenin de bu dersleri vurgulamıştı. Demişti ki, Komün parçalanana gerici devlet mekanizmasının yerine savunuklarıyla bir “tam demokrasi” beyanı samimi pratiği olsa da, devletten, devlet olmayan bir pratiğe geçme iradesi olsa da problemleri vardır, öğrenilmelidir. Komün, sadece komünist bir meydan okuyuş ve kazanma azmi değil aynı zamanda zaferin pratikleştirilmesidir (72 günlük de olsa). Diri olan bu zafer bilinci yaşıyor, öğretiyor, savaştırıyor!

Kuru bir Komün savunusu yapmıyoruz. Marksist öğreti içinde öğrenmek, geliştirmek, yetmezliklerini, hatalarını aşmak, Marksist metodolojinin, materyalist diyalektiğin ruhudur. Her şey tarihseldir. Andaki her tarihsel şey, bir sonraki durumda gelişme, değişmez, yorumlanamaz, öğrenilemez bir kutsallık zırhına sahip olamaz.

Komün, komünist bir öncüden yoksundu. Benimsenmiş bir komünist otoritede ortaya çıkmış değildi. Benimsenmiş bir sosyalist otorite yoktu. Bir komünist parti önderliği yoktu. İşçi sınıfı hareketi ve akımları parçalıydı. Burjuva devrimler ve dönemin tartışılabilinecek strateji ve taktiği yöneliminin atmosferinde, proletarya devrimine yeterli hazırlık yoktu. Ve güncelde gündemleştirilmemişti. “Demokratik görevler” için burjuvazi ile birlikte taktik yürüyüş(tartışılabilir) burjuvaziye karşı bir

Tarihsel sınırlamaları, zorunlulukları anlamayan bir inkârcılığa düşmeden, tarihsel mirasımızın ehemmiyetini gözden düşürmeden, yanlışları aşan, doğruları güçlendiren, ilerleten bir yoldayız!

Objektif koşullar itibariyle, iyi bir çılgınlıkla yola çıkmış olup, silahlara sarılan Komünarları bekleyen yenilgi ihtimalinin bilincindeki Marks ‘Silaha sarılmamalıydılar’ demedi. Destekledi. Stratejik açıdan kaybetme bir yana, bugünü kavrama ve kazanmada büyük bir tarihsel miras olarak Komün yaşıyor, Komünarlar savaşıyor!

II. Enternasyonal

II. Enternasyonal işçi sınıfı hareketi içerisinde Marksizm’in genel olarak bilimsel otoritesiyle benimsendiği bir akım olarak doğdu. 1889 yılında kuruldu. Bu yıllar kapitalizm için nispeten bir sükûnet, gelişme trendiydi. Fakat buna rağmen kapitalizmin ruhundaki krizlerle emekçiler tanışmakta gecikmediler.

Genişleme, yayılma, rekabet, yutma ve merkezleşme-yoğunlaşma dinamiğiyle sermaye, “rekabetçi kapitalizm” dönemini, burjuva ulusal devletler zeminini aşıyor, tekelci kapitalizme(emperyalizm) ulaşıyordu. Bu kapitalizmin tarihinde yeni bir aşamaydı. Söz konusu yeni gelişme evresi, devlet egemenliği, sınıf ilişkileri ve yapılanmasında önemli de-

Objektif koşullar itibariyle, iyi bir çılgınlıkla yola çıkmış olup, silahlara sarılan Komünarları bekleyen yenilgi ihtimalinin bilincindeki Marks ‘Silaha sarılmamalıydılar’ demedi. Destekledi. Stratejik açıdan kaybetme bir yana, bugünü kavrama ve kazanmada büyük bir tarihsel miras olarak Komün yaşıyor, Komünarlar savaşıyor!

iyimserliğe, çekiciliğe yol açıyordu. Burjuva aydınlanma çağının yükleri vardı. Kapitalist ekonomi, Burjuva Cumhuriyetçi Sosyalizm’e gidişte işleri kolaylaştıran bir hamle olarak tümünden karşıya alınmıyordu. Proletarya devrimi için komünist partisi, derhal ve şimdi görev başına şeklinde güncel bir siyaset izlenmiyordu. Yenilgi bu çerçeveye birlikte ele alınmalıdır

Öğrenerek, ilerleterek daha iyisini yapabiliriz.

ğişikliklere vesile oluyordu. Örneğin işçi sınıfı içindeki bölünme yani işçi sınıfı aristokrasisi gibi... Emperyal karlarla işçi sınıfı içinde bir bölüm ayrıcalıklı hale geliyordu böylece. Entegre, bölünmez bir işçi sınıfı gerçeği yoktu. Genelde çelişki, bölünme esastır ama burada işçi sınıfı içindeki bölünme oldukça keskin ve derindi. Sınıfın bizzat kendi içinde aristokrat bir “burjuvazi” vardı. Kapitalizmin “refah-yükselme” döneminin meyvesi olarak belirgin hal alı-

yordu. Durum, emperyalizm için işçilerin bir bölümünü satın almayı kolaylaştırıyordu. İşçilerin devrimci ruh halini ortam darbeliyor, bölüyordu. Bu, işçi sınıfının tarihsel rolünün küçümsenmesi değil, kapitalizmin emperyalist yeni evresinin yarattığı bir sonuç ve gerçektir. Kapitalist görece refah döneminin sonucu... Vaziyeti anlamak yerine işçilere yekpare bir kütle olarak bakanlar deyim yerindeyse "hapı yutan"lardı... Genel işçilik edebiyatı devrimciliğini kırarak, burjuvaziyi kuyrukçuluğa götürecekti. Öyle de oldu. Devrim yerine burjuvazinin "rıza" göstereceği rotaya girişin yolu bu sefer sınıf içindeki değişim ve bölünmeleri görmeyen, geçmişte kalan kaba işçi formülasyondur. Dogmatik slogancılıktır. Emperyalist ülkelerin işçi sınıfının özellikle bir bölümünün ayrıcalıklarından ötürü, emperyalist sömürge ve emperyalist vatanlarını savunmalarının maddi temeli buradaydı.

Dün de, bugün de sınıf içindeki bölünme(şimdi taşeron ve diğerleri) kapitalist-emperyalizmin yarattığı önemli bir özelliktir. Kapitalizmin kriziyle bu durum darbelense de gerçek budur. Tahlil edilmeyi gerektirir. Bölünmemiş tek bir "işçi sınıfı" sentezi, gerçeği çarpıtmaktır. İşçi aristokrasisi emperyalist hegemonyanın sürdürülmesinde, kriz olsa dahi, önemli bir unsurdu. Bu kesimleri esas alamayız. Gerçek-

leri açıklamak, emperyalizme sadakat gösteren bu kesimleri kazanmak görevimiz olsa da, temel kuvvetler olarak, çalışmalarımızın merkezi, odağı olmadıklarını da görmek durumundayız. Engels bu duruma kendi dönemindeki emarelere rağmen işaret etmişti. Görmeyenler, sınıfa dayanma adına aristokrasie yönelenler çürüdüler. Somut tahlil ve nerede yoğunlaşma tarihsel bir uyarıdır. Klasik işçilikle sorun ele alınamaz. Ve işçiler bugün açısından sadece fabrika muavinleri değildir. İşsiz ve çalışanlarıyla geniş bir çerçeveye yayılmışlardır. Devrimci kitle çizgisi, somut tahlil ve ayırım gerektirir, tersi kuyrukçuluğa götürür. Marksizm adına onun kendi dönemindeki işçi sınıfı ve hareketini aynı telakki edenler, daha baştan değişimi anlamak istemeyen yönelimleriyle kuyrukçu yola girmişlerdir

II. Enternasyonal kuruluş kongresine gidiliş sürecinde birçok parti bu sorunları kavramaktan uzak, eski sloganlarla emperyalizme rıza gösteren aristokrasie ile dansa nazırdı. Trade-Unioncu sendikal akım bu kesimlere dayanarak "işçilerin çıkarı" adına siyasetten uzak durma anlayışıyla burjuva yörüngede mevzilendiler. İşçi aristokrasisine dayanmayı marifet sayarak, imtiyazlı-kalifiye bir "işçi" örgütü haline geldiler. Bir de Anarko-sendikalist akım vardı.

Dün de, bugün de sınıf içindeki bölünme(şimdi taşeron ve diğerleri) kapitalist-emperyalizmin yarattığı önemli bir özelliktir. Kapitalizmin kriziyle bu durum darbelense de gerçek budur. Tahlil edilmeyi gerektirir. Bölünmemiş tek bir "işçi sınıfı" sentezi, gerçeği çarpıtmaktır. İşçi aristokrasisi emperyalist hegemonyanın sürdürülmesinde, kriz olsa dahi, önemli bir unsurdu. Bu kesimleri esas alamayız. Gerçekleri açıklamak, emperyalizme sadakat gösteren bu kesimleri kazanmak görevimiz olsa da, temel kuvvetler olarak, çalışmalarımızın merkezi, odağı olmadıklarını da görmek durumundayız. Engels bu duruma kendi dönemindeki emarelere rağmen işaret etmişti. Görmeyenler, sınıfa dayanma adına aristokrasie yönelenler çürüdüler. Somut tahlil ve nerede yoğunlaşma tarihsel bir uyarıdır. Klasik işçilikle sorun ele alınamaz. Ve işçiler bugün açısından sadece fabrika muavinleri değildir. İşsiz ve çalışanlarıyla geniş bir çerçeveye yayılmışlardır. Devrimci kitle çizgisi, somut tahlil ve ayırım gerektirir, tersi kuyrukçuluğa götürür. Marksizm adına onun kendi dönemindeki işçi sınıfı ve hareketini aynı telakki edenler, daha baştan değişimi anlamak istemeyen yönelimleriyle kuyrukçu yola girmişlerdir

Kapitalizmin yıkılmasından, üretim araçlarının kolektif mülkiyetinden yanaydılar. Tarihsel önderlik aracı olarak partinin tarihsel rolünü anlamıyorlardı. Genel devrimci savaş çizgisini atlıyor, genel grevin her şeyin çaresi olduğunu düşünüyorlardı.

II. Enternasyonal'in I. Kongresi 14 Temmuz 1889'da Paris'te gerçekleşti. Engels önderliğindeki Marksistler kongre hazırlığının önderiydiler. Kongre geniş bir temsiliyetle toplandı. Trade-Unioncular da başka bir kongre düzenlediler. II. Enternasyonal Kongresi Engels tarafından "Birleşmiş Sosyalistlerin Kongresi" olarak değerlendirildi. Engels şöyle özetliyordu: Kongre, proletarya ve emekçilerin kurtuluşunu, kapitalizmin mülksüzleştirilmesini,

kavrayamayan ve yanlış siyasetleriyle burjuva düzenleri aşamayan anarşizmdi. Şunu özenle vurgulamak isteriz; ezilenler saflarında, sömürgeci egemenlere karşı mücadele eden hiçbir politik akım, komünistlerin politik düşmanı değildir. Böyle çelişkiler ideolojik sorunlardır. Doğru-yanlış mücadelesi çerçevesindedir. Böyle mücadelelerde politik düşmanlığın, politik iktidar mücadelesinin yeri yoktur. Dost ve düşman ayrımı yapılmalıdır. Ezilenler saflarında yanlış düşünceler sadece ideolojik mücadele konusudurlar. Konu, ikna ve dönüştürme meselesidir. Ezilenler ve ezilenlerin kendi aralarındaki çelişkileri ayırt etmek, dost ve düşmanı karıştırmamak, dostlara düşman gibi davranmamak, halka güvenmek, halk saflar-

Anarşizm, komünizme gidişte egemen güç olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçilerin bir tarihsel zorunluluk olarak devlete, önderliğe gereksinimini yadsıyordu. İktisadi, siyasi, sosyal koşullardan bağımsız kendi başına "özgür" bir insan "doğası" ile yabancılaşmanın temellerine karşı mücadeleyi; zorunlulukları fethetme yerine, "özgürlük" adına, kölelik sistemlerine karşı mücadelenin zorunlu stratejik silahları olan komünist partisi-komünist önderlik-proletarya ve emekçiler devletini "otoriteye karşı olma" gerekçesiyle reddediyorlardı. Niyet iyi-temiz ama hakikati anlama yok. Tarihsel materyalizm, diyalektik yok

özel mülkiyetin kamulaştırılmasını için politik iktidarın ele geçirilmesine yönelir.

Kongre, bileşeni reformist güçleri, anarşist-anarko sendikalist bazı uzlaşmacı görüşleri içerse de Marksist eksendeydi. Zorunlu kolisyon olma itibarıyla yığınakta problemler vardı ve anlaşılır da... Kongre'nin Engels'in vurguladığı gibi 1890 1 Mayıs'ını dünya proletaryasının komünizm için mücadele günü ilan etmesi tarihsel önemdeydi. Ve sonuçları pratik cevaplarla her yerde görüldü. Yaşayan, yaşayacak ve geleceğe ulaşacak komünizm açısından 1 Mayıs, enternasyonalin önemli bir kazanımıdır.

II. Enternasyonal'i kuruluşunda yönlendiren komünist eksene rağmen, blok-koalisyon zorunluluklarından yığınakta problemlerden bahsettik. Bunların başta geleni devrimci, komünist niyetlerine rağmen zorunlulukları

daki yanlış akım ve hataları düzeltmek için çözüm yolu göstermek, felsefi pragmatizmden, çete ideolojisinden, amacı çürüten halktan kopmuş klik örgütçülüğünden kesin olarak kopmak çizgimizdir. Komünizm için devrime sarılmak ve bu temelde halka hizmet etmek durumundayız.

Anarşizm, komünizme gidişte egemen güç olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçilerin bir tarihsel zorunluluk olarak devlete, önderliğe gereksinimini yadsıyordu. İktisadi, siyasi, sosyal koşullardan bağımsız kendi başına "özgür" bir insan "doğası" ile yabancılaşmanın temellerine karşı mücadeleyi; zorunlulukları fethetme yerine, "özgürlük" adına, kölelik sistemlerine karşı mücadelenin zorunlu stratejik silahları olan komünist partisi-komünist önderlik-proletarya ve emekçiler devletini "otori-

teye karşı olma" gerekçesiyle reddediyorlardı. Niyet iyi-temiz ama hakikati anlama yok. Tarihsel materyalizm, diyalektik yok

Marksistler I. Enternasyonal'in zorunlu koalisyon tecrübelerinden, zayıflıklarından öğrenmişlerdi. Böylesi bir gidişle devrimin görevlerinin üstesinden gelinemezdi. Kaldı ki Marksizm doğruluk ve yanlışlığın "denek taşı" olarak pratik tarafından ispatlanmıştı. İşçilerin enternasyonal ve yerel coğrafyalarda parti olarak örgütlenmeleri gereksinimi keskin bir ihtiyaçtı. Devrimci savaşın yerine geçirilen "ekonomik grev" II. Enternasyonal başlangıcının başta gelen problemiydi. Yaşanmış örgütsel, siyasi rekabetler, uygulamalar üzerinde şimdilik durmayacağız. Ancak I. Enternasyonal gevşekliği tarzında hareket edilemezdi. Kaldı ki, Almanya, İsviçre, Belçika, İngiltere, Fransa, Hollanda, İskandinavya gibi kimileri zayıf çizgi olarak "sağlam" olmasalar da, proletarya örgütlenmeleri(parti olarak) atılım yapmışlardı. 15 ülkenin katılımıyla II. Enternasyonal'in 2. Kongresi Brüksel'de gerçekleştirildi. Kongre, Marksistlerin, anarşistlerin, reformistlerin tartışmalarına sahne oldu. Devrim ve savaş kongrenin en önemli tartışma konusuydu. Muhtemel emperyalist savaşa karşı keskin bir devrimci savaş fikri zayıftı. Soyut "anti-milita-

leşmediği pozisyonlar mevcuttu.

2. Kongre'de Marksist görüşler egemen olsa da "zorunluluklar" adına verilen tavizler eklektizm zemini yaratıyordu. Sağcılık bu zemine dayanıyordu.

3. Kongre(Zurich) öncelikle Marksistlerin "İşçilerin siyasal mücadeleye katılmaları gerektiğini reddeden" koşuluyla anarşist akımı dışta tutan bir çizgiyle örgütlendi. 1893'te toplandı. Anarşistler "parlamentar mücadele" biçimini reddediyorlardı. Elbette mücadele biçimleri, kişi, grup ve partilerin iradesinden, keyfi tasarruflarından bağımsız objektif olgulardır. Anarşist itiraz bir yana Marksist eğilim içinde de parlamentarizm hastalığı mevcuttu(Kautsky, Bebel, Liebknecht gibi). Anarşizmi dışta tutmak için bu sağcı çizgi, II. Enternasyonal'in yürütülmesinde önemli bir kaynak oldu. Dönemin görece "refah" koşulları, reformizmi besliyordu. Açıkçası Marksist eğilim, reformist bazı yüklerle yol alıyordu. Stratejik yönelim kırılmıştı. "Taktik" adına stratejinin hizmetinde olması gereken yönelim tahrip edilmişti. Devrimci savaşla gerici devlet mekanizmasını paramparça etme, egemen güç olarak örgütlenmiş proletarya ve emekçilerin devrimci savaşla iktidarı fethetme fikri zayıflatılmış, hazır

Revizyonist parlamentarizm havadan gelmedi. Bu hatalar üzerinden serpilerek pekişti. (B-1 B-2 Ek) (B-3) Bir kişisel günaha değil, burada tarihsel kökleriyle ideolojik düşüş ve savrulmaların bilimsel ele alınmasına, kavranmasına tekrar dikkat çekiyoruz. Küfredip geçmek, küfredilenin yerine gelmeye çare değildir. Çizgi anahtar sorundur. Ve nitekim sağcı savruluş Bernstein ile sistematik bir senteze ulaştı. Marksizm açıktan reddedildi. "Sosyalizm hiçbir şey hareket her şey" formülüyle düzeni "reform etme" ana yönelim oldu. Bilimsel sosyalizm ve teorisi reddedildi. Kapitalist tekellerle dünyanın barış adasına evirildiği, savaşların tarihte kaldığı, burjuva devletin sınıf egemenliği aracı olmaktan çıktığı, sınıf mücadeleleri biçimindeki tarihi materyalist anlayışın geçersizleştiği, devrimin yerini reformların aldığı, proletarya hedefinin boş bir ütopya olduğu ile burjuva demokrasisinin "daha demokratikleştirilmesi"nin temel stratejik hedef olduğu propaganda ediliyordu

rizm" haklı-haksız savaş ayrımlarının gölgelendiği, ezilenlerin haklı savaş görevlerinin net-

devlet mekanizmasını parlamenter çoğunlukla demokratikleştirme ve barışçıl yollarla sosyalizme ulaşma çizgisine kapılar aralanmıştı.

Sonraları tam çark eden sistematize Kautsky-mizmin kökenleri buralardan bağımsız ele alınamaz.

4. kongre 1896 yılında Londra'da toplandı. Kapitalizmin tekeller dönemi yaşanıyordu. Tekellerin sermaye ihracı önemli bir gelişmeydi. Tekelci sermayeler arası rekabet kızışmış, sömürgelerin paylaşılması kapışması hız kazanmıştı. Londra Kongresi'nde de anarşistler yine dışta tutuldular. Katılımda reformist, sendikalist, sağcılara serbestlik veren bu ele alışı anarşistlere "vize yasağı", savsaklanıp geçirtilerlecek bir konu olamaz. Sonra kendi burjuvalarının yedeği haline gelen II. Enternasyonal partilerinin durumu böyle bir muhasebeden muaf tutulamaz.

Revizyonist parlamentarizm havadan gelmedi. Bu hatalar üzerinden serpilerek pekişti. (B-1 B-2 Ek) (B-3) Bir kişisel günaha değil, burada tarihsel kökleriyle ideolojik düşüş ve savrulmaların bilimsel ele alınmasına, kavranmasına tekrar dikkat çekiyoruz. Küfredip geçmek, küfredilenin yerine gelmeye çare değildir. Çizgi anahtar sorundur. Ve nitekim sağcı savruluş Bernstein ile sistematik bir senteze ulaştı. Marksizm açıktan reddedildi. "Sosyalizm hiçbir şey hareket her şey" formülüyle düzeni "reform etme" ana yönelim oldu. Bilimsel sosyalizm ve teorisi reddedildi. Kapitalist tekellerle dünyanın barış adasına evirildiği, savaşların tarihte kaldığı, burjuva devletin sınıf egemenliği aracı olmaktan çıktığı, sınıf mücadeleleri biçimindeki tarihi materyalist anlayışın geçersizleştiği, devrimin yerini reformların aldığı, proletarya hedefinin boş bir ütopya olduğu ile burjuva demokrasisinin "daha demokratikleştirilmesi"nin temel stratejik hedef olduğu propaganda ediliyordu

Sonraları "Marksist teorisyen" Kautsky de aynı yola koyuldu. II. Enternasyonal'in Paris 2. Kongresi'ndeki keskin tartışmalar Kautsky'e sentezlerle uzlaştırıldı. Devrim yerine düzeni "tedrici" iyileştirme siyaseti, yol olarak da burjuva "temsili organlar"da "çoğunluk sağlama" görevi esas alındı. Bazı Marksist laflar edilse de girilen yol buydu. Marksist laflar, revizyonist eklektik bulamaca güzellmeler yapmanın ötesinde bir işleve sahip değildi. Dönem emperyalizm dönemi değildi. Rekabetçi kapitalizm dönemi geride kalıyor, kapitalist emperyalist

tekeller aşamasına geçiriliyordu. Sermaye ihracı meta ihracının önüne geçiyordu. Emperyalist ve sömürge, yarı-sömürge biçimindeki dünya yapılanmasında pazarlar tekeller arasında paylaşıyor, emperyalistler arası çelişkiler temelinde rekabet keskinleşiyordu. Çelişki maddenin, her şeyin, doğa ve toplumun temelidir. "Değişmeyen tek şey olan değişim", mücadele, nitel, nicel dönüşümlerin temelini oluşturan çelişkidir. Diyalektiğin özü budur. Bu diyalektiğin özü kavranmadan toplum, doğa doğru yorumlanamaz, doğru bir değiş-tirme stratejisine ulaşılamaz. Her şeye rağmen çelişki temelinde değişimler, mücadele ve dönüşümler toplumun ve doğanın hakikatidir.

Diyalektik, tarihsel materyalizm şeyleri gelişmeleriyle, nedenleriyle kavrama ve değiştirme bilincinin ispatlanmış felsefesidir. Hiçbir şey statik, değişmez bir devamlılık değildir. Sermaye de öyle. Tarihsel koşullara bağlı olarak özgün nitelikler göstermiştir, gösterecektir. Kapitalizmin basit meta üretiminden emperyalizme ve bugüne kadarki tarihinin anlattığı; birikim modellerinin tek düze olmadığı, farklı özgün niteliklere ve aşamalara bölündüğüdür.

Zira sermaye sürekli genişleme, yoğunlaşma, yayılma ihtiyacına baştan itibaren sahiptir. Basit meta, manifaktür, fabrika, tekel ve şimdiki gelişmeler ondaki değişimin de tarihini zaten anlatmaktadır. Marks da Lenin de bunu ifade ettiler.

Lenin'in emperyalizm tahlili, dönemin tekellerinin niteliğini, özelliklerini, girdikleri tröstlerin trendini, aynı zamanda derinleşen başlıca çelişmelerini, emperyalist savaş tehlikesini, devrimin temelleri ve mümkünlüğünü, görevlerini objektif gerçeklerden hareket ederek bilimsel olarak ortaya koyuyordu. Aynı objektif gerçek ortamında Kautsky tamamıyla yanlış bir sentez öne sürüyordu. Başlangıçta, Marksizm ile revizyonizm arasında yalpalayan eklektik merkezci kliğin lideriydi. "Enternasyonalizm"den bahsediyordu. İçini boşaltıyor, lafza dönüştürüyordu. Lenin keskin bir bilinç ve eklektik merkezçiliğin teşhiri için o zaman "Yalnız tek gerçek enternasyonalizm vardır... Kendi ülkesinde devrimci hareketin ve devrimci mücadelenin gelişmesi için yürekten çalışmak, bütün diğer ülkelerdeki aynı amaçlı 'çizgi' ve 'mücadele'yi desteklemek. Ge-

risi yalandır" diyordu. Kendi burjuvazilerine adapte olan merkezci Kautsky yalana neşter vurma böyle oldu. Burjuva hükümetlerini destekleme icraatındaki sosyal şovenizm böyle açığa çıkarılabilirdi. "Sosyal Demokrasi"nin Almanya, Fransa, İtalya, İngiltere, Hollanda ve diğer karargâhları bu çürümüş yola girmişlerdi. Devrimden vazgeçiş, hükümetlerini "anavatan savunması" adına destekleme, emperyalist niteliğine rağmen paylaşım savaşının tarafı olma yürüyüşündeydiler.

O zamanlar "Zimmerwald Solu" denilen akım, devrimci enternasyonalist bir eğilimdeydi. Sosyal şoven ve merkezcilere tavır alıyor, "Baş düşman bizim kendi ülkemizdedir" belirlemesiyle devrimci savaş gereksinimini vurguluyordu. Almanya Spartakist grubu(Karl Liebknecht) böyleydiler. Lenin'in deyişiyle "Proletarya devrimini temsil ediyorlar"dı. Reformizm burjuva hükümetlere bağlanan sosyal şovenizme dönüşmüştür. Kautsky de aynı duruma girdi.

Zimmerwald Konferansı'nın bazı Kautsky yanlısı kararsızları vardı. Bu kırılma düzeltilmediği için onu iflasa götürdü(çoğunluk olarak). Sağ kanat tarafından "sosyal barışçılığa" yelken açıldı. Bu durum karşısında Lenin karargâhı Enternasyonel'den haber alma gayesiyle Zimmerwald hazırlıklarına girdiler. Beyan değil "Enternasyonelci olmak budur" dediler. "Partimiz beklememeli derhal III. Enternasyonu kurmalıdır" derken Lenin uluslararası görevin partinin omzunda olduğunu, diğer uluslararası kongreleri beklemekten bir şey çıkmayacağını görüyordu. Devrimci savaşı sonuna kadar götürme kararlılığı Karl Liebknecht gibi komünistler de vardı. Resmi sosyal demokrasi çürümüş ceset durumundaydı. Ondan devrimci enternasyonu beklemek saçma olurdu. Onlar "ölülerini gömsünler", kararsızlık bırakılmalı, Komünist Enternasyonel "Sosyal Demokrat" isminden de(kirlenmiş-çürümüş) köklü bir şekilde koparak gerçek komünist partiler aracılığıyla kurulmalıdır talimatı veriliyordu. Sadece çürümede değil bilimsel olarak da "Sosyal Demokrasi" adlandırması yanlıştı. Marks'ın Gota Programı'nın eleştirisinin temelindeki fikri de buydu. Amaç komünizmdir. Öyleyse gerekli olan komünist partisidir. Sosyalizm amaç değil bir geçiş dönemidir. Proletarya

devleti de. Amaç her türlü devlete karşı olmalıdır. Bu açıdan da enternasyonelin ve partinin adı komünist olmalıydı. Komünizme gidişte sosyalist bir devlete olan gereksinime rağmen amaç buysa araç-amaca uygun olmalı, onu yememelidir. "Sevgili, pis gömlekler çıkarılmalı", "temiz çamaşır giyinmelidir."

2. Enternasyonelin Bazı Dersleri

Dünya komünist hareketinde esas olmasa da II. Enternasyonel öncesi Avrupa Merkezci görüş açısının kökleri mevcuttu. Tarihsel sebeplerle vardı. Bilgi pratikten çıkar. Tarihsel materyalizm onun koşullara rağmen "vahiy" olarak gelmeyeceğini anlatır. Kölec-feodal toplum koşullarında bilimsel sosyalizm ve komünizmin teorisi, kökleri olsa da sistematize olarak ortaya çıkamazdı. Marksistler daha önceki fikir akımlarının(Alman Felsefesi, İngiliz Ekonomi-Politigi, Fransız Sosyalizmi) derslerinden ve bunların eleştirilmesinden, gözlerinin önünde cereyan eden pratik sınıf mücadelesinin derslerinden yola çıktılar. Bilimsel teorilerini inşa ettiler. Uydurma ütopyacı ve tarihsel idealizmle alakaları yoktu, diyalektik materyalistlerdi. Kapitalist toplumun ve ondaki sınıf mücadelesinin gerçekliği içerisinde, devrime, komünizme gereksinimi bilimsel olarak ortaya koydular. Bir toplumsal ve tarihsel moment olarak kapitalizmden sosyalizme geçişin dinamiklerini, proletaryanın tarihsel devrimci rolünü göstermenin ötesinde, bu yürüyüşte; bütün sınıf farklılıklarını ve dayanaklarını, bütün üretim ilişkilerini ve bunlar üzerinde yükselen bütün sosyal ilişkilerin, onların yol açtığı bütün geleneksel fikirlerin komünizm doğrultusunda nasıl devrimcileştirilebileceğini gösterdiler. Proletarya devletinde zorunluluklar ve "haklar"ın mahiyetini açıkladılar. Soyut "eşitlik", "ahlak" fikirleriyle cebelleştiler. Zorunlulukları görme ve fethetme, dönüştürme kaygısı olmayan bunların dışındaki "özgürlük" nosyonunun yanılmasını ortaya koydular. Kapitalizmin şahsi mülk ve toplumsal üretim çelişkisinin bağrında taşıdığı anarşinin yol açtığı/açacağı gelişmeler bilimsel analiz ve sentez saptamalarıyla proletarya devriminin ideoloji, teori, siyasetinin, biliminin inşasına vardılar. Kapitalizmin yapısal anarşi-çelişkilerinin analizi ve sentezinden proletarya ve proletarya devriminin tarihsel rolü kavranmasaydı

devrimci savaş stratejisini oluşturmazlardı. Açıkça, doğru görüşler Mao'nun deyimiyle gökten zembille "inmez"ler. Kendiliğinden "doğmaz"lar. Marks'ın, Hegel ve Dühring'le hesaplaşması da bunu içerir. Sosyalizm, kapitalist toplumun nesnel yasalarının sonucuydu. Keyfi bir "vicdan, ahlak, adalet" uyarlaması değil, bilimseldi. Ütopik sosyalistler de, materyalist diyalektikten değil, maddi gerçekten kopuk bir soyutlamadan hareket ediyorlardı. Tarih anlayışları idealist, ulvi ilkelerine rağmen, kapitalizm çerçevesinde çözüm düşünen teori saplantısında idiler. Doğa ve insanlık tarihini somut değil soyut ele alıyorlardı. Kısacası iklimleri idealizmdi, keyfilikti. Tarihsel gerçekler ve sınıf mücadelelerinin itici rolünün, sosyalizmin mümkünlüğünün ve bunda insanın dinamik, bilinçli rolünün izahatı, tarihsel diyalektik materyalist değil çarpıktı. Komün bu dersi ispatlamış, öğretmiştir.

Sosyalist devrim, Marks ve Engels döneminde objektif koşulların, eş zamanlı Avrupa'da gelişen devrimci dalganın ve bir dünya sistemi olan kapitalizmin buralarda yere serileceği dönemin gerçekliklerinin sonucu olarak tasavvur edilmişti. Bu beklenti, strateji o dönem tamamıyla doğrudu. II. Enternasyonal, bu gerçeği objektif koşullardan bağımsız, kutsal

bir "vahiy" olarak ele almıştı. Marksizm'in devrimci özü atılmış, lafzı alınmıştı. Devrim; kapitalist üretici güçlerin yüksek gelişme seviyesi dışında "imkânsız" olarak atfediliyordu. Oysa Marks döneminin fırtına merkezi Avrupa'sı, "sükûnet" durumundaydı. O dönemki strateji ve taktik "yeni" koşullarda eskimiş ve takip edilmesi yanlıştı. Emperyalizm gerçeği ortaya çıkmış, çelişkilerin derinleşmesi ve keskinleşmesi eskinin aksine Doğu'da odaklanmıştı.

"Marksizm" adına bu tahrifata Lenin meydan okudu. Marks zamanında deyim yerindeyse Asya uykuda, Avrupa ayaktaydı. Gerçek böyleydi. Strateji-taktik "yıldız falı" ile değil, böyle ele alınmıştı. Lenin zamanı durum köklü değişmişti. Marks'ın yaşamadığı(gelişmeyi ifade etse de) emperyalizm gerçeği vardı. Çelişkiler Doğu'da keskinleşiyor, uyuyan Asya öne çıkıyordu. Eski strateji bu gerçeklikte tekrar edilemezdi. Eş zamanlı toplu bir "Avrupa devrimi" durumu da başka bir duruma meylediyordu. Lenin, teori ve stratejisini bu gerçeklere dayandırdı.

Biçimsel "Marksist"ler Marksizm'in özünü değişen koşullara cevap seviyesine çıkaran Lenin'e karşıydılar. Emperyalizm ve proleter devrimler çağıydı. Lenin teori, strateji ve taktiğiyle, yeni nitel bir aşamaydı. Avrupa veya parçası ileri kapitalist ülkedeki devrim savunusu,

Yoldaş Mao'nun da ifade ettiği gibi eski görüş açısına rağmen devrim, kapitalist gelişme yüzeyleri yüksek değil "görece düşük" "Rusya ve Çin'de başarılmıştı." Gerçeği olgulardan arama, anlama ve hakikate hürmet yerine "zinhar, olamaz" çılgınlıkları devam etti. Sosyalizmi kapitalist üretici güçlerin gelişme seviyesine bağlayan II. Enternasyonalciler, Ekim Devrimi'ne de, Doğu'daki devrimci kalkışmalara da karşıydılar. Böyle sosyalizm olamaz diyorlardı. Marks'ın tarihsel koşullardan koparılmış lafzını tekrar ediyorlardı. Oysa hem Lenin ve sonra Mao buna karşı duruyorlardı. Özellikle Mao; "Aslında ekonomi ne kadar geri olursa geçiş o kadar daha az zordur" meselesini koşullarla anlatmaya çalışıyordu. Hayat Lenin ve Mao'yu doğruladı. II. Enternasyonalciler, Marks'ı skolastik bir yorumla ele alıyorlardı. Devrimci özünü buduyorlardı. Sömürgelerdeki devrimci hareketi aşağılıyor, "barbarlık refleksi" olarak gösteriyorlardı. İş tam tersi olmasına rağmen "Doğu'yu Batı kurtarır" anlayışında ısrar vardı. Sonuç kendi burjuva medeniyet anlayışına adaptasyon oluyordu. Emperyalist boyundurluğa, "sosyalizme geçmek" için "kalkınma, ilerleme, burjuva cumhuriyet" gerekçeleriyle desteğe çıkıyorlardı

yüksek sanayi ve yüksek üretici güçler eksenli devrim stratejisi Lenin tarafından geçersiz, eskimiş görüldü. Emperyalizmin zayıf halkalarından koparılacağı, proleter dünya devriminin dönemindeki yürüyüşünün eski bilinenin ötesine geçmeyi gerektirdiği stratejisi geliştirilmişti. Lafızcılar, bu; Marksizm'e karşıtlık ve ret çizgisidir dediler. Belledikleri "tek ülkede devrim olmaz, sürdürülemez" ezberiydi. Öyle ya Lenin de 1915'lere kadar böyleyken "ters" dönmüştü. Durumdan, materyalizmden, diyalektikten onlara ne... "Ayetler" böyle yazıyordu. Oysa Marks bu belirlemeyi kutsallaştırılmamış, o zaman doğruluğunu nedenleriyle açıklamıştı. Beklenen Avrupa devrimiydi. Avrupa çapında başarıydı. Lenin, yaşadığı koşullardan bu eski düşünüşü aştı. Partinin çoğunluğu eski görüşü kutsallaştırmıştı. Lenin koptu. Zayıf halkasından emperyalist zincirin koparılabilineceğini formüle etti. Ekim Devrimi görüşlerini doğruladı.

Yoldaş Mao'nun da ifade ettiği gibi eski görüş açısına rağmen devrim, kapitalist gelişme düzeyleri yüksek değil "görece düşük" "Rusya ve Çin'de başarılmıştı." Gerçeği olgulardan arama, anlama ve hakikate hürmet yerine "zinhar, olamaz" çığlıkları devam etti. Sosyalizmi kapitalist üretici güçlerin gelişme seviyesine bağlayan II. Enternasyonalciler, Ekim Devrimi'ne de, Doğu'daki devrimci kalkışmalara da karşıydılar. Böyle sosyalizm olamaz diyorlardı. Marks'ın tarihsel koşullardan koparılmış lafzını tekrar ediyorlardı. Oysa hem Lenin ve sonra Mao buna karşı duruyorlardı. Özellikle Mao; "Aslında ekonomi ne kadar geri olursa geçiş o kadar daha az zordur" meselesini koşullarla anlatmaya çalışıyordu. Hayat Lenin ve Mao'yu doğruladı. II. Enternasyonalciler, Marks'ı skolaistik bir yorumla ele alıyorlardı. Devrimci özünü buduyorlardı. Sömürgelerdeki devrimci hareketi aşağılıyor, "barbarlık refleksi" olarak gösteriyorlardı. İş tam tersi olmasına rağmen "Doğu'yu Batı kurtarır" anlayışında ısrar vardı. Sonuç kendi burjuva medeniyet anlayışına adaptasyon oluyordu. Emperyalist boyundurluğa, "sosyalizme geçmek" için "kalkınma, ilerleme, burjuva cumhuriyet" gerekçeleriyle desteğe çıkıyorlardı

Dünya çapında bir bilinç ortaya çıktığında bile eski geleneksel kalıplar zemininde bir meka-

nik yürüyüş çağrısı, eylemi bugün bile vardır. "Kapitalist aşama, burjuva devlet tamamlanmadan proleter devrimler hayaldir, bu aşamayı geçmek zorundayız" anlayışı bunu ifade eder. Nepal savrulmasının öğrettiği budur. Sonu ortadadır. Bu strateji, kazanımların tasfiyesidir. Sömürücü egemenliğin yeniden üretilmesidir.

Sosyalizm için kapitalist kalkınma ve ilerlemecilik desturu, kapitalist, ulusçu, üniter devlet konsepti dünün de bugünün de büyük sorunudur. Uluslararası komünist harekette de bu zayıflıklar mevcuttu. Bir "vulger Marksizm" çarpıtması vardı. Devrim, Marksist devrimci teoriye rağmen ancak "üretici güçlerin yüksek gelişme düzeyinde mümkündür". Yani sadece Avrupa'da! Marksist lafazanlık, ekonomizm-pozitivizm, sömürge, yarı-sömürgelerdeki sosyalizm için atılımları, adeta 'Bu sizin işiniz değil' anlayışıyla hakir gördü, ötele-di. Sosyalizm eşittir yüksek üretici güçler, ileri teknoloji, makine anlayışı hâkimdi. Tam da bu anlayışla dikkatler Rusya'dan Doğu'dan azade idi. Emperyalizmle derinleşen kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası bu temelde çelişkilerin derinleştiği odaklardaki yer değiştirmeler, devrimin fırtına merkezlerinin nereler olduğu umurlarında değildi. Lenin bu safsataya karşıydı. Ancak Avrupa devrimi beklentisi ve eski aydınlanmacı burjuva medeniyet anlayışının etkileri vardı. Kopuşa rağmen, Çin Devrimi'ne kuşkulu yaklaşımların nedeni buydu esasta.

III. Enternasyonal, Komüntern Süreci

Komünist Enternasyonal 1. Kuruluş Moskova Kongresi'yle 1919'da gerçekleşti. Ekim Devrimi ve onu alt etmek için emperyalist abluka, iç savaş gerçekliğinde, Komünist Enternasyonal(III. Enternasyonal) ortaya çıktı. Hakikatti. Ekim Devrimi'yle emperyalizm ve proleter devrimler çağına girilmişti. Proletarya devrimi ve bunun için devrimci savaş güncel görevdi. Rusya veAvrupa gerçekleri bunu talep ediyordu. Revizyonist, merkezci, eklektik zincirler kırılmalıydı. Eskinin "oportünist, sosyal şoven, burjuva, küçük burjuva pislilikleri" sökülüp atıldı. Proletarya devrimi, proletarya devleti görevleri bayraklaştı.

Sosyalizme yol açacak gerekçeleriyle "kalkınmacı-ilerlemeci" kaba evrimci anlayışla kapi-

talizmden onun politik birimi egemen ulus devleti cumhuriyetten kopuş hayati önemdeydi. Lenin önemli bir adım attı. Modernist-aydınlanmacı izler olsa da Komüntern, proleter dünya devriminin evrensel teori-strateji ve bilimi; komünist bilimin yeni nitel bir aşaması olan Leninizm temelinde komünist hareketin dünya çapındaki birliğini ifade ediyordu. Avrupa çapındaki devrim beklentisi objektif gerçeklere dayanıyordu. Emperyalist savaşın yıkımı kitlelerde yoğun hoşnutsuzluk ve mücadelelere yol açıyordu. Revizyonizmin emperyalizmi "barış dünyası" takdim eden "barışçıl geçiş" öneren palavraları açıkça görülür haldeydi. En önemlisi Ekim Devrimi ve bunun ürünü olarak dünyanın dört bir yanında Leninist yeni nesil partiler ortaya çıkmıştı. Proletarya devrimleri mücadelesi ivme kazanmış olup emperyalist sömürgecilğe karşı proletarya devrimlerinin stratejik müttefikleri olarak ulusal kurtuluş mücadeleleri sahneye çıktı. I. Kongre ekseninde, 1919 21 Mart'ında Macaristan'da Sovyet Cumhuriyeti ilan edilmişti(133 gün sürdü). Lenin zayıflıklara, "salıncılık" sosyal demokratların komünist partisi açısından teşkil ettiği tahribatlara dikkat çekmişti. Lenin Macaristan Sovyetleri'nin yıkılışını "Reformistlerle birliğin pahalı sonucu" olarak değerlendirdi. Almanya'da Bavyera Sovyetleri, Slovakya Sovyetleri diğer önemli gelişmelerdi. Onlar da bastırıldı. Beklenen toptan Avrupa Sovyetleri devrimi için objektif temeller son

derece elverişli olsa da, komünist önderlikteki zayıflıklar problemli. Bunlara karşı haklı ideolojik isyan içinde komünist harekette tepki olarak "sol komünist" bir refleksle ortaya çıkıyordu. Tali olsa bile parlamenter mücadeleden tamamıyla, kökten uzak durulması salık veriliyordu. Gerçekten revizyonist-reformist ihanet parlamentarist çizgiyle Avrupa devrimini tahrip etmiş, kendi burjuvalarının imdadına yetişerek kitleleri düzen içine çekmeye hizmet etmişti. İsyan haklıydı. Niteliği komünistti. Yine sağın bir günahı olarak solcu hatalar söz konusu oldu. 19 Temmuz 1920 2. Kongre Lenin önderliğinde bu hatalarla cembelleşmek zorunda kaldı. Leninistler açısından devrim değil düzen içi reform aracı olan sosyal şoven ve pasifistlerin çizgisi, bir ihanet yönelmesi ve ideolojik olarak "baş düşman" değerlendiriliyordu. Proleter dünya devrimi için devrimci savaş bayrağı yükseltiliyordu.

"Dünya Sovyet Cumhuriyeti"ne çağrı yapılarak, ulusal kurtuluş hareketleri ile ittifakın öneminin altı çiziliyordu. Ezen-ezilen ulus ayrımı net olarak çiziliyor, işgal ve ilhaklara keskin ve devrimci temelde göğüs geriliyor, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı net formüle ediliyor, sosyal şovenizm hedefleniyordu. Benimsenen Leninist bilimsel otorite temelinde prestiji güçlenerek-derinleşen Komünist Enternasyonal'e girmeye, kuşatmaya çalışan beyaz enternasyonal partilerinin oluşturduğu tehlikeye karşı, ideolojik-teorik mey-

"Dünya Sovyet Cumhuriyeti"ne çağrı yapılarak, ulusal kurtuluş hareketleri ile ittifakın öneminin altı çiziliyordu. Ezen-ezilen ulus ayrımı net olarak çiziliyor, işgal ve ilhaklara keskin ve devrimci temelde göğüs geriliyor, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı net formüle ediliyor, sosyal şovenizm hedefleniyordu. Benimsenen Leninist bilimsel otorite temelinde prestiji güçlenerek-derinleşen Komünist Enternasyonal'e girmeye, kuşatmaya çalışan beyaz enternasyonal partilerinin oluşturduğu tehlikeye karşı, ideolojik-teorik meydan okuyuş ve donanımın yanı sıra örgütsel politikalarda da tedbirler geliştirdiler. Sosyal şoven, pasifist, reformist, revizyonist akımlarla ayırım çizgisi amacıyla; Komünist Enternasyonal'e katılım için "21 şart" formüle edildi. Buna göre bir "tüzük" oluşturuldu. Proleter dünya devrimi, proleter devleti devrimci savaş, sömürgecilğe karşı net tavır ve diğer ayrımlarla Komünist enternasyonal bir dünya partisi anlayışıyla tüm dünya işçileri ve ezilen halklar birleşin çağrısı yaptı

dan okuyuş ve donanımın yanı sıra örgütsel politikalarda da tedbirler geliştirdiler. Sosyal şoven, pasifist, reformist, revizyonist akımlarla ayırım çizgisi amacıyla; Komünist Enternasyonal'e katılım için "21 şart" formüle edildi. Buna göre bir "tüzük" oluşturuldu. Proleter dünya devrimi, proleter devleti devrimci savaş, sömürgeciliğe karşı net tavır ve diğer ayrımlarla Komünist enternasyonal bir dünya partisi anlayışıyla tüm dünya işçileri ve ezilen halklar birleşin çağrısı yaptı

Bunun için Bakü'de "Doğu Halkları I. Kongresi" toplandı. Problemlerine, geçmişten gelen hatalarına dikkat çekmek isteriz. Örneğin bu kongrenin Türkiyeli bazı delegeleri "İttihat"çı-Kemalistlerdi. Komprador burjuva sınıf hareketi olan Kemalizm ve onun "Cumhuriyetçi" mücadelesi "devrimci" görülüyordu. Burjuva pozitivist, kapitalist kalkınmacı, ilerlemeci tarih ve devrim anlayışlarının etkileri açıktı. Komprador Türk-ulus devlet konseptinin ezilen ulus, milliyet ve inançları yok sayan, onlara "tekçilik", "üniter merkezîyetçilik", "cumhuriyetçilik" planıyla yönelen, ırkçı, inkârcı, imhacı, katliamcı ve soykırımcı faaliyeti anlaşılamıyor, Jön-Türklerden İttihatçılara Kemalistlere uzanan bu "karşı devrimci" serüven "burjuva demokratik hareket" ve "ulusal kurtuluş" çerçevesinde ele alınıyordu. "Barbarlığa karşı mücadele" adına "kapitalist medeniyet"e bu gereksiz destek, övgü komünist hareket açısından(Türkiye'de) çok büyük zararlara, ideolojik, teorik derin kırılmalara yol açtı. Bu, II. Enternasyonalin 1. Enternasyonal'de de kökleri olan teorisinin farklı olsa da süren le-keleri-ydi.

Marks ve Lenin'in Avrupa devrimi strateji ve taktiği objektif gerçeklere dayanan bilimsel bir çizgiydi. Materyalist-diyalektik ve tarihsel koşullarda her bir yerde çelişkilerin neresinde ve niçin daha keskinleştiği, devrimci kriz-devrimci durum sorunlarını atlayarak, devrimi kapitalist gelişme düzeyinin ileri bir hali olarak telakki etme "Doğu'da keskinleşen çelişmeleri ve zorunlu strateji değişiminin gereklerini görememe durumundan çıkamadı. Avrupa'ya sığınan Asya ilerici tarihsel bir rolle sahneye çıkma yürüyüşüne girdi. Daha önce II. Enternasyonal'daki ezilen halkların mücadelesini devrim-sosyalizm onların işi değildir"

diye aşağılayan revizyonist görüşe meydan okunmuş olursa da Komüntern'de nükseden belirtiler de bir gerçektir. Üniter güçler teorisinin tali de olsa etkileri, proleter dünya devrim stratejisinin andaki tarihsel seyriydi!

3. Kongre Haziran 1921'de Gerçekleşti

Rusya'da emperyalist ablukaya karşı uygulanan zorunlu NEP politikası dönemi-ydi. "Savaş komünizmi" politikası uygulanı-yordu. Beklenen Batı Avrupa devrimleri imdada gelmemişlerdi. Geleneksel görüşe bakılırsa Rusya pes etmeli, tek ülkede sosyalizm girişi macerasına girmemeli-ydi. Bu çizgi mahkûm edildi. Lenin'in özetiyle iç kongre dünya komünistlerine yön veren "temel ilkeleri açıklamış", 2. Kongre merkezci-oportunistlerden kopuş ve komünist örgütlenme için temel atmış, 3. Kongre bundan sonra nasıl bir çalışma-örgütlenme olacağı sorunlarını saptamıştı. Bu dönem uluslararası emperyalizme zorunlu tavizler verilmiş-ti. Sonuçları "pahalı" olsa da zorunlu taktiklerdi.

4. Kongre Kasım-Aralık 1922'de toplanmış-tı. "İşçi hükümeti ve birleşik cephe" anlayışları tartışıldı. Lenin Sovyet Devrimi ve devletin derslerini özetledi. Devrim nispeten geri olan Rusya'da patlamış, işçi devleti burada ortaya çıkmış-tı. Öngörülen, beklenen değil, somut bir olguydu. Avrupa devrimi yardıma gelmemiş-ti. Beklenen geleceğiydi. Eski devlet mekanizması, bürokrasisi, memurları ve ordusuyla tamamıyla dağıtılmamış "ihtiyaçlar" açısından bazıları alınmış-tı. Bunları değiştirmek gerekli ama zordu. Bu yükü yüründü. Zorunlu olarak büyük ekonomik, siyasi tavizlerle yol alınmaya çalışıldı(NEP gibi). "Yeni ekonomik politika" belli ölçülerde sınırlayarak da olsa kapitalizme izin verme politikası-ydı. İşçiköylü devleti denetiminde... Bu, komünizm için sosyalist ilerlemede, ablukayı kırmada esasta zorunluydu. 4. Kongre; stratejik ittifak gücü olarak, sömürge, yarı-sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş mücadelelerinde yoğunlaştı. Ezilen kitlelerin kazanılması acil ihtiyaç-tı. Sendikalizm değil ama sendikalar önemli-ydi. Ezilenlerin birleşik hareketi için "birleşik cephe" gereksinimi yakıcı ihtiyaç-tı. Gerçi bunda Türkiye siyasetinde olduğu gibi pragmatik burjuvazi ile "dostluk" çizgisine de girildi. Bunlar muhasebe edilmesi, ders çıkartılması gereken konulardır.

1923'te 5. Kongre yapıldı. Almanya sınırları içindeki "Ruhr" Fransa-Belçika tarafından işgal edilmiş, İtalya'da ise faşizm kontrolü ele almış, karşı devrim arasındaki rekabet ve çatışmalar derinleşmişti. "Birleşik cephe" çok daha büyük önem kazanmıştı. Dönemin tarihsel koşullarının bu ihtiyacının baskısı sonucu sağ hatalara kaymada objektif, elverişli bir ortam vardı. Komünist partilerde sonuçları da ortaya çıktı.

Bulgaristan, Polonya, Almanya'daki ayaklanmalar baş gösterdi. Çin de atılımdaydı. Kasım-Temmuz 1924 Komüntern 5. Kongresi Moskova'daydı. Dönem kapitalizmin başlıca çelişmelerinin görece keskinlik göstermediği bir durumdu. Partilerin Bolşevik örgütlenme, mücadele görevleri öne çıkmıştı. Kitlese-

Lenin sonrası dönemdir. Gerçek koşullar da son derece ağırdı. Önderlik ve faaliyet Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesi(KEYK) karar ve talimatlarıyla yürütüldü. Bu, değerlendirilmesi gereken bir konudur. Ve tüzüğe rağmen uygulama hatalıdır. KEYK, "Genişletilmiş Toplantılar" sistemi 1928 Komüntern 6. Kongresi'ne kadar sürdü. Faşizmin kapıyı çaldığı değil, açtığı bir dönem yaşıyordu. Kronolojik tek tek değerlendirme yerine şimdi bir sonuç sentez üzerinde durabiliriz.

Komüntern ve Genel Bakış

Sovyetler Birliği'nin savunulması dünya devriminin ilerletilmesinde önemli bir görevdi. 4. Kongre'de Lenin tek ülkede sosyalizmin ke-

Proleter dünya devriminin sosyalizmin kalesini savunma anlayışıyla Sovyetler Birliği dış politikasına ve genel siyasetine endekslenmesi, Sovyetlerin öncü rolüne rağmen diğer ülke devrimleriyle korunması yerine objektif olarak bir "te-crit", silahsızlandırma yolu oldu. Emperyalizm ile sosyalizm çatışması diğer tüm olguları reddeden Sovyetler Birliği-emperyalizm çatışmasının merkezileştiği ek-sene hapsedilemezdi. Dünya devrimi bu tek yanlı ekseninde ilerletilemezdi. Dünya devrimi, son derece önemli olsa da Sovyetler Birliği'nin "korunması"na bütün yönleriyle tabii kılınamazdı. Sovyetlerin korunması enternasyonal görevdi. Diğer coğrafyalar bu görevi önemseyen ve geliştirdikleri devrimle besleyen bir yürüyüş yerine, oralarda devrimi gereksizleştiren Sovyet endeksli savunma problemleri içeriyordu. Sorunluydu. Dünya devriminin ilerletilmesi diğer coğrafya devrimlerinde yoğunlaşmayı yadsıyan Sovyetleri savunmayı tek yanlı mutlaklaştırıp özgün devrim görevlerini iptal eden, tüm partileri Sovyet partisine mutlak itaatçiler haline getiren bu çizgide yürütülemezdi

leşme, "birleşik cephe" önemli bir vurguydu. Bunları devrimci strateji ve taktiğe karşı kendiliğindenci-oportünistçe ele alan anlayışa dönemin objektif koşulları yol veriyordu. II. Enternasyonal'in "sosyal demokrasi" partileri bu durumdan yararlandılar. Artık burjuva devletin önemli bir bileşeniydiler. Tarihsel, iktisadi, siyasi koşullar eskisi gibi sürdürülemez durumdaki burjuva devletleri süratle faşizme sürüklüyordu.

5. Kongre sonrası süreçte önceki her bir yılda kongre yapılması anlayışı devam etmedi. Bu,

sin zafer kazanamayacağını ifade etmiş, Komüntern'in lokal değil dünya çapında zaferle mümkün olacağına dikkat çekmişti. 6. Kongre sonrası bu anlayış kırılıyor, dünya devriminde "Sovyetler Birliği"ne her yönüyle endeksli bir siyaset ortaya konuluyordu. Sosyalizmin tek ülkede "kesin zaferi", "komünizmin tek ülkede gerçek" olabileceğinden bahsediliyordu.

Proleter dünya devriminin sosyalizmin kalesini savunma anlayışıyla Sovyetler Birliği dış politikasına ve genel siyasetine endekslenmesi, Sovyetlerin öncü rolüne rağmen diğer

ülke devrimleriyle korunması yerine objektif olarak bir "tecrit", silahsızlandırma yolu oldu. Emperyalizm ile sosyalizm çatışması diğer tüm olguları reddeden Sovyetler Birliği-emperyalizm çatışmasının merkezileştiği eksene hapsedilemezdi. Dünya devrimi bu tek yanlı eksende ilerletilemezdi. Dünya devrimi, son derece önemli olsa da Sovyetler Birliği'nin "korunması"na bütün yönleriyle tabii kılınmazdı. Sovyetlerin korunması enternasyonal görevdi. Diğer coğrafyalar bu görevi önemseyen ve geliştirdikleri devrimle besleyen bir yürüyüş yerine, oralarda devrimi gereksizleştiren Sovyet endeksli savunma problemleri içeriyordu. Sorunluydu. Dünya devriminin ilerletilmesi diğer coğrafya devrimlerinde yoğunlaşmayı yadsıyan Sovyetleri savunmayı tek yanlı mutlaklaştırıp özgün devrim görevlerini iptal eden, tüm partileri Sovyet partisine mutlak itaatçiler haline getiren bu çizgide yürütülemezdi

Stalin'in komünist önderliğine, Komüntern'in proleter dünya devriminin silahı olması gerçekliğine rağmen hatalar vardı. Komüntern 7. Kongresi(Dimitrov aracılığıyla) "Halk Cephesi" siyasetini formüle etti. Böyle bir cephe gerekli ve ihtiyaçtı. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bazı özgün farklılıkları vardı. Öncelikle, Sosyalist Sovyetler Birliği, sosyalizm-emperyalizm çelişmesi vardı. Yani ortada sadece emperyalist rekabetçi bir savaş değil, önemli bir unsur olarak sosyalist bir kutup söz konusuydu. Bunlar irdelenmesi, siyasal stratejide göz önünde bulundurulması gereken hususlardı. Ayrıca emperyalist bloklar açısından faşist ve gerici emperyalist çıkarlar temelinde hareket etse de bölünmüş bir emperyalist kutuplaşma gerçektir. En azından taktik açıdan hesaplanılmalıydı. 2.Emperyalist Paylaşım Savaşı, proletarya devrimi taktikleri bunlar farz edilerek tekrar edilemezdi. Anti faşist cephe taktik siyaseti gerekliydi. Problem bunun taktik değil bir stratejiye dönüştürülmesi, burjuva cumhuriyet egemenliği ile ayrımı kaldıran bir proje şeklinde ele alınmasıydı. İtalya, İspanya, Yunanistan, Fransa devrimleri böyle feda edildi. İktidara gelen halk cephelerinde egemenlik "Sovyet çıkarları", "ittifak bozulmasın" kaygısıyla burjuvaziye devredildi. Faşist bloka karşı

emperyalist başka bir burjuva kliğe stratejik-ideolojik tavizler verildi. Burjuva demokrasisi ve cumhuriyeti devrimin "stratejik" bir aşaması haline geldi. Anti faşist cephe taktiği devrimci stratejik hedefleri yedi. Buna itirazlar baltalanarak, burjuvaziyle ortaklığa yöneltildiler.

Çin devrimi, Komüntern telkinlerine uymadı. Yeni Demokratik Devrim stratejisinde ısrar etti. Bir burjuva "stratejik geçiş aşamasını" reddetti. Kendisini "Sovyet dış politikasının ihtiyaçlarına uydur"madı. Çin Devrimi bu körü körüne takibi ret zemininde gerçekleşti. "Emirlere itaat etmemeleri" iyiydi. Oysa Komüntern bundan rahatsız, Çin'de Cen Du Siu gibi burjuva devrimciliğinden yanaydı. Stalin ve Komüntern'in iradesine rağmen, Maoist çizgi boyun eğmedi, kazandı.

Komüntern'in Dağılması

Komüntern Mayıs 1943'te dağıtıldı. Gerekçe Stalin tarafından özetle şöyle izah ediliyordu: Komünist enternasyonal, Hitler faşizmine karşı mücadelenin zayıflamaması, Bolşevik dayatma yalanlarına son verilmesi, komünist partilerin dışarıdaki emirlerle yönetildiği yalanının çürütülmesi, faşizme karşı bütün ülkelerdeki "yurtseverlerin birleştirilmesi", "müttefiklerin birleşik cephesinin ve diğer birleşmiş unsurların daha da güçlenmesi" için dağıtılmıştı. Daha önceki enternasyonallerde de işlevselliğini kaybettiklerinde lağvedilmesi söz konusu olmuştu. Tayin edici komünist amaçtır. Amaca uygun olmadığında araç değiştirilebilir. Çok yönlü biçimler alabilir. Fakat burada sorun şudur; enternasyonal taktik değil, stratejik bir silahtır, proletarya enternasyonalizmi onun faaliyetinin içeriğidir. Biçimler değişebilir, değişmez öz budur. Evet, komünist enternasyonalde aşırı merkezileşme, tek tek partilerin iradesini objektif bloke etme durumu vardır.

"Ana-yavru parti" anlayışları vardır. Bunlar aşılması gereken hata ve eksikliklerdir. Dağıtmanın gerekçeleri kaldı ki bunlar da değildi. Komünist Enternasyonal gerekçesiyle, Sovyetlerin saldırı hedefi haline gelmemesi başta gelen meseleydi. Ve yanlıştı. Dünya devrimini stratejik örgütsel silahlarının birinden mahrum bırakmaydı. Sovyet dış politikası açısından emperyalist "müttefiklerin" itirazıydı. Ülkelerin "iç işlerine karışma" eleştirileriydi. Bütün bunların kapatmada rolü vardı.

Komüntern ve Stalin'in hataları komünistlerin hatalarıydı. Sovyetlerin, ABD, İngiltere ve Fransa ile uzlaşması ve ittifaklarını her yerde otomatikman takip etmesi, yoldaş Mao'nun deyimiyle bir "gereklilik" değildi. Ve öyle de davrandı. Taklide karşı çıktı. Örneğin Komüntern Çin'de iç savaş koşullarında uluslararası koalisyon siyasetinin gereği olarak, devrime hız vermekten yana değildi. Zira "demokratik" emperyalist koalisyonla, ilişkileri bozabilirdi. Çan Kay Şek karşı devrimi ile uluslararası ittifak siyaseti gereği uzlaşma öneriliyordu. Mao önderliğindeki Çin devrimi bunu reddetti, doğru yolda yürüdü ve kazandı!

"Sol" maskeli Troçkizm; Sovyet devriminin Avrupa devrimi gelmediğine göre "umutsuz" bir vaka olduğunu düşünüyor, Sovyetler "yapamaz" diyordu. Gerekçe olarak "Rusya geri bir ülke" yardımı Avrupa gelmediğine göre "yenilgi kaçınılmaz" diyor, sol vitrinle, Sovyetlerde devrimin devam ettirilmesine karşı çıkıyordu. Çin devrimine bakışı da böyleydi(Ek C-1). Aşırı merkezileşme hatasının yerini, enternasyonal komünist dünya partisinin reddiyesi aldı. Tekil partilerin "artan rolü" her coğrafyada yürüyüşün "farklılıkları", görevlerin "karmaşıklık", enternasyonal komünist hareketin dağıtılmasının mazereti haline getirildi. Proleter dünya devrimine önemli katkılar sunmuş olan Komüntern, "burjuva demokrasisi"ne stratejik rol atfeden yanılmasıyla tarihe karşıyordu. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı her dönem aynı nitelikte yürümedi. Her somut durumda özgün gelişme gösterdi. Dolayısıyla rutin bir siyasi çizgi izlenemezdi. Komüntern'in emperyalist savaş ve emperyalizmle sosyalizm arasında odaklanan savaş konularındaki ayırım çizgileri önemli olsa da, esasta emperyalist savaş ortamında ittifak siyaseti zemininde bir bütün emperyalizmle uzlaşmayı strateji seviyesine çıkaran anlayışı yanılttı.

Ekler

A-1) Komünist ideoloji, teori ve bilim maddi temellerin kendiliğinden değil, bilimsel analiz ve sentezinin sonucundaki bir inşa süreciydi. Öncelikle sermaye ele alındığında görülecektir ki, sürekli genişleme, yayılma, yoğunlaşma, merkezileşme dinamiğiyle, o baştan itibaren lokal değil uluslararası bir dünya piyasası-

nın oluşturulmasına götürmektedir(Bu şimdi çok daha derinleşmiş-ilerlemiş yeni özellikler göstermektedir). Dünya devrimi, proletarya enternasyonalizmi, komünizm bu gerçeklerin derin kavranışı, sınıf mücadelesinin trendinin-proletaryanın rolünün bilimsel analiz ve sentezinin sonucu olarak komünizm teorisi, stratejisi, taktiği ve örgütlenmesi meselelerinde yeni bir aşama olarak formüle edildi. "İşçilerin vatani yoktur", "Bütün dünya işçileri birleşin" denilirken, geleneksel düşünden kopuş ve bilimsel bir gelecek ütopyası ortaya konuluyordu. Elbette dünya, proletarya-burjuvazi yanı sıra ezen-ezilen uluslar, cinsler, inançlar gerçeğini o zaman da içeriyordu. Dahası burjuva sınırlar ve devletler dünyasıydı. Tam da bunun için uluslararası-proleter enternasyonalist içeriğine rağmen, farklı koşullar itibarıyla, işçi sınıfının mücadelesinin her bir yerde kendi burjuvazinin hesabını görmesi görevinde "ulusal" biçimi de vurgulanıyordu. Aydınlanma çağı'nın burjuva filozofları, mekanik-kaba evrimci felsefeleri yüzünden idealist tarih anlayışına sahiptiler. Dünyayı değiştirme-devrim ve rolü anlaşılamıyordu. Çünkü onlarda materyalist-diyalektik yoktu. Kaba ilerlemeci-kalkınmacı burjuva pozitivist burjuva aydınlanmacılığı savunuluyordu. "Sosyalizm hayal"di onlara göre! Kapitalizm "son durak"(!) sosyalizmi dil ucuyla ufaktan seslendirenler de, devrime gerek görmeyen kendiliğindencilik çizgisini ifade ediyorlardı. Onlara göre, sosyalizm eğer bir gün olursa(!) yüksek derecede gelişmiş kapitalist temel-üretici güçler zemininde evrimci dönüşümle, şartlar olgunlaştığında zaten gelecekti(!).

"5 toplum aşaması mutlak kuraldır". Hele ezilen ülkelerde devrim "safsata"dır. Takip edilmesi gereken kapitalist yoldur. Görevleri, kapitalizmi aşmayan, onu kutsayan kulvarda trafik polisliğidir.

A-2) Evrimin bu mekanik kavranışı bu pozitivist-reformizmin, II. Enternasyonal'in çürümesinin temeliydi. Komünist manifesto ütöpik, burjuva, küçük burjuva sosyalizmine meydan okuyuş, komünizm için devrime çağırıydı. Yine de her yeni teorinin içinden çıktığı koşullar açısından eskinin bazı kalıntılarını taşıması anlaşılır olsa da tartışılması gereken bir konudur. Lenin ve Mao tartışarak ilerlediler. Biz de tartışacağız.

Diyalektiği, belli bir maddi temel üzerinde bilinçli müdahalenin rolünü yadsıyanlar, evrimin mekanik ilerleyişiyle “toplumsal değişim” konseptiyle hareket edenler, dayandıklarını söyledikleri Marksizm’i adeta bayağılaştırıyorlardı. Özünü değil lafzını alıyorlardı. Anahtarları “üretici güçler” teorisiydi. Üretici güçlerin gelişmesi kendiliğinden götürür. Başka olmaz, olamaz(!) Öyleyse devrim “zamansız”, devrimci strateji ve program “irade”ci bir zorlamaydı. Elbette bu zirvaların Marks’ta yeri yoktu. Kimi eksikliklerin kullanılarak, Marksizm’in çarpıtılmasıydı bu!

B-1) II. Enternasyonal 6. Kongresi(1904) Amsterdam’da yapıldı. Kapitalizmin nispeten “sükûnet” ve gelişme ortamı yerini emperyalizmin keskinleşen, haklı ve haksız savaşlara evrilmeye meyilli bir ortama evrilmeyi içeriyordu. Leninist karargâh fırtınalı döneme, ideoloji-teori ve stratejisiyle hazırlıklıydı. Marksizm ve Marksist stratejinin ruhunu kavramamış biçimde Marksistler, dönemin dünyasını, değiştirilmesi gereken strateji ve taktiği anlamaktan uzak, eski(ki o dönemler doğrudu) yönelimi klişe olarak tekrar etme durumundaydılar. Kongre “sömürgeler” sorununu tartıştı. Bazıları(Hollanda delegeleri gibi) sömürgeciliğin “demokratikleştirici-medeniyetçi”, “sosyalizme yol açıcı” rollerinden bahsediyorlardı. UKKTH’nı reddediyorlardı. Anarşistler “Her şeyin çaresi olarak genel grev”, revizyonistler genel grevi mutlak reddeden anlayışındaydılar. Sorun, eklektik bir uzlaşmayla “çözül”dü. 7. Kongre 1907’de gerçekleşti. Dönem, ulusal kurtuluş hareketlerine, proletarya atılımlarına da tanıklık ediyordu. (1905 Rus Devrimi ve Batı Avrupa’da kıpırdanmalar). Tüm bunlara rağmen, parlamenterist akım ciddi sorundu. Kongre’ye Lenin katılmıştı. Rosa Lüksemburg da önemli rol oynayanlardan biriydi. Yine de kongre tartışma sonuçları, çürümeyi de içeren uzlaşmalarla iç içeydi. Görüş ayrılıkları derindi. Lenin-Rosa-Liebknecht ile merkezçiler+revizyonistler bölünmesi gibi! II. Enternasyonal 8. Kongresi(Kopenhag) “tarafsızlık” anlayışıyla sendikalar-kooperatiflerin siyaset dışı özerkliğini savunuyor, düzen içi işlevler yüklüyorlardı. Lenin özgünlükleri, görevleri, içerikleri itibarıyla farklılıklarına vurgu yapsa da bu görüş açısını reddediyordu.

Sonuçta yine kimi uzlaşmalar oldu. Sendikalar-kooperatifler düzen içi olsalar da “üretim demokratikleştirilmesi, dolaşımın toplumsallaştırılması”, katılımcı “demokrasi”si için, parti önderliği ve devrimi adeta gereksizleştiren bir çerçevede yüceltiliyordu. 1910’lar ertesinde emperyalist savaş çanları çalıyordu. Tehlikeler belirgindi. Savaş hazırlıkları, siyasetleri herkesin görebileceği açıklıkta sahnede idi. Lenin ve Rosa duruma dikkat çekiyorlardı.

B-2) Kautsky bunun adeta kuruntu ve hezeyan olduğunu söylüyor. “Savaşçı” değil “barışçıl bir rekabet”in güncelleştiğini, çelişkilerin yumuşadığını, savaşların(sınıf ve emperyalistler arası) geride kaldığını savunuyordu. Gelişmeler Lenin ve Rosa’yı ispatladı. 1912’de Basel Kongresi toplandı. Yaklaşan emperyalist savaş, devrimin görevlerine, devrime bağlı olarak savaş tehlikesine karşı somut mücadele yönelimine, emperyalist savaş durumunda gerici sınıf egemenliğini tasfiye etmek ve proletarya devleti için seferber olmaya, bu temelde proletaryanın enternasyonal birliğine çağrı yaptı. Lenin vaatleri “bir senet” ama “nasıl ödeneceğini birlikte göreceğiz” tavrıyla karşıladı. Zira, enternasyonalin savruluşlarını oportünist-revizyonistlerden köklü kopamamanın yarattığı zayıflıkları görüyor, temkinli çizgi izliyordu. Ve sonra görüldü ki emperyalist savaş aşamasında, revizyonistler ve “merkezçiler” kendi emperyalist-burjuva hükümetlerinin destekçisi oldular. Onların bayrağı altına girdiler. Beklediği gibi çökecekti, çöktü. Lenin bunu görmüştü. Burjuvazi ile “sosyal barış” konsepti olarak var olan “parlamentarizm eksenli burjuva yürüyüş”, sınıf mücadelesini yadsıma dinamiklerine II. Enternasyonal baştan itibaren sahipti. Emperyalist savaş ortamında, burjuva hükümetlerinin “savaş kredilerini onaylama”, hükümetleriyle ortaklık, eskiden lafta da olsa “mücadele” beyanları bir ihanet durumuna girmişlerdi. Bu durumdan bir “sosyalist enternasyonal” kotarmak boş bir hayaldi. Yeni bir komünist enternasyonal acil ihtiyaçtı. Daha mürekkebi bile kurumayan Basel Kongresi beyanları iptal edildi. Devrimi reddeden çizgide burjuva anavatan savunması askerleri şeklinde dizilerek, sosyal şovenizmi bayraklaştırdılar. Basel Kongresi çizgisini pratikleştirme iradesindeki devrimci kanatla 1915’te Zim-

merwald'te Enternasyonal Konferans'a gidildi.

B-3) Yine de "sol kanat" devrimci sosyalistler azınlıktaydılar. Ama yeniden başlangıç için, güçlü bir çizgi temeli yarattılar. 1916'da bunu "Kienthal Konferansı" takip etti. Leninistler yeni bir çizgi-yeni bir enternasyonal çağrısı yaptılar. Çoğunluk reddetti. "Sallantılı ileri adımlar" geleceği göğüsleyemezlerdi. Lenin, kesin koğuş ve yeni enternasyonal fikrini öne sürdü. Eski yüklerle yürüyen, kesin kopuştan uzak duran, uzlaşmayı erdem sayan gidişatın muhasebesinden, aynıya devam olmamalıydı. Bolşevik Parti(Rusya) tecrübesinin öğrettiği buydu. Lenin'in görüşü, "zaman kaybetmeden" stratejik konumlanmış ve nitel örgütlenmiş, beklemeyen ve göreve derhal sahip çıkan yeni bir komünist enternasyonaldi. Bugün yeni bir komünist enternasyonal sorumluluğu ve göreviyle tecrübeden öğrenmeliyiz. Sallantılara, savrulmalara, eklektik merkezçiliğe, "Yeni Sentez"ci Post-Marksizm'e yem olmamalı, işbaşı yapmalıyız. Kazanabileceklerimizi, kazanma çizgisini reddetmeden, hem merkezci, hem dar sektor rotaya düşmeden, sahip çıkmamız gereken ertelenemez görevdir bu.

Şimdi Battarahi Nepal, sağ oportünist, Peru(sol) dayatmacı RCP-USA sağcılığında tecrübelerin öğrettiği şudur: Yeni bir enternasyonal için(Komünist Enternasyonal) oylanma, bekleme, savsaklama durumundan derhal ve şimdi çıkmalıyız.

C-1) Troçki'nin ve benzer Marksizm lafazanlarının kavramak istemedikleri, kapitalist-emperyalist aşamanın nitel değişiklikler gösteren

özellikleriydi. Emperyalizm ve proleter devrimler çağıydı. Önceleri, devrim objektif koşullardan ötürü, Almanya, Fransa ve Amerika'da "gerçekleşecektir" tahlili vardı. Almanya objektif olarak başı çekme durumundaydı. Oysa durum değişmişti. Çelişkiler Rusya'da derinleşmişti. Eskiden Paris Komünü deneyi vardı. Avrupa devrimi gelmeyince yenilmişti. Ders buydu. Kapitalizmin eşit olmayan iktisadi, siyasi gelişme yasasının bir sonucu olarak, Lenin durum tahlilinden, bir ve birkaç ülkede proleter devrim "mümkündür" derken, Troçki eskinin ezberiyle bu "mümkün değildir" diyordu. Ekim Devrimi gelişmesini hiçleştiriyordu. Lenin, 1917 Nisan Tezleri'nde bunu sorguladı. Eski stratejiyi değişen koşullarda yeniden üretemeyenler Rusya'da ayaklanma planının bir çılgınlık olduğunu söylüyorlardı. Niyet bir yana bu devrimi önleme, barikat olma siyasetiydi. Marks, rekabetçi kapitalizm dönemini, dönemin Avrupa'sının gerçeğini tahlil etmişti. Ortada emperyalizm ve Doğu'da derinleşen, devrim için başkaldırı gerçeği vardı, Lenin gerçeği anlattı. Emperyalizm zincirlerinin bu zayıf halkada koparılabileceğini söylerken, bir eylem kılavuzu olan Marksizm'in devrimci özünü, yeni dönemin koşullarında topyekûn geliştiren bir temsiliyetle nitel olarak ilerletti. Emperyalist eşitsiz gelişme yasasını ve sonuçlarını sebepleriyle ortaya koyan Leninizm'in strateji-taktik ve teorisini, Ekim Devrimi doğrularıyla somutladı. Proleter dünya devriminin gelişim seyrini tarihsel materyalizmi anlayamayan kafalarıyla, değişimlere rağmen, tek bir rotaya hapsedenlerin çıkmazı artık ortada değil midir?

Dünya Devrimini Hazırlamak İçin İleri! Komünist Enternasyonal Merkezi İnşa Edelim!

1984 yılında Maoist partiler ve örgütler tarafından kurulan Devrimci Enternasyonalist Hareket (DEH), 2010 yılından bu yana adeta ölü duruma gelmiştir. Bu sadece partimiz için değil, bütün komünist enternasyonal hareket açısından da oldukça üzücü bir durumdur. Büyük bir kayıp olarak yeniden çaresini bulmak görüşümüzce önemlidir. Böylesi ölümcül bir ortamda biz elimizden geleni yapacağız, Maoist parti ve örgütlerin de bu çaba içerisinde olmaları gerektiğine inanıyoruz. Bu merkez, yeni şartlara uygun enternasyonal düzeyde Maoistleri kolektif olarak yeniden bir araya getirmelidir.

Kurulduğunda o zaman ki dünya gerçekliği içinde tüm Maoist güçleri DEH içinde birleştirecek durum yoktu. Örneğin Hindistan Komünist Partisi(Maoist) ve Filipin Komünist Partisi DEH dışında kaldılar. Sonrasında DEH-Komite-si (DEH-KOM) başta HKP(Maoist)olmak üzere, dostluk ilişkileri çerçevesinde değişik tartışma toplantıları yürüttü. Ne var ki bu tartışmalar asla ortak bir enternasyonalist birleşme düzeyine varamadı.

İşlevsiz durumuna geldiğinden bu yana ken-

dimizi sadece DEH güçleri içerisine hapsetmek artık bugün için gereksiz duruma gelmiştir. Şimdi ister eski DEH güçleri olsun veya olmasın bu girişim için tüm Maoist güçleri kapsayan kolektif ve geniş çaplı bir çabanın yürütülmesi gerektiği görüşündeyiz. Ancak enternasyonal düzeyde tüm Maoist güçleri tek bir merkezde veya platformda yeniden bir araya getirmenin oldukça zor bir görev olduğunu da biliyoruz. Bu görevi tamamlamak nasıl bir süreç alacaktır? Farklı Maoist parti ve örgütler içerisindeki iç ilişkiler nasıl çözüme kavuşturulacaktır? Böylesi bir merkezin kurulması nasıl hâsıl hale getirilecektir? Bu sadece zor bir görev olmasının ötesinde büyük bir meydan okuma anlamına da gelir. Biz Maoistler öylesi bir birliğin kaderini tayin edecek olan ideolojik-politik çizgiler ve konular olduğunun farkındayız. Böylesi bir inisiyatifi anlayarak bunu bir birlik düzeyine getirmede ciddi ve yüksek düzeyde dostça bir görüş alışverişi ve tartışma, Maoist güçler içinde uluslararası çapta mutlaka yapılmalıdır. Nereden başlamalıyız? Görüşümüzce DEH'in kaygılı olduğu konularla başlamak uygun olabilir. Şurası gerçektir ki DEH dünya Maoist güçlerin

DEH içinde ana katılımcı güçler olan partiler ve örgütler hareketin pasif ve ölü durumuna düşmesini neden önleyemediler? Bu durumun meydana gelmesine yol açan ideolojik-politik sorumluluk nedir? Yaşanan fasıl süresinde hareket içindeki partilerin rolü nedir? Bu gibi hayati sorulara cevap ve gerçek bir çözüm bulmadan bugün global düzeyde gerçek devrimci komünistler arasında birliği inşa etmek mümkün olmayacaktır. 2008 sonrasında ortaya çıkan tartışmalı konularda, DEH içinde değişik münakaşa ve anlaşmazlıklar ortaya çıktı. Bu gelişmeler üzerinde ciddi çalışmalar yapan Partimiz herhangi bir partiye veya örgüte karşı şu ana kadar birçok temel konuda, içte veya dışta somut bir tutum ve tavır ortaya koymamıştır. Şimdi enternasyonal düzeyde tüm gerçek Maoist güçler arasında gerekli olan bir görüş alışverişi ve tartışma ile ortaya çıkmayı görev olarak kabul etmekteyiz. DEH Komitesi de dâhil olmak üzere, değişik kapasitede DEH'in işleyişi ve geliştirilmesinde tayin edici rol alan bir Parti olarak yapabildiğimiz kadar güçlü ve etkili bir rol oynamak enternasyonal görev ve sorumluluğumuzdur

tümünü kapsayan bir merkez değildi. Ancak DEH, uluslararası düzeydeki Maoistlerin etkili noktalarda güçlü ideolojik bir merkezi olarak kabul ediliyordu. DEH üyesi olmayan Maoistleri anlama ve güçlü ilişkiler geliştirme çabası ise devam ediyordu. 1984-2008'den şimdiye kadar aynı tempo ile çalışmasına devam etmiş olsaydı, Maoist hareketin enternasyonal çaptaki durumunun daha iyi olacağı da kesindi.

DEH içinde ana katılımcı güçler olan partiler ve örgütler hareketin pasif ve ölü durumuna düşmesini neden önleyemediler? Bu durumun meydana gelmesine yol açan ideolojik-politik sorumluluk nedir? Yaşanan fasıl süresinde hareket içindeki partilerin rolü nedir? Bu gibi hayati sorulara cevap ve gerçek bir çözüm bulmadan bugün global düzeyde gerçek devrimci komünistler arasında birliği inşa etmek mümkün olmayacaktır. 2008 sonrasında ortaya çıkan tartışmalı konularda, DEH içinde değişik münakaşa ve anlaşmazlıklar ortaya çıktı. Bu gelişmeler üzerinde ciddi çalışmalar yapan Partimiz herhangi bir partiye veya örgüte karşı şu ana kadar birçok temel konuda, içte veya dışta somut bir tutum ve tavır ortaya koymamıştır. Şimdi enternasyonal düzeyde tüm gerçek Maoist güçler arasında gerekli olan bir görüş alışverişi ve tartışma ile ortaya çıkmayı görev olarak kabul etmekteyiz. DEH Komitesi de dâhil olmak üzere, değişik kapasitede DEH'in işleyişi ve geliştirilmesinde tayin edici

rol alan bir Parti olarak yapabildiğimiz kadar güçlü ve etkili bir rol oynamak enternasyonal görev ve sorumluluğumuzdur

DEH içinde belki birçok tartışmalı nedenlerden söz edilebilir, ancak iki ana sebep çok açıktır. Birincisi; şimdi Nepal Birleşik Komünist Partisi(Maoist) -NBKP (Maoist)olarak bilinen eski NKP(Maoist)- içinde ortaya çıkan ve bir zamanki yoldaşlığı ortadan kaldıran Prachanda-Baburam yeni-revizyonist kliğinin ortaya çıkmasıdır. Bu klik, Nepal Devrimi'ne ihanet ederek, yayılmacı ve emperyalist güçlerle işbirliği içinde temkinli bir yıkıcılıkla DEH'i felç etmiştir. İkinci olarak; ABD-Devrimci Komünist Partisi (RCP-USA) Başkanı Bob Avakian'ın DEH'de öncü çizgi olması için ileri sürdüğü "Yeni Sentez" anlayışıydı. Oysa açık olan şey DEH, MLM öncü ilkeleri temelinde kurulmuştu. Bob Avakian'ın "Yeni Sentez"i zaman geçirmeden harekete dayatması bir sorun olarak ortaya çıktı. Bu çizginin MLM'nin yerine geçirilmesi doğal olarak bir tahribata yol açtı ve hareket içinde keskin bir tartışma ortaya çıkardı. Konuya dair internet üzerinde hem karşı çıkanlar, hem de destekleyenler olmak üzere karşılıklı yeterince yazılı malzemenin dolaştığını biliyoruz. Bazı DEH partileri Bob Avakian'ın "Yeni Sentez"ini revizyonizmin yeni bir versiyonu olarak eleştirirken, diğer bazıları ise onu MLM ideolojisinin üst düzeye sıratılmasının bayrağı olarak selamladılar. Ancak biz,

Şimdi ise NBKP(Maoist) enternasyonal komünist hareket içinde Maoist merkez karşısında yer alan bir ittifak blokudur. Lenin'in revizyonistlerin emperyalistlerle ilişkisini ve bağlantısını çok net olarak izah etmişti. Ki, bu Prachanda -Baburam kliğinin çizgisinde kendisini açıkça ortaya koydu. Biz bu çizginin tüm yönleriyle savaşıma devam edeceğiz. Nepal'deki yeni revizyonistler diğer eski revizyonistlerle ortak çabalar içinde DEH ile tüm bağlarını koparmış durumdadırlar. Bu koşullar altında bizim Prachanda-Baburam kliğine karşı mücadelemiz komünist partiler arasındaki mücadele gibi değildir. Onlarla süren mücadele, mevcut durumda komünist kamp ile revizyonist kamp arasındaki mücadeledir. Bizim yeni revizyonizme karşı mücadelemiz dost karakterli değil, tersine bizimle düşman arasında süren ideolojik-politik bir mücadeledir. İlişki, iki çizgi mücadelesi parametrelerinin ötesine geçtiğinden bu yana DEH'i tasfiye eden yeni revizyonizmin yıkıcı rolüne karşı mücadelemiz değişik yollardan sürdürülecektir

“Yeni Sentez” konusunda herhangi bir karar vermeden önce temkinli ve istikrarlı bir çizgi mücadelesi yürütme çabası içindeyiz.

Yeni Revizyonizmin Rolü

1996’dan 2006’ya kadar, Nepal’de büyük bir Halk Savaşı yürüten ve DEH’in kurucu partilerden biri olan eski dost NKP(Maoist), DEH’i ilerletmek ve güçlendirmek için tayin edici rol oynadı. Zaman içinde şimdiki NBKP(Maoist) liderleri olan Prachanda-Baburam yeni revizyonist klik, emperyalizme özellikle Hindistan yayılmacılığına teslim oldu ve halk devrimine ihanet etti. Kadife eldivenli uluslararası gerici güçler DEH’i dağıtmak için derhal yıkıcı bir rol devreye soktular. Ki, bu gayet doğal ve anlaşılır bir durumdur. DEH kurulduğu dönemlerde revizyonizmin bütün kalıntılarıyla mücadele eden gerçek komünist güçlerin enternasyonal merkezi olarak bilinirdi.

Şimdi ise NBKP(Maoist) enternasyonal komünist hareket içinde Maoist merkez karşısında yer alan bir ittifak blokudur. Lenin’in revizyonistlerin emperyalistlerle ilişkisini ve bağlantısını çok net olarak izah etmişti. Ki, bu Prachanda -Baburam kliğinin çizgisinde kendisini açıkça ortaya koydu. Biz bu çizginin tüm yönleriyle savaşmaya devam edeceğiz. Nepal’deki yeni revizyonistler diğer eski revizyonistlerle ortak çabalar içinde DEH ile tüm bağlarını koparmış durumdadırlar. Bu koşullar altında bizim Prachanda-Baburam kliğine karşı mücadelemiz komünist partiler arasındaki mücadele gibi değildir. Onlarla süren mücadele, mevcut durumda komünist kamp ile revizyonist kamp arasındaki mücadeledir. Bizim yeni revizyonizme karşı mücadelemiz dost karakterli değil, tersine bizimle düşman arasında süren ideolojik-politik bir mücadeledir. İlişki, iki çizgi mücadelesi parametrelerinin ötesine geçtiğinden bu yana DEH’i tasfiye eden yeni revizyonizmin yıkıcı rolüne karşı mücadelemiz değişik yollardan sürdürülecektir

Revizyonizm bugün bile komünist hareket üzerinde öldürücü bir etkiye sahip olduğundan en küçük bir şüphemiz yoktur. Uzun süreli, sağlıklı ve sistematik bir mücadele yürütmek zorundayız. Ne ki, mücadele biçimleri farklılıklar içerecektir. Bu düşman kliğe karşı mücadelenin doğası sert biçimler alabilir. Bu

nedenle uluslararası düzeyde Maoist bir merkezin kurulması çalışmaları yürütülürken bu kliği uzun uzun tartışmak gerekli olmayabilir.

Devrimci Komünist Partisi-ABD (RCP-USA) Rolü

DKP-ABD, geçmişte DEH’in ilerletilmesinde önemli bir role sahiptir. Ne var ki, DKP-ABD lideri Bob Avakian’ın “Yeni Sentez” öncü çizgisini DEH’e empoze eden ihtiraslı planı sebebiyle bu enternasyonal merkezin tasfiyesine de çok katkısı olmuştur. Bu nokta üzerinde DEH parti ve örgütlerin bölünmesinden bu yana bu eğilime karşı polemik kaçınılmaz hale gelmiştir. Bir polemik yürütmeksizin enternasyonal düzlemde Maoistleri yeniden şekillendirmek zor olacaktır. Bu nedenle Bob Avakian’ın “Yeni Sentez”iyle tartışma yürütmek zorunlu görevlerimiz arasında bulunmaktadır.

Öncü Çizgi Sorunu Üzerine

DKP-ABD bundan böyle Bob Avakian’ın Yeni Sentez’ini DEH için öncü çizgi olarak kabul edilmesini çok net olarak açıklamıştır. Bu yönelimlerini çok usta ve doğrudan olmayan bir yol izleyerek yapmışlardır. Açıklamalarını “Devrimci Enternasyonal Hareket’in Katılımcı Parti ve Örgütlerine” başlığı altında uzun bir mektupla yaptılar. (Daha sonra bu mektup DKP mektubu veya DKP’nin mektubu başlığı altında dile getirildi)

Şöyle diyordu mektup; “UKH’nın geliştirilmesi bir ihtiyaçtır. İdeolojik ve teorik yapı iskeleti böylesi bir ilerlemeye temelden hizmet edecek olanın DKP-ABD Başkanı Bob Avakian tarafından komünizmin Yeni Sentezi’yle geliştirilmiştir”

Fikir net kelimelerle ifade edilmese bile anlatılanın bu olduğu açıktır. Net olarak “enternasyonal komünist hareketin ilerlemeye ihtiyacı var” ve bu “ilerleme” ihtiyacı bakımından “Yeni Sentez” teorik-politik öncü çizgi olarak UKH’ya hizmet edecektir” vurgusunda bulunmaktadır. DKP bu tutumunu daha da netleştirmiştir. “Böylesi bir şekillenme, DEH parti ve örgütlerinin yeniden gruplaşmalarının daha da ötesine mutlaka vardırılmalıdır. Biz basit şekilde DEH’i yeniden aktif hale getiremeyiz ve hatta yeni bir DEH komitesi kurarak da bu iş olmaz, işe eskisi gibi devam edemeyiz”, “Bu örgütlenme,

mevcut örgütlenmelerin mutlaka daha ileriye götürmelidir”de vurgulanan görüşlerin anlatıkları çok açık olarak budur. Oldukça net olarak ortaya çıkıyor ki; DKP-ABD, DEH’in yeniden şekillendirilmesine destek vermeyecek, aynı MLM temelde bir birlik ile yürümeyecek ve (olduğunu belirterek) dahası şekillenmenin “mutlaka Yeni Sentez’e” ulaşmak durumunda olması gerekliliği fikrinde ısrar etmektedir. DKP mektubunda devam eden açıklama, daha net olarak şunu aktarıyor; “Dünya devriminin geleceğini kararlaştıracak olan ‘Yeni Sentez Yönelimi’ olacaktır.”

Şöyle diyor mektup; “Temel sorun şudur, nasıl bir değişim ortaya çıkacaktır? Marksizm, Yeni Sentez ile daha gerçek, daha bilimsel, daha devrimci ve özgürleşme hedefine doğru mücadeleye yol gösterecek, daha yetenekli olunacak ve bu temelde küresel düzeyde daha fazla sayıda halk kitleleri için çekici duruma gelecektir.”

Mektup Bob Avakian’a, tıpkı Marks, Lenin ve Mao gibi büyük önderlerle aynı düzeyde bir rol vermektedir. Şimdi şu soru ortaya çıkmış oluyor: Bob Avakian’ın söyledikleri ile büyük önderlerin yaptıkları katkılar karşılaştırıldığında, her ikisine aynı değer mi verilecek? Kesinlikle hayır! DKP mektubunda vurgulanan görüşleri değerlendirelim; “Önce Marks tarafından geliştirilen, sonrasında Lenin ve Mao’nun ileri düzeye sıçrattıkları fikirleri, tezleri, analiz, metot ve ilkeleri bütün yönlerden zenginleştirip müdafaa eden Bob Avakian’dır.”

DKP’nin “Yeni Sentez” olarak kabul ettiği görüşler genel olarak çürüktür. UKH’ya ve DEH’e empoze ettiği görüş ve metot tutarsız, keyfi ve bu açıdan kabul edilecek ve uygun bulunulacak görüşler değildir, reddedilmiştir. Hem

partimiz, hem komünist partiler ve hem de UKH için öncü ideoloji MLM olmalıdır. Tutarlı bir görüşe sahip olmak budur. Geçmişte DEH içinde kimi parti ve örgütler yeni pratik bazı uygulamalara önderlerinin isimlerini ekleyerek bunu partilerinin öncü ilkeleri olarak belirlediler

Gonzalo düşüncesini kabul eden Peru Komünist Partisi(PKP), öncü ideolojik ilkeyi MLM ve Gonzalo Düşüncesi olarak belirledi. Aynı şekilde eski dost NKP(Maoist) Prachanda Yolu’nu kabul ederek partilerine yön veren ideolojik ilkeyi MLM ve Prachanda Yolu olarak belirledi. PKP, Peru’da Halk Savaşı’nın geliştirilmesinde tarihsel bir rol oynamış ve ayrıca DEH girişiminde ve geliştirilmesinde büyük rol almıştır. 1992’de tutuklanan yoldaş Gonzalo hala hapishanede tutulmaktadır. Bu üzücü gelişme sonrası partinin yürüttüğü Halk Savaşı ciddi gerilemelerle yüz yüze kaldı. Şimdi parti çok parçalı duruma gelmiştir. Diğer yandan eski NKP (Maoist) hepimizin bildiği seksiyonlardan biri olarak, yeni revizyonist çürümüş bir gruba dönüştü. Nepal’de Kasım 2013’de yapılan sözde Kurucu Meclis 2. Seçimleri’nde utanç verici bir yenilgiyle yüz yüze gelerek ayakta kalma mücadelesi vermektedir. “Düşünce” “Yolu” gibi eklenmiş anlayışlar MLM’ye yön veren ideolojik ilkeler “tekil partilerin hakkı” gibi ele alındı. Elbette DEH içinde “Düşünce” ve “Yolu” ek konuları üzerinde tartışma ve görüş alışverişi vardı, ancak geçmişte DEH işleyişi üzerinde hatırı sayılır bir etkisi yoktu. Benzeri şekilde DKP “Yeni Sentez” yaklaşımını kendi partileri için öncü ideolojik ilke olarak kabul edebilir, tıpkı geçmişte yapıldığı gibi! Diğer partiler “Yeni Sentez” ile ilgili görüşlerini söyleyebilir ama onlar da kesinlikle dağıtıcı olamazlar, olamazlardır. Bu rotayı izlemek yerine herhan-

DKP’nin “Yeni Sentez” olarak kabul ettiği görüşler genel olarak çürüktür. UKH’ya ve DEH’e empoze ettiği görüş ve metot tutarsız, keyfi ve bu açıdan kabul edilecek ve uygun bulunulacak görüşler değildir, reddedilmiştir. Hem partimiz, hem komünist partiler ve hem de UKH için öncü ideoloji MLM olmalıdır. Tutarlı bir görüşe sahip olmak budur. Geçmişte DEH içinde kimi parti ve örgütler yeni pratik bazı uygulamalara önderlerinin isimlerini ekleyerek bunu partilerinin öncü ilkeleri olarak belirlediler

gi bir partiye öncü çizgi olarak DEH'e "Düşünce", "Yol" veya "Yeni Sentez" empoze etmeye kalkarlarsa -DKP'nin yaptığı gibi- bu kesinlikle kabul edilmeyerek, reddedilecektir.

MLM'nin Bilimsel Yasaları ve Niteliksel Gelişmeler

Devrimin evrensel bilimi MLM, devrimci fikir pratiğine ve çizgi yoluyla bir ülkede veya toplumda değişik derecelerdeki gelişmelere ihtiyaç duyar. Bu doğru bir formülasyondur. MLM'yi desteklemek, uygulamak, savunmak istisnasız tüm Maoistlerin izlemesi gereken yoldur. Devrimci sınıf mücadelesinde ve devrimci hareket mücadele sürecinde onu uygularken birçok yeni gelişmeler ortaya çıkar ve devrimci hareket başarabilmek için yolunu temizlemek ve gelişmeleri bilimsel temelde sentezlemek durumundadır. Devrimci pratik süreçte evrensel çizgi ve düşünceler ortaya çıkarsa şüphesiz bu başka ülkelerdeki devrimci hareketler tarafından uygulanır. Bu "Yeni Sentez" bakımından da ayrıca doğrudur. Mao'nun diyalektik-materyalist bilgi teorisi için vurguladığını tekrar etmek gerekli olabilir. "Algısal bilgi' den başlayarak onu aktif olarak geliştirip akla uygun bilgiye vardırmak ve sonrasında akla uygun bilgiden başlayarak aktif devrimci pratik uygulama içinde objektif ve sübjektif dünyayı değiştirmeye götürmek" (Mao-Pratik Üzerine)

Maoizm'in ünlü tezlerinden birine daha vurgu yapmak değerli olabilir: "Doğru fikirler nereden gelir?" diye sorar ve 'Doğru fikirler gökten zembille mi inerler? Hayır! Bunlara doğuştan mı sahibiz? Hayır! Bunlar sosyal pratikten gelir. Sadece bundan; üç türden değişik sosyal pratikten gelir; sınıf mücadelesinden, bilimsel

tecrübelerden, üretim mücadelesinden gelmektedir. İnsanın fikirlerini belirleyen sosyal yaşamıdır. Kitlelerin ileri kesimleri bir kere doğru fikirleri kavradıktan sonra, bu fikirler maddi güce dönüşürler. Sosyal pratik içinde insanlar çeşitli mücadeleler içinde hem hatalarından hem de başarılarından zengin deneyler edinirler." (Mao-Seçme Eserler)

Mücadele sürecinden geçilmeksizin; özellikle Mao'nun vurguladığı sınıf mücadelesinden geçmeden herhangi bir sentez -Bob Avakian'ın "Yeni Sentezi" de dâhil hiçbir- kurulamaz. Kısa ve rahat bir yol yoktur. Öncü bir çizginin dayandığı ideolojik sentezler bu damarı tanımlamak zorundadır. Dolayısıyla yukarıda açıklanan "Yeni Sentez" devrimci mücadele süreci içinde test edilmek ve devrimci pratiğin sürecinde doğrulanmak zorundadır. Bu süreç içinden geçilmeden DKP'nin yaptığı gibi UKH'ya yön verecek çizgi konusunda abartılı bir iddiada bulunmak hakkı olmaz

DKP haklı olarak emperyalist ülkelerde bile yönetme yeteneğine sahip komünist bir gücün olmamasına vurgu yapmaktadır. Şöyle diyor; "Bu kitlesel yükselişte, esasen emperyalist ülkelerde yükselen işgal hareketleri gibi diğer kitlesel kabarmaların sarı ve keskin komünist devrimci büyük bir proje ihtiyacını ve artan karmaşık duruma etki edecek komünist güçlere duyulan ihtiyacı görmek çok basittir." (DKP mektubundan) DKP'nin aktif bir biçimde emperyalist ülkelerdeki muhakkak ki ABD'deki işgal hareketleri de dâhil, kitlesel kabarmalarda yer alması önemlidir. Bu partinin ABD'de tekrar tekrar meydana gelen kendiliğindenci kitlesel kabarmalara önderlik yapması için devrimci çizgisini uygulaması önemli bir bek-

Mücadele sürecinden geçilmeksizin; özellikle Mao'nun vurguladığı sınıf mücadelesinden geçmeden herhangi bir sentez -Bob Avakian'ın "Yeni Sentezi" de dâhil hiçbir- kurulamaz. Kısa ve rahat bir yol yoktur. Öncü bir çizginin dayandığı ideolojik sentezler bu damarı tanımlamak zorundadır. Dolayısıyla yukarıda açıklanan "Yeni Sentez" devrimci mücadele süreci içinde test edilmek ve devrimci pratiğin sürecinde doğrulanmak zorundadır. Bu süreç içinden geçilmeden DKP'nin yaptığı gibi UKH'ya yön verecek çizgi konusunda abartılı bir iddiada bulunmak hakkı olmaz

lentidir. "Yeni Sentez" skolastik görüş ve tartışmalara katılmak yerine ülkesinde ezilen kitleler içinde DKP'yi inşa etmesi ve "Yeni Sentez"i devrimci pratik içinde test etmesi çok daha doğru olacaktır. Böyle davranmak yerine, entelektüel bir tartışma yürütmek monoton bir sınırın ötesine geçemez. Sadece DKP değil, DEH içinde 'dünya devrimi' yüksek tartışmalarına katılan bazı DEH üyesi parti ve örgütlerin de kendi ülkelerindeki devrimci mücadele şartlarına yönelmeleri çok sınırlı kalmaktadır.

Bizler sadece 'entelektüel egzersiz' veya 'entelektüel ağırlama'yı ispat eden bir tartışma olmaması için dikkatimizi ve merakımızı kesinlikle devrimci pratiğe vermeliyiz.

Niteliksel Gelişme ve Yorumlama

Yoldaş Bob Avakian teorik sahada kesinlikle yoğun bir çaba içersinde bulunmaktadır. Sadece büyük ustaların -Marks'tan Mao'ya- neler söylediğini anlatmakla kalmayıp ayrıca diğer yazarları da aktararak eleştirel bir metot kullanmaktadır. O aynı yorumlamada bulunmaktadır. Birçok konuya dair sorular sormaktadır ve MLM'ye dair bazı ana konularda eleştirel görüşleri temsil etmektedir. Ancak Bob Avakian'ın temsil ettiği görüşler DKP-ABD tarafından O'nun önderliği altında "Yeni Bir Sentez" ve bunu ise MLM'de nitel bir gelişme olarak lanse etmektedir. DKP bu yorumunu "nitel bir gelişme" olarak sunmaya çalışmaktadır ki bu doğru değildir. "Yorumlama" ile "nitel gelişme" gibi iki ayrı kategoriye aynı teraziye koyup sunmak doğru değildir

Ve bununla ne kendilerinin ne de başkalarının kafalarını karıştırmanın bir manası yoktur. Sadece birkaç örnek verelim: "Yadsınmanın yadsıması" sorunu. İlk Hegel tarafından ileri sürülmüş ve daha sonra ise Engels tarafından materyalist diyalektikte temsil edilmiş olduğu doğrudur. Devamında ise Stalin tarafından "diyalektiğin temel yasalarından biri" olarak açıklamıştır. Ancak bu anlayış Mao tarafından reddedilmiştir. Sonrasında komünistler bunu Marksist diyalektiğin temel bir yasası olarak kabul etmemişlerdir. Bakalım Bob Avakian bunu nasıl yorumluyor; "Örneğin bu kendini 'yadsınmanın yadsıması' anlayışında (başka şeylerin, bir şeyin başka bir şeyi yadsıması kar-

şılığı da daha ileri boyutta yadsımaya ve daha önceki unsurları içeren fakat şimdi daha bir üst düzlemde olan bir senteze götürür şeklinde geliştiği anlayışı) gösterir. Bu anlayış felsefesi Marks (ve Engels) üzerinde önemli bir etkide bulunan Hegel'in felsefi sisteminden devralındı. Hatta kendi başına felsefi idealizm (tarihin esasında idea'nın, fikrin-veya düşünüşün ortaya çıkmasından ibaret olduğu anlayışı) olarak değerlendirilen Hegel'in diyalektik anlayışını temel anlamda yeniden biçimlendirip materyalist bir temele oturtular. Bob Avakian'ın tartıştığı gibi, "yadsınmanın yadsıması" -sanki bir şey başka bir şey tarafından yadsınmaya hemen hemen önceden belirlenmiş senteze gitmeye mecburmuş gibi-'kaçınılmazlık' yönüne meyledilebilir"

"Yadsınmanın yadsıması"nın diyalektiğin bir yasası olarak ele alınmasını istemeyen yoldaş Mao'nun kendisidir. Bob Avakian "yadsınmanın yadsıması" tartışmasını "sanki bir şeyin diğer bir şeye özel bir yoldan bağlı olduğu ve hemen hemen önceden kararlaştırılmış senteze doğru dönüşebilecek bir eğilim" şeklinde ele alıyor. Bob Avakian bunun diyalektiğin temel bir yasası olmadığını zaten söylemiş olan Mao'ya rağmen neden ille de ideolojik bir farklılık olarak sunmaktadır. Kimse bunu teori düzeyine çıkarma abartısına götürüp "kaçınılmazlık eğilimine götürebilir" diyemez.

Entelektüeller Sorunu

Bob Avakian "Yeni Sentez"i'n bir parçası olarak entelektüeller meselesinde komünistlerin tek yanlı davrandıkları sonucuna varmaktadır. DKP mektubunda şunlar söyleniyor; "Yeni Sentez ile ilişkili olarak Bob Avakian komünist hareketin entelektüellere tek yanlı yaklaşımını eleştirmekte, onları sadece bir problem olarak görmeyi ve onlara toplumun gerçeğini derinden anlaması için zengin sürece katkı için tam katılmalarını kabul etmemekte ve böylelikle gerçekleri komünizme bilinçli dönüştürmek sonucuna varmıştır." "Yeni Sentez"i'n böyle bir teorik sonuca nasıl ulaştığına hayret ediyoruz. Gerçek komünistlerin ya da Maoistlerin entelektüeller sorunu hakkındaki görüşlerinin ne olduğu Mao'nun ÇKP Propaganda Bürosu'nda yaptığı açıklamadan anlayabiliriz.

Şöyle diyordu Mao; "Ülkemiz kültürel olarak

gelişmemiş bir ülkedir. Bizimki gibi kırık ülkelerde 5 milyon entelektüel çok azdır. Entelektüeller olmaksızın işimizi iyi yapamayız ve bu nedenle onlarla birleşmek için iyi şeyler yapmalıyız. Sosyalist toplum esas olarak üç kesimden oluşmaktadır. İşçiler, köylüler ve entelektüeller. Entelektüeller fikir işçileridir. Bunların çalışmaları halkın hizmetidir. Yani işçilerin köylülerin hizmetinde." (Mao, Seçme Eserler, Cilt 5, syf 425)

Mao'nun 1957'de ileri sürdüğü görüşler oldukça nettir. Bu nedenle DKP'nin bu konuda söyledikleri gerçekçi olmaktan uzaktır ve "Yeni Sentez" meseleye doğru yaklaşmamaktadır. DKP, Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun kendi dönemlerinin büyük proleter entelek-

şünüyoruz. Bob Avakian net açıklama yapmak yerine, üstü kapalı, imalı vurgularla anlatma yolunu tercih ediyor, fakat vurgularında "yeni bir Marksizm" anlaşılmaktadır. Diğer yandan tamamen böyle yaptığını alıntılarla ispat etmek de zor gözüküyor. Durum şudur ki; vurgularında ne anlatmak istediği iyi anlaşılmamaktadır. DKP "Komünizm yol ayrımında" şeklinde dikkatli bir başlık kullanmaktadır. Komünist hareket birçok gerileme sonrasında savunma durumuna düşmüştür. Fakat bu ilk defa olmaktadır. Tüm tarih boyunca birkaç defa keskin gerilemelerle yüz yüze kalmıştır. Ancak bu duruma rağmen tüm komünistler için komünist hedef lekesiz kalmıştır. Şuna inanıyoruz ki; komünist hedef gerçekten başarılabilir. Bu nedenle biz sosyalizm ve komünizmi bilimsel

Yoldaş Bob Avakian teorik sahada kesinlikle yoğun bir çaba içerisinde bulunmaktadır. Sadece büyük ustaların -Marks'tan Mao'ya- neler söylediğini anlatmakla kalmayıp ayrıca diğer yazarları da aktararak eleştirel bir metot kullanmaktadır. O aynı yorumlamada bulunmaktadır. Birçok konuya dair sorular sormaktadır ve MLM'ye dair bazı ana konularda eleştirel görüşleri temsil etmektedir. Ancak Bob Avakian'ın temsil ettiği görüşler DKP-ABD tarafından O'nun önderliği altında "Yeni Bir Sentez" ve bunu ise MLM'de nitel bir gelişme olarak lanse etmektedir. DKP bu yorumunu "nitel bir gelişme" olarak sunmaya çalışmaktadır ki bu doğru değildir. "Yorumlama" ile "nitel gelişme" gibi iki ayrı kategoriyi aynı teraziye koyup sunmak doğru değildir

tüelleri olduklarını hatırlamalıdır. Onların görüşlerinin doğruluğu pratikte ispatlanmıştır. Onlar entelektüelleri nasıl küçümseyebilirler? Bunu söylerken şu da unutulmasın, eski ve gerici fikir analizlerini yapanların da onlar olduğu ve dolayısıyla devrimci ve gerici olmak üzere entelektüellerin ikiye bölündükleri de bir gerçektir. Entelektüelleri eşit iki ayak üzerine oturtup buna göre bir değerlendirme yapmak sınıf perspektifini gözden kaçırmak değil midir?

MLM'den Kopuş Riski

Bob Avakian'ın MLM'den tamamen kopmuş olduğunu söylemiyoruz ancak "Yeni Sentez" adına ortaya koydukları "yeni bir Marksizm" keşfi olacak bir tartışma ileri sürdüğünü dü-

olarak adlandırıyoruz. Bob Avakian uzun uzun tartışmalarla komünizmin "kaçınılmaz olmadığını" ispata çalışıyor. Bu tartışmada birkaç soru sorulabilir: Birincisi; tarihsel materyalizm temelinde ele alırsak ve şayet komünizm "kaçınılmaz değilse" hangi sosyo-ekonomik ve politik sistem kaçınılmaz olur? İkincisi; hiçbir büyük önder Marks'tan Mao'ya kadar, kitleler devrim yapmaksızın, rutin ve geleneksel bir yürüyüşle sosyalizmin kapitalizmin yerini alarak komünizme gideceğine dair teorik öngöründe bulunmamıştır. Komünizmin kaçınılmaz olmadığı üzerine bu denli yoğun enerji harcıyıp ispat etmeye çalışmak neden? Yoksa Bob Avakian dünyamızın komünizmi görmemesi gerektiği sonucuna varmış olduğu için midir bu? DKP, 2009 yılında "komünizmin yeni

bir başlangıcı" başlığı altında bir belge yayımladı. Bu doküman üzerinden Bob Avakian'ın UKH'nın tümünden nasıl sorumluluk duyduğunun fotoğrafı veriliyor: "Uzun zamandır geride kalan komünizmin birinci aşaması, inanılmaz derecede başarılar sağlandı. Yüz yüze kaldığı gerçek zorluklarla savaş içinde onları aştı. Nihayetinde sömürü ve baskı ilişkilerinin tasfiye edilmesi için dünyamızı ileri taşıdı. Kitleler özgürlüğün yeni boyutlarını sevinçle karşıladı ve toplumun değiştirilmesinden memnuniyet duydu. Dünya çapında insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş gönüllü bir inisiyatif ve bilinç ortaya çıktı. Ancak hiç de sürpriz olmayan bir şekilde, bazen en ciddi olan hatalar ve yetmezlikler de ortaya çıktı. Bu ciddi hatalar, yeni toplumu ortaya çıkaranların ve devrimi yönetenlerin dünya görüşlerinde ve metotlarında ortaya çıktı. Bu türden hatalar ve yetmezlikler komünist devrim girişiminin yenilgiye uğramasına sebep değildir. Ancak, ikincil olsa bile yenilgiye katkı sunmuşlardır. Bu yenilgi ve ötesi birinci aşamanın tecrübeleridir. Bunlar gerçekten başarıların coşkularıdır ve hatalar ile yetmezlikler, ikincil de olsa o zamanlar ciddi ve gerçektiler ve bütün bunlardan derinden öğrenmek şarttır- zira komünist devrimi ilerletebilmek, şimdi daha iyisini yapmak için gereklidir bu".(Dokümandan) Bu açıklamada Bob Avakian komünist hareketi iki aşamaya ayırmaktadır. Bob'a göre birinci aşama tamamlanmıştır: "Yüz yüze kaldığı zorlukların üstesinden geldi. Nihayetinde sömürü ve baskı ilişkilerini tasfiye etmek için dünyayı ileri taşıdığı özgürlüğün yeni boyutları, toplumu değiştirme durumu kitleler içinde memnuniyet yarattı. Dünya çapında insanlık tarihinde eşi-benzeri görülmemiş gönüllü ve bilinçli bir inisiyatif ortaya çıktı." Birinci aşamanın yenilgisine yol açan bu hata ve yetmezliklerin ikincil bir rol oynadığından söz ediyor. Başka bir olayda "ikinci dalgadan" söz ediyor. Söylenenler göz önüne alındığında diyalektiğin yasalarına göre olup bitenler doğaldır. Nerede başarılar varsa orada hatalar da vardır. Başarılar, hatalar ve yetmezliklerle ilişkilidir. Bu herkesin kolayca anlayabileceği bir yasadır. Fakat temel sorun Bob Avakian'ın komünist hareketi nasıl iki aşamaya ayırdığıdır. Bob Avakian'ın formüle ettiği teorik çerçeve "yönelimi" ile "ikinci aşama" "ikinci dalga" tam ayırımın nasıl yapı-

lacağıdır. "Önceden bir yönelim" belirlemeye karşı da olsa Bob Avakian'ın komünizmin ikinci dalgası olarak bahsettiği "teorik çerçeveye" kendisinin karar vermesi gerekir.

Avakian tarafından formüle edilen "aşamalara bölme teorisi" hayali ve temelsizdir. Bilimsel bir temeli yoktur. Dünya komünist hareketinin kuruluş gerçekliği bir devamlılık sürecidir. Devrimin kesinlikle değişik aşamaları vardır. Bu ise eşitsiz sosyo-ekonomik yapıdan ileri gelir. Gelişmemiş yarı-feodal ya da yeni sömürge ülkelerde KP'ler Yeni Demokratik Devrim'i hazırlarlar, kapitalist-emperyalist ülkelerde de KP'ler sosyalist devrim hazırlığı yaparlar. Devrim bu aşamaya kadar düşünüldüğünde ve enternasyonalist komünist hareket göz önüne alındığında, süregelen bir hareket olarak değişik "aşamalara" bölünmez. Komünist hareketin zafer ile yenilgiler ve büyük alt-üst oluşlar içinden geçerek ilerleyeceğinden şüphemiz yoktur. 1849'da ünlü Komünist Manifesto'yla başlayan değişik sosyalist girişimlerin, çaba ve yaklaşımların varlığından söz edilebilir. O günden bugüne komünist hareket kesintisiz sürmektedir. Ona rehberlik eden bilimsel MLM'nin doğruluğu değişik yol ve zamanlarda açığa çıkmıştır. Şimdi "aşamaya" bölmek; bunu temellendirememek ve MLM'nin komünist hareketin sadece "birinci aşaması" ile ilgili olduğu şeklindeki bu kafa karışıklığına ve şüphesine sebep olacaktır. Ve birinciyi dondurarak "ikinci aşamaya" önderlik etmek ve yönetmek mümkün değildir

Böylesi bir hayali, bilimsel olmayan formülasyonla Bob Avakian komünist hareketin gelecekte MLM bilimsel teorisiyle devrime önderlik edemez ve yönetemez şüphesine sebep olmaktadır. 1976'yı "birinci aşamanın" sonu ilan etmek, 1976'lar sürecinde dünyada devam etmekte olan halk devrimleriyle kendi hesabına olaydan kendisini azad etmektedir.

Peru'da, Nepal'de, Hindistan'da ve bazı diğer ülkelerde başlayan YDD'lerin 1976 şartlarında değerinden söz etmek yerinde olur. DKP-ABD Nepal'de eski NKP(Maoist)'in önderlik ettiği Halk Savaşı'na verdiği güçlü destek ile onu uluslararasılaştırmada büyük bir rolü vardı. Fakat bugün Nepal Halk Savaşı da dâhil önemli devrimci hareketlerden söz etmeyi bile sevmemesi, kendi içinde gelişmekte olan bazı

Avakian tarafından formüle edilen “aşamalara bölme teorisi” hayali ve temelsizdir. Bilimsel bir temeli yoktur. Dünya komünist hareketinin kuruluş gerçekliği bir devamlılık sürecidir. Devrimin kesinlikle değişik aşamaları vardır. Bu ise eşitsiz sosyo-ekonomik yapıdan ileri gelir. Gelişmemiş yarı-feodal ya da yeni sömürge ülkelerde KP’ler Yeni Demokratik Devrim’i hazırlarlar, kapitalist-emperyalist ülkelerde de KP’ler sosyalist devrim hazırlığı yaparlar. Devrim bu aşamaya kadar düşünüldüğünde ve enternasyonalist komünist hareket göz önüne alındığında, süregelen bir hareket olarak değişik “aşamalara” bölünmez. Komünist hareketin zafer ile yenilgiler ve büyük alt-üst oluşlar içinden geçerek ilerleyeceğinden şüphemiz yoktur. 1849’da ünlü Komünist Manifesto’yla başlayan değişik sosyalist girişimlerin, çaba ve yaklaşımların varlığından söz edilebilir. O günden bugüne komünist hareket kesintisiz sürmektedir. Ona rehberlik eden bilimsel MLM’nin doğruluğu değişik yol ve zamanlarda açığa çıkmıştır. Şimdi “aşamaya” bölmek; bunu temellendirememek ve MLM’nin komünist hareketin sadece “birinci aşaması” ile ilgili olduğu şeklindeki bu kafa karışıklığına ve şüphesine sebep olacaktır. Ve birinciyi dondurarak “ikinci aşamaya” önderlik etmek ve yönetmek mümkün değildir

olumsuzlukların sonucu olarak kabul edilmez. Şu da söylenebilir: Kapitalist-emperyalistler tarafından icat edilen “Komünizm öldü”, “Marksizm anlamsızlaştı” korosundan etkilenme olduğu söylenebilir. Yeni Marksistler tarafından Marksizm’in tarif edilmesinde etkisi inkâr edilemez.

Bilinçli ya da bilinçsizce nasıl olursa olsun, Bob Avakian MLM bilimsel ideolojisinin ve dünya komünist hareketinin zayıflamasına, imha edilmesine katkı sunmaktadır.

“Geleceğin Öncüsü mü olacağız, yoksa geçmişin kalıntısı mı olacağız” üzerine

DKP’nin seçtiği bu başlık okura bazı sürprizler sunuyor. Bunlar geçmiş ve gelecek üzerine çok laf ediyorlar da şimdiki durum üzerine neden konuşmazlar? “SSCB’de sosyalizmin kazanımları” sonrası uluslararası bir mesele olarak tartışılmış olsaydı bunun kesin bir anlamı olurdu. Emperyalistler ve komünizm karşıtları sosyalizmin kazanımları için “Marksizm geçersizdir”, “Komünizmin geleceği yoktur”, “Komünizm öldü” terminolojisiyle meseleye bakmaktan mutlu olurlardı. Açık olarak konuşulduğunda şayet birileri “geleceğin öncüsü mü olacağız ya da geçmişin kalıntısı mı ola-

cağız” ikilemi içinde birini seçmek zorunda kalsaydı hiç kimse “geçmişin kalıntısı” olmayı seçmeyi yeğlemezdi. Fakat DKP’nin iğneleyeceği içeriğine bakıldığında, anti-komünistlerin “Komünizm öldü” “Marksizm’in geleceği yoktur” gibi içerik üzerindeki etkisi görülecektir. Biz böylesi türden bir formülasyonun doğruluğuna hemfikir değiliz. Bob Avakian bir zamanlar Sahte Komünizm Öldü, Yaşasın Gerçek Komünizm başlıklı bir kitap yazmıştı. Kitap, dünya çapında anti-komünistler tarafından yaratılan kafa karışıklığına cevap için Marksist bir kitap olarak görülüyordu. Fakat öyle anlaşıyor ki Bob Avakian’ın şimdiki görüşleri büyük oranda değişmiş durumundadır. Sosyalizmde gerilemelerden sonra gericiler ve revizyonistler terminolojiye “yeni” veya “neo Marksizm” “neo-liberalizm” gibi yeni isimler takıyorlar ve bu koroya katılan eski komünistler kendilerine “yeni Marksistler” demektedirler. Eğer geleceğin öncülüğü formülasyonu “yeni Marksistlere” göre olacaksa biz bu “yeni” veya “geleceğin öncüsüyle” hemfikir olmayacağız. Sınıfımız geçmişte öncü bir rol oynadı. Biz sadece geleceğin öncüsü değil, bugünün de öncüsü olmak istiyoruz. Mutlak olarak öncüyle kastımız, gerçek manada komünist öncü anlayışımız bütün zamanlar içindir. Biz mevsimsel

olmak yerine, her döneme öncü olmaya çabalamalıyız.

Ultra Enternasyonalizm Eğilimi

İstisnasız tüm komünistlerin birer enternasyonalist oldukları gerçeği çok iyi biliniyor. Komünistler bakımından enternasyonalizmin anlamı ayrıca bellidir. Her daim enternasyonalizm formülasyonunu esas alırız. Lenin KP'ler için çok belirgin biçimde bunu izah etmiştir. "Bir tek, sadece bir tek gerçek enternasyonalizm vardır. Bu ise, her ülkedeki devrimci hareketi ve devrimci mücadeleyi (propaganda, sempati ve maddi yoldan) desteklemektir. Bu çizgi, bütün ülkeler için istisnasız geçerlidir" (DEH- Deklarasyonu'ndan alıntı) Lenin şunu net olarak vurguladı: "Proleter devrimciler devrimci çalışma sorununa "benim ülkem" görüş açısından değil, proleter dünya devriminin hızlandırılması propagandasında bana düşen pay" görüş açısından yaklaşmak zorundadır." (Aynı eser)

Fakat Bob Avakian için enternasyonalizm meselesi, Lenin'in koyduğu sınırların dışında duruyor. Enternasyonalizm meselesi DKP mektubunda şöyledir: "Kuruluşundan bu yana komünizm için köklü bir prensip olarak kalmışsa da Avakian komünist hareket tarihinde ilkelerde hatalı tavizler verilen ve enternas-

yonalizmden kopulmuş bulunan noktaların üstesinden gelerek komünist devrimin enternasyonalist yoldan daha fazla ilerlemesinin temel özetini yapmıştır" DKP şöyle özetliyor; "Bu ilke komünist hareket tarihinde hatalı olarak ele alınmıştır", fakat hangi "ilkenin yanlış olarak ele alınmış" olduğu ise açık belirtilmiş değildir. Ve bu ilkesel hatayı kimin yaptığı da! Bu noktada "komünist devrimi derinlemesine daha doğru yoldan ilerletmek" gibi belirtilen farklılık maval gibi görülüyor. "Daha derinlemesine bir yoldan" ile işaret edilmek istenen nedir? Bununla bazı ülkelerde devrimin kendiliğinden meydana gelmesi mi kastediliyor? DKP, UKH'nın büyük önderlerini enternasyonalizm ilkelerinde "hatalı uzlaşmalar" yapmakla suçlamaktadır. Bu nedenle DKP, Lenin'in ortaya koyduğu enternasyonalizm ilkesi ile farklı yerde durmaktadır

Çünkü Lenin, devrimci durumun olgun olduğu yerlerde ve zamanlarda yapılmasını öğütledi ve koşulların olgunlaşmadığı yerlerde ise hazırlıkların ciddiyetle yapılmasını salık verdi. DKP'nin bu meseleye bakışı başka bir olayda daha net vurgulanmıştır: "Avakian herhangi bir ülkedeki sınıf mücadelesinin (seyrinin, gelişiminin-çev) belli bir ülkedeki bir şekilde o bağlamdan kopuk veya onun dışındaki ilişkilerin ortaya çıkarılması yolundan ziyade,

Fakat Bob Avakian için enternasyonalizm meselesi, Lenin'in koyduğu sınırların dışında duruyor. Enternasyonalizm meselesi DKP mektubunda şöyledir: "Kuruluşundan bu yana komünizm için köklü bir prensip olarak kalmışsa da Avakian komünist hareket tarihinde ilkelerde hatalı tavizler verilen ve enternasyonalizmden kopulmuş bulunan noktaların üstesinden gelerek komünist devrimin enternasyonalist yoldan daha fazla ilerlemesinin temel özetini yapmıştır" DKP şöyle özetliyor; "Bu ilke komünist hareket tarihinde hatalı olarak ele alınmıştır", fakat hangi "ilkenin yanlış olarak ele alınmış" olduğu ise açık belirtilmiş değildir. Ve bu ilkesel hatayı kimin yaptığı da! Bu noktada "komünist devrimi derinlemesine daha doğru yoldan ilerletmek" gibi belirtilen farklılık maval gibi görülüyor. "Daha derinlemesine bir yoldan" ile işaret edilmek istenen nedir? Bununla bazı ülkelere devrimin kendiliğinden meydana gelmesi mi kastediliyor? DKP, UKH'nın büyük önderlerini enternasyonalizm ilkelerinde "hatalı uzlaşmalar" yapmakla suçlamaktadır. Bu nedenle DKP, Lenin'in ortaya koyduğu enternasyonalizm ilkesi ile farklı yerde durmaktadır

daha fazlasıyla uluslararası düzlemde belirlendiği ilkesini geliştirdi.”

Devrim yapma sürecindeki farklı ülkelerde veya tek bir ülkede devrim yapma sürecinde hem iç hem de dış şartların katkı sunacağı kesindir. Her KP veya devrimci hareket somut bir plan bulmaya çalışırken, iç ve dış, her iki durumun değerlendirmesini yapar. İç ve dış şartların iç içe olduğu şüphesizdir. Burada sorun ilke ve karar veren faktörün ne olduğudur. Devrim yapmak için devrimci durumun olgun olması veya olmaması gerçekliğiyle bir ülkede baş çelişkinin keskinliği de dâhil olmak üzere iç şartlar belirleyici iken, dış şartlar ikincil durumdadır. Belli bazı özel şartlar altında, uluslararası durum elbette özel bir rol oynayabilir. Ancak, iç çelişkiler ve subjektif devrimci güç, devrimin başarılı olup olmamasında tayin edici olandır. Dış faktörün daha belirleyici olduğunu formüle etmek ve iç faktörlerle karşılaştırmak diyalektiğin genel yasası olan “iç çelişki belirleyicidir”e karşı giden, duran bir ayrışım-dır. Enternasyonalizm meselesini daha belirgin hale getirmek için gelin Mao’dan bir kesit aktaralım: “Kurtuluş mücadelesinde ezilen halk öncelikle kendi mücadelesine dayanır ve sonra, sadece daha sonra, enternasyonalist yardıma ihtiyaç duyar. Kendi devrimi için ayağa kalkarlara, kurtuluş için çabalayanlara yardım edilmelidir. Bu bizim enternasyonalist görevimizdir” (Mao, Afrikalı Dostlarıyla Konuşmalar, 8 Ağustos 1963)

Mao çok net olarak “Kurtuluş mücadelesini tamamlama sürecinde ezilen halklar, birinci olarak kendi mücadelelerine ve sonra, sadece daha sonra, enternasyonal yardıma dayanır” demiştir. DKP mektubunda vurgulanan görüşler çelişkili görünmektedir. “Avakian’ın geliştirdiği bir ülkedeki sınıf mücadelesi daha çok enternasyonal seviye tarafından belirlenir” görüşü Lenin ve Mao’nun “proletarya enternasyonalizmine ilişkin söylediklerine denk gelmemektedir.

Muhtemel Fikir Sapmaları

Son yıllarda DKP içinde ortaya çıkan ve kendisini yutacak hatalı eğilimlere şahit olduğumuzu söylemeliyiz. Onu ciddi bir parti ve olgun bir önderlik olarak kabul ediyoruz. Dolayısıyla bu durumun kendiliğindenci bir şekilde or-

taya çıktığını söylemek çocukluk olur. Ne ki, dostça ve sağlıklı bir yoldan eleştiri yürütmek bizim görevimizdir. Görevimiz hastayı öldürmek değil tedavi etmektir. DKP içinde hatalı eğilimin gelişmesinde iki sebep görülmektedir.

MLM’ye Olan Güvenin Yitirilişi

DKP ve lideri Bob Avakian, KP’lerin MLM öğretisini değerlendirme ve geliştirme limitinin ötesinde bir tutumla ortaya çıkıyor. Düzenli bir gelişme süreci olarak MLM bir sosyal bilimdir. Ne zamanki MLM bir ülke devriminde uygulanır, o zaman bu bilim geliştirmeyi hak eder. Ancak şu da var; bütün geliştirmeler niteliksel öz taşımaz. Bazıları niceliksel olurken, bazıları niteliksel karakterli geliştirmeler olabilirler. Dünyanın bütün devrimci komünistleri kendi ülkelerinde devrimi başarmak için sistematik olarak çalışmalı ve tüm kalpleriyle dünya devrimini desteklemelidirler. Ancak Bob Avakian’ın girişimi bu durumun ötesine gitmektedir. Bazı durumlarda DKP, MLM öğretisine belli ton ve derecede karşı tutum almaktadır. Gericiliğin ve anti-komünistlerin yaptığı gibi. Değişik sınıf ve katmanlardan halk kitleleri her türlü baskıdan kurtulup özgürleşmek için bu harekete katılmış olduğuna dair Dünya Komünist Hareket içinde genel bir eğilimin varlığı bilinir. Küçük burjuva entelektüeller sınıfı bu harekete katılanlar arasındadır. Ve devrim sürecinde önemli rol oynadıkları da bilinir. Ancak devrimi başarmak zor bir iştir. Devrim alt-üst oluşlar ve inişli-çıkışlı bir hat içinde ilerler. Devrimci hareketler gel-gitler yaşarlar. Bir ülkede veya dünya devriminde gerilemeler veya yenilgiler yaşandığında bu kesimler; özellikle de küçük burjuva unsurlar, umutsuzlaşır ve pişmanlık duyarlar. Devrim yenilgiye veya gerilemeye girdiğinde bu özellikle devrimci saflarda ve toplumun büyük bir kesiminde kendisini gösterir. Aynı şeyler SSCB ve Çin’de geriye dönüşler ve sonraki süreçte Peru ile Nepal devrimlerinin gerileyiş sürecinde ve UKH’da kendisini gösterdi. DKP,1980’lerde ve 21. yy başlarında komünizmin zaferinde ve MLM ideolojisinde sağlam duruyordu. Fakat sonraki süreçte Bob Avakian da dâhil DKP önderliği KP önderliğinde devrimi başarıya ulaştırmada öz güvenini yitirerek tasfiyeciliğin kurbanı durumuna geldi. Öyle görülüyor

ki DKP MLM'ye ve dünya devrimine olan güvenini yitirdi. Bazı MLM öğretilere karşı eleştirileriyle düş kırıklığını açığa vurdu. DKP'nin MLM'nin bazı noktalarına yönelttiği eleştiri tarzı dostça görünmüyor.

Önderlikte Kariyerizmin Ege-menliği

"Yeni Sentez" in öncü MLM ideolojisinin geliştirilmesi olarak kabul edebilecek bir temele sahip olmadığı şu ana kadar zaten açıklanmış durumdadır. Şayet UKH'nın tecrübelerinden öğrenmek istiyorsak, öncü çizginin nasıl geliştirildiğine dair yeterli veriler vardır. Birincisi, MLM verili bir ülkede veya toplumda somut koşullara uygulanmak zorundadır. Devrimci hareketin somut pratiği içinde öncü ideolojinin uygulanışında yeni fikirler, yeni formulas-

kilde telkin eden DKP'nin bunu kendi partisine uygulamamasıdır. Bu böyledir çünkü DKP'nin önder gurubu kendi özel formülasyonlarına tam manasıyla güven duymamaktadır

Kendileri için durum buyken, UKH ve diğerlerine "Yeni Sentez" i vaat etmektedirler. Bu durum, UKH içinde ilk değildir ve Bob Avakian'ın DEH içinde Maoizm öncesi süreçte MLM'nin geliştirilmesine öncülük etmeye kalkması yeni değildir. DEH içinde diğer bazı önderler Bob Avakian'dan önce bu işe zaten başlamışlardı. 1984 yılında DEH'in kuruluşu sırasında Peru Komünist Partisi gözlemci olarak katılmıştı. PKP Başkanı Gonzalo aynı şeyi yapmıştı. Gonzalo, PKP'nin mümtaz önderi ve UKH'nın iyi tanınan komünist önderi olarak

Garip olan şey, "Bob Avakian'ın Yeni Sentez" inin kurulmasında inat eden ve onu empoze eden DKP, MLM öncü ideolojisi ve niteliksel gelişme olarak gördüğü "Yeni Sentez" i kendi partisi içinde geliştirmemesinde hiçbir rahatsızlık duymuyor olmasıdır. Bu tartışma, Bob Avakian'ın "Yeni Sentezi" ni formüle eden DKP'ye sıradan bir ağırlık ve ciddiyet kazandırmıştır. Şüphesiz diğer partilere garip gelen şey, "Bob Avakian'ın Yeni Sentezi" ni yoğun şekilde telkin eden DKP'nin bunu kendi partisine uygulamamasıdır. Bu böyledir çünkü DKP'nin önder gurubu kendi özel formülasyonlarına tam manasıyla güven duymamaktadır

yonlar, yeni çizgiler gelişebilir. Tüm bu analizlerin ve sentezlerin yapılması görevi o ülkenin komünist partilerinin görevidir. İlk olarak yeni gelişmeleri nasıl adlandıracağını tartışmak ve sonuca ulaştırmak aynı partinin görevidir. Ve sonrasında adı geçen konular uluslararası çapta da tartışılabilir.

Garip olan şey, "Bob Avakian'ın Yeni Sentez" inin kurulmasında inat eden ve onu empoze eden DKP, MLM öncü ideolojisi ve niteliksel gelişme olarak gördüğü "Yeni Sentez" i kendi partisi içinde geliştirmemesinde hiçbir rahatsızlık duymuyor olmasıdır. Bu tartışma, Bob Avakian'ın "Yeni Sentezi" ni formüle eden DKP'ye sıradan bir ağırlık ve ciddiyet kazandırmıştır. Şüphesiz diğer partilere garip gelen şey, "Bob Avakian'ın Yeni Sentezi" ni yoğun şe-

düşünülmüyordu. Onun önderliğinde Peru'da Halk Savaşı'nın ilerleyişi döneminde, Mao Zedung düşüncesi yerine, Maoizm terminolojisini ilk olarak kullanan ve MLM'yi 3 ve en yüksek seviyeye çıkaran vurgudan sonra, Peru Devrimi'nde MLM'nin uygulanmasında PKP bu formülasyona Gonzalo düşüncesini ekledi. Ancak Gonzalo düşüncesi DEH içinde öncü bir ideoloji olarak kabul görmedi.

1990'larda Sekreterliğini K. Venu'nun yaptığı Hindistan Komünist Partisi(ML) (HKP (ML) 1984'de DEH'in kurucularından biridir. K. Venu "Proleterya Demokrasisi" tezini ileri sürdü. 1990'larda SSCB'nin dağılması sonrasında anti- komünistler, pro-empyralist entelektüeller saldırı furcasını sürdürdüler. Ve diğer gerici kaynaklar hep bir ağızdan "Komünizm öldü" "Sosyalizmin geleceği yok" "Sosyalizm

ve komünizmin sonu geldi" şeklinde saldırıyordu. O vakitlerde solcu entelektüellerin birçoğu pişmanlık içine girmiş ve bu durum komünist hareketten kopmalarına sebep bu olmuştu. Birçok entelektüel "komünizmin geçersizliğini" ortaya çıkarmak için hummalı çalışma içindeydiler. K. Venu bu dönemde "Proletarya Demokrasisi" tezini ileri sürdü. Bay Venu, Dünya Komünist Hareketi'nin geriye düşmesine yol açan nedenin "proletarya diktatörlüğü" olduğunu keşfetti. O'na göre "proletarya diktatörlüğü" sosyalist ülkelerde demokrasiyi bastırdı, böylelikle kitleler arasında hayal kırıklığı yarattı. Bu durum ise sosyalist sistem üzerinde gerici güçlerin halkın duygularını sömürmesine yol açtı. Bu nedenle "proletarya diktatörlüğü" yerine "proletarya demokrasisi" olmalıdır" dedi. Yani "proletarya diktatörlüğü" ne karşı "proletarya demokrasisi"nin ikame edilmesi. Sonrasında bu görüş, partilerin büyük bir kesimi tarafından reddedildi. Bu öncü çizgi HKP(ML)'yi tasfiyeciliğe götürdü. Devrimci kesim kendisini HKP (ML) Naxalbari olarak örgütledi. Daha sonra DEH kurucu partilerinden biri olan ve 1996-2005 yıllarında ünlü Halk Savaşı'nı yöneten NKP(Maoist) Başkanı Prachanda'nın gelmesi vardır. Prachanda'nın önderliğinden sonra NKP(Maoist) "Prachanda Yolu"nu MLM'nin öncü ideolojisine eklemeli. Bu sentez, komünist partilerin içinde özellikle de DEH içinde tartışıldı. Bazı DEH partileri buna karşı çıkarken bazıları ise bunu NKP(Maoist)'in iç meselesi olarak değerlendirdi. Ve tartışmayı gerekli görmedi, mesafeli durdu. Sonrasında bu sorun "parti birliği" sırasında geçici olarak ertelendi. Daha sonrasında ise partiyi yeni-revizyonizme taşıyan Prachanda Nepal Devrimi'ne ihanet etti. Bu sebeple "Prachanda Yolu" doğal bir ölümle sonuçlanarak ortadan kalktı. Şimdi ise diğerleri gibi DKP de "Bob Avakian'ın Yeni Sentezi"ni UKH'nın ve Maoistlerin enternasyonal merkezinin öncü çizgisi olması dayatmasında ısrar ediyor. DKP, "Bob Avakian'ın Yeni Sentez"nin öncülüğü olmaksızın bugünün dünyasında sağlam bir UKH'nın varlığından söz edilemez" iddiasında bulunuyor. DKP'nin mektubunda: "Canlı, inandırıcı, yetenekli, gerçek bir kurtuluş vizyonu ve bir programı olmaksızın ve bu temelde dünyanın bu rezil koşullarında sahte bağlantılar ve kitle önderliği açığa çıkarılmadan halk

kitleleri gerici alternatifler arasında sıkışmaya devam edecektir. Dünya çapında ortak bir ideolojik çizgi şartları içinde, özel bir ülkede böylesi devrimci komünist örgütlenme ve önderlik kurulup kökleşmesiyle proleter devrimin yeni aşamasının ortaya çıkarılmasının hayati bir parçası olacaktır. DKP başkanı Bob Avakian'ın komünizmin yeni sentezinde politik teorik iskeletini geliştirdiği tezler UKH'nın gelişme ihtiyacının temeline hizmet ediyor." deniyor. DKP'nin bu iddiası tamamen mantıksız, saçma ve aptalcadır. Bu çizginin hak ettiği en iyi şey o çizgiyi reddetmektir.

DEH Partilerinin Rolü

DEH'in nasıl tasfiye edildiği konusunda yeterli olandan daha fazlasını konuşmuş olduk. Bu tartışmalı konuda DEH- Komitesi içindeki partilerin daha fazla sorumluluk duyması oldukça doğaldır. Eski NKP(Maoist) revizyonist kliğin ihaneti ve teslimiyeti ile DKP'nin ısrarla dayattığı "Yeni Sentez" in yıkımda ana enstrümanlar oldukları zaten açıklanmış oldu. Diğer DEH partileri esasen iki ayrı gruba bölündü. "Yeni Sentez"i destekleyenlerden bazılarının bunun UKH'nın öncü ilkeleri olması için gösterdikleri ısrar, en az DKP kadar güçlüydü. Burada önemli olan nokta, DKP de dâhil, bu tezi kendileri için öncü bir ilke olarak almamalarıdır. Diğer yandan bazı partiler ise ölümcül bir suskunluk içine girdiler ve sonrasında "Yeni Sentez"i revizyonist bir yaklaşım şeklinde değerlendirdiler. Bu sebeple tarihin belli bir sürecinde genişçe bir merkez olarak örgütlenen DEH, şimdi böylelikle bölünmüş oldu. İçerdeki bu tartışmalar web sitelerinde ortalığa döküldü. Tartışmalar yoldaşlık ve dostluk sınırlarının çok ötesine geçti. Bu partiler bakımından ortak kavrayış yerini her partinin ihtiraslarının ötesine geçen "Özel Toplantılar" örgütlemeye kadar götürüldü. Bu türden etkinlikler, partiler arasında ortak bir kavrayış tutumuna varılmadıkça, mümkün oldukça böylesi toplantıların örgütlenmesine girişilmemelidir. Özel tip toplantılar DEH partileri arasında bölünme koşullarını daha da şiddetlendirmiştir.

Özel Toplantılar Konusu

Özel toplantılar mevcut durumda tartışma konularından biri durumundadır ve böylelikle sorunu görmezden gelemeyiz. Konu, HKP(ML)

Naxalbari'nin Ajit imzalı "Özel Toplantılar ve DKP" başlıklı mektupta bulunmaktadır. Ajit, HKP(ML) Naxalbari'nin içinde yer aldığı birkaç eski DEH partisinin yaptıkları "özel toplantılar" a dair uzun bir hesap dökümünü veriyor. Okurların anlamasını sağlamak için mektupta bazı parçaları aşağıda veriyoruz. "Kabaca DEH ile enternasyonal konferans girişim önerisi resmen uygulanmak üzere gerekli olduğu kabul edildi. Toplantıda adı geçen partilerin isimleri Afganistan MKP, İtalya MKP, Burba Bangladeş Proleter Partisi ve Hindistan KP(ML) Naxalbari. Davetiye "bazı DEH-üyesi Komünist Partileri arasında ortaya çıkan ciddi ideolojik ve politik farklılıkların yükselmesinin, DEH-KOM'un felç olmasının bir sonucu olarak, DEH'in şimdiki çöküşü başlığı taşıyordu. "Kendisine verilen görevlerde DEH-KOM'un başarısızlığından bu yana biz imzaları bulunan partiler DEH'in özel toplantısının örgütlenmesinin sorumluluğunu üstlendik... Üye partilerin tümü düşünüldüğünde... "bu toplantının görevleri önerisi olarak..."DEH'i mevcut çöküşe ve krize götüren ideolojik politik örgütsel faktörlerin özetlenmesi ve tespit edilmesi " ve "uluslararası düzeyde yeniden guruplaştırmak ve kendi içinde birlik ve ideolojik ilkeler ortaya çıkarmakla görevlendirilmiş enternasyonal bir konferans gündemi hedefini kararlaştırmak" olarak toplantıya görev verilmiştir. "Bu özel toplantı" DEH'in tasfiye edilmesi için bilinçli bir çaba ve direnme kararında ısrar etmenin ürünüdür. Bu mücadele girişimi, 2009'da tekil partiler tarafından kitle mücadeleleri ile global krizin keskinleştiği zaman diliminde yapıldı. Bu partiler 2009 ve sonrası için ortak 1 Mayıs bildiri-leri yayımlamak ve bu nedenle dünya halkları için bir kere daha kolektif görüş oluşturmak çabası içindeydiler. DEH'in yeniden gözden geçirilmesi ve yeniden örgütlenme konusu yeni bir tipte bir enternasyonalin inşasının bir parçası olarak gündeme getirildi." Yukarıdaki pasaj net olarak ortadadır. Ajit, "Özel Konferans"ın yapılması için elden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığı; DKP ve ittifakı bunun dışında tuttuğu görülmektedir. DKP'nin de içinde olduğu eski DEH ile ilişkili bazı partiler ise bu girişimi reddettiler. Eski NKP(Maoist) içinde keskin iki çizgi mücadelesinin sürdüğü koşullarda, biz iki kişiden oluşan bir delegasyonla gözlemci olarak bu toplantıya katıldık.

Bu dönem partimizde yeniden örgütlenme sürmekteydi ve biz bu bildiriye imza koymadık. DEH'in fiilen fes edildiği ve DEH-KOM'un bir inisiyatif koyamadığı bir ortamda bir partinin veya herhangi bir üye partinin böylesi bir merkezin yeniden örgütlenme sürecini kolaylaştırmak için istişarelerde bulunması doğaldır. Fakat Ajit'in makalesinde "Toplantı görevini DEH'i mevcut kriz ve yıkıma götüren ideolojik, politik ve örgütsel faktörlerin özetlenip açığa çıkarılması" iddiasıyla ortaya çıkıyor ve bu doğrultuda hareket ediyor ve yine "Uluslararası düzlemde yeniden gruplaşmak; kendi içinde ideolojik birlik ilkelerini ortaya çıkarmakla görevlendirilmiş enternasyonal bir konferans gündem hedefini kararlaştırmak" olarak toplantıya görev vermiştir. Her ne olursa olsun "Özel Toplantı" sorunu kesinlikle çekişmeli bir konu olarak ortaya çıkacaktır. Bu toplantı, kendisini uluslararası düzeyde değişik konular üzerinde karar sahibi olarak tayin edemez. Onun kararları diğer partiler veya örgütler için bağlayıcı olamaz. Bu durum, Maoistlerin enternasyonal merkezini kurma çabasına teşvik edici bir katkı sunmuştur. Böyle bir girişim en fazla bu düzeyde desteklenebilir. "Özel Toplantı" üzerinden "İdeolojik birlik ilkelerini ortaya çıkarmakla görevlendirilmiş enternasyonal bir konferans gündem hedefini kararlaştırmak" gibi uzun boylu bir işe kalmak, kesinlikle saçmalamaktan başka bir şey değildir. "Özel Toplantı" ile ilişkili yoldaşların bu durumu yeniden düşünerek bel kemiğini oluşturan içeriğini başkalarına empoze edemeyeceklerini ve enternasyonal düzeyde Maoistlerin birliğinin büyük inisiyatifine katılabacaklarını umut ediyoruz.

DKP ve onunla ilişkili partilerin "Yeni Sentez" lehine değişik ülkelerde lobi faaliyetlerinde bulunduklarını öğrendik. Çalışmaların merkezine bu işi koydukları anlaşılıyor. "Yeni Sentez" öncü çizgi temelinde "yeni merkez" olacak bir "enternasyonal toplantı veya konferans" örgütlediklerine dair bir bilgiye sahip değiliz. Fakat her ne olursa olsun sonuçta öyle görünüyor ki; DEH partileri içinde iki farklı blok şeklinde ortaya çıkma çabaları var. Somut bir biçim kazanmamış olsa bile! Uluslararası çapta Maoist partilerin veya gerçek komünistlerin içindeki birliğin nasıl korunacağı sorunu önü-

müzde bir görev olarak durmaktadır. HKP(ML) Naxalbari ile ayrıca değişik konular üzerinde farklılığımızı ve desteğimizi vurgulamıştık. İki partinin ortaya çıkardığı HKP(Maoist)'in kuruluşu ile bizim bu öneri dediğimiz bölümü anlamsızlaşması nedeniyle geri çektiğimizi belirtmek isteriz.

Komünist Partilerin Rolü

Yukarıda izah ettiğimiz gibi DEH en aktif ve etkili merkez durumundaydı. İdeolojik politik saldırı görevleri bakımından olsun, DEH'in partileri 1980'ler, '90'lar ve 21.yüzyıl başlarında güçlenmeye başlayan Halk Savaş'ında oynadıkları göz kamaştırıcı rolleri bakımından olsun, Maoistlerin güçlü merkezi olarak kurulmuştu. DEH içinde olmayan diğer Maoist partilerle ilişkileri yakınlaşmıştı. DEH'in bir diğer önemli olayı ise, eski Maoist Komünist Merkez (MCC)(Hindistan) ile DEH-Komitesinin ilişkilerinin oldukça yoldaşça ve sıcak olmasıydı. Bu parti ile birçok defa ikili toplantılar gerçekleştirmekle beraber, bu parti DEH'e katılmadı. Yukarıda vurguladığımız gibi, DEH'in şimdiki durumu gerçekten yıkımın hududunda durmasıdır. Başka bir inisiyatif ise HKP(Maoist)'in rol oynadığı oluşumdur. Filistin Komünist Partisi (FKP) ve diğer bazı partiler bu oluşumun bir parçasıydılar. Bileşimin adı, Marksist-Leninist Partilerin Enternasyonal Konferansı (MLEK) olarak biliniyordu. MLEK oluşumu, DEH ile karşılaştırıldığında sağlam ve iyi bir özellikte değildi. Uluslararası bir kitle örgütü inisiyatifi ise "Uluslararası Halkların Mücadele Ligi" (ILPS) olarak kuruldu. "Geniş temeli" ile "anti-emperyalist" bu "Lig" değişik örgütlerin ortak platformu durumundaydı. Oldukça "gevşek bir örgütlenme" olarak hasmane sınıfların, sosyal çıkar grupların bile rahatlıkla girebildiği bir oluşumdur. MLEK örgütlenmesinin kendisinin de birkaç yıldan bu yana pasif duruma dönüştüğü görülmektedir. Birkaç yıldan bu yana mücadele için ortaya açık bir program koymadığı görülmektedir. ILPS'in bazı bildirilerini saymazsak, mücadeleyi anlatan herhangi önemli bir programı yoktur. MLEK'in pratik manada işleyişe sahip olmadığı anlaşılmaktadır. Ancak duruma dair, MLEK içinde yönetici olarak yer alan partilerden bir bilgilendirme yapılmış değildir.

Ayrıca bazı merkezi partilerin inisiyatif aldığı bir tür enternasyonal durum var. Ancak bu oluşumu herhangi bir sonuç ve etkisi olmadığı için uzun uzadıya tartışmaya değer görmüyoruz. HKP(Maoist) ve HKP(ML) Naxalbari'nin oluşturduğu yeni parti HKP(Maoist)'nin kendi enternasyonal çizgisini geliştireceğini ve böylelikle de gerçek Maoist güçlerin yeni enternasyonal merkezine katkı sunacağını düşünmüyoruz.

Uluslararası Komünst Hareket İhtiyacını Teşvik Etmek

Hindistan'da eskiden beri var olan iki Maoist partinin ortaya çıkış olayı, eğer isim olarak belirtirsek HKP(Maoist) Naxalbari, nihayetinde yayınladığı bir bildiri ile pozitif sonuca gittiğini açıkladı. HKP(Maoist)'in Genel sSekreteri yoldaş Ganapathy ile HKP(ML) Naxalbari'nin Genel Sekreteri Ajit yoldaş tarafından 2014 1 Mayıs ortak bildirisiyle iki partinin HKP(Maoist) olarak birleştiği açıklandı. Hindistan'daki bu iki gerçek Maoist partinin birliğine yüksek bir değer biçildi ve kızıl selamlarımız iletildi. Şuna inanıyoruz ki; bu birliğin Hindistan'da gerçek komünist güçlerin oynayacakları rol ile daha fazla sağlamlaşarak güçleneceğine ve devam etmekte olan YDD'yi keskinleştireceğine inanıyoruz. Bu birlik sadece Hindistan devrimi ve Hindistan komünist hareketi için değil, UKH ve dünya devrimi bakımından da çarpıcı, olumlu bir gelişme olarak görüyoruz. Bu birleşme tek tek ülkelerde ve uluslararası düzlemde Maoist güçler arasındaki birliğin gerilemeler yaşadığı bir dönemde meydana geldi. Bu durum sadece Hindistan komünist devrimcilerinin ötesinde uluslararası düzeyde bütün komünist devrimcilere coşku ve katkı sunacaktır. Bu birliğin şafağında Maoistlerin gerçek bir uluslararası merkezin yaratılmasındaki var olan kolektif ortak çabaya yeterli bir temel veri sunacağı ve mücadeleyi keskinleştireceği kesindir. Biz kesinlikle bu yeni gelişmeyi teşvik etmekteyiz. HKP(Maoist) önderliğinden gerçek komünistlerin enternasyonal merkezinin kurulma girişimine kolektif katkı vermelerini ve işe ciddi olarak eğilmelerini rica etmekteyiz.

Enternasyonal Bir Merkezin Kuruluş Temeli

Gerçek komünist partilerin ve örgütlerin enternasyonal merkezinin, birlik temelini kurabilmesi için ortak kavrayışın ve bakış açısının temellerine ulaşılması gerekmektedir. 1984'te ML partilerin ve örgütlerin ikinci konferansından DEH'in kuruluşu sonrası katılımcılar arasında can alıcı konularda ortak kavrayışa varılması ile bu temel DEH Deklarasyonu olarak kabul edildi. Doğal olarak, Dünya Komünist Hareketi içinde yeni konular gündeme girdi ve bu nedenle ortak ve birlik kavrayışına varmak için DEH-KOM genişletilmiş bir toplantı düzenledi. DEH, Deklarasyon'da komünist partilerin ve örgütlerin öncü ilkeleri Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi olarak kabul edilmişti. 1993'de Marksizm Leninizm Maoizm formülasyonu kabul edildi. Ve 1984'de yayımlanan "DEH Deklarasyonu"ndaki önsözde, "Esas olarak DEH'in 1984 kuruluş konferansı tarafından kabul edilen deklarasyon, DEH'in gelişip ilerlemesinin pratik platformu olarak hizmet gördü. DEH'in ilkeleri ve işleyişi çerçevesinde 1993'de DEH'in yaşamında en önemli gelişme, resmi olarak kabul edilen Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm Belgesi'dir. Mao'nun yüzüncü doğum yıldönümünün ilanı (26 Aralık 1993) kararından bu yana Deklarasyon ile beraber, Yaşasın MLM Belgesi DEH'in politik platformu olarak hizmet gördü" Yaşasın MLM Belgesi dışında 1993 Genişletilmiş Toplantı ile ayrıca "Dünyada Durum" ve "Örgütsel Tüzük" kabul edildi. DEH-Komite'si tarafından düzenlenen kolektif tartışmalarla komünist partiler ve örgütler arasından birlik temelleri için ortak kavrayışa ve kararlara varıldı.

Değişik bölümlerde izah edildiği gibi mevcut durumda UKH'nın ideolojik birlik temelini olması gerektiği sorunu üzerinde farklılıklar bulunmaktadır. Farklılıklar DEH partileri ve örgütleri arasında ortaya çıkmıştır. Bütün DEH katılımcıları arasında öncü ideoloji olarak MLM ortak kabul görmemekteydi. Bu doğrular onaylanarak uluslararası temelde komünist güçlerin örgütlenmesinin ana unsuru olarak kabul gördü. Burada vurgulanması gereken önemli bir olay bulunmaktadır. 1993 Genişletilmiş Toplantı'da eski Nepal Komünist Partisi (Maşal), Maoizm formülasyonunu

kabul etmek yerine, Mao Zedung Düşüncesi düzeyinde kalmada ısrar etti. Genişletilmiş toplantı Maşal Partisi'ne kendi içinde tartışıp Genişletilmiş Toplantı'ya görüşlerini ulaştırması için birkaç ay zaman tanıdı. Fakat bu parti eski fikirlerini değiştirmede. Süreç basıncı bu partiyi dışımıza attı.

Enternasyonal Merkez Üzerine Farklı Fikirler

UKH'nın 166 yıllık uzun tarihinde değişik tecrübeler bulunmaktadır. Geçmiş tecrübelerden öğrendiklerimize dair farklı fikirler hala sürmektedir. Kendi ülkesinde veya tek bir ülkede devrim yapmak veya devrimi tamamlamak için konuşmaktan daha çok "enternasyonalizm" üzerine konuşmayı yeğleyen bir çizgi bulunmaktadır. Bu çizgi, ülkesinde devrim hareketi yükseltmek ve sınıf mücadelesini geliştirmek üzerine ciddi olarak düşünmektedir. Sadece enternasyonalizm konusunu tartışmaktadır. Her şeyin "enternasyonal merkez" üzerinden yapılmasını istemektedir. "Yeni Enternasyonalizm" üzerine uzunca tartışmalara girmektedirler. Stalin önderliğinde, Üçüncü Enternasyonal günleri zamanındaki "Dünya Partisi" bakışıyla komünist hareketin onayladığı olumsuz derslerden öğrenmekten ne anlıyoruz? Bugünün ihtiyacı tüm komünist partilerin tam bağımsız rolünü kabul eden enternasyonal bir merkezdir. UKH içinde etkili olan bir diğer görüş ise; değişik ülkelerde farklı devrimci tipte hareketlerin eşitsiz gelişmesi nedeniyle enternasyonal merkezin kurulması meselesinin uygulanması olanaksız olan değersiz bir çaba olduğu ve bu nedenle etkisi önemsenmeye değmeyeceği için reddedilmesi gerektiğini savunan görüş... Komünist partiler için tek tek ülkelerde devrimin ilerletilmesi pratik bir sorun ve enternasyonal bir merkez olmadan da yaşayabilecek bir şey olarak düşünülmektedirler. Mevcut durumda enternasyonal bir merkez kurmak ve faaliyete geçirmek komünist partiler için öncelikli görevler değildir diye düşünülmektedirler. Bu görüş enternasyonal bir merkez olmaksızın Çin Devrimi'nin başarıya ulaşmasını delil olarak sunmaktadır.

Bir diğer görüş ise, bir ülkedeki devrimin dünya devriminden kopuk ele alınamayacağını ve

bu iki konunun birbirinden koparılamaz olduğudur. Enternasyonal bir hareket olarak, komünist hareket diğerlerinden kopuk uluslararası olmak üzere iki karakterlidir. Komünist hareket enternasyonal çapta çalışmalı ve bizler dar ulusal çıkarların ötesinde çabalamalı ve düşünmeliyiz. Proleter dünya devrimine hizmet komünistlerin önemli görevlerinden biridir. Biz bu görüş açısıyla hemfikiriz. Bu bakımdan eski enternasyonalin tarihsel önemli başarılarını doğru kavramak bir ihtiyaçtır. UKH'nın bütün sürecindeki şartları içersinde değişik enternasyonal roller oynadı. Bu konuda Lenin tarafından yapılan değerlendirme önemlidir. Lenin "Birinci enternasyonal sosyalizm için proletaryanın enternasyonal temeline dayanıyordu. Bunun gibi ikinci enternasyonal süreci de birçok ülkede geniş demokratik bir hareket yarattı. Üçüncü enternasyonal ise ikinci enternasyonalin başarılarını alarak onun oportünist sosyal şövenist burjuva ve küçük burjuva kötülüklerini atarak, proletarya diktatörlüğünü uygulamaya başladı." (Lenin, Üçüncü Enternasyonal ve Onun Tarihteki Yeri")

UKH ile birleşme çabasında olgun adımlar atan Mao'nun temkinli davranmasına neden olan durum, komünist partilerin 1957'de yapılan toplantısı ve 1960'daki konferans ile sorunları çözme girişimiydi. Ne ki, en sonunda bu girişim anlamını yitirdi. Sonrasında ise, UKH devrimci ve oportünist olmak üzere iki akıma bölündü. Mao devrimci olana, Rusya ise sağ oportünist akıma önderlik etti. Tam da o süreçte 4 Haziran 1963'de ÇKP, UKH'nın genel çizgisi için karşılıklı 25 öneri sundu. Onlar UKH'nın tarihine özel önem verdiler. (altını biz çizdik) Komünizm ve emperyalizmin iki zıt kutbu temsil ettikleri iyi bilinir. Komünizm rüzgârının güçlü estiği 1950'lerde, emperyalizm gözle görülür biçimde gücünü yitirip büyük bir yenilgiye gidiyordu. Ancak UKH kendi içinde gerilemeler yaşayınca- emperyalizm güçlü görünmesine rağmen gerçekten güçsüz durumdadır - emperyalizm gücünü göstermek için etkilerini her sahaya yaydı. Ekonomik kolları olan "IMF"yi, "Dünya Bankası"nı yarattı. Politik örgütü "BM" ve askeri cephesi "NATO" gibi... Ancak UKH emperyalizme karşı koymak için kendisini geliştiremedi.

Şimdi Maoistlerin enternasyonal merkezini kurma girişimi komünist partilerin en yüksek görevidir. Bir ülkede devrim yapmak, bu dev-

rimi dünya devrimine taşımak, anti-emperyalist mücadeleyi güçlendirmek için gerçek devrimci komünist partilerin en özel görevi enternasyonal bir merkezdir. Şimdi böylesi enternasyonal bir merkezin kurulması zamanı geçmektedir. Ancak, sonraki süreç içinde bazı partiler fikirlerini değiştirdiler. DEH'in önemli partilerinden biri olan DKP-ABD MLM öncü ilkesinin ortaklığını inkar eden bir argüman ileri sürdü. Bunun yerine kendi öncü çizgisinde bir merkezin kurulması fikrini ileri sürdü. DKP'nin rolü diğer bölümlerde uzunca yazıldı. Burada DKP mektubundan sadece birkaç alındı yapacağız: "Yönetimdeki partinin adı komünist olmasına rağmen, Çin'de şoför koltuğunda oturanın kapitalizm olduğu bugün için çok açıktır. Gelişmeleri komünist teori seviyesiyle analiz etmek ve sentezlemek bilimsellik gerektirir. Bob Avakian böylesi bir doğru çizgiyi kabul etmeleri için DKP-ABD içinde büyük bir mücadele yürüttü. Şimdi ise bu mücadeleyi UKH içinde yürütmek gerekir" Bu yaklaşımla DKP, UKH'nın kendi başkanlarını takip edeceğine inanmaktadır. Gerçek şudur ki; böylesi bilimsel bir kavrayışa komünist partilerin liderlerinin kolektif aklı ile varılabilir ancak. Bunun kolektif bir çabanın sonuçları olacağından şüphe yoktur. Bir başka olayda DKP, "Bob Avakian'ın Yeni Sentez'inin detaylandırılması içinden devrimci komünizmin bir kez daha yeni bir aşamaya ulaşmıştır" diyor. "Bilimimiz daha önceki ilerleme gibi hem devamlılık hem de kopuş ile bütünlüklü olarak yeniden kalıba dökülmüştür. Yeni Sentez, Mao ile geliştirilen ve Mao'nun da ötesine geçişi sağlayarak ikincil de olsa temel esaslar belirlemiş ve büyük farkla Mao'nun bilimsel öğretilerine biçim vermiştir." Yukarıda seçilerek alınan alıntılardan çok net olarak görülmektedir ki; DKP öncü çizgiyi Bob Avakian'ın "Yeni Sentez"ince belirlenen yeni tipte bir UKH istemektedir. Bütün Maoistlere dayatılan şartlar bunlardır. Görüşümüzce mevcut durumda Maoistlerin birliği sorununda aşılması gereken zorluklardan biri budur. Öyle görülüyor ki DKP'nin projesi geride bırakılarak, MLM'nin temellerinin tekrardan teyit edilmesi gerekiyor.

Yeni Durum, Yeni Birlik İhtimalleri

Hemen hemen tasfiye edilmiş ve yıllardır işlevini yitirmiş bulunan Devrimci Enternasyona-

list Hareketi (DEH)'in durumundan söz ettik. Maoistlerin diğerk bir inisiyatifi olan MLEK'te aktif önderlik rolünden uzakta bir durumda olan HKP(Maoist), Filipin Komünist Partisi (FKP) ve diğerk bazı yapıların içinde bulunduğub oluşumun da varlık gösteremediğigörölüyor. Şurası kesindir ki şub an bulunduğumuz noktada aktif olan herhangi bir veya önemli bir enternasyonal komünist merkez yoktur. Bu durumun komünist hareket için olumsuz bir gelişme olduğub açıktır. Bu nedenle, tüm gerçek komünist partiler ve örgütler bu olumsuz şartların üstesinden gelecek ciddiyetle inisiyatif almalıdırlar. Bu kötü durumu iyiye çevirecek çabalar Maoistlerin kolektif sorumluluğundadır. İki ayrı Maoist merkezin kendi özgün yolları içinde işleyişini sürdürdüğub zamanlar Maoistler arasında uluslararası düzlemde bir ayrılığab sebep oluyordu. İki merkezi birleştirme çabaları olmakla beraber, durum bir neticeye vardiirilemedi. Fakat mevcut durumda, bağımsız işleyen aktif bir merkez yoktur ve olumlu bir yaklaşımla bizlerin, özgür düşüncelerimizle hareket ederek yeni durumu ele almamız gerekiyor. Dünya çapında ortak komünist merkezi yaratma çabaları komünist partilerde beklenen zaruri bir ihtiyaçtır.

Bizler ayrı merkezlerde tutan bariyeri yıkarak gerçek komünist partilerin tek bir enternasyonal merkezini kurmayı başarmamızın hedefiyle bir araya gelmeliyiz. Bu, dünya komünist hareketinin yerine getirmesi gereken vazgeçilmez görevdir. Bu noktada geri gitmek yerine, MLM'yi omuzlayan bütün komünistler tek bir enternasyonal merkez yaratmaya doğru yönelmelidir. Şub anda komünistler için ortaya konulacak temel açıktadır. Gerçek komünistlerin yapacağı şey fırsattı elden kaçırmadan inisiyatif almak olmalıdır. Bu ağır görevin üstesinden ancak pratik içinde gelinir. Böylesi bir birlik düzeyi için verilecek çabalardan önce vurgulanması ve çözölmesi gereken konulara değinmek gereklidir

DKP-ABD, HKP(ML)-Naxalbari'nin mektuplarındaki kararlar veya UKH'nın görevleri üzerine partilerin ve örgütlerin geçmişteki rolüne ilişkin yorum ve eleştirilerimiz ne olursa olsun, UKH ile ilişkili değışik meseleler üzerinde ortak karara varmak amaçlanmalıdır. Birebir görüşmek veya ayrı düşündüğümüz bütün

meseleler üzerinde dostluk ve kardeşlik içinde olmalı ve kontrolü ele geçiren taraf veya taraflar olmak amacı gütmemelidir. İki çizgi mücadelesi yoluyla birliğe ulaşmak, büyük ana meselelerde ortak kavrayışa varmak ve devam etmekte olan diğerk konular üzerinde de dostça yürütöllecek mücadele yoluyla çizgiyi ilerletmek amacıyla olmalıyız. Bu süreçte hatalarımızı aşmada birbirimize yardım edeceğimizi ümit ediyoruz. Eski kardeş partimiz, genel ideolojik-politik çizgisinden olumsuz kopuşu tamamlamadıkça onunla düşmanlık değil, dostluk ilişkimizi sürdürmeyi esas alacağız. Bütün yollardan emperyalizme, yayılmacılığab, gericiliğe karşı savaşmak, revizyonizmin bütün lekelerine karşı koymak, MLM'nin ortak öncü çizgisi temelinde yeni duruma cevap olarak gerçek komünistlerin enternasyonal merkezini kuracak sürece katkıyı ve olumlu tutumu tüm komünist partilerden bekleliyoruz.

Enternasyonal merkezin kurulması ile ilgili acı deneylere sahibiz. Özellikle 3. Enternasyonal'in Stalin önderliğindeki dönemi UKH içinde hala bir tartışma konusudur. Bilindiğigi gibi dönem 3. Enternasyonal "dünya partisi" konsepti içinde işlenmekteydi. Tek ülkede birleşik cephe siyaseti, tek bir komünist partiye önderlik siyaseti bile Enternasyonal tarafından kararlaştırılıyordu. Sonuç olarak Enternasyonal'in kendisi 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde resmi olarak dağıtıldı. Mao Enternasyonal'in işleyiş ve çizgisi noktası üzerindeki rahatsızlığını vurgulamıştı. Biz "dünya partisi" konseptiyle hemfikir olmadığımızı söylemeliyiz. Dünyadaki her komünist partisinin bağımsızlığı ve egemenliğine dair güçlü fikirlerimiz var. Bir ülkenin KP'si kendi liderini ve çizgisini seçmede özgür olmalıdır. Küçük-büyük tüm KP'ler, emperyalist ya da ezilen ülke KP'leri, UKH içinde eşit statölere sahip olmalıdır. Bugünkü dünyada bu temel meselede gerçek komünist partiler arasında böylesine bir görüş ayrılığı olduğunu sanmıyoruz. Gerçek KP'ler ve örgütlerin enternasyonal merkez ihtiyacı konusunda geniş bir görüş birliğinin olduğunu düşünüyoruz

Hem DEH hem de MLEK partileri arasında çizgiler ve yönelimler bakımından böyle olduğuna dair güvenilir tecrübeye sahibiz. 3.

Bizler ayrı merkezlerde tutan bariyeri yıkarak gerçek komünist partilerin tek bir enternasyonal merkezini kurmayı başarmanın hedefiyle bir araya gelmeliyiz. Bu, dünya komünist hareketinin yerine getirmesi gereken vazgeçilmez görevdir. Bu noktada geri gitmek yerine, MLM'yi omuzlayan bütün komünistler tek bir enternasyonal merkez yaratmaya doğru yönelmelidir. Şu anda komünistler için ortaya konulacak temel açıktadır. Gerçek komünistlerin yapacağı şey fırsatı elden kaçırmadan inisiyatif almak olmalıdır. Bu ağır görevin üstesinden ancak pratik içinde geliriz. Böylesi bir birlik düzeyi için verilecek çabalardan önce vurgulanması ve çözülmesi gereken konulara değinmek gereklidir

Enternasyonal'den çok şey öğrendik. 3. Enternasyonal süreci içinde pratik hatalar ve fikirsel yanlışlıklar vardı. Ancak bunun böyle olması gerçek KP'lerin enternasyonal merkezinin olmaması anlamına gelmez. Temkinli olarak yanlışlardan arınıp doğruları kuşanmalıyız. Geçmişin hatalı konuları üzerinde tepkisel davranmamalıyız. Ters yönden hatalı yaklaşımlardan kaçınmak için tepkisel hareket etmekten uzak durmalıyız. Şu konuda netiz. Derhal "Yeni Bir Enternasyonal" veya "4. Enternasyonal" kuracak değiliz. Bunun için bir şey söylemek henüz erkendir. "Enternasyonal Merkez" in kurulması pratik bakımdan zor bir görevdir. Konu hakkında çekici konuşmalara girmek kolaydır. Maoistlerin yeni enternasyonalizmin inşasının başarılması zamanını öngöremeyiz. Çabalarımızın başarıya ve maddi gerçekliğe ne zaman dönüşeceğini de tahmin edemeyiz. Ortak bir kavrayışa varacak ana ideolojik-politik konulara dair ciddi tartışma ve mülahaza gerektirdiği için, belli bir zaman sürecini alması mümkündür. Gerçek komünistlerin aşması gereken büyük meydan okuyuş sorunudur bu. Bir kere başladığında dünya devrimi için büyük bir zafer olacaktır. Böylesi bir yaklaşım '80'lerde DEH'in kuruluşunda galip geldi. Ancak buna somut biçim 1984'te verildi. Aslında UKH'nın enternasyonal merkez eksikliği karşılıklı tecrübelerle başarıldı. DEH kesintisiz olarak yürüdü ve son 24 yıl boyunca anlamlı bir rol oynadı. Son üç enternasyonalizm tecrübelerinden elde edilen bilginin yanında, kendi dönemimiz içinde de tecrübeler biriktirdik.

Kollektif Bir Çaba İçin Açıklık

Enternasyonal komünist hareketin zor bir süreçten geçtiği aşikârdır. Dünya çapında objektif durum devrim için elverişlidir. Emperyalistler ve tüm gerici güçler ağır ekonomik ve politik krizin ortasında bulunmaktadır. Ne var ki komünist partilerin güçleri göreceli olarak zayıf ve emperyalist gericiliğin krizini devrime çevirebilecek durumda değil. Durum dünya çapında eşitsizdir. Bazı ülkelerde KP'ler mevcuttur ve alternatif politik güç olarak var olmaya devam ederek devletlerine meydan okumaktadırlar. Bazı ülkelerde ise iktidarı tamamen ele geçirecek gündem KP'lerin önündedir. Asya, Afrika, Latin Amerika hala dünya devriminin merkezleridir. Emperyalist ülkelerde kendiliğindenci kitle hareketleri gelişmektedir. Bugünün dünyasında önemli şeylerden biri; küçük olsun büyük olsun değişik ülkelerde Maoist parti ve örgütlerin varlığıdır. Uluslararası Komünist Hareket için dünya çapında güçlü ve aktif olarak iyi bir potansiyel bulunmaktadır. Yukarıda belirtildiği gibi gerçek komünistler ne herhangi bir grubun çıkarlarından yana ne de herhangi bir KP yanında yer alırlar. Enternasyonal bir merkez kurmak ve bu konuda karar almak için tüm KP'ler önyargısız ve özgürce düşünebilirler. Bizlerin DEH partileri ve/veya MLEK partileri gibi davranma mecburiyetimiz yoktur. Gerçek komünist partiler olarak kendi kapasitemiz içinde bağımsız rolümüzü oynayabiliriz. Bu süreci etkilemek için yer almak isteyen partilerin DEH'ten olması gerekmez. Herhangi bir ön koşul yoktur. Etkin bir şekilde çalışmalıyız. Tüm detayların

Enternasyonal merkezin kurulması ile ilgili acı deneylere sahibiz. Özellikle 3. Enternasyonal'in Stalin önderliğindeki dönemi UKH içinde hala bir tartışma konusudur. Bilindiği gibi dönem 3. Enternasyonal "dünya partisi" konsepti içinde işlenmekteydi. Tek ülkede birleşik cephe siyaseti, tek bir komünist partiye önderlik siyaseti bile Enternasyonal tarafından kararlaştırılıyordu. Sonuç olarak Enternasyonal'in kendisi 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sürecinde resmi olarak dağıtıldı. Mao Enternasyonal'in işleyişi ve çizgisi noktası üzerindeki rahatsızlığını vurgulamıştı. Biz "dünya partisi" konseptiyle hemfikir olmadığımızı söylemeliyiz. Dünyadaki her komünist partisinin bağımsızlığı ve egemenliğine dair güçlü fikirlerimiz var. Bir ülkenin KP'si kendi liderini ve çizgisini seçmede özgür olmalıdır. Küçük-büyük tüm KP'ler, emperyalist ya da ezilen ülke KP'leri, UKH içinde eşit statülere sahip olmalıdır. Bugünkü dünyada bu temel meselede gerçek komünist partiler arasında böylesine bir görüş ayrılığı olduğunu sanmıyoruz. Gerçek KP'ler ve örgütlerin enternasyonal merkez ihtiyacı konusunda geniş bir görüş birliğinin olduğunu düşünüyoruz

gerçek KP'ler ve örgütlerin kolektif kavrayışı temelinde ele alınması gerekir. Bugün dünya çapında komünist partilerin enternasyonal bir merkez kurmak ve birliği sağlamak için samimiyetle öne çıkmalarının karşısında bazıların ileri sürdükleri gibi "şartlar çok kötü" değil. Birbirimizin tarihlerini bildiğimiz ve test ettiğimiz gerçek Maoist güçlerin yeniden örgütlenmesine yöneliyoruz. Sıfırdan başlamıyoruz, yeni durumu yeniden örgütlemeye çalışıyoruz. Hazır bir duruma konmuyoruz ancak uygun durumda olan çok sayıda pozitif faktörün varlığı da kesindir. Sekter eğilimlerin üstesinden gelmek, onları geride bırakmak, enternasyonal merkezin kurulması için yeni bir inisiyatif almak bugün için komünist partilerin en yüksek görevidir. Bir ülkede devrim için subjektif şartları oluşturarak dünya devrimine hazırlanmak için fedakârca çalışmak tüm gerçek KP'lerin sorumluluğudur. Gerekli olan güçlü temel ve şartlara sahibiz. Yukarıda

zikredilen şartlar temelinde sahip olduğumuz bütün kapasitemizle ve samimi çabalarımızla yürüyeceğimizi ilan ediyoruz. Bu büyük çabaya samimice ve aktif olarak yer almak için tüm gerçek komünistlere çağrı yapıyoruz. Dünyanın gerçek komünist güçlerinin kolektif çabalarıyla bu görev başarılabilir.

Yaşasın Marksizm Leninizm Maoizm!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

Yaşasın Gerçek Komünistlerin Enternasyonal Dayanışması!

Nepal Komünist Partisi (Maoist)

1 Mayıs 2014